Ultima frontieră a umanității

(Raiul nebunilor)

GHERASIM OGHERU

Copyright © 2016 Gherasim Ogheru

All rights reserved.

ISBN-13: 978-1533509987
ISBN-10: 1533509980

DEDICAȚIE

Lucrare adresată celor ce luptă pentru mântuirea sufletului.
Orice referire, asemănare, analogie sau similitudine cu persoane, organizații sau instituții este ficțiune și întâmplătoare.
Această lucrarare este o ficțiune literară și trebuie tratată ca atare.

CUPRINS

1	Prolog	6
2	Capitolul I – Logosul	1
3	Capitolul II – Legământul	49
4	Capitolul III – Sclavia trupului	67
5	Capitolul IV – Colțul de Rai	119
6	Capitolul V – Frontiera	161
7	Capitolul VI – Noaptea stelei negre	189
8	Capitolul VII – Marea convertire	212
9	Capitolul VIII – Raiul nebunilor	283

Motto:

”Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Şi duşmanii omului (vor fi) casnicii lui. Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Şi cel ce nu-şi ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Cine ţine la sufletul lui îl va pierde, iar cine-şi pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi. (Sfânta Evanghelie după Matei 10:35-39)”

Prolog

Această lucrare este o aducere aminte despre viitor și poate fi încadrată perfect în stilul de ficțiune clasică. Lucrarea este realizată și povestită din perspectivă creștin ortodoxă și nu dorește să încurajeze sincretismul religios.

Întâmplările și faptele descrise se petrec în timpuri întunecate din viitor când pe Terra va fi o singura uniune de state, rezultată în urma reorganizării societății omenești, urmare a unui devastator război

mondial nuclear, izbucnit din motive oculte.

În urma războiului nuclear mondial au pierit mulțime de popoare, populația globului reducându-se dramatic la câteva sute de milioane de oameni. Cei ce au scăpat vor trece printr-o perioadă groaznică de criză economică, financiară și mai ales morală. Deflagrația mondială a început în Orientul Mijlociu și avea ca principală cauză dorința poporului evreu de a înființa un stat propriu foarte puternic și de a controla întreg teritoriul Ierusalimului îndepărtând poporul palestinian din orașul sfânt și din regiunile vecine. În urma acestei deflagrații Ierusalimul a fost ocupat în totalitate de către evrei, cu ajutorul multor forțe armate ale altor țări, și au reconstruit Templul lui Dumnezeu exact după modelul celui construit de către Solomon cu mii de ani în urmă, demolând Cupola Stâncii cunoscută greșit și sub denumirea de Moscheea lui Omar şi care a fost construită pe ruinele acestui templu evreiesc intre ani 687 și 691 d.Hr.

După războiul mondial nuclear a urmat o foarte grea perioadă.
Cei rămași se vor aduna la un loc în comunități mari și se vor constitui în societăți multiculturale și multi-rasiale, reorganizându-se în state noi conduse de oameni care vor fi aleși democratic de către cetățeni. Însă datorită imoralității și mai ales a lepădării credinței creștine lumea se va înrăi atât de mult, încât va fi atâta ură și pizmă între oameni ceea ce va duce la creșterea pe culmi foarte înalte a infracționalității și imoralității, determinând crearea unui stat unic care sa fie organizat în așa fel încât armata și organele de ordine să aibă puteri foarte mari pentru stoparea și diminuarea ratei criminalității. Se va ajunge la formarea unei uniuni de state condusă de un președinte unic. Se vor crea instituții de stat ce vor monitoriza permanent întreaga activitate a societății. O groaznică dictatură ideologică, psihologică și financiară se întărește la nivel mondial, condusă de un Împărat ales de către parlamentele tuturor statelor membre ale uniunii create. Opresiunea se va concentra pe creștinism în general și pe ortodoxie în special.
Creștinii ortodocși care vor scăpa se vor retrage în munți, în peșteri, în crăpăturile pământului, unde vor continua în taină să participe alături de preoți la jertfa cea nesângeroasă a lui Iisus Hristos.
Se vor constitui comunități mici de creștini prin munți și prin pustii, care vor petrece în rugăciune și priveghere continuă implorând mila Domnului, așteptând trecerea sufletească prin poarta morții de la această viață trupească către viața veșnică spirituală din Împărăția lui Hristos.
In continuare vă prezentăm câteva elemente ale orânduirii statale mondiale in timpul căreia au loc evenimentele descrise in această lucrare.

Din punct de vedere social, politic și economic Noua Orânduire Mondială se va prezenta astfel:
Aceasta organizare statală are un sistem monetar înglobat în tehnologia informatică împreună cu sistemul social și economic. Astfel, moneda fizică va dispare din circuitul financiar bancar în statele membre ale Noii Orânduiri Mondiale fiind înlocuită de o moneda scripturală de cont.
Va avea loc o monitorizare statică/dinamică, în timp real și permanentă a tuturor tranzacțiilor comerciale, financiare, economice prin platforme informatice la nivel de regiuni, în care sunt incluse toate bazele de date oficiale despre indivizii societății, atât persoane fizice cât și juridice, create la nivelul tuturor instituțiilor statului.

În plan social se va crea o societate complet informatizată, digitalizata și se va atribui fiecărei persoane fizice sau juridice un cod numeric unic cu ajutorul căruia se va face identificarea în platforma digitala globalizată.
În societate nu se va mai face identificarea indivizilor ei după numele de botez și de familie ci strict după codul numeric unic individual.
Fiecare persoană fizică sau juridică va dispune de un card, în care este înglobat un microcip electronic detectabil de la distanță cu dispozitive de detecție asemănătoare unei banale telecomenzi. Identificarea persoanei se va face automat când cardul este în raza de acțiune a dispozitivului de detecție a micro-cipurilor electronice.
Cardurile cu microcipuri vor fi emise tuturor persoanelor încă de la naștere. Vor fi legi stricte prin care se vor obliga toate persoanele fizice, părinții sau tutorii copiilor infanți, copii și adulți, precum și administratorii de firme să poarte în permanență asupra lor aceste carduri de identificare. Cine va fi depistat fără card asupra sa va fi amendat de către organul constatator electronic, prin transferul banilor din contul său sau al părinților/tutorilor în cazul minorilor, în contul bancii uniunii statelor, iar în cazul lipsei de bani în cont se va credita contul persoanei cu valoarea amenzii.
Microcipurile conțin date individuale și biometrice (culoarea ochilor, grupa sanguină, înălțime, culoarea părului, imagine electronică a înfățișării persoanei din față și profil sau logo-ul oficial al firmelor, datele de identificare ale firmelor și nu în ultimul rând codul numeric unic individual, etc.).

Prin identificarea persoanei fizice sau juridice pe baza microcipurilor electronice se fac multiple căutări în platforma globala digitala cu privire la toate datele posibile despre acea persoană deținute în toate bazele de date create la nivelul fiecărei instituții ale statului, filtrate și selectate după codul unic de identificare, constituindu-se instantaneu un raport al persoanei identificate cu date ce pot conține informații despre: starea civilă, cazier judiciar, cazier fiscal, starea de sănătate, starea financiară, ultimele tranzacții financiare și

economice efectuate, harta deplasărilor fizice în teren în ultima perioada de timp, reconstituită după locurile unde s-au folosit dispozitivele de identificare bio-umane ale microcipurilor ce pot fi întâlnite la tot pasul pe stradă, în instituții, la locurile de munca, acasă sau chiar și în locuri izolate cum ar fi munți sau păduri retrase. De exemplu, dacă se dorește localizarea unei persoane în timp real la un moment dat se comandă reconstituirea hărții terestre cu deplasările din ultimele 48 de ore, realizată prin însumarea tuturor locațiilor dispozitivelor de detectare globală ce împânzesc tot teritoriul țării, obținându-se traseul străbătut și punctul final în care se află persoana la acel moment. Toate căutările se fac doar prin introducerea ca filtru de căutare a codului unic individual. Daca in raport apare o staționare sau o inactivitate mai mare de 24 de ore, persoana va fi verificată la domiciliu de către gărzile uniunonale, iar daca este găsită și identificată după card, este dusă la sediul poliției unde va fi interogată cu privire la activitatea sa din ultimele 24 ore, fiind si sanctionată cu amendă. De aceea fiecare persoana trebuie sa aibe asupra sa cardul si să se deplaseze numai cu el asupra sa, pentru a fi localizat de cel puțindoua dispozitive de identificare, sau prin satelit. Deci, o urmărire totală a indivizilor societății.

În plan financiar tranzacțiile financiare, plățile comerciale efectuate în magazine și supermarketuri, plățile de taxe și impozite se fac automat prin însumarea prețurilor sau tarifelor ce se doresc a fi plătite, iar prin detectarea automată de la distanță a microcipurilor plățile sunt efectuate automat. De exemplu, în supermarket toate produsele pe care le ai în coșul de cumpărături când treci pe lângă casa automată fără casier uman, asemănătoare unei porți magnetice folosite în aeroporturi, însumează prețurile tuturor produselor pe baza microcipurilor ce vor fi extinse și la acestea, iar suma totală va fi transferată automat din contul persoanei care deține coșul de cumpărături în contul supermarketului. De exemplu, intri în magazin cu coșul, iți iei din rafturi produsele și ieși în zona exterioară cu ele fără să miști un deget, însă banii ți-au fost luați din cont. Se va motiva astfel imposibilitatea furturilor din magazine, accesul persoanelor în aceste unități nefiind permis de porți speciale automate dacă nu sunt detectate microcipurile din cardurile lor personale și suma de bani existentă în cont. Acest procedeu de transfer de monedă scripturală de cont poate fi extins ca exemplu în multiple cazuri când este necesară o plata sau un transfer de valoare.

Prin crearea acestui sistem financiar bazat pe monedă scripturală de cont nu se mai poate crea inflație sau deflație, valorile de monedă de

cont existente la un anumit moment în sistemul financiar bancar global va fi strict egală cu valoarea produselor și serviciilor create și existente la un moment dat pe piață. Această valoare globală de monedă va fi reglată permanent, fie prin creare, fie prin suprimare de monedă scripturală, de către unitatea bancară centrală, aceste acțiuni fiind influențate direct, fie în urma înregistrării în contabilitatea firmelor a produselor și serviciilor nou create instantaneu, ca valori ale conturilor de produse și servicii finite, fie prin înregistrarea valorilor totale ale conturilor contabile de pierderi financiare ale conturilor de profit și pierdere ale firmelor. Sistemul bancar si cel economic va fi într-o simbioză aproape perfectă.
Valorile de monedă emise de banca centrală vor fi vărsate în conturi ale persoanelor fizice sau juridice care doresc să împrumute bani, alimentând circuitele financiare ale societății, sau deasemenea banca centrală poate schimba oricând valoarea monedei de cont, creând un echilibru între valoarea totală a monezii în circulație și valoarea la un moment dat a tuturor produselor la un moment dat al

societății umane. Acest fapt dă puteri mărite băncii centrale care poate genera la comandă inflație, stagflație sau deflație prin emitere sau suprimare de monedă scripturală de cont.

În plan politic, democrația va fi extinsă în tarile membre ale Noii Orânduiri Mondiale, infiltrându-se la vârfurile tuturor partidelor oameni ai organizațiilor oculte ce doresc instaurarea unei structuri mondiale, pe care să o ofere spre a o conduce celui pe care îl așteaptă de mii de ani să conducă lumea fizică și universul material – Antihrist. Acești oameni, oricând pot ocupa funcții cheie de conducere a țărilor respective și pot duce la sfârșit planul de instaurare a unei lumi globalizate, ușor controlabile și guvernabile.

Societățile globalizate și unificate într-un singur organism statal vor fi conduse după legi adoptate de către parlament. Au fost eliminate în Parlamentul Unional legile care apărau valorile morale ce țin de tradițiile și religiile fiecărei națiuni în parte, constituindu-se coduri de legi universal valabile, dar care dau libertăți indivizilor, unele dintre ele fiind condamnate de dogmele unor anumite credințe ale unor popoare, dar recunoscute legale în întraga uniune.

În plan spiritual Noua Orânduire Mondială se prezintă astfel:

În urma procesului de globalizare social-economică și politică a întregii planete se realizează o nivelare aproximativ egală a culturilor, tradițiilor și credințelor. Se ascultă același tip de muzică pe întreaga planetă, portul oamenilor va fi același desființându-se definitiv porturile populare ale fiecărui popor reușindu-se o uniformizare a modei pe întreg mapamondul.

Valorile morale tradiționale ale statelor bazate pe credințele și religiile acestora vor fi influențate de coduri de legi date în parlamente, unele valori fiind suprimate și vor fi introduse altele noi, astfel încât toate țările membre ale Noii Orânduiri Mondiale să aibă aproximativ aceleași obiceiuri și tradiții.

Religiile lumii vor întâmpina fiecare modificări în dogmele de bază ale acestora, bazate pe reconciliere și unire a acestora, astfel încât se va înființa o religie mondiala la care vor adera majoritatea

oamenilor din convingere sau forțați prin legi. Promotoarea acestei religii este curentul ***New Age*** care se răspândise vertiginos în țările deja dezrădăcinate, globalizate, ce se conduceau doar după legi bazate pe legile economice și politice și minimal pe cele morale și civice.

Se resimte în sufletele oamenilor lipsa unei caracteristici ființale umane și anume a *credinței,* căutându-se de către autorități substituirea acesteia cu pseudocredințe și alte forme de hrană spirituală cum ar fi cărți atee, filme, sau manifestări oculte.

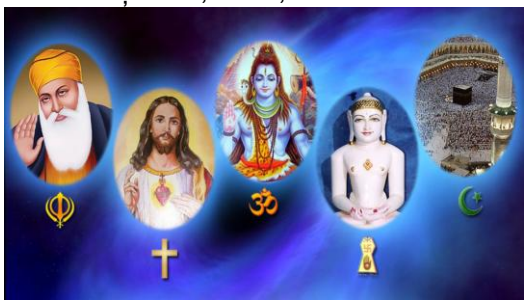

Valorile creștine vor deveni desuete și considerate demodate, învechite și lipsite de substanță din lipsa credinței. Sufletele oamenilor vor fi anesteziate, înșelate și lipsite de repere morale reale și corecte. Oamenii credincioși care vor continua să practice în ascuns credințele lor vor fi marginalizați și considerați retrograzi, bigoți și chiar fanatici religioși fiind suspectați drept atacatori și subminatori ai Noii Orânduiri Mondiale, încercându-se chiar suprimarea lor.

Aceste lucruri se vor îndrepta cu precădere asupra credincioșilor creștini și mai ales asupra ortodocșilor și catolicilor, care se vor unii într-o singură biserică prin acceptarea de către majoritatea credincioșilor catolici a dogmelor stabilite în primele sinoade ecumenice ale bisericii și renunțarea la învățăturile noi inventate după marea schismă din anul 1054 d.Hr. Cei care vor rămâne în biserica catolică se vor rătăcii și mai mult prin acceptarea de dogme anticreștine și chiar străine de învățăturile lui Hristos. Cultele protestante și neoprotestante fiind deja influențate în mare parte, de către curentul globalizării si al milenarismului, vor practica o religie mai mult comercială, bazată pe frăție și întrajutorare între membrii cultelor, așteptând un Salvator care să instaureze o împărăție de 1000 de ani.

Premergătorii lui Antihrist sunt oamenii care sunt sprijiniți de puterile îngerilor căzuți, înșelați fiind de aceștia că abilitățile lor paranormale sunt de fapt însușiri proprii. Vor face false minuni cu ajutorul

demonilor ce vor înspăimânta și impresiona publicul spectator sau chiar mase mari de oameni, orașe sau regiuni întregi.
Demonii se vor manifesta frecvent ca apariții ale extratereștrilor care

doresc să vină pe pământ și să ajute omenirea pentru a o scoate din chinul și suferința în care se zbate încă de la începutul umanității.
În această perioadă se vor manifesta frecvent foarte multe fenomene paranormale, producând uimire și teamă în rândul populației.
Cei ramași în urma deflagrației nucleare mondiale se vor reorganiza într-o uniune de state, refăcându-se toată infrastructura distrusa de război. Se vor bucura de toate facilitățile tehnologiei beneficiind de mijloace de comunicare moderne (audio-vizuale), mijloace de transport de ultimă generație terestre, maritime și aeriene. Practic, va reînvia societatea umană din punct de vedere al infrastructurii, dar pentru o foarte scurtă perioadă de timp. Cei care nu vor adera la uniune și nu vor face parte din uniunea statală vor fi considerați ca

popoare retrograde și vor fi marginalizate, fiind interzis orice schimb comercial cu aceștia.
În aceste precondiții sociale, economice, politice și spirituale va apărea un om ce va produce mare uimire și teamă în societate. Acest om ce se va naște dintr-o femeie de origine iudaică va fi încă din fragedă copilărie deosebit de dotat intelectual și cu însușiri paranormale de neimaginat pentru contemporanii lui. În el va locui cel mai puternic înger căzut din Împărăția lui Dumnezeu fiind posedat de însuși Lucifer. Va uimi lumea prin însușirile lui paranormale urcând foarte rapid pe scara socială, politică și religioasă la vârful conducerii uniunii statale de pe Terra. Va fi propus pentru a candida la cea mai înaltă funcție în stat și totodată fiind o persoană paranormală se va declara pe sine o entitate divina si ca urmare va fi numit și în cea mai înalta poziție religioasa a bisericii universale. Poziția sa politică si socială se va îmbina cu poziția religioasă devenind Stăpânul Lumii, iar toți subalternii săi direcți, miniștrii si conducători ai instituțiilor statului vor fi numiți de către acesta Mari Preoți și Arhierei. În Biserica Creștin Ortodoxă, singura biserică din lume care nu va recunoaște dumnezeirea lui Antihrist, toți arhiereii care nu îl vor venera ca pe Mesia, Stăpân al Lumii si Salvatorul Omenirii vor fi înlocuiți din funcții, caterisiți și chiar condamnați la moarte de către arhiereii superiori obedienți conducerii uniunii, fiind condamnați pe motiv de subminare a securității împărăției lui. Arhiereii trădători noi numiți vor impune preoților, monahilor și credincioșilor să recunoască autoritatea divină a lui Antihrist și să înceteze să mai săvârșească Sfânta Liturghie în biserici și mănăstiri pe motiv ca din acel moment Dumnezeu există fizic pe pământ și nu mai e nevoie de tainele creștine și de jertfa nesângeroasă, săvârșită pentru iertarea păcatelor oamenilor. În locașurile de cult se va face doar un serviciu religios de adorație al lui Antihrist ca dovada a devotamentului și credinței față de acesta. Arhiereii si preoții care vor refuza să recunoască autoritatea divină a Împăratului, autodeclarat ca Mesia salvatorul lumii, pentru a se salva de la moarte și pentru a nu-și pierde sufletele prin lepădarea de Hristos și închinare la înșelătorul vor fi nevoiți să evadeze din societate, să pribegească împreună cu alți creștini cucernici și iubitori de Hristos prin locuri pustii, retrase, prin peșteri si crăpături ale munților. Se vor constitui mici comunități creștine prin munți si prin păduri având ca mod de trai modelul de gintă sau de trib unde rolul principal îl va ocupa un conducător laic cu abilități intelectuale și cunoștințe militare ce va organiza viața în comunitate. Membrii acestor așezări vor fi asistați spiritual de către arhiereii și preoții

comunității, prin spovedanie si slujbe sfinte implorând ajutorul Mântuitorului Iisus Hristos.
Comunitățile vor avea dotări minime și fortificații rudimentare împotriva animalelor sălbatice sau ale răufăcătorilor care se vor înmulți foarte mult.
Pentru un mai bun control si o evidență clară a membrilor societății, Împăratul va impune prin lege implantarea tuturor oamenilor cu un biocip electronic de dimensiuni microscopice, creat prin nanotehnologie, înlocuindu-se cardurile personale cu microbiocip.
Implantul se va face subcutanat pe partea exterioara a palmei drepte sau pe frunte în zona scalpului. Cine nu va accepta acest biocip

electronic va fi considerat eretic protestatar, care nu recunoaște autoritatea divina a lui Antihrist, fiind asimilați cu teroriștii și subminatorii autorității statului religios al acestuia. Aceștia, prin lege, pot fi condamnați la moarte și executați pe loc, în cazul în care vor fi

prinși de către autoritățile statului că nu posedă biocipul.

De asemenea, prin lipsa acelui biocip oamenii nu vor avea posibilitatea să se întrețină, să cumpere sau să vândă produse sau servicii, fiind nevoiți să trăiască după legi ale oamenilor primitivi hrănindu-se din munca proprie sau făcând troc cu alții.
Datorită acestor evenimente și datorită faptului că majoritatea oamenilor vor accepta acel biocip implantat pe trup, ca dovadă a recunoașterii autorității divine a Împăratului, lepădându-se astfel de Hristos prin jurăminte și angajamente semnate în mod public si în cadrul unei adunări festive, Dumnezeu va pedepsi aprig omenirea prin secetă și foamete. Timp de trei ani și jumătate nu va ploua, pământul nu-și va mai da roada sa iar foametea va fi așa de mare încât vor avea loc atrocități mari pe pământ, culminând cu fapte de canibalism în afara granițelor uniunii statelor civilizate.
Creștinii care vor rezista în munți și în pustii din mila Mântuitorului Iisus Hristos, vor avea foarte mult de suferit din cauza foametei dar mai ales din cauza oamenilor răufăcători care doresc sa îi jefuiască si să îi omoare.
Vor avea loc multe drame în momentul alegerii căii pe care o vor lua acești creștini. Mulți dintre ei vor fi nevoiți să se despartă de soți sau soții, de copii, de părinți, prieteni, rude, pentru a lua calea pribegiei în pustie. Nu vor fi înțeleși de către familii sau, din frică și teroare, familiile acestora au acceptat biocipul împăratului, pentru a putea duce în continuare o viață normală.
In acest timp vor apare pe toate canalele de radio și televiziune doi oameni deosebiți, cu puteri mari, ce vor face minuni în public și vor demasca impostura Împăratului, spunând oamenilor că acela nu este Mesia ci Antihrist. Sunt doi oameni îmbrăcați foarte sărăcăcios, cu bărbi mari și albe, purtând în mâini câte un toiag de lemn. Vor binecuvânta pe toți cei ce vor dori să îi cunoască si care le vor cere să îi vindece de diferite boli sau patimi. Vor mărturisi în piețele din Ierusalim în mijlocul oamenilor pe Iisus Hristos, unicul Fiu al Lui Dumnezeu demascând impostura Împăratului - Antihrist.
Acești oameni se vor recomanda publicului care îi ascultă și vor da declarații în direct la televiziuni și posturi de radio că sunt Ilie și Enoh, sfinții vechiului testament, care nu au luat moartea trupeasca și vor spune ca au fost trimiși în mod minunat de către Mântuitorul Iisus Hristos să demaște pe Împăratul-Antihrist. Pentru a avea credibilitate în fața opiniei publice, se va întâmpla un fenomen inexplicabil când în piața din fața templului iudeu, lângă cei doi, va apare în chip minunat Sfântul Evanghelist Ioan, care cu voce de tunet va mărturisii mulțimilor care ascultau pe cei doi sfinți că aceștia

sunt Ilie și Enoh și că va trebui să fie ascultați și crezuți pentru adevărul pe care il mărturisesc public.
Acestea nu au plăcut marelui conducător al imperiului și a dispus Gărzii Divine a Templului Sfânt sa îi prindă și sa îi aducă în fața sa.
Autoritățile îi vor prinde și îi vor duce în fața lui Antihrist, pentru ai judeca chiar el. Acesta nesuportând tăișul cuvintelor celor doi i-au condamnat la moarte cu execuție publică în piața mare din Ierusalim, aflată în fața templului, dorind să dea o lecție tuturor celor care au crezut în vorbele lor.
Cei doi au fost executați chiar de către Împărat folosindu-se de puterile sale magice, iar trupurile lor adormite vor fi lăsate în piața templului trei zile, pentru a putea fi văzuți de către toate canalele de televiziune din lume.
Pe fondul acestor precondiții sociale, economice, politice si religioase au loc evenimentele prezentei lucrări de ficțiune.
Spaima și teroarea răspândită de dictatura Împăratului, numit Baruch în lucrarea noastră, a atins limite neimaginabile, dar mila și îndurarea Domnului a însoțit în permanență pe supraviețuitorii ce

locuiesc în micul campus creștin ortodox din munții împăduriți ai Buzăului din fosta Românie, acum numită Arcadia, după lanțul arcuit al munților Carpați. Arcadia ca parte a Uniunii Mondiale a Statelor Divine, se supune autorității Împăratului Baruch, beneficiind de toate facilitățile tehnologice și de o infrastructura deosebită. Toți cei implantați cu biocip numiți în această lucrare “credincioși divini”,

beneficiază de toate facilitățile societății moderne super tehnologizate, iar cei care nu recunosc autoritatea divină a lui Baruch, în special creștini ortodocși credincioși Domnului Iisus Hristos, numiți în această lucrare „rebeli creștini” sunt nevoiți sa trăiască in creierul munților, departe de orice așezare omenească și de detectoarele de prezență bio-umane, ce pot detecta prezența oamenilor la distanțe de maxim 5 km. Slăbiți din cauza foamei, îmbrăcați în zdrențe și în blănuri de animale, rebelii creștini duc o viață deosebit de sfântă si de simplă, hrănindu-se cu fructele pădurii, bând apă din mici izvoare ascunse printre stânci, vânând cu arme rudimentare ca arbalete, arcuri și săgeți, sulițe și capcane pentru animale.
În micul campus creștin viața decurge monoton, timpul curgând foarte repede, majoritatea stăruind în rugăciune și muncind.
Seceta cumplită, foametea cauzată din lipsa roadelor pământului, benzile de anarhiști răufăcători care nu au dorit să se implanteze cu biocip și care trăiesc în păduri și locuri pustii, practicând un tip de haiducie modernă jefuind și prădând localitățile locuite de „credincioșii divini” pentru a se putea întreține, produc micii comunități de rebeli creștini numeroase neplăceri. Dar prin grija Domnului Iisus Hristos eroii noștri scapă în chip minunat de fiecare data din aceste grele încercări. Foame, sete, frig, arșiță, boli cumplite și răni usturătoare provocate de radiațiile nucleare, atacuri ale anarhiștilor, survolări ale aerodinelor Gărzii Divine ce aruncă asupra lor o ploaie de gloanțe și foc, animale sălbatice care au suferit mutații genetice în urma radiațiilor atomice provocate de război, toate aceste urgii încearcă greu micul campus creștin, care

rezistă eroic din mila și cu ajutorul Domnului Iisus Hristos și al tuturor

sfinților prieteni. În eroismul lor dramatic unii din rebelii creștini apară cu propriile lor trupuri viața confraților lor, luând cununa muceniciei.
Acest chin este întrerupt la un moment dat de un sunet puternic de trâmbiță ce vine din slava cerului însoțit de o lumina puternică și albă ce luminează dinspre Răsărit invadând întreg orizontul până la Apus. Se aude din înaltul cerului o muzică puternică alcătuită din mii de glasuri suave armonizate în cor.
“Aliluia! Aliluia! Aliluia!
Binecuvântat este Cel ce vine in numele Domnului! „
Chinul ia sfârșit, iar acum urmează fericirea veșnică!
Gherasim Ogheru

CAPITOLUL I – Logosul

Soarele mare și roșu începu să se scufunde încet în verdele palid al munților. Un vânt slab adie dinspre răsărit foșnind prin frunzele mesteacănului din fața prispei. Câteva găini agitate cotcodăceau în curte dând parcă alarma între animalele micii ferme că a sosit vremea înserării și toată suflarea trebuie să ia o binemeritată pauză de odihnă.

Trecuseră mai bine de 80 de ani de la marele prăpăd al războiului. Orășelul Stânceni de la poalele salbaticilor munți ai Buzăului era întemeiat de curând de către oameni veniți din orașul Boseos, care au dorit să trăiască mai aproape de munte în aer curat și departe de stresul megalopolisului.

Vasile Poenaru era unul din acești întemeietori fiind printre primii locuitori ai orașului, stabilindu-se aici cu 25 de ani în urmă. A vândut

tot ce avea în metropola Boseos întemeiată pe vechile temelii ale orașului Buzău din Arcadia, vechiul stat România, reorganizat după războiul nuclear și numit în cadrul Uniunii Statelor Independente sub denumirea de Arcadia. Și-a construit o căsuță din lemn tipic românească cu prispă iar în curtea sa era o adevărata fermă de animale.

Vasile, un om deosebit de harnic și inventiv, era hotărât să trăiască cât mai simplu și să depindă cât mai puțin de serviciile publice oferite de administrația Stânceniului. Nu degeaba a cumpărat acest teren aflat chiar la poalele muntelui de unde începea o pădure deasă de brazi. Dorea ca el să fie cât mai retras și în marginea orașului. Avea o mică centrală electrică eoliană și câteva panouri solare care îi dădea curentul electric pentru întreținerea menajeră. Apa o aducea prin conducte de sus de pe munte de la un mic izvor pe care îl

captase. Viața în gospodăria lui Vasile era liniștită și foarte organizată. Profesia lui de bază era de inginer zootehnist. Lucrase într-o fermă agricolă de la marginea Boseosului unde se creșteau păsări. După ce s-a retras din activitate și a trecut în pensionare hotărâse că poate să înceapă pe proprie răspundere o mică afacere și a înființat această mică fermă agricolă pentru el și familia sa. Cei doi fii ai lui, Iulian și Florin erau deja flăcăi și reprezentau pentru Vasile mândria lui. Nu era niciunul însurat iar lui Vasile îi era teamă ca nu cumva vreunul din ei să aducă acasă vre-o fată păgână a esticilor care populau orașul Stânceni. Aceștia au venit în masă după războiul cel mare și au populat Arcadia. Erau urmașii asiaticilor cărora războiul le distruseseră țările și emigraseră toți în părțile mai puțin afectate de radiații ale Arcadiei. Vechii chinezi, musulmani din țările tătarilor, indieni sau arabi, toți purtau printre arcadieni numele de estici. În Stânceni aproape jumătate din populație erau estici, iar lui Vasile nu îi plăcea când vreunul din fii săi era în anturajul unor astfel de tineri deoarece aceștia erau pentru el ca niște păgâni. Vasile împreună cu soția sa Maria sunt ortodocși și fac parte dintr-o comunitate foarte mică de creștini. Creștinii ortodocși din Stânceni sunt priviți ciudat de către ceilalți locuitori. Credința lor într-un „dumnezeu om” nu poate fi înțeleasă. Sunt considerați de vecini și de ceilalți locuitori ca niște oameni retrograzi și cu concepții de ev mediu. Ei păstrau cu strășnicie vechile tradiții românești, mândrindu-se cu strămoșii lor.

Iulian și Florin studiază la Academia de științe Aeronautice din Boseos urmând ca să devină ofițeri ai Forțelor Aeriene Arcadiene. Vasile este foarte mândru cu fiii lui dar în același timp simte în inimă un cuțit la gândul că pot fi aruncați în vreun conflict militar al Arcadiei. În fiecare seară se roagă pentru sufletele lor să fie ocrotiți de Domnul Iisus Hristos.

Maria, soția sa, profesoară de matematică la Colegiul Intercomunitar din Stânceni, este o femeie deosebit de hotărâtă și de calculată. Gospodină desăvârșita și mamă model pentru cei doi fii ai ei, Maria este pentru membrii familiei cea mai respectată persoană. Vasile se mândrește cu familia lui și de fiecare dată când se întâlnește cu cineva pe stradă și este întrebat de sănătate, le spune tuturor că mulțumește Domnului Iisus Hristos pentru toate cele bune pe care i le-a dat. Răspunsul său șochează mai ales pe estici, românii fiind obișnuiți cu astfel de manifestări.

Deși jumătate din populația Stânceniului sunt arcadieni, urmași ai românilor, foarte puțini din ei mai păstrează datinile străbune. Au renunțat la credința creștină fiind simpatizanți și practicanți ai Cultului

Divin Universal, o biserică în care se găsește un amestec de elemente ale credințelor creștine, musulmane, budiste cu accente mistice și oculte. Pe Domnul Iisus Hristos aceștia îl consideră doar un om evoluat cu puteri magice, așezându-l în același rând cu alți oameni evoluați spiritual ca Budha, Krishna sau Mohammed. Lui Vasile acest lucru i se pare o mare blasfemie și neavând ce face, e nevoit să trăiască alături de oameni cu astfel de credințe. Esticii au răspândit cel mai mult aceste obiceiuri aderând în masă la Cultul Divin Universal unde sunt omagiați și glorificați acești oameni zeificați.
Deși este ortodox, Vasile împreună cu familia sa nu fac publică religia lor între concetățeni. Se simt adeseori marginalizați și îndepărtați de către vecini și colegii de serviciu, iar la academie Iulian și Florin sunt considerați depășiți de timpuri când vine vorba de probleme ce țin de spiritualitate și conștiință religioasă.
După ce am făcut acest mic periplu prin locurile și viața dusă de locuitorii Stânceniului, să ne reîntoarcem la mica fermă a lui Vasile Poenaru, unde acesta crește păsări de curte și animale mici, pe care le valorifică unui abator de carne din oraș, sau le consumă direct în gospodăria sa.
Întunericul a început să se lase peste mica fermă, Vasile încheind ultimile activități în padocul animalelor. A lăsat totul în ordine, a stins luminile și se îndreptă spre locuința sa, cu aspect de cabană din lemn rustică românească cu cerdac. După ce a făcut un duș relaxant se îndreptă agale spre bucătărie de unde veneau miresme îmbietoare. Maria pregătea cina cu multă râvnă și pricepere.

- Maria, cum a fost azi la școală? Ce noutăți ai mai aflat?
- Se spune că se întețesc măsurile de ordine. Benzile organizate de zorgi veniți din est, atacă din ce în ce mai mult în megalopolis. Au început deja sa atace la drumul mare trecători și să le fure bagajele din mână. Au spart bănci automate din intersecții și opresc convoaie de mărfuri pe timpul nopții, pe care le jefuiesc. Se pare că există o tabără clandestină chiar aproape de noi în munți. E bine să sporim măsurile de siguranță Vasile.

- Lasă Maria, avem deja un gard destul de înalt, camerele video sunt pornite iar sesizoarele de prezență bio-umane sunt pornite. Câinii sunt slobozi pe timpul nopții. La cea mai mică mișcare dubioasă alarma se pornește, căinii latră, luminile se aprind iar apelul către Gărzile de Ordine se transmite automat. Sunt patrule blindate acum aproape pe toate străzile. Am muniție în pușca de vânătoare… avem tot ce este posibil pentru niște oameni obișnuiți. Și în afară de asta, Maria, noi mai avem ceva care ne păzește!

- Așa este Vasilică, Domnul Iisus ne-a păzit de fiecare dată, dar totuși trebuie să ne asigurăm și noi munca de o viață. Ce zici… nu ar fi bine să asigurăm mai bine padocurile de animale? Mă refer, să punem gratii puternice la intrare și la ferestre.
- Maria, dacă e să se întâmple să ajungă zorgii la padocuri înseamnă că deja e grav…. Gratiile sunt pentru oameni cinstiți, nu pentru hoți. Le aruncă în aer cu totul. Mai bine să ne rugăm Domnului după cină să ne păzească sufletele.
Se așezară la masă și Vasile împreunând mâinile începu o rugăciune cu glas încet:
"*Mânca-vor săracii și se vor sătura, și vor lăuda pe Domnul, iar cei ce-l caută pe Dânsul, vii vor fi inimile lor în veacul veacului.*
Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele tău; vină împărăția ta; fie voia ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșiților noștri; și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău.
Pentru rugăciunile sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, îndură-te spre noi. Amin."
- Poftă bună Maria!
- Poftă bună Vasile!
Mâncau încet având fețele gânditoare.
- De copiii ai mai aflat ceva Vasilică?
- Am vorbit azi cu Florin, sunt bine, au intensificat antrenamentele spațiale. Ies din ce în ce mai mult în spațiu. Mi-a zis că au început din ce în ce mai multe apariții ale navelor extraterestre. Dar niciuna nu dorește să comunice cu navele noastre de patrulare.
Pe monitorul consolei centrale din perete se derulau știrile locale. Se aud știri numai despre atacuri, crime și măsuri întețite de securitate pentru protecția locuitorilor. Zorgii, benzi organizate de anarhiști estici, veniți de curând din răsărit datorită foametei cumplite ce se abătuse asupra țărilor lor, atacau frecvent comunitățile din megalopolis. Sunt organizați, au vehicule rapide, echipamente si armament modern destinat pentru luptă de gherilă, având conducător pe Astrepes, un vestit criminal evadat dintr-o închisoare de maximă securitate. E bine ascuns și organizează toate misiunile cu exactitate în cele mai mici detalii. De obicei atacă obiective ce dețin valori mari: bănci automate, expoziții cu obiecte scumpe, etc.
"Ca măsură de securitate guvernul unional a propus un proiect de lege prin care în toate statele să se elimine banii din plastic, obișnuiții terrani, iar în locul lor să rămână numai banii de cont. Orice tranzacție să se facă numai prin conturi bancare. Noua monedă de

cont ce va circula doar în Uniunea Statelor Independente se va numi dinar după vechea monedă antică. De asemenea se are în vedere armonizarea legii financiare cu legea evidenței populației, prin folosirea în locul cardului biomagnetic de identitate a unui biocip implantat direct subcutanat pe trupurile membrilor societății uniunii statelor independente. Acest biocip este pregătit deja și testat de foarte mult timp, folosindu-l deja doar în scopuri de securitate aproximativ douăzeci de mii de persoane, din 10 state unionale, în special de către oameni de afaceri. ”

- Interesantă propunere Maria, mă așteptam de mult să se întâmple treaba asta. De acum intrăm în linie dreaptă spre dictatură totală. Control total asupra tuturor tranzacțiilor. Maria, e de rău cu știrea asta.

- Vasilică, mi-e teamă de ce va să fie. Deja se aud tot felul de știri cum că în Ierusalim, în Templul lui Solomon, este un tânăr rabin care predică mulțimilor si a făcut niște vindecări miraculoase unor paralitici și a dat vederea unui orb din naștere. Încă nu s-a dat oficial știrea pe canalele Arcadiene, însă pe canalul religios al Vaticanului a fost dată ieri. Oare o fi întâmplătoare această decizie cu privire la eliminarea banilor de plastic?

- Chiar așa Maria? Ai auzit tu știrea?

- Nu! Mi-a zis azi o colegă de la colegiu că a văzut aseară.

- E grav! Trebuie să vorbesc neapărat cu Ion. Trebuie să ne întâlnim cu frații noștri să discutăm.

Ridicându-se de la masă Vasile rosti încet o mică rugăciune de mulțumire*: “Mulțumim ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, că ne-ai săturat pe noi de bunătățile Tale cele pământești. Nu ne lipsi pe noi nici de cereasca Ta împărăție, ci, precum în mijlocul ucenicilor Tăi ai venit, Mântuitorule, pace dându-le lor, așa vino și la noi și ne mântuiește.*

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.”

Merse spre perete și apăsă pe un mâner argintiu fixat în zid. Din perete se desfăcu o firidă de unde ieșii încet tastatura consolei centrale a casei. Trecu pe comandă vocală si spuse încet și rar:

- Conexiune interpersonală audio/video activată!

Pe ecranul consolei centrale apăru o față de femeie cu voce blândă care întrebă cu voce joasă și calmă:
- Ce legătură doriți domnule Poenaru?
- 8110326211650, spuse rar și cu voce joasă Vasile.
În acel moment pe ecran apăru o imagine stilizată cu o emblemă a companiei de comunicații Detech-Communication. În câteva secunde se afișă un bărbat îmbrăcat în negru cu o barbă căruntă și îngrijită.
- Bună seara Ionel! Mă scuzi că te deranjez acum în pragul nopții, dar simțeam nevoia să vorbesc cu cineva despre o problemă care ne frământă.
- Bună, Vasilică! Am auzit știrea și am rămas și noi fără cuvinte. De luna viitoare banii din buzunare nu vor mai avea nicio valoare. Trebuie să îi depunem urgent în conturi. Tot ce avem. Apoi vom vedea ce vom mai face.
- Deci și voi sunteți tulburați! Ionel, duminică după Sfânta Liturghie sa rămânem pentru a discuta ce strategie trebuie să adoptăm. Te rog să îl anunți și pe Părintele Gheorghe de acest fapt. E grav, sa știi!
- Da Vasilică! A început dictatura! Deja am devenit niște numere, nu mai avem nume de botez în relațiile cu societatea. Banii ne vor fi dați numai în conturi, carduri cu microcip avem de foarte mulți ani. O să vorbesc și cu părintele.
- Bine Ionel! Atunci ne vedem duminică. Noapte bună!
- Noapte bună Vasilică!
Ionel, un bun prieten al lui Vasile Poenaru, era cântăreț bisericesc la parohia cu hramul “ Sfântul Sava de la Buzău”, singura biserică ortodoxă din oraș. Era membru al consiliului parohial, ca și Vasile de fapt, și un bun creștin, exemplu pentru ceilalți confrați. De mic a fost atras spre muzică, având studii muzicale și a predat ca profesor de muzică la un colegiu din Boseos. Apoi, după ce s-a retras din activitate s-a mutat în Stânceni împreună cu familia. A devenit membru al consiliului bisericii și cântăreț bisericesc ajutând la săvârșirea slujbelor sfinte pe părintele Gheorghe, parohul Stânceniului.
Obosiți, Vasile și Maria se retraseră în dormitorul lor unde într-un colțișor al camerei se afla un loc împodobit cu câteva icoane pictate și o cruce atârnată pe perete. Vasile aprinse o lumânare ce se afla într-un mic vas în formă de bol. Apoi îngenunchind în fața icoanelor împreună cu soția sa începu să citească pe rând încet, rar și cu voce joasă dintr-o carte veche, scorojită cu coperte negre:
“In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Slavă ție, Dumnezeul nostru, slavă ție!
Slavă ție, Dumnezeul nostru, slavă ție!
Slavă ție, Dumnezeul nostru, slavă ție!
Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, care pretutindeni ești și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește de toată întinarea și

mântuiește, Bunule, sufletele noastre…"
Continuă încet rugându-se Mântuitorului Iisus. Maria asculta cu atenție rugăciunile de seară citite cu evlavie de Vasile. Era un spectacol unic în acea seară de toamnă târzie în casa lui Vasile Poenaru. La lumina lumânării cei doi păreau două umbre palide în întunericul ușor luminat de flacăra opaițului.
"Doamne, Dumnezeul nostru, Cela ce cu înțelepciunea Ta ai zidit pe om și ai suflat în fața lui suflarea de viață și, binecuvântându-l, ai zis: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul, iar la Cana Galileei, prin Unul-Născut Fiul Tău, ai binecuvântat nunta și deci nașterea de fii, cu multă umilință rog marea Ta bunătate ca neîncetat să reverși harul Tău și să te milostivești asupra copiilor mei Iulian și Florin, pe care Tu ai binevoit să mi-i dăruiești.
Umple-i pe ei de înțelepciune și pricepere. Îndreaptă pașii lor pe căile omeniei, ale dreptății, ale dragostei de oameni și ale bunei-cuviințe. Ajută-mi a cultiva în ei bunătatea și a-i face folositori lorului și comunității în mijlocul căreia trăiesc. Dă-le lor comorile cerești ale virtuții, care nu pier niciodată.
Nu cer pentru ei, Doamne, bogății pământești, ci te rog dă-le un trup sănătos și iubitor de osteneală, precum și suflet luminat și râvnitor spre tot binele, ca să ajungă buni fii ai Sfintei noastre Biserici și vrednici cetățeni ai Patriei, ca de-a pururi să se binecuvânteze numele Tău. AMIN"

Maria vărsă o lacrimă în colțul ochiului privind în sus spre icoana lui Hristos de pe perete. Se rugau amândoi cu dăruire cerând mila și protecția Domnului.
Într-un târziu Vasile încheie: *"Să Se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui, să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul. Să piară cum piere fumul; cum se topește ceara de la fața focului, așa să piară diavolii de la fața celor ce iubesc pe Dumnezeu și se însemnează cu semnul Crucii și zic cu veselie : Bucură-te prea cinstită și de viață făcătoarea Crucea Domnului, care izgonești pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe Tine, a Domnului nostru Iisus Hristos, și S-a pogorât la iad și a călcat puterea diavolului și te-a dăruit nouă pe tine, cinstita Crucea Sa, spre izgonirea a tot pizmașul.*
O ! Preacinstită și de viață făcătoarea Crucea Domnului, ajută-mi cu Sfânta Doamnă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu și cu toți sfinții în veci.
Amin. "
Vasile și Maria se închinară de trei ori cu fruntea până la pământ apoi făcându-și semnul crucii în tradiția ortodoxă se culcară liniștiți cu nădejdea că Domnul îi va păzi pe timpul nopții.
*
Săptămâna trecuse repede. În biserica din Stânceni se aflau în jur de 60 de suflete, tineri, copii și bătrâni. Într-un colț lângă scaunul arhieresc se aflau Vasile și Maria, îngrijit îmbrăcați, ascultând cu evlavie sfânta Slujbă a Liturghiei pe care preotul Gheorghe Mazilescu acompaniat la strană de Ionel Dumitrescu, prietenul lui Vasile, o săvârșea cu evlavie. Era o atmosferă deosebită. Mirosul fin de tămâie risipit din cădelniță de părintele Gheorghe se împrăștiase în toate ungherele sfântului locaș. Oamenii ascultau cu atenție troparele cântate de Ionel cu măiestrie umplându-le sufletele de pace și dragoste față de Hristos.
Părintele Gheorghe îmbrăcat în veșminte noi stând în fața altarului se ruga încet în timp ce Ionel cânta la strană cântarea heruvimică: *„Noi, care pe heruvimi cu taină închipuim și făcătoarei de viață Treimi întreit-sfântă cântare aducem, toată grija cea lumească să o lepădăm."*
Oamenii cântau încet și ei cu Ionel odată formând un cor tainic și deosebit. Timpul rămăsese în loc. Soarele se oprise parcă pe cer și acele ceasului orologiu din perete parcă nu se mai mișcau. Deja era un colț de veșnicie, de rai, un locaș plin de dumnezeire. Cei din biserică simțeau între ei prezența sfântă a Mântuitorului Hristos, care

parcă trecea printre ei și îi mângâiau pe creștet binecuvântându-i pe fiecare.
Vasile și Maria erau cu gândul la fii lor pentru care se rugau cu râvnă să fie păziți de ispitele demonilor. Erau piloți în devenire și în ultima vreme se întâmplaseră multe lucruri ciudate în timpul misiunilor spațiale pe care elevii Academiei le făceau. Apăreau nave extraterestre în radarele navelor școală, care refuzau să se identifice. Aveau forme ciudate și trasau în spațiu traiectorii de neimaginat ce contraziceau toate legile fizice terestre, făcându-se chiar nevăzute instantaneu, invizibile și nedetectabile de radarele navelor pământene. Iulian și Florin știau că aceste apariții neobișnuite și nefirești, care înfricoșau chiar și pe cei mai pricepuți piloți instructori erau de fapt apariții ale demonilor, care puteau să ia orice formă și închipuire. Erau convinși de acest lucru deoarece fiecare dintre ei în timp ce se aflau în exerciții autonome de zbor, fiind singuri, la apariția acestor obiecte neidentificate, s-au însemnat din instinct cu semnul Sfintei Cruci. În acel moment dispărea orice plăsmuire de nave din fața hublourilor. Fiind creștini în inimile lor dar neștiuți de colegii lor, majoritatea atei sau membrii ai Bisericii Divine Universale, Iulian și Florin cunoșteau tainele bisericii creștine străbune. știau că aceste apariții sunt plăsmuiri înșelătoare colective ale demonilor în mințile piloților. Dacă te lăsai cuprins de frică și panică riscai să faci manevre greșite, care de multe ori duceau la accidente tragice.
Vasile și Maria discutaseră cu feciorii lor de multe ori despre aceste lucruri ciudate și erau conștienți de pericolele la care erau expuși fiii lor. Iulian și Florin erau foarte curajoși, bine instruiți și nu intrau ușor în panică, dar totuși de multe ori erau cuprinși de sentimente nu tocmai prietenoase când erau puși în astfel de situații.
Serviciul divin continua cu precizie și fiecare știa ce are de făcut, murmurând în cor invocările sfinte. Ionel împreună cu câțiva tineri talentați cântau pe rând strofele rugăciunilor. Părintele Gheorghe

ieșind în fața Sfântului Altar cu Sfântul Potir în mâini rosti cu evlavie: *„Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați.”*
Oamenii se apropiau încet de preot cu câte o lumânare aprinsă în mână, iar acesta cu grijă le dădea din potir cu o linguriță, câte o părticică din Sfântul Trup și Sânge al Domnului Iisus Hristos, în chip tainic închipuit ca pâine și vin. Aceste tradiții moștenite din vechime, erau menținute cu strășnicie de cele câteva familii de ortodocși din Stânceni. Majoritatea cetățenilor nu mai le cunoșteau de mult, considerându-i pe creștini înapoiați și retrograzi, conservatori și mistici religioși. În ultima sută de ani înainte și după războiul cel mare avusese loc o mare lepădare în masă de Hristos. Majoritatea își trăiau viețile pământești numai după legi morale generale reglementate prin legi omenești unele din ele profund anticreștine. Încet, încet, oamenii au uitat să se închine și să se supună legilor sfinte ale lui Dumnezeu, devenind indiferenți față de religie în general. Un mix de credinte pagane amestecat cu ateism bantuia societatea. O lume desacralizata unde orgiile sexuale, sodomiile si gomoriile era loc de cinste. Familii de homosexuali, lesbiene, bisexuali sau transexuali erau la cea mai mare cinste, fiind exemple bune de urmat pentru toți ceilalți. Numai o mică parte din locuitorii Terrei mai știau de legile lui Dumnezeu și de jertfa Mântuitorului Hristos. Era întradevăr ultimele zvâcniri ale umanității, în fața atacurilor covârșitoare ale slujbașilor îngerilor decăzuți ce populau pământul.
Era duminica a treizecia după Rusalii și se sărbătorea Sfântul Andrei Apostolul Românilor. Câți din Arcadia mai știau de Sfântul Andrei? Creștinii din Stânceni erau în Postul Crăciunului și se pregătiseră prin spovedanie sinceră să se apropie de preotul lor și să primească merindea cea pentru veșnicie. Se anunța o iarnă grea. Decembrie bătea la ușă.
Vasile și Maria au primit trupul și sângele Domnului cu bucurie. Serviciul divin se terminase iar în biserică rămăsese creștinii membrii ai consiliului parohial împreună cu părintele Gheorghe Mazilescu, pentru a discuta ultimele noutăți și a stabili activitățile ce urmau să le desfășoare în săptămâna ce urma.
Consiliul parohial format din zece creștini mai în vârstă era alcătuit din oameni cu pregătiri diferite. Ingineri, finanțiști, meseriași sau agricultori. Vasile Poenaru fiind la o vârstă respectabilă, inginer agronom trecut în stare pasivă după o activitate de peste 37 de ani în domeniul agricol, era privit cu respect și dragoste de către toți membrii acestei mici parohii. Acum când era în întreținerea uniunii statale, se ocupa în continuare de agricultură în mica sa fermă

agricolă, unde cultiva plante și creștea animale numai în sistem bio-ecologic, fără a folosi hrană artificială pentru animale, ci numai hrană naturală și concentrate din cereale produse tot de el.
Mai făcea parte din consiliul parohial domnul colonel în rezervă Teodorescu Ciprian, fost pilot instructor la Academia Forțelor Aeriene Arcadiene. Acesta, cu o constituție atletică de militar călit în misiuni dificile reale de pe teatre operaționale din Orientul Mijlociu și Asia Centrală, era privit în consiliu cu respect și admirație pentru trăirea creștină de care dădea dovadă și pentru curajul caracteristic unui militar creștin. Pe lângă aceștia amintim și pe Ionel Dumitrescu, profesor de muzică și cântăreț bisericesc, frații Samoilă - proprietarii unui magazin cu produse alimentare din Stânceni, Iosif Nicolae – profesor de istorie la Colegiul Inter-comunitar din Stânceni, coleg cu Maria Poenaru soția lui Vasile. De asemenea mai amintim ca membrii ai consiliului parohial pe Eugenia Vasilescu – o femeie cu o trăire creștină puternică și dragoste deosebita față de cei în nevoi, care întemeiase în propria sa locuință un centru de asistență pentru bătrânii singuri și bolnavi din Stânceni. Mai făceau parte din consiliu și Georgescu Spiridon, informatician și specialist în cibernetică bio-umană, inginer la o companie producătoare de echipamente medicale și proteze inteligente din Boseos precum și Popa Dumitru – specialist în construcții militare și civile, arhitect și inginer constructor, care o viață întreagă a contribuit la construirea unor edificii importante în Stânceni.
Mai putem aminti ca membru al consiliului parohial, dar nu în ultimul rând, și pe Teodora Siminescu, artistă plastică și poetă membră a Uniunii Artiștilor Plastici și Oamenilor de Cultură din Stânceni. A publicat mai multe volume de poezie și a expus lucrări în mai multe expoziții internaționale din Uniune.
Preotul Gheorghe Mazilescu, teolog creștin cu studii la Facultatea Creștin Ortodoxă din Athena, singura de acest gen din Uniunea Statelor Independente, este un om deosebit de sensibil și cu dragoste față de toți cei ce îl înconjoară. De când a terminat facultatea acum 30 de ani a întemeiat această mică parohie în Stânceni, adunând cele câteva familii ortodoxe din regiune și întemeind o mică dar inimoasă comunitate creștină. Profesia de bază a părintelui Gheorghe este de cercetător ştiinţific în domeniul agricol, având o mică fermă legumicolă unde cultiva diferite plante de pe urma cărora îşi asigura traiul, deoarece Arhiepiscopia Ortodoxă a Arcadiei cuprindea episcopii și parohii restrânse, iar datorită numărului mic de creștini ortodocși care mai păstrau credința strămbunilor, nu avea posibilitatea de a asigura salariile

preoţilor săi. Facultatea de ştiinţe agricole a absolvit-o înainte de a frecventa cursurile teologice la Athena, având atestat şi expertiză de cercetător în legumicultură. Era o activitate foarte îndrăgită de către părinte, simţindu-se printre plantele din serele sale ca un mic demiurg ce le oferea dragoste şi îngrijire spre a se dezvolta armonios şi cu rod mult.
Preotul Gheorghe a construit împreună cu creștinii săi micul locaș de cult fiind finanțat de către Arhiepiscopie și de către creștinii care aveau posibilități financiare mai deosebite. Pictura bisericii a fost făcută de către doamna Teodora Siminescu, talentată artistă și o deosebită păstrătoare a tradiției străbune prin respectarea cu sfințenie a vechilor erminii picturale bizantine.
După cum se constată din cele de mai sus Consiliul Parohial era compus din oameni instruiți și deosebit de sensibili. În Stânceni majoritatea locuitorilor erau cu pregătire evoluată în diferite domenii. Numărul locuitorilor din oraș este mic, majoritatea provenind din medii și familii adunate din mai multe regiuni și țări distruse de tăvălugul războiului. Aceștia s-au retras în zonele Arcadiei datorită nivelului scăzut de radiații. Fiind o perioadă propice dezvoltării spiritual-culturale și economice după marele război, majoritatea au absolvit școli de diferite profiluri, înregistrându-se o creștere a nivelului cultural și educațional în general pe tot cuprinsul Arcadiei. Foarte puțini nu aveau pregătire datorită faptului că în Uniune dacă nu știai să practici o profesie sau nu aveai o pregătire specială erai aspru sancționat fiscal și nu aveai posibilitatea să lucrezi în niciun domeniu.
Membrii parohiei Sfântul Sava din Boseos se integrau perfect în mecanismul economico financiar al comunității, diferențiindu-se doar prin practicarea cultului creștin ortodox antic și străbun la care se renunțase demult de către ceilalți locuitori ai orașului.
În pronaosul bisericii se aflau cam treizeci de persoane, membrii ai consiliului parohial cu soții și soțiile acestora, tineri și bătrâni rude ai membrilor consilieri. Era o adunare spontană produsă de veștile ce se propagau pe mai toate canalele de știri din uniune. Oamenii așteptau demult să se întâmple aceste lucruri. Scoaterea banilor fizici din plastic din circuitul financiar reprezenta începutul unui drum drept și sigur spre control total al vieții oamenilor din întreaga societate.
Scrierile vechi creștine amintesc în cartea sfântă „Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul” la capitolul XIII despre o dictatură finală în care stăpânul întunericului va subjuga întreaga omenire printr-un sistem financiar bazat pe implantare a unui semn al fiarei iar cei care

nu îl vor primi vor fi eliminați prin înfometare și lipsuri pentru cele trupești. La versetele 9 la 18 din această carte sfântă străveche se spune următoarele:

”9. Dacă are cineva urechi - să audă!

10. Cine duce în robie de robie are parte; cine cu sabia va ucide trebuie să fie ucis de sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.

11. și am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur

12. și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

13. și face semne mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor,

14. și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață.

15. și i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să omoare pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei.

16. și ea îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.

17. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

18. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. și numărul ei este șase sute șaizeci și șase.”

Deci temerile oamenilor erau cu privire la imposibilitatea de a efectua acte de comerț și de a fi excluși social în cazul în care refuzau să recunoască autoritatea religioasă și spirituală a celui așteptat de mii de ani de către dușmanii lui Hristos, Antihristul. Practic, cei ce nu recunoșteau ca dumnezeu suprem pe dușmanul lui Hristos erau excluși din viata socială și economică urmând ca aceștia să trăiască prin mijloace rudimentare ca în epocile primitive de la începuturile omenirii.

Consilierii așezați pe stranele aliniate pe marginea locașului de cult murmurau în grupuri mici, discutând în șoaptă în așteptarea preotului Gheorghe, care era în altar punând în ordine toate cele sfinte după terminarea Sfintei Liturghii.

La un moment dat părintele ieși din altar îndreptându-se spre grupul de oameni binecuvântându-i cu mâna dreapta în numele Sfintei Treimi.

Oamenii se ridicară în picioare însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci.
- Iubiții mei, după cum ați auzit se apropie zile grele pentru cei care doresc să își salveze sufletele de durerea și chinurile iadului.
- Așa este părinte ! murmură în șoaptă mai mulți oameni.
- Iubiții mei frați, spuse Vasile cu voce joasă și emoționată, am auzit in ultimul timp tot felul de lucruri ciudate în legătură cu o lege financiară ce se pregătește în Parlamentul Uniunii. Se pare că în curând nu vor mai exista banii de plastic. Ce părere aveți?
- Așa este Vasile, o să fie din ce în ce mai greu pentru creștini. Mai rămâne doar să se dea o lege prin care să fim cibernetizați cu un cip electronic biometric exact cum avem la animalele de companie pe acasă. Lepădarea de Hristos a avut loc după marele război, acum urmează să se strângă lațul din ce în ce mai mult până când vom fi și noi implantați cu biocip. Întărește-ne Hristoase Dumnezeul nostru să trecem peste toate aceste mari încercări până când vei veni Tu din nou la noi păcătoșii. Spuse părintele Gheorghe Mazilescu însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci.
- Părinte, interveni colonelul Teodorescu Ciprian, toți știm ce va să vină cât de curând. Ne-am rugat Domnului de mii de ani să amâne ziua cea mare a judecății lui drepte și universale. Dar se pare că răbdarea Domnului care este nemărginită, a fost copleșită de răutățile oamenilor, iar în marea Lui dragoste față de neamul omenesc nu mai are altă cale decât să mai salveze ce mai poate dintre noi. Oamenii s-au lepădat de credința în El, recunoscând puterea unui fals dumnezeu închipuit și impersonal, fără nume și fără identitate ce se elogiază în Biserica Divina Universala. Noi, ca urmași ai strămbunilor creștini din anticul Imperiu Bizantin trebuie să dăm piept vitejește cu cel ce va avea toată puterea fiarei.
- Așa este, spuse Vasile Poenaru, dar se mai aude ca la Ierusalim este un mare rabin care face mari minuni. Vindecă bolnavi incurabili și redă vederea naturala unor oameni orbi din naștere. Se spune că este foarte iubit de popor. Este smerit, modest, blând și mai ales iubește pe cei în suferință. Este posibil ca înșelătorul Antihrist să fi venit deja printre noi.
- Așa se aude, au dat pe canalul religios de știri al Vaticanului, unde Biserica Divină Universală își are centrul religios. Numele lui este Baruch. Se spune ca are puteri supranaturale. Că poate citi gândurile și că poate face lucruri ce înspăimântă pe cei ce privesc. Biserica Divină Universala îl consideră ca Salvator al omenirii în fața pericolului extraterestru ce ne amenință din ce în ce mai mult.

- Da, pericolul dracilor sloboziți din lanțurile iadului să se manifeste pe pământ, spuse Vasile Poenaru.
- Da, așa este!
- Ce este de făcut? Ce putem face? Stăm cu mâinile în sân ca niște fricoși fără credință și așteptăm să treacă timpul până când vom ajunge ca niște personaje deplorabile care cerșesc o bucată de pâine celor implantați? … întrebă colonelul Ciprian.
- Hm, e destul de delicată problema. Așa este, trebuie să ne pregătim cumva de ultima bătălie pe care o vom duce cu însuși trupurile noastre, adăugă Ionel Dumitrescu.
- Ca militar de carieră și ca om ce am văzut destule atrocități în războaiele de la frontierele Uniunii cred că trebuie să începem să ne organizăm deja. Pentru aceasta trebuie însă să ne luam măsuri de precauție deosebite. Chiar printre noi pot fi oameni slabi de înger, care sunt în stare să nu reziste la foame, frig și lipsuri și să vândă chiar pe cei mai apropiați ai săi întocmai ca Iuda Iscarioriteanul sau mai rău să accepte semnul fiarei.
- Hm, oameni buni, spuse preotul Gheorghe, eu propun ca duminica viitoare să convocăm strict doar membrii consiliului fără familiile acestora. Vom avea un sfat de mare taină.
- Cum dorești preacucernice părinte, adăugă Ionel.
- Domnule colonel, la sfârșitul ședinței am rugămintea să mai rămâneți câteva minute cu mine, zise părintele Gheorghe, vreau să mă consult cu dumneata într-o problemă de specialitate.
- Cu plăcere părinte!
- Deocamdată oameni buni, eu zic să ne vedem de treabă și să monitorizăm atent ce se mai întâmplă pe scena politică și religioasă a lumii, zise preotul. Acum să mergem pe la casele noastre. Ne întâlnim cu cei care au posibilitatea să vină în seara aceasta la Vecernie sau mâine dimineață la Sfânta Liturghie. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă dea numai gânduri bune. Doamne ajută!
Oamenii se retraseră încet spre ieșire însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci la ușa bisericii luându-și rămas bun de la casa Domnului Hristos.
Colonelul Ciprian se adresă părintelui Gheorghe cu o voce șoptită.
- Părinte, mă bucur că doriți să vorbiți cu mine. Aș dori să vă spun un lucru deosebit și nu doream să induc teamă în oameni. Se întâmplă ceva îngrozitor.
- Cred că știu despre ce este vorba. Despre Baruch?
- Da preacucernice! Este din ce în ce mai clar că acest rabin e posibil să fie întruchiparea răului suprem. A făcut câteva demonstrații magice la Ierusalim de care nu s-a pomenit pe canalul religios de

știri Vatican News. Am înțeles de la un prieten colonel activ în marina Arcadiană că ar fi auzit de la un pilot din Forțele Aeriene ale Uniunii că Baruch prin incantații magice ar fi chemat în curtea interioară a marelui Templu din Ierusalim două nave extraterestre ce au aterizat în fața sa iar cei doi comandați ai navelor extraterestre au căzut în genunchi în fața lui. Vestea a răspândit-o unul dintre puținii martori care este comandant al Gărzii Divine a templului, comandorul Sith, care a spus unor camarazi de-ai săi apropiați ce s-a întâmplat în curtea Templului Divin. E înspăimântător! Acest om nu este un om obișnuit. Noi știm că acești „extratereștrii" sunt draci curați, iar dacă aceștia au îngenuncheat în fața sa e foarte ciudat. Baruch nu este cel ce se declară a fi. E un om ce folosește forțele malefice întunecate ale iadului pentru a înșela oamenii.
- Așa este Ciprian! Am și eu niște informații asemănătoare de la un prieten ce este consilier arhiepiscopal la Athena. A auzit de la niște evrei convertiți la ortodoxie din Ierusalim precum că acest Baruch declară frecvent că este salvatorul acestei lumi și că el va apăra galaxia noastră de invazia extraterestră. Cere celorlalți rabini să îl sprijine în demersul lui de a devenii cel mai mare arhiereu iudeu. Vrea să candideze în curând pentru această funcție.
- Îngrozitor! Deci se leagă lucrurile.
- Da! Mai mult decât atât, Baruch dorește să colaboreze cu mai marele Bisericii Divine Universale și a trimis scrisori de prietenie Patriarhului Ortodox de la Ierusalim. Dorește să apropie cele două biserici pentru o colaborare în sensul propagării păcii și ideilor morale în lume pentru a stăvilii valul de imoralitate ce există în lume.
- Hm, e și negociator pe deasupra!
- Foarte interesant acest personaj. A vindecat boli incurabile doar cu un cuvânt, a dat vedere unui orb din naștere în Ierusalim mângâindu-l pe frunte și peste ochi cu palmele. Face cam multe lucruri ciudate pentru un simplu rabin învățător de lege iudaică din Ierusalim. Să fim cu ochii pe el în continuare.
- Părinte, ce e de făcut?
- Chiar nu știu Ciprian. Domnul Hristos ne va da gândul bun la momentul oportun.
- Părinte, am un gând ascuns la care mă gândesc de mai mult timp. O soluție pe termen scurt de trei până la cinci ani de supraviețuire a mai multor oameni în condiții critice. Mi-e un pic teamă să vă vorbesc despre asta.
- Ciprian, ia loc te rog. Spune, despre ce este vorba?
- Părinte, lucrurile vor degenera foarte repede. Acest Baruch este posibil să urce rapid pe cele mai înalte trepte ierarhice atât în

biserica iudaică cât și în ierarhia politico-administrativă. Este și membru al Partidului Conservator Evreiesc din Ierusalim. Aceștia au influență foarte mare în Parlamentul Uniunii Statelor Independente. Face tot felul de lucruri magice foarte impresionante răspândind teamă printre cei mai mari demnitari ai uniunii. E posibil, de fapt e cert, că acesta este întruchiparea fiarei apocaliptice. De aceea eu zic să punem la punct un plan secret de salvare a creștinilor reali, care doresc să își mântuiască sufletele.
- Despre ce este vorba? La ce te gândești?
- Pai… întâi aș dori să vă întreb ceva.
- Te rog!
- Părinte, e o întrebare cât se poate de serioasă. Vă rog să fiți cât se poate de sincer. E crucial răspunsul dumneavoastră.
- Promit în fața lui Hristos. Sunt în casa Lui.
- Bine. Atunci vă rog să spuneți acum … știind că mult nu o să mai avem de trăit în această lume decăzută … sunteți chiar mâine în stare să vindeți tot ce aveți și să împărțiți tot cu cei care vor să fie salvați de vremea de pe urmă?
- Vorbești serios? Pai, dacă aș ști că ÎL urmez pe Hristos cu această ocazie aș face-o cu plăcere. Aș împărți cu aceia totul …. Dar numai pentru o cauză nobilă și care duce spre Hristos.
- Exact! Sigur ne va duce la Hristos!
- Despre ce este vorba?
- Pai dacă ați mărturisit în fața Domnului că ați face acest lucru o să vă cred și o să vă mărturisesc gândul meu.
- Te rog Ciprian. Sunt foarte atent.
- Părinte, uitați cum stau lucrurile. Baruch pentru mine este Anticristul în persoană. Cât de curând o să auzim lucruri importante despre el. Sunteți convins de acest lucru?
- Ciprian, toate faptele și veștile ce se aud despre el se pare că duc la acest răspuns. Da, cred că el este.
- Foarte bine! E bine că sunteți convins de acest lucru. Eu am stat și m-am gândit mult la posibilități de rezistență în fața dictaturii și prigoanei împotriva creștinilor. O să vină vremea implantării cu biocip. Ce o să facem atunci părinte?
- Pai, e destul de complicată problema. Dacă acceptăm acel implant ca semn al recunoașterii supremației și dumnezeirii lui Baruch atunci înseamnă lepădare de Hristos și ne încadrăm perfect în sistemul lui diabolic de conducere a lumii. Conform revelației pe care Domnul i-a dat-o Sfântului Ioan Teologul, asta înseamnă că sufletele noastre vor fi vândute Satanei pentru banii pe care îi vom avea să ne întreținem trupurile. Și apoi, dacă nu acceptăm implantul pe trup, atunci vom fi

excluși din această lume de vii, vom fi niște morți vii. Nu vom avea cu ce să ne mai întreținem, ce să mâncăm, ce să îmbrăcăm, vom suferii de frig și de foame și în consecință vom fi morți trupește dar ne vom salva sufletele de iadul veșnic. Din cauza asta spun că vom fi morți vii, morți cu trupul și vii cu sufletele. Cei care vor accepta implantul vor fi vii morți, adică vii cu trupurile dar morți cu sufletele, deoarece sunt amanetate pe veșnicie iadului. Înțelegi Ciprian?
- Părinte, pentru mine e de mult clar acest lucru. Nu întâmplător v-am întrebat dacă ați face acel lucru. Tot ce avem acum e un capital de început al unui plan de rezistență real.
- Mă faci curios. La ce te gândești?
- Părinte, acum în locașul Domnului, vă mărturisesc că e foarte greu de realizat ceea ce vreau să inițiez. Piedici sunt foarte multe, începând cu propriul trup și terminând cu copiii noștri și familiile noastre. S-ar putea ca ei să nu fie de acord cu ideea mea și atunci vor fi adevărate drame, despărțiri pentru veșnicie între părinți și fii, între soți, între prieteni, și așa mai departe.
- Interesant Ciprian!
- Hm, știu și eu, interesant și foarte riscant. Dar să vă mai întreb ceva. Trebuie să mă conving că sunteți de încredere.
- Ciprian, ești destul de confuz, spune odată.
- Părinte, e un lucru de viață și de moarte, trebuie să știu de unde pornesc. Acum folosesc o tehnică veche de recrutare în agenturi de informații chiar cu sfinția ta.
- Vai Ciprian, chiar așa?
- Da, și apoi, în afară de asta trebuie să mă conving că stau de vorbă cu un preot adevărat, care să dea exemplu celorlalți credincioși.
- Cred că până acum nu v-am dezamăgit. V-am fost apropiat și ca un prieten intim, vă știu toate patimile și necazurile. Doar eu sunt martorul vostru pentru pocăința voastră în fața lui Hristos.
- Așa este părinte. Doar ne sunteți duhovnic și sfătuitor. Dar… e ceva mult mai presus.
- Anume?
- Părinte, sunteți gata să vă sacrificați chiar și viața pentru oile din turma sfinției tale?
- Ciprian, ce înseamnă asta, mai întâi mă întrebi dacă pot să vând tot și să împart cu cei care vor să se mântuiască acum mă întrebi dacă sunt gata să mor? Așa de important e ceea ce vrei să îmi propui?
- Da, e o problemă pe cât se poate de serioasă cu responsabilități foarte mari.

- Pai, uite cum stă treaba. Sunt preot bătrân, am adunat această mică turmă de aproape treizeci de ani, da, pot spune că dacă aș ști că voi mântui aceste suflete pot să îmi sacrific viața. Cum e posibil să sfârșesc?
- Să sfârșim părinte! E valabil pentru toți cei care vor intra în acest plan.
- Bine, cum o să fie?
- Pai, cel mai sigur de foame, sete, arșiță sau de frig, apoi posibil împușcați de Garda Divină, torturați de benzile de anarhiști sau în orice alt mod.

După câteva minute de liniște timp în care părintele rămase pe gânduri, acesta răspunde hotărât:

- Bine Ciprian. Pot spune că aș fi gata să mor pentru turma mea! Dar nu mă bazez decât pe puterea ce mi-o va da Domnul Hristos să înfrunt supliciul. Eu, prin puterile mele, nu cred că voi rezista.
- Categoric! Trebuie să cerem îndurare Domnului Hristos să ne facă trecerea ușoară, dacă se va ajunge acolo, evident.
- Asta mai mult ca sigur.
- Pai atunci părinte, vă mai rog un lucru, înainte să vă spun planul meu de rezistență.
- Ce anume, deja s-a făcut târziu, se apropie Slujba Vecerniei.
- Părinte, vă rog să promiteți în fața lui Hristos acum că nu vă veți da înapoi niciodată de la salvarea sufletelor celor care doresc să se mântuiască, chiar cu prețul vieții.
- Ciprian, dacă planul duce la mântuirea sufletelor, atunci promit că voi face totul, chiar și sacrificiul suprem, pentru mântuirea sufletelor celor care doresc să meargă cu mine la Hristos după moarte. Așa să îmi ajute Dumnezeu!
- Părinte m-ați convins! Să vă spun despre ce este vorba.
- Te rog, sunt numai urechi.
- Baruch este sigur Anticristul. El în foarte scurt timp va ajunge stăpânul politic, administrativ și religios al acestei planete. Trebuie să ne mișcam repede.
- Clar!
- Planul meu este următorul. În munții Buzăului am moștenire de la strămoșii mei 20 de hectare de pădure în inima munților. Un loc foarte retras, se ajunge destul de greu acolo, cu carul trași de animale sau cu vehicule de tracțiune montane speciale. În foarte scurt timp, după ce se va implementa legea cu dinarii informatici, Baruch va ajunge în vârful piramidei prin forță, magie, false minuni, teamă răspândită în planetă. Ca să aibă control total și să știe pe cine se bazează să îi fie credincioși, să nu poată rezista fără hrană și

o viață modernă, lejeră și în huzur, va da ordin să îi acceptăm un însemn special cu biocip ce va fi implantat pe mâna dreaptă sau pe frunte, cum doreau de fapt de mult să o mai facă premergătorii lui. Atunci va fi tragedie mare. Or să accepte acest însemn toți cei care nu pot trăi fără hrană bună, fără o viață plină cu bunătăți și în general necredincioșii. Or să fie drame cumplite. De ce credeți că v-am întrebat și am insistat atât cu acele întrebări.
- Mi-am dat seama!
- Or să se despartă familii, părinți de copii, prieteni și rude se vor dezbina. Cine nu va accepta acel însemn implantabil cu biocip va fi sortit pieirii de foame, sete, frig, lipsuri, boli, daaaar …. va câștiga Împărăția Cerurilor și coroana mucenicească a sfinților. Va fi cumplit.
- Așa este! Dar spune odată planul.
- Da. Eu zic așa. Să formăm un comitet de criză în cadrul parohiei noastre format din oameni de încredere, care ar fi gata să moară ca niște adevărați soldați al lui Hristos. Apoi, încet, încet, în câteva luni, cei care doresc mântuirea vom muncii cât mai este vreme pentru construirea în munți a unui mic așezământ, un campus cu colibe și o mică bisericuță din lemn, împrejmuită cu ziduri din piatră, fier și pământ. Vom spune celor curioși că participăm la construirea unui loc de recreere și liniște pentru vacanțe. Vom construi în maximum o jumătate de an acest campus, care poate găzdui aproximativ trei sute de suflete. Acum intrăm în iarnă, dar până la anul pe vremea aceasta campusul trebuie să fie gata. Daca nu cumva mai repede în funcție de cum vor evolua lucrurile.
- Trei sute? Așa de mulți?
- Da, nu sunt mulți. Or să vrea să vină la noi cu miile atunci, dar nu spre mântuirea sufletelor, ci vor fi estici păgâni care nu doresc să se implanteze din cauze morale străine de credința noastră. Nu îl vor cinsti pe Hristos ci vor dori numai bunurile noastre. Ne vor urâ și vor dori să ne ucidă și să ne jefuiască pentru a rezista ei. Cu aceia trebuie chiar să luptăm cu arma în mână. Vor dori doar hrană și găzduire. Vor încerca chiar să ne atace. De aceea spun că e posibil să ne apărăm prin luptă. Dar ceea ce vom avea va fi strict pentru ai noștri. Nu vom avea posibilități lărgite. Îi primim doar dacă printre ei sunt și oameni care vor să-L primească pe Hristos în inimile lor și se vor boteza.
- Da, și mai pot fi și benzile de zorgi anarhici, dar poate nu vor ajunge până în inima munților. Vor rămâne în megalopolis.
- Posibil și acest lucru părinte.
- Pai, da, sunt de acord. Dar cum vom face?

- E nevoie de foarte mulți bani să construim bordeiele de lemn, să avem arme, mijloace de comunicare între noi, alimente pentru minimum 5 ani, în special cereale. De aceea v-am întrebat dacă sunteți gata să vindeți totul și să mergem să ne organizăm încet, astfel încât în momentul implantării să ne retragem acolo și să rezistăm până la sfârșit.
- Înțeleg. E un plan curajos.
- Da părinte, dar fără un preot curajos cu noi nu vom reuși. Trebuie să ducem viață ascetă, să fim în permanență pregătiți pentru trecere. Preotul trebuie să fie inima acelei comunități. Să săvârșească Sfânta Liturghie mereu, pentru că va fi și aceasta interzisă de către Baruch și slujbașii lui. Acestuia o să i se închine toată suflarea. Dacă suntem descoperiți duhovnicește, în munți e posibil să fim măcelăriți de aviația uniunii ce se va supune ordinelor lui și să ne pierdem sufletele. De aceea campusul va fi cât mai ascuns, bordeie în pământ, fortificații împotriva atacatorilor și animalelor sălbatice și camuflat foarte bine în pădure sub stejarii și fagii deși. Eu pot să mă ocup de organizare, de pază și de buna funcționare a tuturor dispozitivelor. M-am gândit și la câteva generatoare electrice solare care să încarce acumulatoare de putere mare ce vor putea alimenta cu energie dispozitivele de apărare și iluminatul electric pe timpul nopții în bordeie. E un plan mult mai complex, dar vi l-am descris în câteva cuvinte. Ce părere aveți?
- Ce să zic, e un plan curajos și foarte revoluționar. Eu sunt de acord. Dar trebuie gândit foarte mult înainte de a iniția ceva.
- Săptămâna aceasta voi finaliza toate planurile și schițele la care am lucrat în ascuns de mai mult timp. Acum e momentul să le finalizez și duminica viitoare vi le voi prezenta. Vă mai rog sa va gândiți la un nucleu de câțiva oameni credincioși în care să avem încredere. Acesta va fi un comitet de acțiune care va căuta sponsori credincioși pentru construirea acestui campus creștin după modelul unei așezări antice din perioada începutului creștinismului.
- Nu e rea ideea. O să văd pe cine nominalizez și îi voi invita duminica după Sfânta Liturghie să participe alături de consilieri să stabilim în cine putem avea încredere. Poate or să fie lași printre consilierii noștri, putem avea surprize mari.
- Exact părinte.
- Așa rămâne. Mai discutăm miercuri după sfintele slujbe. Nu discutam prin rețeaua de comunicații globală.
- Sigur. Dumnezeu să te aibă în pază domnule colonel!
- Multumesc! Am onoarea părinte! Doamne ajută!

*

În camera sa de zi, intens luminată prin ferestrele mari de un soare incendiar și roșu dinspre răsărit, Vasile stătea la biroul său urmărind ultimele știri prin consola centrală pe un ecran virtual tridimensional ce se deschisese larg în fața sa. Chipul unei prezentatoare flanca ecranul auzindu-se în toată încăperea vocea acesteia ca și cum ar vorbi din orice ungher al camerei. Vasile asculta atent ceea ce se spunea. Erau cele mai importante știri de dimineață atât din toată Arcadia cât și de pe toate meridianele globului. De la atacuri ale zorgilor din marile megalopolisuri până la ultimile știri mondene, de la știrile astronomice la cele meteorologice, programul de știri ale

dimineții formau un calup de informații foarte interesante. La un moment dat, pe lângă știrile deja obișnuite, lui Vasile îi atrase atenția o știre aparent neimportantă.

"*Astronomii de la observatorul spațial din megalopolisul arcadian Dorthwald au observat un obiect meteoritic ce se deplasează după toate calculele spre Terra. Distanța foarte mare față de meteorit nu permite încă posibilitatea efectuării de calcule exacte cu privire la mărimea și viteza de deplasare față de planeta noastră, însă astronomii apreciază cu certitudine foarte mare că acesta se va intersecta cu traiectoria Terrei în câteva luni. Se continuă observarea meteoritului și în câteva zile se va stabili cu exactitate viteza, mărimea și traiectoria meteoritului. Cel mai ciudat fapt este acela că acest meteorit nu a fost observat până acum, el apărând în lentilele observatorului din senin. Este foarte aproape și din calculele matematice efectuate de către astronomi, acesta ar lovi pământul peste aproximativ două luni. Se continuă studierea acestui corp ceresc, calculându-se în continuare traiectoria și locul geografic probabil unde va lovi Terra.* "

Vasile tresări la această veste și un gând ascuns îi trecu prin minte. Începea să îi fie din ce în ce mai clar că se apropia cea din urma perioadă a omenirii, ultima perioadă de timp pe care omenirea o mai are la dispoziție pentru a supraviețui. Era ultima frontieră a umanității după care începea o nouă viață specială ieșită din cătușele timpului și spațiului. Pentru Vasile începea să îi fie clară calea pe care trebuie să o străbată de acum înainte.
E posibil ca acesta să fie Absintos, gândi Vasile în taină. După cum scrie în proorocirile vechi acest meteorit va face mare prăpăd pe pământ. Se spune ca va otrăvii apele și vor muri de sete foarte mulți oameni pentru că nu vor mai putea consuma apele din cauza unor concentrații foarte mari de toxine și substanțe otrăvitoare ce vor contamina marea majoritate a apelor și a atmosferei.
Privea tăcut cu ochii ficși ațintiți pe micul ecran, cu gândul fiind plecat departe la cei doi fii ai săi pentru care își făcea griji din ce în ce mai mari. Fiind piloți, aceștia oricând aveau viața în pericol. Privi din instinct o icoană a Mântuitorului Pantocrator ce o avea atârnată pe peretele dinspre răsărit trimițând un gând și o rugăciune tainică scumpului Iisus, singura lui ocrotire și sprijin în viață. “Doamne, te rog să ai în pază pe cei doi fii ai mei, Iulian și Florin, pe care să îi ocrotești și să le dai gânduri bune, să nu îi lași să cadă în ispite mari, căci Tu Iisuse ești începutul și sfârșitul, Alfa și Omega, Tu ești întărirea noastră și scăparea noastră din toate ispitele trupești și sufletești. Apără-i Doamne și adumi-i sănătoși acasă. Că Tu ești Dumnezeul nostru și ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!” Se însemnă cu Semnul Sfintei Cruci cu ochii ațintiți la sfânta icoană.
Programul de știri se termină și Vasile porni spre mica lui fermă de animale pentru a pune la punct lucrurile. Era deja sfârșitul dimineții, soarele se înălțase bine pe cer iar o adiere rece de vânt trecea printre ramurile dezgolite de frunze ale unui copac secular pe care Vasile îl avea in fața casei. Ferma sa, destul de dichisită, era automată. Păsările erau adăpate automat iar hrana era aprovizionată prin dispozitive speciale în țarcul special îngrădit. Intră în camera de comandă a padocului de animale de unde urmării parametrii măsurați automat și imaginile ce se derulau pe câteva monitoare. Eliciile micii centrale eoliene se învârteau cu repeziciune. Totul părea pus la punct dar totuși se gândi să mai curețe utilajele automate care făceau curățenie în padocuri și care transportau pe benzi rulante materiile rezultate în urma procesului de curățire a cuștilor și țarcurilor păsărilor și celor câteva animale domestice pe care Vasile le îngrijea pentru el.

În timp ce meșterea la o bandă rulantă, la un moment dat se auzii o explozie puternică în partea de apus a fermei sale. În acel moment

sirenele stridente ale Gărzii de Ordine ce patrulau în zonă se auziră și o rafală de împușcături și șuierături de lasere manuale zguduiau atmosfera. Vasile intră în camera de comandă și puse mâna pe arma sa de vânătoare cu lunetă după care se postă la o fereastră mică ce dădea spre exterior. Privind prin luneta armei văzu câteva vehicule de teren camuflate ale zorgilor care lansau focuri de armă spre mașinile blindate ale Gărzii de Ordine. Zorgii fuseseră surprinși în timp ce jefuiau un depozit de alimente situat vis a vis de ferma lui Vasile.

Bandiții care în ultima vreme întețiseră acțiunile de jaf și teroare în mai toate ținuturile, erau în retragere împrăștiind în urma vehiculelor o ploaie de gloanțe spre blindatele forțelor de ordine. A fost un act de mare curaj din partea lor de a ataca acest depozit chiar într-o zonă din cele mai bine păzite ale ținutului, chiar în oraș. Era clar că aceștia erau disperați și aveau nevoie mare de alimente. Actele de anarhie ale acestora erau din ce în ce mai dese în ultima vreme. De fapt în toată lumea, actele de terorism și jaf erau din ce în ce mai dese. Benzile organizate ale zorgilor atacau orașele pentru a se aproviziona cu alimente și îmbrăcăminte, dădeau spargeri la băncile automate și luau ostatici spre răscumpărare. În toată societatea gradul de moralitate era foarte scăzut. Petrecerile și desfrâul erau ceva normal în toată lumea. Deja se ajunsese la un grad de neimaginat de imoralitate în societate, mai ales printre estici. Relații incestuoase, crime, desfrâu generalizat, homosexualitate și consum exagerat de substanțe halucinogene, făceau ravagii printre tinerii din societate. Bătăile de stradă și tâlhăriile erau frecvente în zonele retrase. Pe stradă trebuia să umbli înarmat în permanență pentru a avea o minimă protecție împotriva acestor oameni decăzuți și imorali care nu ezitau să ucidă pentru orice.

Vasile urmării cu atenție ceea ce se întâmpla la vecinii săi până când garda de ordine alungă autovehiculele de teren ale zorgilor. Aceștia

urlau și agitau în aer armele în timp ce mașinile lor se îndepărtau cu repeziciune. Nu apucaseră să ducă planul lor până la capăt. Cei doi câini ai săi, Karina și Bobiță, doi ciobănești mioritici lătrau agitați spre locul unde avea loc incidentul dar nu se depărtau de Vasile care îi liniștea cu cuvinte blânde.
- Stați blânzi vitejilor! Nu vă mai agitați că ne păzește cerul de oamenii cei rătăciți și stăpâniți de ură.
Cei doi cerberi lătrau nervoși dar în același timp trăgeau cu ochiul la stăpânul lor care le vorbea calm. Vasile respiră ușurat și mulțumi Domnului că nu au atacat ferma sa de păsări. De fapt, pentru zorgi era mai simplu să fure alimente din depozite decât păsări vii pe care oricum nu aveau răbdare să le gătească.
Își reluă lucrul întrerupt la utilajele sale iar cei doi câini se așezaseră pe burtă cu labele în față pe iarba uscată în apropierea sa. Respirau greu cu limbile scoase, privindu-l atenți pe Vasile când acesta curăța banda rulantă.
Sistemul de telecomunicații globale sună pe o melodie lină bizantină. Era Iulian. Apăsă cu mâna un dispozitiv fixat pe centura sa si în minicasca pe care o avea în ureche auzi vocea fiului său.
- Bună moșule, ce faci? Ești bine? Am auzit ca au avut loc niște atacuri în zona noastră.
- Da, i-au atacat pe Zong Chiu. Au vrut să fure alimente din depozitul marketului. Au aruncat în aer ușile automate de la intrare, dar a fost pe față o patrulă care i-au alungat rapid. E liniște acum.
- Aha, e bine atunci. Noi suntem bine. Florin e în misiune. Peste o săptămână venim acasă. Trebuie să fim împreună de Crăciun, nu?
- Vă aștept cu drag flăcăii tatii! Să veniți sănătoși. Vă îmbrățișez și Domnul să vă aibă în paza Sa.
- Mama e bine?
- E bine Iulian. Acum e la colegiu.
- Mă bucur că aud vești bune. Abia aștept să vin acasă. Am multe să vă povestesc.
- Vă aștept iubiții mei.
- Săr'mâna tată!
- Să trăiești băiete! Vă așteptăm. Doamne ajută!
- Doamne ajută!
Vasile se așează pe o poliță a utilajului și oftă adânc. Se gândea la fii săi și la ce va mai să fie. Se contura un viitor sumbru și destul de confuz. Se ruga Domnului să îi lumineze mintea și să ia decizii drepte și corecte.
Continuă treaba prin fermă mai toată ziua cu o mică pauză de prânz.

Spre seară după ce a lăsat totul în ordine, activă sistemul de supraveghere video și acustic, încuie bine porțile de fier și ușile dependințelor și se retrase în casă unde Maria care venise de mult de la colegiu pregătea masa.
- Bună Maria!
- Buna!
- Cum a fost azi? Ce noutăți mai ai?
- Mai nimic. Se aude că de luna viitoare se pune în aplicare legea dinarilor virtuali. Avem termen doua săptămâni să depunem în conturi toate disponibilitățile de bani pe care le avem. Deja toate încasările se fac acum numai în cont, nu mai avem voie să facem plăți cash.
- Așa repede! Se grăbesc nemernicii!
- Da. și în afară de asta trebuie să ne schimbe și cardurile. Urmează să primim carduri cu transpondere. Vor fi detectate de la cel mult 5 kilometri de dispozitive speciale. Se pare că vom fi urmăriți pas cu pas.
- Maria, lucrurile se mișcă foarte repede. Astăzi la știri au spus că un meteorit se îndreaptă spre Terra. E destul de mare și se pare că după calculele astronomilor în câteva luni va intersecta traiectoria pământului.
- Absintos. Oare el să fie?
- Tot ce e posibil. Maria, sunt bulversat, nu știu ce vom face. Cum vom scăpa sau cum vom face nu știu.
- Să ținem sub observație evenimentele. Trebuie să ne lumineze Domnul cum să reacționăm. Poate nu o să fie nimic grav. Poate ne facem noi griji prea mari.
- Hm, nu știu. Eu cred că se apropie ziua. La Ierusalim se întâmplă lucruri ciudate. Baruch e din ce în ce mai iubit de oamenii simplii de toate credințele. Se face plăcut și vindecă tot felul de boli incurabile. Practic reface țesuturi și restabilește funcționarea normală a tuturor organelor corpului uman doar prin atingere cu mâinile. E uimitor! Se pare că marele arhiereu al Bisericii Divine Universale îl apreciază foarte mult. Din ultimele știri se pare că vor avea o întâlnire până la sfârșitul anului.
Biserica Divină Universală, răsărită cu mult timp în urmă ca urmașă a vechii Biserici Romano Catolice, prin Papa Benedict al XVIII-lea care a admis în dogmele bisericii printr-un edict preceptele marelui învățat și paranormal Tiberius Goticus, un premergător al viitorului Antihrist, care a tulburat întreaga lume prin miraje colective și tot felul de demonstrații ale forțelor sale. Acesta a susținut ca biserica să fie împăciuitoarea tuturor religiilor și națiunilor rămase după

marele război. A admis ca toate divinitățile lumii să fie venerate ca pe unul și același dumnezeu, indiferent de numele pe care le aveau. Pe lângă aceste dogme, introduse se pare de frica lui Goticus care îl chinuia psihic pe papă, s-au mai dat și alte edicte care obligau pe toți credincioșii bisericii romano catolice să îl considere pe Goticus ca un înainte mergător al Celui Ce va fi Salvatorul planetei – Mesia. Mulți credincioși catolici, cu dragoste de Hristos și-au dat seama de înșelare și mulți dintre ei s-au opus vehement acestor lucruri în frunte cu mulți episcopi și arhierei din mai multe state ale uniunii. Dar papa s-a impus și a dat ordin de excomunicare a tuturor celor ce nu acceptă “dragostea față de aproapele” pentru toți oamenii planetei, indiferent de religie, dar și acceptarea divinităților lor. Cei prigoniți, când și-au dat seama de marele pericol al lumii s-au desprins de vechea biserică a apusului și s-au convertit la ortodoxie sau cei mai mulți dintre ei continuă și azi să practice vechiul cult creștin romano catolic în mici comunități sub toiagul arhiereilor care nu s-au supus ereziilor papei Benedict al XVIII–lea. Sediul Bisericii Divine Universale se afla în vechiul edificiu al Vaticanului, care a fost preluat din momentul marii schisme catolice. Chiar și în bisericile autocefale ortodoxe au fost unii arhierei care au cerut credincioșilor lor să adere la Marea Biserică Divină Universală alături de musulmani, islamici, budiști sau alte mari culte religioase. Mulți creștini în frunte cu unii arhierei au refuzat să se dezică de Hristos și au continuat să practice cultul ortodox în parohii înființate de preoți inimoși sub îndrumarea unor arhierei care nu au vrut să se lepede de credința străbună. Foarte puțini ortodocși au mai rămas după marea tulburare, majoritatea fiind priviți cu rezerve și considerați retrograzi și protestatari de către autoritățile statale. În parohia Stânceniului erau aproximativ 300 de suflete din cele șaptezeci de mii, care aparțineau cultului ortodox. Părintele Gheorghe Mazilescu, un preot cu râvnă și foarte curajos, a avut inițiativa de a întemeia o biserică și un locaș de cult frumos întreținut. Arhiepiscopul Teodosie al Athenei, unul din puținii arhierei ortodocși rămași a sfințit biserica în urmă cu 30 de ani. Acum în vârstă de 55 de ani păstorește biserica sa cu aceiași dragoste și înțelepciune. Vechiul curent New Age, premergătorul noului cult, a stat la baza creerii noilor dogme religioase ale Bisericii Divine Universale.

Singurii care nu au dorit să se alăture noului cult universal au fost iudeii de religie mozaică care după marele război nuclear au ocupat întreaga Palestină și au reconstruit marele templu al lui Solomon în Ierusalim pe locul vechii Cupole a Stâncii cunoscută greșit și sub denumirea de Moscheea lui Omar care a fost construită pe ruinele

vechiului templu evreiesc intre ani 687 și 691 d.Hr. Au demolat

această moschee cu toate reacțiile musulmanilor, sprijiniți de Uniune, și au construit foarte repede Templul lui Solomon exact după schițele originalului. Cultul iudaic este condus de un sinedriu compus din mari arhierei și rabini. Marele Arhiereu al Sinedriului Mozaic este Rabinul Adara foarte bătrân și se pare foarte bolnav. Baruch, unul dintre rabinii iudei, este din ce în ce mai cunoscut în vechiul Israel prin minunile și vindecările miraculoase pe care le face în văzul tuturor. Se vehiculează ideea printre iudeii de la vârful cultului cum că Baruch ar fi următorul Mare Arhiereu al Sinedriului. Scaunul arhieresc este în Templul lui Solomon, iar Sinedriul se întrunește săptămânal în templu pentru a stabili strategii misionare și acțiuni religioase.

Marele Arhiereu al Bisericii Divine Universale Papa Sintreya, în ultima sa declarație oficială a declarat că admiră pe rabinul Baruch pentru abnegația și sacrificiul de care dă dovadă în misiunea sa de salvare a sufletelor omenești și a propus acestuia să facă o vizită la Vatican pentru a fi prezentat publicului din Apus.

Cam acesta este tabloul general al vieții spirituale din Uniunea Statelor Independente în momentul în care se petrec întâmplările povestite mai sus în comunitatea Stânceniului. Totul este confuz, un viitor întunecat, fără perspective. O viață trăită în nesiguranță, violență și răutate în lume, fără dragoste și fără Cel Ce Este. Fără Logosul Veșnic.

Întorcându-ne la eroii noștri, fiind deja seara târziu, Vasile și Maria se retraseră în camera lor și la lumina opaițului din ceară aromată citeau în genunchi rugăciunile de seară din cartea cea neagră, veche și scorojită:

“Dumnezeule cel veșnice și Împărate a toată făptura, Cela ce m-ai învrednicit a ajunge până în acest ceas, iartă-mi păcatele ce am făcut în această zi: cu lucrul, cu cuvântul, și cu gândul, și curățește, Doamne, smeritul meu suflet, de toată întinăciunea trupului și a sufletului. și-mi dă, Doamne, în această noapte, a trece somnul în

pace, ca sculându-mă din ticălosul meu așternut, bine să plac Preasfântului Tău nume, în toate zilele vieții mele, și-mi ajută cu harul Tău să calc pe vrăjmașii cei ce se luptă cu mine, pe cei trupești și pe cei fără de trup. Izbăvește-mă Doamne de gândurile cele deșarte, care mă întinează și de poftele cele rele, că a Ta este împărăția, puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin."

CAPITOLUL II - Legământul

Iarna și-a intrat în drepturi depline de mult timp. Stânceniul, ca oraș de munte, a fost invadat rapid de fulgi mari de nea care cădeau grăbiți peste clădirile înalte ale metropolei. Spre periferie, unde erau case simple, în cartierul nordic Brădeni, zăpada așternută deja avea grosimi considerabile iar gerul mușca aprig, însoțit de un vânt subțire și sinuos, stârnind mici tornade din fulgii care dansau în aer după o coregrafie măiastră realizată de curenții de aer. Vasile se trezi de cu noapte. Era duminică și trebuia să aibă grijă de ferma sa foarte de dimineață. Nu își permitea să se trezească mai târziu și să întârzie la Sfânta Liturghie. Hrănii animalele și le adăpă, apoi verifică cu minuțiozitate parametrii din tabloul de comanda. Temperaturile erau optime iar centrala termică funcționa normal. Combustibilul necesar pentru încălzire era îndeajuns în rezervoarele speciale. Folosea o centrală termică destul de simplă dar foarte eficace. Combustibilul folosit era un compozit special din rumeguș de lemn amestecat cu diferite rășini, ieftin și cu puteri calorice destul de ridicate. Din veniturile încasate din activitatea fermei nu își permitea să încălzească toată ferma cu energie termică produsă de centrala nucleară din Stânceni. și apoi, Vasile dorea să fie cât mai independent de serviciile publice. Dorea să fie liber și să nu fie condiționat de administrație la diferite obligații neprevăzute.

Lăsă totul în ordine, încuie ușile metalice și porni sistemul de monitorizare audio-video după care mângâindu-și cei doi ciobănești se îndreptă spre casă. După puțin timp, Vasile împreună cu soția lui au ieșit din curte în vehiculul lor electric îndreptându-se spre biserică.

În locașul de cult înțesat de oameni era cald. Cântările religioase răsunau duios în difuzoarele amplasate în toate ungherele. Oamenii stăteau cuminți la locurile lor murmurând ușor din buze împreună cu preotul Mazilescu. Sfânta Liturghie ajunse pe sfârșite iar oamenii rosteau în cor frumoasa rugăciune împărătească Tatăl Nostru.

În câteva minute se sfârși serviciul divin iar oamenii stăteau cuminți la rând pentru a fi unși cu ulei sfințit. Simțeau în inimile lor o pace și o liniște sufletească ce nu poate fi descrisă în cuvinte. O bucurie imensă anima ființa lor simțind că sunt ocrotiți și feriți de rău de mâna protectoare a lui Hristos.

Preotul Gheorghe Mazilescu făcu un semn către mulțime pentru a capta atenția spunând :

- Iubiții mei, aș ruga pe cei cărora le-am transmis săptămâna aceasta să rămână la întrunire să meargă în anexa vecină în sala

de consiliu. V-aș ruga ca toți consilierii și cei invitați să vină singuri, fără membrii ai familiei. Avem de discutat probleme importante.
Oamenii părăseau pe rând locașul sfințit însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci în momentul ieșirii pe ușă cu fața către altar, ca și cum și-ar fi luat rămas bun de la gazda lor.
În camera de consiliu totul era pregătit. O masă lungă acoperită cu o față de masă aurie și strălucitoare, cu modele de îngeri și heruvimi, flanca mijlocul sălii. Scaune cu spetează înaltă erau frumos aliniate de jur împrejur. Sala se umplu repede. Oamenii ocupară locurile în liniște lăsând liber locul din capul mesei ce se afla spre răsărit. Pe peretele dinspre răsărit era o pictură în stil fresco deosebită reprezentând pe Domnul Iisus Hristos stând în picioare pe un norișor și binecuvântând cu mâna dreaptă. O candelă cu ulei aromat suspendată deasupra acestei picturi ardea împrăștiind în cameră un miros plăcut de smirnă. Pe pereții laterali se aflau sfinte icoane reprezentând scene biblice pictate manual in anticul stil bizantin. Oamenii așteptau în liniște vorbind șoptit în grupuri mici așteptând preotul care urma să vină din clipă în clipă. Fiecare avea pe masă in dreptul său câte o mapă cu coli de scris și câte un instrument de scris. În sala de ședințe se auzea în surdină o muzică liniștitoare în stil bizantin. Era o atmosferă calmă și liniștitoare.
La un moment dat ușa se deschise și în sala de consiliu intră părintele Gheorghe Mazilescu împreună cu domnul colonel Teodorescu Ciprian care mergea în urma sa. Luară loc pe scaune toți invitații și așteptau ca părintele să dea binecuvântarea de începere a discuțiilor.
Ridicându-se în picioare preotul privi spre adunare așteptând să se facă liniște iar toți ceilalți se ridicară la rândul lor. Binecuvântând adunarea cu mâna dreaptă preotul citi cu solemnitate de pe o coală de hârtie următoarele cuvinte :
“*Nori apăsători se adună deasupra noastră, Doamne, și amenințarea furtunii ne înspăimântă. Deși suntem în suferință, nu ne plângem împotriva Ta, Dumnezeule, pentru că Tu ești sprijinul meu și stânca unde ne căutăm scăparea.*
Tu Doamne cunoști necazurile noastre și ai grijă de noi neîncetat. Cu toată suferința noastră, știu că ne iubești și asta ne dă tărie. Cu speranța în ajutorul și bunătatea Ta, nu ne vom lăsa răpuși, ci ne vom lupta cu curaj și vom fi scăpați.
Tu ești Cel ce cârmuiește lumea și viețile oamenilor; îndreaptă corabia vieții noastre, care acum este clătinată de valuri furioase, spre ape liniștite.

Degeaba ne zbatem singuri împotriva furtunii, că fără Tine nu putem face nimic.
Către Tine ne îndreptăm și ne rugăm: vino în ajutorul nostru, așa cum l-ai salvat pe Petru, care venea spre Tine pe apă. Întinde-ți brațul spre noi, cum l-ai întins spre el, Dumnezeule milostiv, și salvează-ne degrabă. Amin."
Toți invitații se însemnară cu semnul Sfintei Cruci rostind cu voce calmă : "Amin!"
La semnul gazdei oamenii se așezară pe scaune, preotul Mazilescu rămânând în picioare. Așteptă câteva secunde până când oamenii se așezară pe scaune iar după ce se făcu liniște preotul rosti următoarele cuvinte :
- Iubiții mei ! Mă bucur nespus că ați dat curs invitației mele de a participa astăzi la această mică ședință, jertfind din timpul dumneavoastră puțin. Pe mine mă cunoașteți de atâta timp de când am pus temeliile acestei biserici. Pe mulți dintre domniile voastre v-am botezat sau v-am cununat în fața Domnului. Îmi sunteți toți ca niște fii iubiți. Vă iubesc la fel de mult ca și pe copiii mei.
Astăzi v-am chemat pentru a discuta și pentru a ne sfătui împreună cu privire la acțiunile viitoare ale bisericii noastre care se pare că este zguduită foarte puternic de către dușmanii lui Hristos.
Mulți dintre dumneavoastră ați auzit de unele vești și zvonuri ce s-au auzit în ultima vreme. Bănuiesc că știți la ce mă refer. Astăzi doresc să lămurim unele lucruri ce țin de viitorul apropiat al parohiei noastre. Ați auzit despre acest rabin vestit din Ierusalim numit Baruch și despre faptele lui. De asemenea vedeți și dumneavoastră ce legi restrictive se dau în privința legislației financiare. Tot ce se întâmplă nu este un lucru întâmplător. Se pregătește un lucru înspăimântător în lume. Se dorește cât de curând înscăunarea acestui Baruch pe tronul cel mai înalt al Uniunii Statelor Independente ca Stăpân Suprem și Mesia lumii. Ultimile vești venite de la Athena și dinspre cercurile înalte militare se pare că sunt foarte triste. Astăzi suntem aici să discutăm și să ne sfătuim în vederea luării celor mai eficiente măsuri de protecție pentru noi și familiile noastre. Cât de curând vor veni vremuri de prigoană pentru cei ce cred în Iisus Hristos și vom fi obligați să recunoaștem pe Baruch ca Dumnezeu și stăpân al lumii.
- Chiar așa părinte? Oare ne va putea lua cineva convingerea și credința noastră din inimile noastre? Spuse cu ochi mirați Ionel Dumitrescu.
- Nu le pot lua Ionel, dar ne pot forța să ne lepădăm de ele. Trebuie să fim atenți și mereu treji la ceea ce se întâmplă în continuare. Astăzi trebuie să stabilim un comitet restrâns care să stabilească

acțiunile viitoare ale credincioșilor. Am nevoie de oameni credincioși cu adevărat care sunt gata să nu precupețească niciun efort pentru a ajuta pe aproapele său și pentru a ajunge câți mai mulți în Împărăția Cerească după trecerea din această viață. În curând vor veni vremuri tulburi, când oamenii vor trebui să ia fiecare în parte și individual pentru ei și pentru copiii lor decizii deosebit de categorice. Trebuie să stabilim în seara aceasta un comitet restrâns ales dintre dumneavoastră, care va organiza și coordona activitățile viitoare. Acest comitet trebuie recunoscut și trebuie să își ia răspunderea pentru protejarea a cât mai multe suflete din parohia noastră.
- Cum vom stabili acest comitet părinte? Întrebă Vasile Poenaru.
- Va fi ales de însuși Hristos. Am stat și m-am rugat să fiu luminat cum voi alege oameni de încredere pentru a duce la capăt această lucrare pe care am început-o cu domnul colonel Teodorescu. E simplu. Se va da un test scris. În funcție de răspunsuri va fi ales acest comitet. Comitetul de urgență va avea acces la informațiile proaspete ce țin de evoluția politica, economică și financiară a uniunii. De aceea am ținut să adun azi aici numai oameni cu un anumit nivel de pregătire, care să poată face față sarcinilor ce le vor reveni. Vă spun de la început că cei ce nu vor trece testul nu trebuie să fie supărați. Vor face parte din consiliul parohial în continuare dar vor trebui să asculte de sfaturile comitetului de urgență constituit cu cei aleși dintre dumneavoastră. Aveți în fața dumneavoastră o coală de scris. O să vă dau testul, iar în funcție de răspunsuri se va face alegerea. Sunteți de acord ?
- E chiar așa de gravă situația ? Întrebă Teodora Siminescu timid.
- Este foarte gravă și trebuie să luăm anumite măsuri de prevenire și apărare.
- Pai să trecem la treabă. Adăugă Vasile.
- Vă rog să fiți atenți! Luați foaia de hârtie și pregătiți instrumentele de scris. Scrieți în colțul din stânga de sus Numele dumneavoastră. Testul va dura fix un minut și va avea doar o singură întrebare.
- Foarte incitant ! Să începem ! Zise Eugenia.
- Vă rog liniște ! Să începem ! Spuse preotul. Vă comunic întrebarea : “Ce considerați dumneavoastră că aveți cel mai prețios lucru, pentru care merită să îți dai și viața?”
Stilourile fâșâiau pe hârtie cu repeziciune. Un minut de liniște în care nu se auzeau decât șuieratul vântului care se întețise afară.
- Gata, stilourile pe masă. Vă rog să împăturiți hârtia în patru și să o dați din mână în mână spre mine. Oamenii ascultară supuși înmânând hârtia spre părintele Gheorghe.

Acesta strânse toate colile de hârtie și începu să le răsfoiască. La un moment dat se ridică în picioare și se adresă adunării :
- Acum vă voi spune răspunsul corect, iar cei care nu au scris acest răspuns îi rog din inimă să se ridice și să părăsească această adunare, indiferent de câți vor rămâne în sală. Înseamnă că nu vor face parte din comitetul de urgență. Vor asculta de acum înainte numai de comitetul ales ce va fi afișat la avizierul parohiei. Iubiții mei, ce lucru mai de preț poate avea un om pentru care merită să își dea și viața ? Am văzut diferite răspunsuri cât se poate de interesante și recunosc faptul că multe din ele sunt lucruri de mare preț. Dar cel mai de preț lucru al unui om nu este altceva decât …. SUFLETUL. Am rugămintea ca cei ce nu au scris acest răspuns să nu fie supărați, dar înseamnă că nu dau cea mai mare importanță sufletului lor și al semenilor lor, ci altor valori deosebite ale umanității. Însă Domnul Hristos ne-a învățat că : "*Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.* ***Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?*** *Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Adevărat grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăția Sa». (Matei 16, 24-28)"*
Nu putem acorda cea mai mare importanță copiilor, familiei, sănătății noastre și a familiilor noastre, părinților, prietenilor sau altor valori materiale. Domnul Hristos ne mai învață că : "*Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine." (Matei 10 ,37)*
Așa că, cei care nu au scris răspunsul corect îi rog să se ridice acum și să nu fie supărați. Avem nevoie de dumneavoastră în continuare mai mult decât vă puteți închipui. În vremurile tulburi ce vor veni în curând, în dumneavoastră îmi voi pune speranța că veți fi alături de mine să mă susțineți în misiunea mea de a duce la Hristos turma ce mi-a dat-o spre păstorire. Vă mulțumesc dragii mei pentru bunăvoința dumneavoastră.
De la masă se ridicară mai multe persoane rămânând pe scaune doar cinci bărbați : colonelul Teodorescu, Vasile Poenaru, Ionel Dumitrescu, Georgescu Spiridon și Popa Dumitru. Ceilalți se ridicară de la masă, își luară rămas bun iar preotul îi binecuvântă să plece

spre casele lor. După ce ultimul ieșii pe ușă preotul Gheorghe se ridică în picioare și luă din nou cuvântul :
- Iubiții mei frați ! Acum că am rămas numai noi, consider ca am rămas cu cei care țin cu adevărat la sufletele lor și ale aproapelui lor și știu că mă pot baza pe credința voastră. Trebuie să vă comunic câteva informații care până acum nu am dorit să le comunic oricui. De aici înainte între noi trebuie să existe un legământ sfânt în fața lui Hristos că vom face tot ce este posibil să salvăm de la chinurile iadului cât mai multe suflete. Toți avem familii, copii, rude, prieteni și cunoștințe apropiate cărora avem datoria să le deschidem noi perspective în viitorul sumbru ce va veni. De aici înainte orice informație pe care o vom discuta în acest mic grup nu va trebui divulgată apropiaților decât atunci când vom decide împreună acest lucru. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Ceea ce vom discuta aici poate pune în pericol chiar viața noastră și a familiilor noastre. De aceea vă rog să fiți de acord să încheiem un legământ în acest sens. În continuare îl rog pe domnul colonel Teodorescu să dea citire unui raport pe care l-am întocmit sfătuindu-ne amândoi în urma căruia vom lua o hotărâre. Acum dau cuvântul domnului colonel Teodorescu pentru a citi raportul cu privire la situația socio-politico-religioasă a societății de astăzi. În urma acestui raport o să încheiem acest important legământ și vom expune un plan de măsuri pentru a contracara efectele nocive ale celor ce doresc nimicirea neamului creștinesc în lume. Domnule colonel aveți cuvântul !
Colonelul Teodorescu, se ridică în picioare. Se simțea și se vedea pe fața acestuia o emoție și o trăire deosebită. Tușii timid pentru a-și drege vocea și începu să vorbească având în mână niște coli de hârtie scrise cu grijă și ordonat, cu un scris caligrafic și frumos aranjat în pagină.
- Dragii mei frați ! Dau citire unui raport și totodată un legământ ce va fi semnat de domniile voastră numai dacă doriți.
Își reglă vocea și începu să citească cu hotărâre :

RAPORT / LEGAMANT

cu privire la situația socio-politico și religioasă a vieții oamenilor în Uniunea Statelor Independente.

După cum s-a auzit în ultima vreme, în uniune se întâmplă lucruri ciudate. În primul rând in plan economic se pregătesc legi financiare aspre de suprimare a banilor fizici și înlocuirea lor cu bani scripturali de cont. Acest lucru va duce la o monitorizare totală a tuturor tranzacțiilor și schimburilor comerciale pe tot teritoriul uniunii statelor independente. Practic orice schimb comercial sau tranzacție financiară va fi monitorizată și înregistrată de instituțiile uniunii, fiind

posibilă chiar o urmărire financiară deosebit de exactă si precisă în timp și spațiu.
În același timp în politica uniunii se observă o ascensiune a Partidului Conservator Unional care a ales în fruntea sa pe acest tânăr rabin evreu Baruch. Un tânăr foarte ambițios și deosebit de inteligent care dorește unirea tuturor forțelor politice și sociale în scopul instituirii unei societăți moderne ce are la bază dezvoltarea economică și bunăstarea tuturor statelor uniunii. Cei din afara uniunii nici nu contează, ei fiind organizați în sisteme primitive tribale și ducând o viață sălbatică ce nu are la bază tehnologii moderne și organizări statale democratice. Pe de altă parte, Baruch are puteri magice și oculte deosebit de mari fiind capabil să leviteze, să miște corpuri foarte mari numai cu puterea cuvântului. A vindecat boli incurabile numai prin atingerea celor suferinzi cu mâinile și mai mult decât atât a înviat doi decedați din Ierusalim în văzul mulțimii pentru ași arăta forțele sale supranaturale. Se declară pe sine ca salvator al omenirii și singurul care este în stare să negocieze cu extratereștrii care în ultima vreme își fac simțită prezența din ce în ce mai mult în spațiul terestru întâlnindu-se cu navele forțelor spațiale unionale. Baruch susține că fără ajutorul său extratereștrii vor ocupa Terra și vor supune omenirea la chinuri neimaginabile în dorința acestora de a extermina toți oamenii și de a popula pământul cu colonii extraterestre.
Este știut faptul că luna trecută Baruch a invocat nave extraterestre în curtea interioară a Templului lui Solomon, ținând brațele ridicate spre cer și incantând versete pe o limbă necunoscută, în acel moment trei nave extraterestre au apărut deasupra cupolei templului iar două dintre ele a aterizat în fața sa. Cei doi comandanți extratereștrii ai navelor au fost văzuți de câțiva martori oculari cum au coborât din nave și au îngenuncheat în fața lui Baruch scoțând sunete inteligibile. Erau foarte hidoși cu înfățișări demonice de configurație umanoidă.
Din cele prezentate mai sus reiese clar că acum avem de-a face cu un personaj foarte periculos pe care sfinții noștri părinți l-au proorocit că va apărea pe pământ și că va conduce întreaga omenire. După părerea noastră acesta este …. Antihristul !
Este încă la începutul misiunii sale umane. Acum uimește prin falsele sale minuni și pe cei aleși. Marele Arhiereu al Biserici Universale Divine îl apreciază foarte mult pe Baruch. Chiar unii patriarhi și mari arhierei ortodocși îl consideră pe Baruch ca pe Mesia. Parcă au mințile hipnotizate și controlate de acest rabin.

În consecință, în urma ultimelor informații vehiculate în cercuri restrânse, ne așteptăm ca în viitorul apropiat Baruch să se autoproclame Stăpânul Lumii și va pune în funcțiile cheie ale uniunii slujbași de-ai lui fideli care îl vor diviniza și îl vor considera Dumnezeu Suprem pe pământ. Se va consolida sistemul financiar și va obliga pe toți oamenii care trăiesc în uniune să îi recunoască autoritatea supremă și dumnezeirea. Pentru aceasta avem informații că în curând se va da o lege prin care toți cei care îl recunosc ca salvator al omenirii și ca dumnezeu să fie implantați cu un biocip electronic care va ține loc de card de identitate și bancar pe care le avem în prezent. Aceste biocipuri implantate vor fi detectate de la distanță de dispozitivele speciale de detectare a actualelor carduri amplasate pe întreg teritoriul uniunii și este posibilă astfel organizarea unui recensământ electronic permanent prin care să se cunoască întotdeauna numărul celor care îl recunosc ca dumnezeu și salvator al omenirii. Aceste informații strict secrete le avem de la prietenii noștri din Garda Divină care îl păzesc în permanență pe Baruch. În ultima vreme, pentru a fi apărat în deplină siguranță, Baruch a înlocuit unii membrii ai Gărzii Divine, pe care i-a suspectat că nu îi îmbrățișează pe deplin ideile, cu Soldați Universali clonați în laboratoarele genetice din Philadelphia. Acești soldați nu au sentimente și nu gândesc independent, ei practic îndeplinesc orbește ordinele lui Baruch. Nefiind oameni născuți normal, ci clonați și programați biocibernetic în laboratoare, tindem să credem că aceștia sunt chiar demoni ce și-au luat trupuri materiale umane.

Cei ce vor refuza să se implanteze cu acest biocip vor fi practic excluși din viața socială a umanității, ei fiind practic sortiți pieirii prin foamete, frig și chiar uciși la ordin de către armata unională deoarece pot fi considerați ca protestatari și dușmani ai împărăției lui Baruch. Aici este practic punctul culminant al existenței umane. Este ultima frontieră a umanității de la Adam și Eva până în acest moment. Se dorește un control total al societății și vieții oamenilor. Toată suflarea va fi identificată doar după codul numeric unic și prin intermediul acestor mici transpondere, înglobate în acel biocip, se face transfer de date în permanență cu sistemul global informatic al uniunii. Este un sistem închis, un sistem ce are la bază dorința celor ce îl pun la cale de a supune forțat toată omenirea. Prin acest sistem se dorește eliminarea infracționalității fiscale și în același timp toți cei care se vor implanta vor avea asigurat de către uniune tot ceea ce este necesar pentru traiul zilnic. Ceilalți nu mai sunt considerați cetățeni ai noii dictaturi ce se conturează, nefiind luați în calcul la planificările și strategiile uniunii. Neimplantații sunt practic inexistenți

in toate calculele societății. De fapt nici nu vor putea locui în comunitățile civilizate deoarece nu au posibilitatea să muncească, să își asigure traiul zilnic pentru ei și pentru familiile lor datorită imposibilității de a avea conturi în banca uniunii și de a avea identitate înscrisă în evidențele populației unionale. Vorbind deschis, aceasta înseamnă că toți cei implantați vor fi înscriși în cartea cu numele celor ce se supun sistemului, care recunosc sistemul dictatorial condus de o singură persoană recunoscută ca Stăpân al Lumii numit de noi creștinii de mii de ani Antihristul. Aceasta înseamnă că cei ce aleg implantul slujesc acestui sistem ocult și lui Antihrist, lepădându-se automat de numele creștin de botez și înscriindu-se în evidențele populației cu un cod numeric, fiind considerați slujbași și supuși ai lui Baruch. Este o problema subtilă de convertire la satanism. Nu poți sluji sistemului acestui purtător de diavol Baruch și să te numești în același timp și creștin. Implantații cu chip nu vor mai fi menționați în cartea vieții a lui Hristos pentru că aleg viața modernă și lipsită de griji pe acest pământ oferit de Antihrist și sistemul lui. Știm din vechile scripturi ale Sfântului Ioan Teologul că cei ce vor primi această pecete, implantul acesta, care are la bază codul numeric unic realizat cu o bază de referință bazată pe numărul 666, ce nu a fost ales întâmplător deoarece se pare că este numărul de ordine al lui Lucifer din cartea vieții lui Dumnezeu, în momentul creării lui, după cum au spus unii oameni sfinți cu viziune hristică, deci, după cum spuneam, cei ce vor alege acest implant practic renunța la cartea vieții lui Hristos și aleg cartea de identitate umană din evidențele populației lui Antihrist. Acum, noi creștinii suntem în pericolul ca această proorocie să se împlinească. Au mai fost tentative de-a lungul istoriei de a crea o astfel de orânduire dar nu se născuse încă acel om cu puteri demonice maxime în care să sălășluiască însuși spiritul demonic al Satanei. Credem că a sosit acest moment deoarece acest Baruch îndeplinește toate cerințele necesare și se împlinesc toate proorocirile sfinților noștri despre Antihrist. Are puteri enorme de telekinezie, levitează și mișcă doar cu o privire obiecte de dimensiuni foarte mari, face vindecări miraculoase și chiar a înviat doi morți în Ierusalim în ultima săptămână. Promite celor ce îl vor considera ca Stăpân al Lumii că dacă va fi ales prin alegeri libere în vârful conducerii politice și administrative în uniune, va scăpa lumea de boli și suferințe, că vor dispare bolile grave și că viețile oamenilor se vor putea prelungii cu cel puțin 30 de ani. De asemenea el promite omenirii că va fi singurul negociator cu extratereștrii care în ultimii 3 ani și-au făcut simțită foarte mult prezența în spațiul terestru,

negociind cu aceștia în sensul ajutorării omenirii și implementării de noi tehnologii extraterestre în viața societății umane.
Din punct de vedere ortodox, noi ca singurii care mai credem în Dumnezeul cel cinstit în Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Biserica Străbună Ortodoxă din care facem parte, chiar dacă am rămas foarte puțini numeric, credem, mărturisim, iar cei de față vom semna acest legământ în fața lui Hristos că nu vom accepta să ne vindem sufletele și libertatea pentru o viață vremelnică de câțiva ani pe acest pământ, beneficiind de cele mai moderne tehnologii și condiții de viață oferite de Antihrist și prin care ne lipsim de viața cea veșnică pe care Mântuitorul Hristos ne-a asigurat-o în împărăția Sa dacă rezistăm ispitei finale. Alegem să fim tari pe poziție, să luptăm dacă este nevoie cu arma în mână pentru a apăra viețile și sufletele celor dragi ai noștri, așteptând sosirea iubitului nostru Salvator și Dumnezeu Iisus Hristos care nu ne va părăsii niciodată și ne va da puterea și mai ales înțelepciunea de a lupta cu cei ce doresc să ne transforme în niște numere înscrise in evidențe lumești, care să muncească pentru cei ce se vor închina ca unui dumnezeu lui Antihrist. Acesta este legământul pe care vă rog să-l încheiem azi. Să formăm un nucleu de urgență care să organizeze o mișcare de rezistență în cadrul parohiei noastre împotriva imperialismului satanic al lui Antihrist. Trebuie să alegem! Ori primim biocipul, vom fi înscriși în evidența uniunii ca slujbași și închinători ai lui Antihrist, muncind și recunoscând prin acest însemn dumnezeirea lui și pierdem împărăția lui Hristos cea veșnică și plină de iubire și grijă față de oameni, ori nu primim implantul și vom fi nevoiți să ne organizăm pe cont propriu, suferind foame, frig, primejdii mari chiar primind moarte mucenicească în schimbul unei cununi de mare preț de martir, câștigând astfel iubirea și respectul iubitului nostru Hristos numit Iisus. Acum este momentul să alegem.
De aceea vă solicit acordul acum. Ori facem un legământ sfânt prin care să ne punem viețile la dispoziția fraților noștri care vor alege să vină alături de noi, alegând să ne despărțim cu durere de viața îmbelșugată pe care o putem duce și mai ales de cei dragi ai noștri, fii, fiice, părinți, rude, iubiți sau iubite, care vor alege să se implanteze, pentru a ne retrage în pustie și a duce o viață simplă plină de suferințe și primejdii, așteptând în rugăciune și priveghere sosirea Mântuitorului Hristos, ori nu facem nimic și vom fi descoperiți și dezorganizați în fața valului de pecetluire care va veni, asemănătoare pecetluirii vitelor din staule cu însemnul proprietarului și stăpânului lor.

Iubiții mei frați, gândiți-vă bine înainte de a lua o hotărâre pripită. Cei ce vor primi implantul, chiar dacă ulterior vor hotărî să renunțe la el, hotărârea o dată luată rămâne definitivă. Persoana este înscrisă în evidențele uniunii nefiind posibilă ștergerea datelor pentru niciun motiv, vinderea sufletului, zapisul cu Satana odată semnat nu mai poate fi șters în plan spiritual. Prin semnarea consimțământului pentru implantare, semnați practic zapisul cu diavolul de a-ți vinde lui sufletul după moartea obștească. Chiar dacă ulterior scoți implantul, nu este posibil deoarece este prevăzut cu un dispozitiv special care la încercarea smulgerii lui sparg acumulatorii acestui transponder și corpul uman este infectat cu substanțe toxice letale. Implantarea făcându-se la baza scalpului în păr, sau pe mâna dreapta pentru cei ce suferă de calviție și ar fi inestetic, ar mai fi o soluție amăgitoare de a scăpa de biocip doar pentru cei ce îl au pe mână prin amputarea acesteia. Dar e o soluție zadarnică, înțelegerea cu Antihrist și sistemul lui a fost consimțită și au semnat angajamentul prin care s-au lepădat de Hristos. Atenție mare la ce hotărâre luați.
Acest mic raport legământ a fost citit azi în fața celor care îl semnează mai jos și care își iau răspunderea în fața lui Hristos de a organiza un plan de acțiune în scopul salvării a cât mai multe suflete în cadrul Parohiei Sfântul Sava de la Buzău. Raportul va fi ascuns în zidul bisericii din Sfântul Altar ca mărturie a hotărârii luate.
Întocmit
Col. rez. Teodorescu Ciprian
Preot duhovnic,
Mazilescu Gheorghe
Membrii ai consiliului de urgență:
Vasile Poenaru
Ionel Dumitrescu
Georgescu Spiridon
Popa Dumitru
- Eu cam atât am avut să vă înștiințez, adăugă colonelul, și acum vă rog să ne sfătuim și să semnăm acest legământ pentru a ști care pe cine se bazează în acțiunile viitoare. Vă mulțumesc pentru răbdare.
Colonelul se așeză răsuflând ușurat. Își făcuse tema bine. A întocmit acest mic raport pentru a fi cât mai concludent și concis. Acum privea spre cei de lângă el urmărindu-le reacțiile. Toți ascultaseră pe nerăsuflate raportul ezitând să-l întrerupă din lectură.
- Părinte, se pare că este ceva foarte grav. Spuse Popa Dumitru.
- Da, este problemă de viață și de moarte.
- Atunci să ne luam acest angajament că vom asculta unii de alții și că vom acționa numai în urma unor decizii hotărâte împreună.

- Exact domnule colonel, spuse părintele. De aceea eu vă rog să ne ridicăm în picioare și să ne luam acest angajament în fața lui Hristos. Toți se ridicară în picioare iar preotul întinzând mâinile către cer începu o mică rugăciune către Domnul Iisus.
- "*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care ai spus prin gura profetului David: "Omul merge la munca și trudește până se înserează". Prin gura binecuvântatului apostol Pavel ai spus: "Cel ce nu muncește, nu va manca." și cu gura Ta prea curată ai spus: "Fără mine nu poți face nimic."*
Am ascultat cuvintele Tale sfinte, cu tot sufletul și inima noastră, Doamne, și ne îndreptăm spre bunătatea Ta cu smerenie.
Ai milă de noi și ajuta-ne pe noi, niște păcătoși, ca să terminăm lucrarea pe care acum o începem, în numele Tatălui, al Fiului si al Sfântului Duh. Amin."
- Acum vă rog să puneți mâna pe Sfânta Scriptură și să ziceți toți după mine:
Toți întinseră mâinile si atinseră Sfânta Scriptură pe care preotul Gheorghe o ținea cu ambele mâini ridicată deasupra capului. Părintele începu cu voce fermă să rostească jurământul sfânt, iar cei de față repetau în cor după dânsul.
- *Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, noi robii tăi* (spuneți-vă fiecare numele) *facem un legământ în fața Ta să lucrăm împreună pentru salvarea a cât mai multor suflete din capcana înșelătoare a vrăjmașului. Nu vom spune planurile noastre secrete nimănui și vom lucra numai în spiritul învățăturilor Tale cele sfinte. Nu vom trăda și nu vom lăsa pe niciun creștin care cere ajutorul să fie în pericolul apostaziei. De asemenea vom fi buni cetățeni ai societății, vom da exemplu prin comportamentul nostru fără să lezăm autoritatea statală sau să defăimăm pe cineva, excluzând acțiunile ce ar putea duce la nerespectarea legământului pe care acum îl semnăm. Așa să ne ajute Dumnezeu !*
Se lăsă un moment de tăcere. Fiecare privea unul la celălalt cu uimire. Se însemnară cu semnul Sfintei Cruci și se așezară pe scaunele cu speteze înalte ca și cum ar fi fost storși de putere, obosiți și lipsiți de vlagă.
- Acum, iubiții mei vă rog să semnați acest legământ sfânt fiecare. De aici înainte suntem fiecare răspunzători de faptele noastre și trebuie să acționăm inteligent, să facem în așa fel încât să nu punem în pericol sufletele celor dragi ai noștri, chiar cu prețul vieților noastre cele pământești. Trebuie să fim tari iubiții mei frați. Vă rog din suflet să nu vă fie teamă. Hristos este acum și pururea lângă noi și ne va

da gândul cel bun și înțelepciunea de a lua hotărâri conforme cu învățăturile sale. Dumnezeu să vă binecuvânteze!
Preotul înmână înscrisul spre cei ce erau înaintea sa. Legământul trecu de la unul la altul fiind semnat într-o atmosferă solemnă. După ce a fost semnat de către toți participanții, preotul strânse raportul în formă de sul și îl legă cu o sfoară de culoare roșie în așa fel încât să nu poată fi desfăcut. Luă o bucățică de ceară de sigiliu pe care o încălzi cu o lumânare și picură pe nodul sforii câteva picături. Apoi luă sigiliul parohiei și îl presă încet pe ceara topită. Pecetea Parohiei Sfântul Sava din Stânceni rămase imprimată pe ceară.
- Dragii mei, acest legământ v-a fi ascuns numai de mine în zidul bisericii. Numai eu voi ști unde îl voi ascunde să poată rămâne ca mărturie până la venirea Domnului. Cei ce îl vor încălca vor lua chinul veșnic după moartea obștească mergând în mâinile urâtorului de oameni și va arde pe vecie împreună cu el. Acum, după ce am semnat acest legământ sfânt rog pe domnul colonel să dea citire unui alt înscris ce conține un plan de măsuri urgente ce vor fi luate foarte urgent, în doua sau trei luni maxim. Vă rog să dați o mare importanță acestor măsuri și să ne facem fiecare treaba cum se cuvine și cu dragoste față de cei dragi și de Dumnezeu. Vă rog domnule colonel sa dați citire acestui document.
- Iubiții mei frați întru Hristos ! În continuare voi da citire unui plan de măsuri întocmit împreună cu părintele Mazilescu și vă rog să fiți foarte atenți. Trebuie să reținem cât mai multe din ceea ce veți auzi, după ce îl voi citi îl voi preda părintelui și îl va ascunde împreună cu legământul nostru. După aceea va acționa fiecare conform propriei conștiințe.
Tușii puțin pentru așI regla vocea și începu să citească calm cu voce joasă și fermă :
"***<u>PLAN DE MĂSURI</u>***
cu activitățile urgente pentru organizarea mișcării de rezistență împotriva ispitelor ce vor veni din partea propriilor trupuri și suflete.
Având în vedere faptul că în curând va începe o luptă individuală a creștinilor cu propriile trupuri și suflete în urma ispitelor și prigonirii acestora prin excluderea lor din societatea umana dacă nu vor accepta statul autoritar financiar și ocult al lui Antihrist, se va impune urgent organizarea unei mișcări de rezistență a creștinilor împotriva măsurilor austere și de teroare ce vor fi impuse de către statul autoritar și de către dictatura oculto-financiară iminentă.

Pentru a veni în ajutorul celor care nu doresc implantul cu biocip impus în curând de către Baruch și acoliții săi este necesară luarea următoarelor măsuri:
Se impune organizarea unui campus creștin în pădurile dese din munții Buzăului, într-un loc puțin populat și circulat;
Sediul central al Campusului va fi prevăzut cu un gard de fier și piatră înalt de aproximativ trei metri, prevăzut cu metereze interioare pe unde vor patrula în permanență gărzi de pază ce vor contracara atacurile esticilor zorgi păgâni ce doresc să jefuiască sau vor respinge atacurile animalelor sălbatice periculoase, urși, lupi cu coamă rezultați din mutații genetice ale vechilor lupi sălbatici în urma radiațiilor nucleare din timpul războiului și vor veghea în permanență pentru a preîntâmpina orice pericol;
Campusul va fi prevăzut cu un mic locaș de cult foarte bine ascuns în munte, în care preotul Mazilescu va ține în permanență servicii religioase împreună cu bătrânii, femeile și copiii;
Bărbații și tinerii vor desfășura diferite activități pentru buna funcționare și desfășurare a vieții în interiorul campusului, cum ar fi: vânătoare, tăiat lemne de foc, agricultură, creștere de animale, reparații și reconstrucție a locurilor de cazare și a altor dependințe;
Campusul va fi prevăzut cu bordeie săpate în coasta abruptă a muntelui, cât mai ascunse și camuflate, cu fortificații ale pereților laterali din beton armat și cu acoperișuri acoperite cu tablă și impregnate cu emulsie din cauciuc peste care se va pune pământ cu frunze uscate pentru camuflare perfectă și greu de identificat din satelit sau aerodinele armatei care mai mult ca sigur vor patrula prin acele locuri retrase. Aceste adăposturi vor fi prevăzute cu dotări minime pentru igiena personală, și anume apă menajeră, latrine, sobe din lut prevăzute cu plite, boxe ermetice pentru alimente, etc.;
În campus se va amenaja o baie publică pentru igiena oamenilor, o bucătărie unde se va prepara mâncare pentru întreaga suflare, ce va fi distribuită adăposturilor în gamele ermetice, depozite de alimente și de carburanți, depozit de echipament de protecție și îmbrăcăminte necesare locuitorilor, panouri solare pentru producerea curentului electric ce va fi stocat în acumulatori mari, necesar iluminatului pe timpul nopții și a aparaturii de recepție radio și un micro-radar de detecție a ființelor umane;
Campusul va fi condus de un administrator și va fi ajutat de către un consiliu director;
Tinerii care vor servi la apărarea campusului vor fi instruiți de către colonel Teodorescu și vor fi în permanență gata să apere sufletele adăpostite în campus cu arma în mână;

Locația acestui campus va fi aflată de către cei ce doresc să ne urmeze numai în momentul în care sunt gata să renunțe la tot ceea ce au: casă, terenuri, bunuri sau valori, pe care le vor pune la dispoziția campusului prin valorificarea lor și achiziționarea de bunuri necesare bunei organizări și funcționări a campusului;
Toate clădirile și dependințele vor fi construite cât mai discret și camuflate sub copacii deși ai pădurii. Se vor folosii și câteva grote naturale în stâncă ce vor fi capabile să adăpostească cel puțin o sută de suflete;
Cine va intra în acest campus nu are voie să părăsească această locație pentru niciun motiv. Este un drum fără întoarcere. Se va organiza paza acestui campus, iar cei ce vor dori să fugă din campus sunt anatemizați și considerați trădători. Aceștia pot fi o sursă de informații pentru forțele de ordine și armata din slujba lui Antihrist;
Cei ce doresc să se alăture proiectului nostru vor fi conduși în această locație în cel mult trei luni de aici înainte, numai după ce vor pune la dispoziția consiliului director bunuri necesare organizării campusului, achiziționate cu banii rezultați în urma valorificării a tot ceea ce au în prezent în orașe sau alte locații;
Fiecare dintre noi avem obligația de a selecta în grupul nostru numai persoane de încredere și dacă este nevoie ne vom despărții de propriile familii, de soți, soții, părinți, copii, rude, hotărârea o data luată nu mai este cale de întoarcere și nici nu se va mai menține legătura cu aceștia. ***Aceasta este cea mai dramatică activitate pe care trebuie să o desfășuram.*** *Dacă nu se va ține cont de acest fapt, este posibil ca să fim influențați de aceste persoane dragi ce vor dori să se implanteze să trădăm cauza noastră și pe frații noștri vânzându-i dușmanilor;*
Trebuie să ținem cont că din momentul instaurării lui Baruch ca "Stăpân al Lumii și Dumnezeu Atoatețiitor" cum îi place să se autonumească, vor mai trece aproximativ trei ani și jumătate până la sosirea pe slava cerului a Stăpânului nostru Iisus Hristos. Acest fapt este consemnat în proorocirile Sfântului Ioan în cartea sa Apocalipsa. Deci acest plan este gândit și organizat pentru minimum trei ani și maximum cinci pentru întâmplări neprevăzute;
Din acest moment plecăm la casele noastre și încercăm să vedem cine este și cine nu este de încredere pentru ai coopta în mișcarea noastră de rezistență;
Avem la dispoziție două săptămâni să găsim pe frații noștri care doresc să se mântuiască de iad cu adevărat. Aceasta înseamnă că trebuie să testăm pe toți cei apropiați ai noștri și să vedem părerea

lor despre posibila implantare a biocipurilor. Cei care nu doresc acest lucru le propunem varianta mișcării noastre de rezistență. Numai în momentul în care au pus la dispoziție tot ce au și au achiziționat cele necesare campusului, la indicația noastră, atunci îi vom transporta în campus.
La momentul actual avem la dispoziție 20 ha de pădure în munți și o cabană vânătorească pe care am construit-o mai demult și pe care le pun la dispoziția mișcării;
O să vindem tot ce avem în oraș în maxim 2 săptămâni și vom achiziționa materiale și obiecte necesare organizării vieții în cadrul micii noastre comunități de obște;
La ora actuală începem construirea primului adăpost săpat în coasta muntelui împreună cu câțiva prieteni care mă cunosc și care doresc să-mi fie aproape. Sunt militari rezerviști cu pregătire specială pe care mă pot baza;
Toate aceste măsuri vor începe a fi executate imediat, începând fiecare tatonarea persoanelor vizate spre a fi recrutate și incluse în mișcare; ”
- Acesta e planul de măsuri inițial, continuă colonelul. Am aici planurile de construcție a campusului, al adăposturilor, materiale necesare, schițe și însemnări ajutătoare pentru construirea unei mici centrale eoliene și panouri solare ce ne va folosi la producerea curentului electric necesar iluminatului și funcționării sistemului audio video de pază și monitorizare a perimetrului.
Pe masă în fața sa avea o mapă plină cu schițe desenate și însemnări de specialitate.
- Aveți ceva întrebări? Spuse colonelul.
Toți erau muți. Deja era prea mult pentru ei. Au luat la cunoștință un plan de măsuri deosebit de îndrăzneț și greu de realizat, dar cu puțin curaj și perseverență avea sorți de izbândă pentru a fi înfăptuit.
- Vă previn că este un plan destul de periculos. Dacă se află anumite informații discutate aici și ajung la urechile autorităților este posibil să fim priviți ca destabilizatori și ca persoane ce pun în pericol siguranța statului, cu toate că noi nu încercăm decât să organizăm un plan de salvare de la pierderea sufletelor aproapelui nostru.
- Domnule colonel, interveni Vasile Poenaru, în cazul în care membrii familiei unui creștin nu vor fi de acord cu acest plan de autoizolare și de luare a căilor de pribegie în codru, nefiind posibil de a pune la dispoziție nimic mișcării noastre, îl vom primi?
- Sigur că da. Fiecare poate fi de folos prin ceva, dacă nu material sau financiar, cel puțin prin munca depusă în cadrul obștei. Ideea

este să fie de încredere și să aleagă acest drum fără întoarcere destul de periculos și greu.
- Dumnezeu să ne întărească și să ne dea gândul cel bun când vom acționa pentru aducerea de noi frați în cadrul mișcării de rezistență, adăugă părintele Gheorghe Mazilescu. Frații mei, deja este târziu, se apropie ora vecerniei. V-aș ruga să mergeți la casele voastre cu gândul la viața veșnică și la modul cum veți aduce la cunoștință apropiaților despre planul nostru, fără a da detalii cu privire la **modul, locul și detaliile** organizatorice ale mișcării noastre de rezistență pe care o vom numi codificat de acum înainte cu titulatura de „Ultima frontiera a umanității."
- Interesantă și foarte concludentă această denumire, adăugă Georgescu Spiridon. Părinte sunt nerăbdător să vorbesc acasă cu familia mea. Sper să nu întâmpin opoziție și să mergem cu toții pe drumul mântuirii sufletelor.
- Bine ar fi Spirică, zise preotul, dar s-ar putea să ai opozanți când e vorba de renunțarea la un trai bun și îndestulat în schimbul unei vieți mizere și grele. Trebuie înainte de toate să îi faceți să înțeleagă pe interlocutorii voștri despre importanța sufletului uman și că mult nu va mai dura această lume. Este ultima frontieră a umanității de la Adam și Eva până acum. După venirea Mântuitorului vom intra în veșnicia Sa alături de îngerii și puterile Sale cerești, deci nu va mai fi acest pământ și univers material.
- Așa este. Dumnezeu să ne întărească.
- Să mergem la casele noastre și peste puțin timp ne vom reîntâlni la slujba de seară, cei care pot veni bineînțeles. Dumnezeu să fie cu voi! Săptămâna aceasta o să vă transmit ultimele noutăți și duminica viitoare ne vom întâlni în aceiași formulă după slujba Sfintei Liturghii.
- Așa să ne ajute Dumnezeu părinte!
Se ridicară toți în picioare și se retraseră unul câte unul luându-și rămas bun, rămânând în sala de conferință doar preotul și colonelul.
- Părinte, acum intrăm în linie dreaptă pe drumul fără de întoarcere al pribegiei.
- Colonele, situația este mult mai periculoasă decât crezi! Am niște informații pe care nu le-am divulgat până acum.
- Nu știu de ce nu mă miră acest lucru. Mă aștept la orice!
- Da, ascultă, Baruch a declarat acum două zile la un consiliu religios în Templu că a comunicat telepatic cu Marele Telepat Extraterestru al Universului și a încheiat o înțelegere cu acesta, în sensul că omenirea va coopera cu extratereștrii numiți de el *extraterrestrials illuminati,* pentru implantarea în niște biocipuri a unei componente extraterestre ce poate ține legătura permanentă între oameni și

aceste creaturi, astfel încât orice om care este în vreun impas cerând oricând un ajutor extratereștrilor, aceștia apar imediat și rezolvă starea de urgență ivită. De exemplu, în cazul jafurilor, răpirilor, atacurilor armate, etcetera. În schimb oamenii vor primi tehnologie extraterestră de ultimă oră ce poate ajuta societatea umană în progresul ei tehnologic. Este vorba de teleportoare bionice ce pot teleporta la distanțe neimaginabile mase întregi de oameni, animale, obiecte sau alte materiale. Apoi au mai promis și sisteme de telecomunicație telepatice ce pot face legătura mental, direct între persoanele ce consimt să comunice telepatic. Practic, cei care vor consimții implantarea pot comunica atât cu orice alt om cât și cu extratereștrii și pot fi ajutați de aceștia în tot felul de probleme. Cu alte cuvinte, vorbind din punct de vedere creștin prin aceste biocipuri extraterestre oamenii se unesc cu demonii.

- Înspăimântător! E posibil să fie folosite de patrulele armate pentru descoperirea celor ce nu au implanturi primind informații de la demoni despre persoanele din zona de patrulare pe lângă care trec și care nu au biocipuri. E din ce în ce mai complicată situația. Cercul se închide foarte rapid și portițe de scăpare sunt foarte puține. Numai harul lui Hristos ne poate face invizibili demonilor și nu vom fi sesizați fizic de către acești spurcați.

- E luptă pe viață și pe moarte Ciprian! Acum începe războiul nevăzut al creștinilor cu forțele întunericului. Să ne rugăm Sfintei Treimi și Maicii Domnului Nostru Iisus Hristos, Pururea Fecioarei Maria, să ne ocrotească și să ne dea înțelepciune și putere să trecem cu fruntea sus dincolo. Să mergem la Slujba vecerniei Ciprian. Ne așteaptă credincioșii.

- Da preacucernice, să mergem!

CAPITOLUL III - Sclavia trupului

Iarna pusese stăpânire foarte serios pe toată natura. Ningea de două zile și stratul de zăpadă devenise foarte mare. Utilajele de deszăpezire ale administrației Stânceniului abia făceau față. Foloseau tehnologii moderne de topire instantanee a zăpezii cu lasere de scurtă frecvență și transformarea acesteia din aburi în jeturi fierbinți de apă ce curățau pistele de circulație a vehiculelor terestre. Vehiculele aeriene de joasă înălțime erau folosite mai intens pe timpul iernii, acestea nefolosind pistele și parcurgând distanțe mari în linie dreaptă și timp foarte scurt.

Vasile Poenaru privea prin ferestrele luminoase ale locuinței sale cum fulgii de nea dansau în aer mici hore românești după cum le cânta șuieratul vântului tăios și zglobiu ce bătea dinspre miazănoapte.

Pe ecranul virtual al consolei globale se derulau știri. La un moment dat Vasile fu captat de o știre aparent neimportantă.

“Consiliul uniunii statelor independente în cadrul ședinței de ieri prezidată de Președintele acesteia domnul Harchibald Connor, a avut ca invitat special al lucrărilor pe rabinul Baruch Morgenstern căruia i s-a înmânat titlul de Membru De Onoare al Consiliului datorită clarviziunii și înțelepciunii cu care tratează toate problemele sociale ale uniunii. În timpul ședinței de consiliu Rabinul Baruch și-a arătat calitățile de Mare Preot al Templului iudeu levitând pe tot timpul ședinței și mișcând un pahar cu apă doar cu gesturi ale mâinii, acesta plutind în aer lângă el, gustând din când în când câte puțin din conținutul lui.

În ședință s-au discutat despre normele ce vor fi cuprinse în legea financiară a dinarului virtual precum și un set de măsuri care au ca scop recensământul permanent al populației în vederea cunoașterii permanente ale nevoilor necesare societății moderne unionale. Săptămâna viitoare vor fi supuse votului în Camera Reprezentanților Uniunii Legea Dinarului și Legea Recensământului Electronic în timp real.”

Un fior rece îi străbătu pe șira spinării. Ce repede se derulează evenimentele acestui plan diabolic. Ce se va întâmpla cu el și cu familia sa. Oare vor fi de acord fiii săi și Maria să refuze acel blestemat de implant. Gândul acesta îl înspăimânta cel mai rău. Urma să discute foarte serios aceste probleme cu familia sa chiar în acea seara.

Aștepta cu nerăbdare să vadă porțile curții cum se deschid și cum cei doi fii ai lui intră veseli înăuntru. Avea semnal de la ei că sunt

foarte aproape de casă venind cu vehiculul montan pe care Florin și-l cumpărase de curând din Boseos.
Așteptarea era grea și apăsătoare. În mintea lui Vasile se derulau amintiri frumoase cu cei doi fii ai săi de când erau elevi în Stânceni, cum se jucau prin curte cu ceilalți copii ai vecinilor și cum făceau eforturi mari de a avea rezultate bune la școală. Erau premianți încă din clasele mici și crescuseră în spiritul seriozității și responsabilității în muncă insuflat de cei doi părinți. Vasile îi iubea nespus de mult. Pentru el cei doi fii ai lui reprezenta toată munca sa și toată viața sa pe care a trăit-o și a muncit în scopul creșterii și educării fiilor lor pregătindu-i pentru o viață aspră și periculoasă. Nu degeaba aceștia au ales să devină piloți ai armatei arcadiene. Spiritul de disciplină și onoare cultivat de tatăl lor a condus la alegerea carierei militare. Pentru Vasile acest lucru nu era o bucurie foarte mare știind faptul că în curând cei doi trebuiau să execute ordine străine concepției și educației lor de creștini. Avea de gând să discute serios aceste probleme cu cei doi. Maria deseori plângea și își pierdea cumpătul la gândul că cei doi copii iubiți ai ei erau amenințați cu moartea sau cu lepădarea credinței lor în detrimentul carierei militare și a vieții moderne și îndestulate. Erau nelipsiți din rugăciunile lor. În fiecare seară cei doi părinți implorau mila Domnului să se reverse asupra celor doi fii pentru a-i feri de primejdii și ispite grele.
Vasile rămăsese pe gânduri privind dansul fulgilor mari de nea așteptând pe cei doi tineri. La un moment dat se auzi un zgomot de motor de tracțiune și cele două porți mari de fier se deschiseră încet lăsând să intre în perimetrul curții un vehicul montan cu roți mari și cu o cabină de culoare albastru metalizat. O portieră verticală se deschise și din vehicul țâșniră sprinteni doi tineri îmbrăcați în combinezoane militare speciale de iarnă prevăzute cu glugi îmblănite și mănuși. Pe cap purtau căciuli militare cu emblema forțelor aeriene arcadiene iar în picioare aveau cizme înalte prevăzute cu curele și multe catarame necesare prinderii de accesorii speciale militare. Ochelarii mari de protecție solară și a radiațiilor ultraviolete și glugile îmblănite strânse în jurul gâtului acopereau fețele celor doi aproape integral. Se apropiară vioi spre intrarea în casă iar Vasile fugii repede să le deschidă ușile culisante termoizolante.
- Iulian, Florin, copiii mei dragi! Bine ați venit iubiții mei! Poftiți, intrați că poate ați înghețat de frig.
- Ce faci moșule, zise Iulian, îți era dor de noi? Parcă nu mai ajungeam odată acasă. De 5 luni de când nu v-am mai văzut deja nu mai puteam de dor. Mama unde este?

- E în bucătărie. Vă pregătește ceva bun care o să vă placă.
- Sărutmâna tată! Îmi era tare dor de voi. Zise Florin îmbrățișându-și tatăl cu un suspin scurt în timp ce îl strângea în brațe. Mamă, unde ești? Vino să ne vezi!
- Feții mei, suspină Maria apărând în cadrul ușii, ce fac comorile mele? Veniți, veniți, puternicii mei, veniți la mama să vă îmbrățișez dragilor.
Cei doi tineri se năpusti asupra femeii îmbrățișând-o și mângâind-o.
- Ce face scumpa noastră mamă? Ce face eroina noastră? Ne-ai făcut bunătăți? Ah, ce dor îmi era de voi! Zise Florin privindu-i tandru pe cei doi părinți.
- Moșule, ce îți fac păsărelele, animalele, Karina și Bobiță sunt bine?
- Sunt bine Florin, cu ei îmi petrec aproape toată ziua până vine mama de la colegiu. Dar hai, faceți-vă comozi, dați-mi hainele groase să le duc în dressing.
- Da, apoi vreau neapărat să mănânc ceva. Suntem lihniți de foame! De aseară nu am mai mâncat nimic. Drumul a fost destul de greu, zăpadă multă, viscol, greu de circulat.
- Sigur Iulian, imediat!
Se retraseră toți în camera de zi luând loc pe fotoliile comode.
- Până pregătește mama masa aș dori să mai vorbim puțin. Cum vă descurcați cu regimul din unitate?
- E bine tată. Deja e rutină. Programul e bine structurat, antrenamente zilnice, zboruri de recunoaștere de zi și de noapte, ieșiri în spațiu, e foarte incitant și solicitant acest program.
- Zburăm mult amândoi, comandantul într-un fel ne protejează, formăm amândoi un echipaj omogen și ne lasă mereu să zburăm împreună.
- Of, dacă ați ști ce griji ne facem pentru voi copiii mei, eu și mama în fiecare zi vă pomenim la rugăciunile noastre și ne rugăm Domnului să vă aibă în pază.
- Lasă tată, nu ai de ce să te temi, zborurile sunt destul de sigure și aparatura este de ultimă generație. Ne descurcăm noi destul de bine.
- Te cred Iulian, dar totuși, sufletul de părinte plânge după fiii plecați de sub aripa lui ocrotitoare. Acum sunteți bărbați în toată firea și trebuie să vă purtați singuri de grijă.
- Tată, eu mereu mă rog pentru voi să vă găsim sănătoși și bine acasă, zise Florin. Noi simțim protecția lui Iisus și a maicii Lui. Se întâmplă mereu lucruri groaznice peste tot, atacuri armate, jafuri, tâlhării, gărzile de ordine abia mai fac față valului de infracționalitate

care s-a abătut asupra lumii. și noi ne facem griji pentru voi să nu se întâmple ceva rău.
- Așa este Florin, mare urgie se abate asupra lumii.
- Nu ne așteptam să atace zorgii atât de aproape de casa noastră. Trebuie să luam măsuri suplimentare de protecție. Gardurile mai solide și o armă mai eficientă pentru tine tată.
- Lasă Iulian, mă descurc eu, și în afară de asta ce pot jefui zorgii de la mine. Îmi iau păsările? Nicidecum, nu se complică ei pentru așa ceva. Ei urmăresc să jefuiască bunuri de valoare și hrană gata preparată.
- La masă! Strigă Maria la bărbați. Haideți puii mei, că se răcește mâncarea.
- Imediat mamă! Ce bine miroase! Hai Florin că suntem lihniți de foame!
Cei trei se îndreptară spre mica bucătărie unde Maria pregătise masa. De obicei, încă de când cei doi fii erau mici, masa o luau aici. Mirosul îmbietor al mâncării era răspândit în toată încăperea. O masă dreptunghiulară cu patru scaune cu spetează trona în mijlocul camerei. Cei patru se așezară bucuroși la masă. Iulian fiind din fire mai vorbăreț făcea glume pe seama fratelui său sau povestea zgomotos tot felul de întâmplări mărunte din școală. Florin râdea la glumele sale aducând argumente la cele povestite. Era o atmosferă de bucurie și entuziasm. De mult nu se mai întâlniseră în această formulă.
După ce au rostit o rugăciune înainte de masă cei patru începură să mănânce povestind și zâmbind unii la alții.
Vasile privea tăcut zâmbind și ascultând la cele spuse dar în mintea sa se derulau imagini din trecut când cei doi fii erau mici, școlari zglobii, când stăteau la aceiași masă și povestind veseli ce au mai făcut pe la școală sau despre ce au mai auzit. Era un tablou unic pe care Vasile îl păstra în inima sa nemărturisit. Fără ca ceilalți să își dea seama ochii i se umeziseră dar încercă să mascheze acest lucru printr-un zâmbet larg. Oare pentru cât timp or să mai stea la masă în această bucurie? Or să mai fie împreună mult timp? O teamă imensă cuprinse inima tatălui. O privea pe Maria cât de bucuroasă era mângâindu-și fii și cum se bucura la cele spuse de ei. Cei trei era comoara lui cea mai de preț de pe acest pământ. Toată viața a muncit din greu pentru familia sa încercând din răsputeri să ofere cât se poate de mult celor doi copii și scumpei lui soții. Ajunsese acum la începuturile bătrâneții și simțea că această fericire familială era să fie tulburată cât de curând de mari ispite și necazuri.

Privea atent la cei doi fii și la mama lor, zâmbind și comentând la cele povestite, dar avea un nod în gât. O durere sufletească îl apăsa în piept. Trebuia să discute serios cu toți despre ce vor face în viitorul apropiat. Nu știa cum să înceapă discuția. Îi era oarecum să întrerupă entuziasmul celorlalți dar lucrurile trebuiau clarificate cât de curând. Era decembrie, mai erau câteva zile până la Crăciun. Cei doi fii erau într-o mică permisie pe care cu greu au reușit să și-o ia deoarece cei din conducerea școlii militare nefiind creștini nu apreciau importanța acestei sărbători. Era chiar ziua onomastică a lui Iulian, fiind sărbătorită Sfânta Muceniță Iuliana pe data de 21 decembrie, care a trăit pe vremea împăratului roman Maximian, un exemplu pentru creștini, care nu a dorit să se închine idolilor romani, preferând chinurile și moartea mucenicească. În fiecare an, înainte cu câteva zile de Crăciun, familia Poenaru sărbătorea după datina străbună, cu mâncare de post, ziua fiului lor cel mare Iulian. Era ceva deosebit pentru familia Poenaru. Cu toate că era săptămâna mare a Crăciunului în familia Poenaru bucuria sărbătorii Nașterii Domnului era deja prezentă în inimile lor.

- Iulian, fie ca Sfânta Muceniță Iuliana să îți fie apărătoare și bun sfetnic în tot ceea ce vei întreprinde în această viață. La mulți ani iubitul meu copil! Să fii demn de acest nume sfânt.

Vasile înălță un pahar cu vin și ciocni bucuros cu ceilalți.

- Mulțumesc mult tată! și voi să fiți sănătoși, să vă simt mulți, mulți ani alături de noi. Nu știți ce mult mă liniștește gândul că sunteți bine și că vă știu bine.
- Ce noutăți mai aveți? Ce se mai aude cu invazia?
- Tată, e ceva foarte ciudat. Sunt din ce în ce mai multe apariții ale navelor extraterestre. Am văzut deja câteva în spațiu. Au o tehnologie total deosebită față de a noastră. Propulsia se face într-un mod destul de ambiguu. Nimeni nu își poate imagina cum funcționează aceste nave.
- E clar Florin, noi știm, funcționează cu puteri oculte. De fapt acești extratereștrii știm cine sunt. Puterile iadului încep să fie dezlegate din ce în ce mai mult. Planul Domnului începe să se deruleze. Însuși Lucifer este dezlegat din legăturile sale subpământene. În Baruch sălășluiește acest blestemat. Ce ați mai auzit în legătură cu el?
- Tată, se pare că are puteri nemaiîntâlnite până în prezent. Telekinezia, levitația, citirea gândurilor, vindecări miraculoase chiar resuscitare din moarte declarată de medici, înviere adică. Acestea sunt cele mai puternice însușiri ale sale cu care uimesc și înspăimântă lumea. Se pare că nimeni nu-i rezistă. Cu toți cei cu care intră în contact se întâmplă lucruri ciudate. Mințile lor sunt

controlate de el și obține tot ce își dorește. Nimeni nu îi poate rezista dacă se întâlnesc față către față. Are o putere de convingere mentală deosebită. Toți i se supun și se înclină în fața sa când îl întâlnesc. Frica și uimirea stăpânesc pe toți din anturajul lui. Comandanții militari ai uniunii îl ocolesc de fiecare dată, dar el știe acest lucru și le transmite mesaje prin care îi atenționează să nu îl mai ocolească. Deja are o funcție foarte înaltă în uniune. Membru de Onoare al Consiliului Unional. Dorește după câte am aflat să candideze în această primăvară la cea mai înaltă funcție din uniune. Vrea să fie Președinte. Dar după modul cum se comportă cu subalternii săi dorește mai degrabă să devină stăpân al tuturor nu președinte. Are apucături de despot și îi place ca toată lumea să i se supună fără să comenteze.
- Sunt anii de pe urmă fii mei! Se pare că asistăm la ultimele scene ale umanității. Se aproprie venirea lui Hristos. Despre acel meteorit ce ați mai aflat?
- E un pericol iminent tată, se pare ca va lovi pământul în aproximativ două luni. După calculele făcute la centrul spațial din Nevada traiectoria acestuia va intersecta pe cea a Terrei în martie și va pica în largul oceanului Pacific. Este imens! Deocamdată informațiile oficiale sunt puține pentru a nu crea panică în omenire dar se pare că este un meteorit aproape cât jumătate din luna noastră. Această imagine apocaliptică mă înfioară.
- Florin, chiar trebuie să ne înfioare. Dar, voi ce părere aveți despre toate acestea?
- Hm, din câte știm, după cum am mai discutat împreună cu Iulian, se pare că nimic nu este întâmplător. Credem că acesta este Absintos.
- Da, se pare că da!
- Oare chiar atât de repede să decurgă lucrurile?
- Da, Maria. Începe chinul ultim al omenirii. De fapt, că tot veni vorba, copii, Maria, aș dori să vă spun ceva foarte important. Ceva care trebuie să rămână între noi. E ceva crucial.
- Ce s-a întâmplat Vasile?
- Maria, copii, duminică am avut un sfat în consiliul parohial, după cum știi și tu Maria. Acolo s-au discutat lucrurile acestea și din informațiile pe care părintele le are pe linie religioasă de la arhiepiscopie precum și informații primite de domnul colonel Teodorescu de la oameni de încredere din armată, ei bine se pare că mai mult ca sigur acest Baruch este nimeni altul decât Antihristul. Ne așteptăm în viitorul apropiat, mai bine zis în câteva luni, ca acest personaj să se cațere până în vârful piramidei, să ocupe cea mai

înaltă funcție posibilă de pe Terra, președinte al Uniunii Statelor Independente care în prezent este condusă de Harchibald Connor. După cum se vehiculează în cercuri restrânse, Baruch este de fapt un om crud, rău, trufaș și dornic de putere. După cum știți, deja consilierii săi sunt în funcții cheie ale uniunii. De anul viitor se vor suprima banii din plastic și vor rămâne numai conturi bancare deschise în banca unionala. O măsură deosebit de dureroasă deoarece se dorește numai folosirea banilor virtuali de cont numiți dinari. Se apropie pecetluirea iubiții mei. Se spune că acest Baruch dorește să supună toată suflarea omenească prin obligarea la implantare cu un transponder microelectronic subcutanat. Vrea să implanteze toată populația care îl consideră stăpân al lumii și dumnezeu. Dorește să aibă control total asupra trupurilor și sufletelor noastre. Cine nu va avea acel implant nu va avea posibilitatea să aibă identitate și mai direct spus nu poate avea un cont bancar prin care să își procure cele necesare traiului zilnic.
- Am auzit și noi această variantă. Chiar așa să fie tată? Oare nu ne agităm noi prea mult?
- Nu Iulian. Acest implant, după cum se știe e așteptat de mult timp. Dar nu apăruse încă Antihrist. Acum se pare ca însuși Antihristul va impune această pecete a oamenilor.
- Şi noi ce vom face?
- Bună întrebare! Noi ce vom face copii? Maria, tu ce crezi? Cum să procedăm în viitor?
- E destul de grav. Înseamnă că daca nu vom primi acel presupus implant nu mai avem cum să ne procurăm nici măcar hrana?
- Da! Așa este. Nimic. Nici măcar nu mai ai identitate. Nu mai faci parte din neamul omenesc. Ești exclus social. Nu poți avea serviciu, afaceri, proprietăți, nume, nimic, absolut nimic.
- Hm! Și ce vom face? Cum o să procedăm în acest caz?
- Iulian, singura soluție este pustnicia, izolarea de bună voie în sihăstrie, renunțarea la tot ce avem și primirea chinurilor foamei, frigului, umilinței, injuriilor celor fără Dumnezeu, chiar a cununii mucenicești a morții pentru Hristos.
- Cum tată, și ce se va întâmpla cu casa noastră, cu ferma, cu tot ce avem? Ce se va alege din carierele noastre, din speranțele noastre? Ce se va alege din viața noastră?
- Iulian, totul aici este trecător. Nimic nu este al nostru. Ni le-a dat Hristos în administrare până la moarte. După aceea nu mai avem nevoie de ele. Vom avea tot ce ne trebuie în curțile Domnului.

- Stai tată, deja devenim visători! Cum adică, să renunțăm de bună voie la viața aceasta a noastră? și cine ne va lua casa, ferma, bunurile…. Ce se va alege din ele?
- Nici nu ar trebui să ne mai intereseze. Din informațiile primite de la profesorul de fizică atomică Paul Dieter din Boseos, la o conferință de cercetări științifice din cadrul colegiului unde mama voastră încă predă am aflat unele lucruri tulburătoare. Peste două luni, acest meteorit numit Acerbus de către cei de la centrul de cercetări spațiale, va atinge pământul. Va cădea în Pacific, care deja este radiat din cauza războiului. Căzând în ocean va produce un val mareic destul de mare. Un tzunami ce va mătura foarte mult uscat. Dar ce este mai nefast este faptul că se va degaja un nor de abur, gaze toxice și praf stelar în urma coliziunii care va acoperii întreaga planetă. Gazele toxice va infecta atmosfera, apele mărilor și oceanelor și mai mult decât atât se vor infecta o treime din straturile freatice continentale. Deci, moartea bate la ușă. Se pare că noi suntem feriți, pe cealaltă parte a globului însă e dezastru mare. Oamenii sunt însă disperați.
- Aflasem și noi câte ceva, dar nu credeam că este chiar atât de grav.
- Da, în plus de asta Baruch va dezlănțui o dictatură aspră. Deja nimeni nu îi mai stă în cale. În fiecare seară aud la știri prea multe laude și osanale la adresa sa. Deci….
- Şi ce facem tată?
- Voi cum credeți că ar fi bine?
- Eu nu cred că se va ajunge acolo, astfel încât să ne pecetluiască forțat ca pe niște vite.
- Pai nu ești forțat Iulian. Tocmai asta este. Nu te forțează nimeni. Numai că nu ți se dă alternativă. Ori pui implantul ori mori.
- Hm, e foarte greu de înțeles acest aspect. Şi cu ce mă afectează pe mine acel implant?
- Doar ști sfintele scripturi și cartea apocalipsei Sfântului Ioan Teologul. Acolo spune cel mai bine cu ce te afectează.
- Da, dar eu nu pot trăi ca un animal sălbatic. și unde crezi că vom găsi un adăpost pe lumea asta? Cum vom trăi? Oare nu este un fel de sinucidere? Nu e păcat să te distrugi singur cu voia ta?
- Iulian, nu mă așteptam la tine să gândești așa. Eu v-am crescut cu învățăturile lui Hristos și după legea Lui Dumnezeu. Cum să fie sinucidere să nu vrei să se atingă de corpul tău?
- Tată, eu cred că ai dreptate. Iulian, e scris în sfintele scripturi și în afară de asta de mult se așteaptă omenirea creștină să se întâmple

aceste evenimente. În plus, chinul acesta durează relativ puțin, cam trei ani și jumătate după cum spune la proorocire.
- Trei ani și jumătate de chin, de foame, de frig? Să reziști atâta timp? Vorbești serios Florin? Nu rezistăm nici o lună și vom cere singuri implantul.
- Iulian, fiul meu iubit? Văd că ești foarte vehement, tu crezi că e bine să te implantezi?
- Iulian, te rog, lasă că o rezolvăm noi într-un fel. Vrei niște plăcintă de dovleac?
- Da mamă, sigur, știi cât de mult îmi plac. Dar tată, hai să nu mai vorbim de aceste probleme. Hai să sărbătorim ziua mea frumos, fără discuții tragice și înspăimântătoare.
- Ziua ta? Tu știi cine a fost Sfânta mucenița Iuliana? știi cât a pătimit și ce curaj a avut să înfrunte pe cei care o torturau și o forțau să se închine idolilor și să le jertfească? Iar tu te sperii că nu ai ce să mănânci o lună.
- Vasile, te rog, lasă-l. Hai că mai vorbim mâine.
- Maria, te rog, acum în această seară trebuie să știu părerea fiecăruia inclusiv a ta în legătură cu aceste lucruri. Vreau să știu cine este cu mine. În cazul în care se cere să ne lepădăm de tot ce avem și să mergem în pustiile munților, aș dori să știu cine merge cu mine. E foarte important pentru mine acest lucru. Eu nu mă lepăd de Hristos pentru o viață chinuită aici pe pământ, pentru o bucată de pâine și pentru un acoperiș să pierd veșnicia raiului. Trebuie să înțelegeți că acum a sosit ceasul ultimei cerneri. Cine va accepta semnul lui Baruch va ajunge în chinurile veșnice ale iadului alături de Baruch și de toți diavolii lui.
- Vasile, chiar trebuie să discutăm acum?
- Maria, te rog, chiar trebuie, sau nici pe tine nu te interesează subiectul? E destul de grav. Moartea ne bate la ușă și vouă vă arde de sărbători fără fond și fără substanță. Chiar nu vreți să discutăm? Florin, tu ce spui?
- Tată, eu sunt de acord cu tine, ai dreptate. E o problemă foarte gravă și dacă nu o luăm în serios și o amânăm de azi pe mâine o să ne trezim în fața faptului împlinit și nu știm cum o să procedăm în acele clipe. Trebuie să ne organizăm cumva, să facem ceva!
- Iulian, fiule, tu ce părere ai. Vrei să te implantezi și să te desparți de mine și de ai tăi pe vecie? Să nu ne regăsim la Domnul toți? Să îți pierzi sufletul și moștenirea veșnică a Raiului?
- Chiar așa se va întâmpla? Se va supăra Domnul pe mine pentru un banal implant cu un chip electronic? Eu îl iubesc în continuare. El știe acest lucru.

- Fiul meu, e ca și cum ai pleca de acasă și ai munci în curtea celui mai mare dușman al meu pentru o bucată de pâine și un acoperiș deasupra capului, respectându-l chiar și fățarnic pe acel vrăjmaș. Crezi că această fățărnicie a ta mă va bucura? Când fiul meu este alături de vrăjmașul meu de moarte care face tot posibilul să mă ucidă? Știi că Hristos nu va ierta pe niciun trădător la judecata lui sfântă.
- Tată, te rog, nu o lua așa de abrupt. Pui problema prea tranșant.
- Așa s-a pus de la căderea omului în păcat, de la Adam și Eva până în prezent. Omul trebuie să aleagă. Ori cu Dumnezeu ori cu Satana. Nu poți sluji la doi domni și lui Dumnezeu și lui Mamona. Acum a sosit clipa, și iată că a venit, să decidem definitiv ce facem cu sufletele noastre.
- Iulian, tata are dreptate. Mamă tu ce zici?
- Ce să zic Florin. Eu am suflet de mamă și mă doare când văd cum fiul suferă. Eu nu aș dori să suferiți în niciun fel. Vasile, nu există altă cale de a rezolva această problemă?
- Nu Maria, nu există cale de mijloc. Ori înfruntăm moartea și devenim veșnici vii, ori trăim cu implantul și devenim veșnici morți în chinurile iadului după ce vom muri. Gândiți-vă bine ce spuneți și ce veți face. Eu sunt hotărât. Voi alege pustia. și să știți că cei care nu veți merge cu mine și veți alege implantul nu o să ne mai vedem pe vecie. Va fi o despărțire totală, pe veșnicie!
- Of, Doamne, ce să facem?
- Ascultați-mă, eu vă ofer o variantă. Voi alegeți. Există un plan de supraviețuire. Dar e foarte secret, iar dacă vă hotărâți să mă urmați veți afla despre ce este vorba în momentul când veți fi îmbarcați în vehiculul ce vă va transporta în locul unde trebuie să ajungeți.
- Ce plan?
- Pustie, lipsuri, muncă, tehnici de supraviețuire, luptă de apărare cu zorgii și animale sălbatice, foame, frig, sete, rezistență împotriva acestei urgii.
- Sună ciudat rău tată! Ce este cu tine?
- Iulian, tu mă crezi nebun? Treaba ta, tu alegi!
- Iulian, te rog să fi rezonabil. Tata are dreptate. Fi cuviincios. Știi bine că așa este. De ce te ți împotriva cuvântului scris în proorociri?
- Florin, tu faci ce vrei tu. Eu am în față o viață de trăit. Am o carieră militară, sunt tânăr și vreau să trăiesc această viață frumos. Nu văd nimic rău în asta. Nu mă închin altui Dumnezeu. Ci doar îmi fac datoria mea de cetățean.
- Tată, cred că știu de ce vorbește așa Iulian. E îndrăgostit de o fată din escadronul nostru. Este colegă cu noi. Este estică de origine

asiatică, deșteaptă, foarte frumoasă și cred că acesta este motivul pentru care Iulian vorbește așa. Spune-le Iulian. Acum este momentul.
- Hm, da tată, așa este. Este o fată deosebită, deșteaptă și foarte curajoasă. Nu am discutat probleme de conștiință religioasă cu ea dar știu că este adeptă a Cultului Divin Universal. Este din Kiev, părinții ei sunt asiatici din zona Afganistanului. O cheamă Ayana Azizi.
- Of, Iulian, ce faci cu viața ta fiule? Ce faci cu sufletul tău? E alegerea ta, o să fi cu ea pe vecie în chinurile tartarului. Pentru o fată păgână tu te desparți de Tatăl nostru Ceresc și vrei să îți vinzi sufletul Satanei semnând acordul de implantare? Gândește-te bine! Vreau să vă gândiți bine cu toții. Am nevoie de răspunsul vostru până poimâine. De aceea am vrut să discutăm în seara aceasta pentru a avea puțin timp de gândire. Trebuie să știu hotărârea fiecăruia. După ce voi afla ce dorește fiecare voi comunica celor ce vin cu mine ce avem de făcut. Ceilalți or să fie pe cont propriu să facă ce vor cu viețile lor. Pe mine mă scuzați, eu mă retrag în camera mea, mă simt foarte obosit după această discuție. Noapte bună!
- Noapte bună tată!
- Somn ușor tată! zise Iulian puțin ironic, fiind vădit iritat și supărat.
- Somnul meu nu mai e demult ușor! De fapt, e mai mult o priveghere continuă. Mă gândesc numai la voi și la ce va trebui să facem pentru a rămâne uniți. Maria, te rog să mă scuzi, merg la culcare. Dacă vrei mai stai de vorbă cu băieții.
- Noapte bună Vasile!
Vasile se retrase în camera sa lăsând în urma sa pe cei trei într-o stare de turmentare și de ambiguitate.
- Mamă, ce este cu tata? E chiar așa de gravă problema?
- Băieți, este foarte gravă. Din păcate tata are dreptate. Eu v-am ascultat cu atenție. Voi sunteți tineri, e normal să vreți mai mult de la viață însă vă rog să vă gândiți bine la ceea ce veți face. Iulian, când vii cu fata pe la noi să o cunoaștem și noi?
- Mamă, de fapt e o relație nevinovată. A început întâi ca o relație colegială, dar am văzut că ne asemănăm în multe puncte de vedere și ușor, ușor am devenit prieteni mai intimi. și pe mine mă frământă problema religioasă care ne diferențiază dar încerc să trec peste aceste aspecte de dragul ei.
- Iulian, eu zic să nu te grăbești. Mai gândește-te, mai așteaptă să terminați în vară școala. Apoi după ce veți fi repartizați la noile unități poate se mai schimbă situația.

- Mamă, știi, îmi este greu când mă gândesc la despărțirea de ea.
- Știu băiatul mamii, dar eu zic să ai un pic de răbdare. Te rog mult sa mai ai răbdare.
- Acum vă las și eu. Eu zic să vă gândiți bine. Voi știți că eu voi fi alături de tatăl vostru mereu indiferent ce va fi. Proorocirile sunt adeverite în fiecare zi de câte un eveniment. Are dreptate tata.
- Da mamă, ne vom gândi. Noaptea este un sfetnic bun.
- V-am pregătit camerele și schimburile de noapte. Mergeți la culcare. Noapte bună băieți!
- Noapte bună mamii!
- Somn ușor mamă!
*

Noaptea a pus stăpânire pe cartier. Viscolul șuiera tăios cu sunete din ce în ce mai înfiorătoare. Fulgii de nea dansau grăbiți după muzica șuierată a vântului în rotocoale și mici tornade albe în curtea casei, luminată de reflectoarele mobile care măturau cu fascicole de lumină întreg perimetrul. Vasile stătea la fereastră și cugeta încruntat. Nu avea somn și stătea în camera întunecată privind manifestarea iernii pe fereastră. Privea în gol iar gândul îi era la cei doi fii ai săi și la soția sa care se pare că nu erau foarte îngrijorați de ceea ce avea să vină. Fie nu cunoșteau bine subtextul și subînțelesul planului diabolic al lui Baruch, fie chiar se gândeau mai mult cum să-și trăiască viața aceasta grea, plină de necazuri și riscuri, având în schimb posibilitatea pierderii mântuirii și dobândirii chinurilor veșnice împreună cu vrăjmașul care le insuflă împotrivire și ignoranță față de lucrurile lui Dumnezeu. În epoca aceasta modernă supertehnologizată, a te gândi la suflet sau a încerca să îți organizezi viața și obiceiurile pentru a avea grijă și de sufletul tău este o chestiune privită de societate ca o boală psihică, ca un opiu cu care încerci să te minți și să te îmbeți cu apă rece. Nimeni din persoanele responsabile față de societate nu se mai gândește la suflet, la Dumnezeu sau la viața de apoi. Deseori era luat în derâdere de cunoștințe și colegi când aducea vorba de viața veșnică și de nemurirea sufletului. Vasile era un om cu conștiință religioasă cultivată de mic de către bunicii săi care l-au învățat să respecte și să creadă în cuvintele spuse de Domnul Iisus Hristos și consemnate în scrierile sfinte. Se gândea serios la drumul pe care urma să pornească în pofida vârstei nu tocmai tinere, înfruntând cine știe ce pericole și chinuri. Dar gândul la sfinții mucenici, care au apărat chiar cu prețul sângelui lor credința creștină și numele Domnului Hristos, îl îmbărbătau și îi dădeau încredere că Domnul Iisus Hristos va fi

mereu lângă creștinii care îl iubesc cu adevărat și îi vor apăra chiar și împotriva chinurilor trupești și eventualelor torturi.
Era un drum fără întoarcere. Un drum către Rai pornit chiar din viața trupească. Urma să devină luptător și apărător al lui Hristos în fața stăpânirii vremelnice a lui Baruch și acoliților săi. Vroia să ia cu el pe toți cei dragi, să fie umăr lângă umăr, sprijinindu-se și încurajându-se reciproc, rezistând până la venirea dulcelui Iisus ca un Judecător Drept care să le facă un act de justiție sfânt și drept.
Dar totuși cu mila lui Dumnezeu cei doi fii ai săi vor înțelege aspectul apocaliptic al planului lui Baruch și vor fi uniți până în sfârșit.
“Of, Doamne, oare fii mei mă vor părăsi? Și Maria mi s-a părut puțin confuză. La un moment dat mi se părea că sunt penibil tot încercând să le vorbesc despre Tine și despre ce ni se pregătește. Doamne te rog să îi luminezi și să îi întărești să nu se lase înșelați de vrăjmașul și să primească pecetea. Trebuie să știu ce gândesc fiecare în adâncul sufletului. Iar Iulian e îndrăgostit de o păgână, ce poate fi mai groaznic?! Să mă încuscrez cu niște păgâni asiatici? Vai Doamne, eu i-am crescut în legea Ta iar el își pierde viața și sufletul din cauza unei femei.”
- Ce faci Vasile? Nu te-ai culcat?
- Maria, nici nu am sesizat când ai intrat!
- Am observat că ești palid și tulburat. Te rog să fi un pic mai relaxat și să încerci să nu strici farmecul sărbătorilor de Crăciun cu aceste temeri oarecum nejustificate.
Vasile rămase înmărmurit. Nu îi venea să își creadă urechilor ce auzea din gura soției sale. Oare chiar știa ce vorbește sau vrăjmașul încearcă să-l tulbure și să îl determine să intre în contradicție cu soția sa. Rămăsese cu ochii mari, fără să clipească, privind-o pe Maria mirat și dezamăgit.
Oare și ea era din cei asupra cărora vrăjmașul are putere și îi leagă cu legături nevăzute ochii sufletești?
Păstră câteva minute tăcerea și încercă să își revină din buimăceala creată de vorbele soției. O privi în ochi și o întrebă cu o voce joasă dar gravă:
- Maria, te rog să îmi spui acum ce părere ai despre ceea ce v-am spus astă seară? Consideri că trebuie să dăm importanță maximă faptului că Baruch ne dorește însemnați ca pe niște vite în staulul său pentru a ști câte suflete ia cu el în chinurile veșnice? Sau crezi că eu sunt exagerat și sunt prea categoric în gândire? Care este părerea ta? Am observat că nu comentezi prea multe la cele spuse de mine și un gând ascuns mă sperie spunându-mi că tu nu vrei să lupți împotriva acestui sistem antihristic, rezistând până la moarte.

- Vasile, dragule, tu știi cât de mult te iubesc. Întotdeauna am fost alături de tine și te-am sprijinit în tot ceea ce ai întreprins. Însă, pentru ca să fiu sinceră cu tine și cu mine, îți mărturisesc faptul că mi se pare că pe undeva exagerezi un pic. Depui prea multă energie și te consumi prea mult speriindu-te că acest Baruch chiar va încerca să ne supună forțat. Chiar trebuia să strici această seară când Iulian era fericit că a venit acasă de ziua lui?
Bărbatul rămase mut. Nu mai putea articula niciun cuvânt. Privea în gol și dădea din cap a negație și dezamăgire. Încercă să îngâne câteva cuvinte.
- Cum? Tu vorbești serios? Chiar crezi că exagerez? Sfânta Muceniță Iuliana pe care voi spuneți că o omagiați azi exagera când refuza să se închine idolilor, fiind aruncată pentru aceasta în cuptorul încins? Despre ce vorbim? Noi nu am ajuns acolo. Nu vom fi aruncați în cuptor aici pe acest pământ ci în cuptorul cel veșnic al iadului dacă ne supunem și recunoaștem autoritatea divină a lui Baruch.
- Nu e același lucru Vasilică!
- Taci! Te rog frumos Maria, cu tine vorbesc, taci! Nu vorbești de la tine. Vrăjmașul diavol te inspiră să vorbești. Maria, gândește-te ce pierzi dacă primești acel însemn și te supui legii financiare pe care Baruch o va pune în practică în câteva luni poate. Prin acceptarea implantului vei recunoaște implicit autoritatea divină a lui și vei fi o rotiță în marele angrenaj al lumii create de-a lungul timpului de vrăjmașul diavol. Vei contribui la consolidarea împărăției lui trecătoare aici pe pământ lepădându-te implicit de Hristos. Înțelegi?
Vasile se întoarse brusc îndreptându-se spre fereastră privind încruntat în noaptea geroasă și viscolită.
Maria îl privea speriată. Refuza să creadă ceea ce auzea. Nu era în stare să înțeleagă faptul că va pierde tot ce a muncit o viață întreagă lăsând totul baltă și refuzând acel însemn care îi dădea posibilitatea să aibă în continuare o viață normală ca până acum. Ce vor zice colegii ei, prietenii ei. O vor considera o bigotă, fanatică religioasă și poate chiar o dezaxată. În mintea ei avea loc un proces de conștiință deosebit de dur. Pe de o parte erau lucrurile spuse de Vasile, despre care avea la cunoștință, le cunoștea destul de bine, iar pe cealaltă parte era tot ce trebuia să piardă prin neacceptarea legii financiare a lui Baruch. Nu mai avea identitate, exclusă din societate, va pierde serviciul, va pierde proprietățile, va fi considerată de către toți colegii ei membrii ai bisericii divine universale ca o bigotă, fanatică religioasă și chiar ca un dușman al orânduirii. Dacă nu acceptă implantul va muri pur și simplu de foame, frig și umilință.

Se retrase spre patul din dormitor și speriată se urcă cu genunchii strânși în brațe în pat privind înspăimântată spre Vasile. Se gândea la cei doi fii ai ei. Erau tineri, aveau toată viața înainte. Urma să fie amândoi ofițeri ai flotei spațiale arcadiene. Ce vor face fii ei? Vor încerca să reziste tentației pământești și să accepte implantul sau vor lupta cu greutățile lepădându-se de viața modernă, de onoruri și carieră militare?
Vasile se retrase în colțul dinspre răsărit al camerei unde pe perete atârnau câteva icoane și un crucifix de pe care Mântuitorul îl privea cu o față plină de durere și compasiune. Îngenunche în fața icoanelor luând în mână cartea cea roasă cu coperte negre începând să citească în gând:
“Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte miluiește-ne pe noi!
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte miluiește-ne pe noi!
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte miluiește-ne pe noi!
Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și acum și pururi și în vecii vecilor amin! …..”
Începu să citească rugăciunile de seară cu gândul la familia sa care se pare că îi erau oarecum împotrivă. Se ruga privind din când în când la sfintele icoane și către Christul spânzurat pe cruce implorând mila Domnului cu sfâșiere de inimă:
“Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”
După câteva minute de rugăciune Vasile se închină de trei ori cu fruntea până la pământ repetând șoptind aceiași rugăciune:
“Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”
După ce termină de vorbit cu Dumnezeu, bărbatul se însemnă cu semnul Sfintei Cruci atât pe el cât și perna și așternutul patului după care se întinse răsuflând oarecum ușurat. Maria tristă și într-un fel supărată pe situație era întoarsă cu spatele la el. Lui Vasile îi părea rău de toate aceste discuții dar dragostea de Dumnezeu pentru el era o valoare morală mai presus decât orice pe acest pământ. Nu putea să riște să piardă Împărăția Cerurilor. Trebuia să lupte chiar dacă trebuia să piardă tot ce avea mai scump pe acest pământ, familia sa. Îi veni în minte scena proorocului Avraam care atât de mult l-a iubit pe Dumnezeu încât era gata să își jertfească propriul fiu, pe Isaac, deoarece Dumnezeu i-a cerut acest lucru. *"Avraame, Avraame, ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l*

iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arata Eu!". Aproape când era gata să vâre cuțitul în beregata iubitului și unicului lui fiu, un înger l-a oprit zicându-i să se oprească, deoarece Dumnezeu a văzut dragostea și devotamentul lui, oferindu-i în schimb un berbec ce se încurcase cu coarnele într-un tufiș, pentru al aduce ardere de tot în locul fiului său. El nu trebuia să își ucidă familia, ci doar să o părăsească dacă aceștia nu înțelegeau dragostea lui față de Hristos.
Noaptea e un sfetnic bun. Mâine poate că mințile tuturor vor fi mai limpezi și vor lua deciziile cele bune. Continuă să repete în gând rugăciunea lui Iisus ca o moară stricată.
"Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul! Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul! … " Repeta într-una această rugăminte simțind în piept un țăruș fierbinte ce îl apăsa, iar ochii săi umezi oftau pentru cei dragi din familia lui. Deja se apropia de miezul nopții. Oboseala și ora târzie îi făceau pleoapele grele ca plumbul.
Cu gândul la iubitul Hristos, Vasile adormi într-un sfârșit repetând aceiași rugăciune. *"Doamne Iisuse Hristoase … Fiul lui Dumnezeu .., miluiește-mă… pe mine….. păcătosul!……..*"
*
Noaptea a trecut destul de repede. Un cocoș sprinten se auzi cântând în ograda lui Vasile. De fapt cocoșii lui dădea deșteptarea întregului cartier. Erau singurele păsări de pe strada lui și Vasile era oarecum iubit de vecini pentru aceste minunate păsări ce îi trezeau în fiecare dimineață. O voce calmă se auzi în cameră.
„Deșteptarea domnule Poenaru. Ceasul este șase și cincisprezece minute." Imediat începu să cânte foarte încet o melodie instrumentală lină care îl determină pe Vasile să se trezească din somn. Consola globală a casei era setată să dea deșteptarea la acea oră. Vasile se ridică din pat cu greutate făcându-și semnul sfintei cruci. Maria se trezi și ea ridicându-se din pat făcând același lucru ca și Vasile. Merseră încet spre colțul de rugăciune de unde bărbatul apucă din nou cartea cea neagră cu coperte roase de timp și începu să citească din picioare privind din când în când spre sfintele icoane. Maria îl asculta cu atenție. Rugăciunile de seară și de dimineață erau pentru ei un lucru obligatoriu fără de care nu se simțeau bine pe parcursul zilei dacă din diferite motive nu reușeau să le rostească în fața sfintelor icoane cu evlavie și dragoste față de Dumnezeu.
Ritualul de dimineață al celor doi se sfârși, după care merseră în bucătăria casei unde Maria prepară ceva de mâncare și puse

cafeaua caldă în cești. Robotul lor de bucătărie pregătise deja cafeaua și îi așteptau cu cestile pentru a le umple cu aromata cafea arabică. Era cea mai bună cafea din acel moment. De când continentul sud american a fost distrus de marele război prin radiații puternice, celebra cafea braziliană dispăruse.
Cei doi stăteau la masă mâncând în liniște micul dejun și sorbind din cestile de cafea aburind încă. Nu îndrăznea niciunul să deschidă subiectul lăsat în suspans de seara. Cei doi flăcăi încă nu se treziseră. Acum aveau posibilitatea să mai lenevească un pic în pat. Programul militar era epuizant și monoton, dar acum fiind acasă în permisie își permiteau să se odihnească mai mult. Vasile îi înțelegea perfect. și el făcuse un stagiu militar cu 30 de ani în urmă ca infanterist marin în flota navală arcadiană și știa destul de bine cât de stresant e momentul deșteptării de dimineața.
După ce servi micul dejun bărbatul mulțumi cu rugăciune și însemnare cu semnul sfintei cruci după care se pregăti să iasă afară pentru a merge la padocuri unde avea o grămadă de treabă. Trebuiau hrănite animalele și păsările iar curățenia zilnică a padocurilor se făcea tot dimineața. Își îmbrăcă cu minuțiozitate combinezonul gros de lucru, își puse pe cap o căciulă îmblănită și se încălță cu o pereche de bocanci înalți de protecție. Afară era ger și zăpada era destul de mare. Trebuiau făcute cărări de acces și deszăpezite utilajele și padocurile. Deja știa ce are de făcut. Deschise ușa și se aventură în atmosfera geroasă și înzăpezită de afară. Maria continuă să pregătească masa pentru cei doi fii ai lor așezând pe masă tacâmurile și bucatele în aceiași ordine de atâția ani de zile. Încă de când erau mici fiecare își avea locul său la masă. Era ceva neobișnuit să schimbe ceva și imediat se sesiza modificările din programul de dimineață. După ce termină de pregătit micul dejun merse la ușa dormitorului lui Iulian și ciocănii încet spunând calm: “Deșteptarea Iulian! Te aștept la micul dejun!”. Apoi repetă același lucru și la ușa dormitorului lui Florin. Cât erau mici dormeau amândoi în aceiași cameră dar din momentul în care deveniseră adolescenți Vasile le amenajaseră camere diferite pentru fiecare. Se simțeau mai responsabili și mai importanți în cadrul familiei având fiecare camera sa de care aveau grijă. Acum când erau plecați, Maria le făcea curat periodic în camere ștergând praful și privind fotografiile lor atârnate pe pereți sau pe rafturi. Aveau fotografii de când erau școlari în clasele primare, apoi la liceu, tineri adolescenți cu prieteni și prietene și cele mai recente poze în uniforme de elevi piloți ai flotilei aerospațiale arcadiene. Toate erau pentru Maria ca un altar sfânt și de câte ori le privea o lacrimă de dor

și dragoste i se prelingea discret pe obraz oftând și suspinând rugându-se bunului Iisus să păzească și să ocrotească pe cei doi iubiți fii ai ei.
După ce le dădu deșteptarea se duse în bucătărie așteptându-i să vină. După aproximativ un sfert de ceas primul apăru la masă Florin, ca de obicei de mic el era mai ascultător, lui Iulian plăcându-i să mai lenevească puțin în pat. Se trezise imediat după chemarea mamei sale, apucase cartea de rugăciuni care era la locul ei de atâția ani și începu să citească lacom rugăciunile dimineții. Era ritualul lui de fiecare dimineață când era acasă. La unitatea școală nu avea acest privilegiu și acum se bucura de faptul că mai poate sta în liniște câteva minute de vorbă cu Tatăl Ceresc. După ce termină ruga merse în baie să își facă igiena de dimineață mișcându-se rapid ca un soldat disciplinat. După ce termină cu igiena se îmbrăcă cu haine lejere și merse să ia micul dejun unde mama sa îi aștepta gânditoare savurând o ceașcă de ceai cald.
- Bună dimineața mami! Te-ai trezit de mult?
- Ei, Florin, noi avem program matinal. Știi că de mult noi ne trezim de cu noapte. Avem treburi multe și apoi, știi cum se spune, cine se trezește de dimineață, departe ajunge! Tata e deja prin padocuri și face cărări prin zăpadă. Azi noapte a nins mult. Abia a putut deschide ușa de troiene.
- Săracul tata, nu am putut să dorm toată noaptea. Se frământă mult cu problemele acestea ce țin de spiritualitate. Are dreptate, noi știm problemele astea de mult, acum vedem că se împlinesc. Au mai fost tentative ale orânduirii lumii acesteia de a crea această dictatură totală dar încă nu apăruse persoana lui Antihrist. Acum e cu totul altceva. Mă sperie acest Baruch. E mare mag, mentalist și ocult. Face lucruri înspăimântătoare cum nimeni de la Iisus Hristos până acum nu le-a mai făcut.
- Lasă mamă, nu te mai gândi, acum stai și mănâncă liniștit.
- Da, liniștit … Poți sta liniștită când vezi ce se întâmplă?
- Acum, ce să facem? O să vedem ce se mai întâmplă și vom vedea noi cum o să acționăm la momentul oportun.
- Să înțeleg că și tu mamă oscilezi în a îți pune sau nu acel biocip?
- Florin, nu m-am gândit serios la această problemă până acum. Însă cred că se dă o amploare prea mare acestui lucru. Doar nu înseamnă că dacă port acel implant sunt și sclava și supusa lui Baruch sau ori altcuiva pe acest pământ. Sunt confuză, nu știu deocamdată ce va fi. Sunt pure speculații fără ceva concret ca fundament.

La un moment dat în cadrul ușii își făcu apariția și Iulian cu o față mototolită și ciufulit, căscând și mișcându-se lasciv. Se așeză pe scaun frecându-se pe față și adulmecă mâncarea spuse către Maria voios:
- Mamă, ce dor îmi era de micul dejun pregătit de tine dimineața. E o plăcere deosebită să te simți acasă încă ocrotit de brațele părintești.
- Da Iulian, și pentru mine e o fericire să vă știu acasă și să vă aștept dimineața cu micul dejun pe masă. Dar tu te-ai spălat pe față?
- Oh, nu, parcă sunt turmentat de somn. Mă duc acum. Mă scuzați!
- Iuly, vad că ai uitat de programul de dimineață de acasă! Mă simt ca la 13 ani când mama ne trezea de dimineață mai înainte cu 15 minute pentru a avea timp să ne citim rugăciunile.
- Florine, ai dreptate. Am uitat și de rugăciune. Dar acum … o sa le fac diseară! Acum am o foame de lup!
Se ridică și plecă spre baie lăsând pe cei doi la masă puțin uimiți urmărindu-l cu privirea.
- E băiat tare bun mamă, dar e atras mai mult de cele lumești. Îi place să trăiască viața la maxim și de multe ori uită de cele sfinte. Prietena lui e la fel. Măcar ea nu e creștină. În rest e tare bun, darnic, sare în ajutorul celorlalți de fiecare dată, e prietenos și comunicativ. Are foarte mulți prieteni în unitate. Mulți îl iubesc și se simt bine în prezența lui.
- Florin, mă bucur că vă aveți bine! E bine să fiți apropiați. Mă bucură faptul că vă ajutați unul pe altul.
Maria era fericită când îi privea pe cei doi băieți, dar în inima sa avea o teamă nemărturisită pentru viitorul lor. Vremurile tulburi ce se anunțau și faptul că fii ei riscau să fie fermecați de fete ce nu aveau aceleași idealuri și mod de viață ca al lor, ducându-i pe căi greșite, pentru Maria reprezenta o amenințare permanentă. Nu dorea ca vreunul să sufere în viitor.
Iulian se întoarse la masă cu o față luminoasă și mai odihnită. Se așeză la scaun și au început să stea toți trei la taclale povestind tot felul de lucruri banale auzite în diferite ocazii. Era un tablou de vis. Dimineața devreme, cei trei stăteau veseli la micul dejun povestind și bucurându-se de prilejul reîntâlnirii. Mai erau câteva zile până la Crăciun și trebuiau să se pregătească cum se cuvine pentru sărbătoare. Deja mama lor vorbise cu preotul Gheorghe să îi spovedească pe fii ei în acea zi după amiază. Puneau la cale ca la întoarcere de la biserică să împodobească bradul din curte cu ghirlande luminoase și să facă un brad frumos în camera de zi, împodobit cu beteală și globuri din sticlă colorată după datina creștină străbună. Aveau ornamente de crăciun speciale pentru

împodobirea bradului, unele din ele foarte vechi rămase moștenire de la bunici. Era o adevărată comoară bradul lor de sărbători. Discutau, gesticulau voioși cu râsete și exclamații exuberante. De mult nu au mai avut ocazia să stea cu mama lor la taclale dimineața. Iulian povestii mamei despre Ayana. Era fermecat de această fată. Povestea cu admirație despre realizările ei și despre rezultatele excelente pe care le avea la școală. Era comandant de grupă în cadrul plutonului lor. Energică, serioasă și cu un IQ foarte bun, Ayana Azizi era o femeie care ar fi putut fermeca orice bărbat. Iulian se vedea pe fața sa că era vrăjit. Maria îl privea discret și vedea că fiul ei era grav afectat de virusul dragostei.
- Iulian, văd că ești destul de atins de săgețile lui Cupidon. Mama te roagă să fi un pic mai atent și să încerci să nu te lași dus de impulsuri josnice și înșelătoare. Din câte văd ești prins în mrejele acestei fete. Te rog mult Iulian să nu iei hotărâri pripite în privința voastră. Mai așteaptă puțin până veți termina școala și până veți fi repartizați pe unități. Nu e bine să suferi mai mult mai târziu. Înțelegi ce vreau să spun?
- Mamă, știu foarte bine ce vrei să îmi spui, dar te rog să înțelegi că nu e ceva serios, ci doar o prietenie mai intimă. Nu am vorbit nimic despre planuri de viitor sau alte probleme care să ne privească pe amândoi.
- Bine, te cred, dar te rog să îți aduci aminte de sfatul meu la momentul oportun. Așteaptă să terminați școala, să fiți repartizați și apoi vei mai vedea ce se va mai întâmpla.
Discuția le fu întreruptă de Vasile care intră pe ușă rebegit de frig după repriza de dezăpezire pe care a făcut-o afară. Reușise să degajeze aleile principale din curte până la padocuri și dependințe. Terminase de aprovizionat cu hrană sistemul automat de hrănire și adăpare al păsărilor și animalelor din padocuri și intră în casă pentru a mai sta de vorbă cu băieții săi. Se dezbrăcă de haina groasă și se făcu lejer după care intră în încăperea unde familia sa se afla încă în jurul mesei discutând și servind cafeaua.
- Bună dimineața flăcăii mei! V-ați trezit? Cum ați dormit?
- Bună dimineața moșule! Am dormit oarecum bine.
- Eu am dormit cam agitat, spuse Florin. M-am gândit la discuția de aseară și m-am tot gândit.
- Şi la ce concluzie ai ajuns?
- Pai, ai foarte mare dreptate. Mai rămâne să avem tăria de caracter de a nu primi acel însemn al stăpânirii care se pare că va fi implantat la toată suflarea.

- Nu de tărie de caracter avem nevoie acum, ci de credință. Încrederea în Iisus Hristos că ne va întări și ne va ajuta în lupta sfântă pe care o avem de dat cu trupurile noastre și cu sistemul acesta diabolic al lui Antihrist.
- Da, de credință avem nevoie, adăugă Florin.
În acest timp Maria și Iulian ascultau atenți discuția celor doi fără să facă vreun comentariu. Vasile se așeză la masă alături de ceilalți și îi privii cu dragoste pe cei doi fii ai săi. Începu să le vorbească cu voce calmă și joasă.
- Iubiții mei, voi sunteți tot ce am mai scump pe această lume, dar mai presus de Hristos nu o să vă pun niciodată. Dacă aș fi pus în fața unei alegeri între voi și Hristos să fiți siguri că voi alege să îl urmez pe El. Sper să fiu destul de concret și de bine înțeles. Acum este momentul cernerii finale. Mai mult de câțiva ani nu mai este de trăit în acest univers material. Trebuie să fim pregătiți în permanență pentru trecere la Domnul, spovediți și cuminecați. Să vă spun niște lucruri pe care aseară nu vi le-am spus. Sorbi încet din ceașca de cafea pe care Maria a pus-o în fața sa continuând speech-ul.
- În urma discuțiilor pe care le-am avut în consiliul parohial duminică am aflat niște informații unele din ele destul de secrete ce circulă în cercuri restrânse. Din veștile primite de la Arhiepiscopie de la anumiți preoți ce nu s-au lăsat vrăjiți de farmecul lui Baruch, părintele Gheorghe a aflat că e mare tulburare în clerul Bisericii. Unii arhierei slabi de înger îl consideră pe Baruch ca pe Mântuitorul și Salvatorul omenirii de urgia extraterestră cu care voi vă confruntați direct. Acești demoni dezlegați din lanțurile iadului din cele mai de jos ale adâncului apar acum omenirii ca extratereștrii în nave spațiale de tehnologie necunoscută omenirii, cu sisteme de propulsie deosebite total de cele terestre. După cum îmi povesteați și voi de fapt! Aceștia nu sunt extratereștrii, ci sunt demoni ce au fost dezlegați în aceste vremuri finale din legăturile pe care Arhanghelul Mihail le făcuse după războiul îngeresc înainte de facerea omului. Au fost prizonierii întunericului și acum au fost eliberați. Au o ură imensă față de omenire dar vin cu tactici perverse în lumea noastră pentru a ne lua cu binișorul să nu ne speriem în masă de ei. Vin ca extratereștrii ce doresc să intre în legătură oarecum cu civilizația noastră. Au tot felul de aparații spațiale pe care voi ca piloți le vedeți din ce în ce mai des. Baruch supune acești demoni. Au aterizat în curtea Templului din Ierusalim două nave extraterestre iar comandanții navelor care au pășit pe pământ au venit în fața sa și au îngenuncheat înaintea sa supunându-se. Din spusele unor ofițeri din Garda Divină a lui Baruch acești extratereștrii sunt foarte hidoși cu aspect demonic și statură

umanoidă. Cu ce ocazie îngenunchează niște extratereștrii în fața acestui om dacă nu ar sălășlui în el însuși stăpânul întunericului Lucifer. Demonii se închină de frică lui Lucifer pentru a nu fi trimiși din nou de către el în întunericul iadului încins. Acest Baruch după părerea oamenilor cu viață sfântă din biserica noastră este însuși Antihristul menționat în scrierile proorocite de Sfântul Ioan Teologul în cartea Apocalipsei. Acest antihrist dorește stăpânire totală a tuturor oamenilor pe care să îi facă sclavii lui atât trupește cât și cu sufletul solidar trupului. Dorește o împărăție unde nimeni să nu cârtească și să i se supună necondiționat. A început să schimbe ofițerii din garda sa personală în care nu are încredere totală cu soldați universali clonați în laboratoarele de genetică umană din Philadelphia. Acești oameni clonați sunt programați să fie supuși total lui Baruch, dar sfinții părinți ai bisericii noastre îi consideră demoni întrupați prin copierea unui cod genetic al unui om și întrupare artificială în condiții de laborator. Mai pe scurt, au început demonii să își ia și trupuri. Extratereștrii sunt numai apariții transcedentale, nu au corpuri materiale, de aceea se fac nevăzuți într-o fracțiune de secundă. Practic noi îi vedem pentru că li se permite din iconomia lui Dumnezeu să îi vedem cu ochii sufletului, nu cei trupești, iar informația vizuală este decodificată în creierul nostru material și le percepem ca reale. În concluzie, acestea sunt clipele de pe urmă ale omenirii. Am ajuns la ultima frontieră a umanității. De aici încolo va fi veșnicia, după venirea apropiată a iubitului nostru Judecător Iisus Hristos care va judeca vii și morții pentru faptele noastre. Trebuie să fim cu luare aminte și să luăm în serios această lege financiară care se va pune în aplicare peste câteva zile. Eliminarea banilor cash din plastic și folosirea numai banilor de cont virtuali numiți dinari va deschide calea subjugării tuturor oamenilor care nu vor accepta acel implant despre care se vorbește pe la colțuri dar care va fi cât se poate de evident peste foarte puțin timp cât îi va permite lui Antihrist să ajungă în vârful piramidei. Deja este foarte sus, dar când va ajunge în funcția supremă a Uniunii Statelor Independente își va arăta adevărata față dispunând ca toți oamenii planetei care îl recunosc ca Stăpân al Lumii și Dumnezeu să accepte acel implant.

Maria și cei doi fii îl ascultau cu luare aminte. Tonul jos și hotărârea cu care vorbea le capta atenția și îi făceau curioși să afle mai multe noutăți. Vasile continuă să vorbească după ce mai sorbi din ceașca de cafea care deja se răcise.

- În momentul în care își va pune în funcțiile înalte pe toți cei care l-au sprijinit în ascensiune și îi vor numi Mari Preoți și Slujitori, va da

dispoziție ca toți oamenii, care i se supun și îl recunosc ca Stăpân al Lumii și Dumnezeu pe pământ, să poarte un biocip implantat pe mâna dreaptă sau pe frunte la nivelul scalpului. Prin acest cip bioelectronic se va începe de fapt dictatura totală a lui Baruch. Cine îl va purta va deveni de fapt un număr înscris în cartea supușilor lui, un cod unic de identificare, un sclav care va munci pentru sistemul lui economic și bancar. Toți cei ce vor semna adeziunea pentru implantarea cipului vor semna înțelegerea prin care se fac supușii lui, vor muncii și vor trăi numai dacă îl recunosc ca Dumnezeu și Stăpân. Cu ajutorul acelui cip slujitorii săi au acces la conturile bancare prin care se pot face tranzacții și prin care aceștia își pot procura toate cele necesare traiului zilnic. De asemenea toți cei care refuză să se implanteze sunt oameni neînscriși în evidențele omenești, sunt oameni fără identitate, fără viitor, excluși din viața socială pentru că neputând să își plătească taxele și impozitele la stat vor fi executați silit și i se vor lua proprietățile și tot ce au pe acest pământ: serviciu, afaceri, bani, averi, identitatea, viața în ultimă instanță.
O să se dea ordin ca în ziua stabilită de el, se crede că sâmbăta după vechiul sabat iudaic, toți cei implantați să meargă la biserici și temple unde se vor ține servicii divine de adorație a lui Baruch. O să vi se pară nebunie, dar totul este în planul său. Dorește puterea și stăpânirea fără limite a întregului univers. Demonii i se supun iar oamenii trebuiesc selectați. Cei ce nu îl vor recunoaște ca stăpân sunt sortiți pieirii și excluși din societate, considerați de toți necredincioșii și ateii care îl vor recunoaște ca dumnezeu ca destabilizatori ai împărăției lui vremelnice. Pot fi prinși, închiși sau chiar uciși ca teroriști sau „dușmani ai lui Dumnezeu”.
Atenție! Toți cei implantați vor trebui să execute numai ordinele ce le va da el. Cine se va împotrivi li se pot bloca biocipurile și nu le mai pot folosi devenind ca ceilalți neimplantați dar cu deosebirea că ei au semnat vânzarea sufletului către Lucifer prin adeziunea de implantare inițială. Ce ziceți de asta?
- Tată, e destul de înfricoșător ceea ce ni se pregătește. Cum vom rezista? Ce vom face? Vom lăsa totul baltă și vom accepta moartea de foame, de sete, de frig, de umilință?
- Florin, aici este alegerea fiecăruia. De aceea v-am zis că eu nu îl părăsesc pe Hristos cu riscul de a vă părăsii pe voi, dacă doriți să vă faceți slujitorii satanei.
- Și ce vom face? Vom devenii proscriși? Habotnici și bigoți murind de foame și umilință?

- Murind trupește Iulian, dar salvând pe vecie sufletul de la chinul veșnic, suflet care își va lua trupul material înapoi peste câțiva ani la venirea Mântuitorului Hristos.
- E foarte greu să te condamni singur la moarte și să și execuți pedeapsa! O văd ca pe o sinucidere!
- Iulian, fiule, nu e sinucidere, e luptă de rezistență la un chin modern aplicat de dușmanul lui Dumnezeu. Acum nu ne mai torturează cu chinuri clasice pentru a ne închina idolilor ca sfinții mucenici care au refuzat acest lucru la vremea lor. Acum ne torturează electronic, chinuindu-ne singuri la alegerea noastră și privind cum femeii îi moare de foame copilul la sân, din lipsa laptelui datorită foamei mamei. Dar sufletele noastre vor lua cununa muceniciei și vom merge în brațele lui Hristos la trecerea sufletului prin poarta morții, dacă vom rezista ispitei.
- Of, și cu tinerețea mea ce se va întâmpla? Cu viața mea, cu viitorul și cariera mea militară? Eu nu am apucat să îmi trăiesc viața!
- Asta e viață Iulian? Trăiești 60 sau 70 de ani după care încep chinurile bătrâneții și vine moartea când îți dai seama că această viață nu e decât o umbră, un miraj, nu e nimic. și te trezești că de fapt nu mori și că vei merge ori la Domnul ori în chinul iadului … PENTRU VEȘNICIE! Asta alegi? Iadul veșnic? Chinul veșnic? Gândește-te fiule? Te lepezi tu de creatorul tău care te-a conceput și creat în pântecele mamei tale și te vinzi creaturii care te urăște și nu te suferă? Care dorește să te determine să te lepezi de Hristos? Asta vrei?

Tânărul privea în gol încruntat și cu o paloare de frică și uimire pe față. Nu putea articula niciun cuvânt și dădea din cap negativ ca și cum refuza să gândească cele spuse de tatăl său.

- Maria, Florin, voi ce ziceți? Mă credeți nebun?
- Nu tată, ai dreptate, așa este. De fapt și Iulian înțelege ceea ce ne spui dar lui i-ar fi greu să renunțe la privilegii și viață îndestulată.
- Da, așa este Florin. Nu pot să îmi termin viața așa brusc și fără rost. Vreau să trăiesc, vreau să devin ofițer, vreau să am o familie, vreau ….
- Iulian! Taci pentru numele lui Dumnezeu! Nu înțelegi că s-a terminat? Gata! Nu mai e viață de trăit! Pentru trei sau patru ani de huzur te lepezi de Hristos? Strigă Vasile cu putere spre Iulian.
- Vă mai dau o veste. Pentru cei care doresc să se mântuiască avem un plan de rezistență dar nu vă pot spune prea multe. Ideea este că ne va ușura cât de cât viața în timpul cât rezistăm terorii cibernetice a lui Antihrist și vă invit cu dragoste să mă urmați. Să nu vă dați acordul pentru implant. Când va veni momentul vă voi chema acasă

să începem o misiune mai grea decât toate misiunile voastre militare. Va fi o misiune de supraviețuire destul de periculoasă și de incitantă în același timp. Ce ziceți?
- Misiune? Rezistență? Sună deja periculos. Dacă află serviciile de siguranță putem fi arestați sau chiar uciși.
- Da. Dar nu v-am spus decât vouă aici. Nu cred că e cineva la această masă care să mă toarne.
- Vasile, nu mi-ai zis nimic până acum!
- Şi așa am vorbit prea mult. Maine e ultima zi când puteți să îmi dați un răspuns toți trei. Nu vă influențez cu absolut nimic. Fiecare face cum îi spune conștiința. Eu vă îndemn să nu vă lăsați copleșiți de teamă și de rușine față de lume și să mă urmați pe calea mântuirii. Răspunsul vostru va fi “da, mergem împreună la Hristos pe calea mântuirii” sau “vreau să trăiesc în continuare ca și până acum, cu implant”. Mâine îmi veți răspunde. Iulian, te rog să te gândești bine la veșnicie și la pedeapsa veșnică pe care o vei avea dacă pui implantul. Maria, tu știi cel mai bine despre ce este vorba și te rog să nu te lași mânată de instinctul tău de mamă trupească să alegi moartea veșnică alături de fii tăi. Eu sunt hotărât, îl voi urma pe Hristos până la moarte. Indiferent de ce veți alege voi, chiar de ar fi să merg singur la lupta sfântă. Nu dau doi bani pe viața aceasta de aici. Vreau să merg la Domnul cu fruntea sus.
- Tată, poți să știi de pe acum că eu te voi urma, spuse Florin. Eu am ascultat cu atenție ceea ce ai spus. Am antrenament de supraviețuire în situații critice, pot învăța și pe alții cum să reziste. Pot lupta chiar ca un soldat adevărat cu dușmanii lui Hristos. Hotărârea mea e luată de mult. Chiar mă gândeam cum să fac să rezist acestei ispite.
- Florin, vorbești serios?
- Da Iuly, vorbesc foarte serios. Eu îl urmez pe tata. Merg cu el acolo unde s-a stabilit. Poate pot fi de folos cu ceva. Tată, merg cu tine!
- Florin, copilul meu, tu întotdeauna ai fost mai ascultător și cu teamă de judecata lui Hristos. Nu ai cârtit niciodată împotriva Lui. Felicitări! Vei fi mereu lângă mine, umăr la umăr.
- Hm, bine. Mă voi gândi până mâine. Mamă tu ce spui?
- Iulian, ce să zic, e așa de repede și de urgent Vasile?
- Da, până mâine vă hotărâți. Dacă nu vreți să mă însoțiți o să vă părăsesc cu durere, dar nu mă voi uita înapoi ca nevasta lui Lot spre Sodoma, pentru că risc să mă transform în stâncă de sare și să mă convingeți să renunț.
- Vorbești așa de dur și de categoric încât mă sperii de moarte!

- Asta și vreau, să vă speriați de moartea sufletească și să mă urmați. Eu am spus tot ce aveam de spus. În încheiere vă rog cu lacrimi iubiții mei să nu alegeți sclavia modernă a lui Baruch și să mă urmați spre Libertatea și Iubirea lui Hristos. Acum vă rog să mă scuzați, eu am treabă la fermă. Vă las să vă gândiți. Nu vom mai discuta acest subiect pană mâine de dimineață când voi cere răspunsurile voastre. Rugați-vă domnului și Sfintei Iuliana pe care am sărbătorit-o ieri să vă dea gândul cel bun.
Vasile se întoarse încet și se îndreptă spre ușa de la intrare, se îmbrăcă și ieșii afară. Muncii toată ziua. Când a fost chemat la masă Vasile a refuzat spunând că nu poate mânca. A continuat să stea cu păsările și cu animalele sale toată ziua. Vorbea cu cei doi ciobănești ai lui mângâindu-i pe creștet. “Voinicii mei! Voi sunteți prietenii mei devotați. În curând vă iau cu mine într-o plimbare frumoasă! Voi mergeți cu mine? Cum să nu mergeți. Voi mereu ați fost lângă mine. Frumoșii mei!”
A făcut curat în padocuri, a reparat unele mici defecțiuni ale rampelor de curățenie automată și spre seară după ce a hrănit animalele verifică parametrii din hale. Temperatură, umiditate, lumină, ok, totul este foarte bine. Încuie ușile padocurilor și de la dependințe, după care se îndreptă spre casă. Cei doi fii ai lui nu au îndrăznit să îl tulbure. Știa că atunci când este trist nu trebuie să îi stea prin preajmă. Era morocănos și se certa din orice. În afară de aceasta lui Vasile I-a plăcut întotdeauna să lucreze singur la fermă. Nu îi plăcea ca cineva să vină să se amestece peste ceea ce el făcuse.
Îndreptându-se spre casă porni proiectoarele electrice care luminau întreaga curte fiind vizibilitate maximă pentru sistemul de supraveghere video și audio instalat pe tot perimetrul curții.
Intră în casă dezbrăcându-se la intrare de haina cea groasă de iarnă. Se îndreptă spre bucătărie unde Maria stătea gânditoare și privea în gol pe fereastră. Era într-o mică vacanță și se bucura de

venirea fiilor ei acasă, însă procesul de conștiință pe care Vasile bătea atât de mult moneda o tulburase enorm. Nu știa ce o sa fie,

cum să procedeze și ce decizie să ia în legătură cu acel blestemat de cip.
A stat de vorbă cu fii ei în cursul zilei și a înțeles poziția lui Iulian care suferea enorm. Iubea familia și înțelegea importanța religioasă a deciziei dar în același timp i se părea nedrept să i se fure viața și libertatea în cazul nesupunerii față de lege. După amiază cei doi tineri au ieșit puțin în oraș pentru a se întâlni cu niște prieteni apropiați și pentru a-și mai descreți frunțile. Maria rămase singură în casă gândindu-se la negura și norii negrii ce pluteau deasupra familiei ei. Nu știa cum să procedeze, tulburarea era așa de mare încât era posibilă o ruptură dramatică între membrii familiei. Vasile părea hotărât și nu dorea să facă niciun compromis în ceea ce privește posibilitatea implantării acelui însemn. Prefera să reziste în continuare fără a se înscrie în evidențele oficiale ale sistemului politico-religios ce se contura. Toți știau că Vasile are dreptate, dar le era greu să creadă că e posibilă o astfel de înrolare în evidențele statului prin care se împlinea prezicerile Apocalipsei Sfântului Ioan Teologul. Întradevăr cine se însemna cu acel implant nu mai avea posibilitatea să vândă sau să cumpere nimic, nu mai era posibilă nici o tranzacție de valori monetare sau alte schimburi comerciale. Este cea mai perfidă modalitate de a face din om sclav și supus determinându-l să muncească și să trăiască doar dacă recunoaște autoritatea supremă a unui om declarat dumnezeu și stăpân al omenirii. Era clar pentru toți că acum era ultima frontieră a umanității, ultima zvâcnire a acestei lumi materiale și a acestui univers ce urmau să fie distruse prin foc de Creatorul lor cât de curând. Dar alipirea de această viață pământească materială, patimile ce stăpânesc pe oameni și dorința de proprietate din ce în ce mai mare a omenirii creează o barieră psihică care împinge societatea umană spre a nu trata serios problema mântuirii sufletului și câștigarea vieții veșnice alături de Tatăl și Creatorul Nostru din ceruri, ci a trăi în continuare ca supuși ai lui Antihrist în sistemul lui dictatorial.
Era o seară decisivă pentru Vasile. A doua zi era ultimul termen când trebuia să afle deciziile membrilor familie sale pentru a ști ce urma să facă în viitorul apropiat. Gândul că cineva dintre ai lui era în stare să accepte înrolarea în marele lagăr al lui Baruch îl înspăimânta și totodată îi provoca o durere și un gol în suflet imens cu gândul la despărțirea poate pe veșnicie de cei dragi lui. Se ruga zilnic bunului Iisus să nu îi lase și să le dea gândul cel bun pentru a nu accepta compromisul viață îndestulată versus iad veșnic. Ofta într-una și nu își găsea locul. Nu mâncase nimic toată ziua și avea o stare psihică

destul de tulburată. Teama îi străpungea tot corpul simțind fiori reci pe șira spinării la gândul chinurilor și umilinței ce urma să le simtă datorită neascultării de legile perfide ale satanei. Nu știa precis ce se va întâmpla dar avea încredere în Iisus Hristos și se gândea că împreună cu alți creștini poate era posibilă o rezistență mai ușoară iar întrajutorarea lor le putea face posibilă o viață mai ușoară reușind să reziste cât de mult era posibil, poate chiar până la venirea Mântuitorului pe slava cerului însoțit de armatele sale de puteri cerești care îi vor salva de la chinuri. Se pregătea sufletește pentru o prigoană acerbă și nemiloasă cu chinuri și neajunsuri în pustiile munților. Merita tot efortul această rezistență. Vasile avea adânc impregnată în ființa sa ideea mântuirii sufletului și considera că nimic pe acest pământ nu are valoare într-atât de mare încât să răscumpere viața veșnică și dragostea lui Dumnezeu față de om. Dacă acum accepta compromisul prin acceptarea însemnului legii financiare a uniunii, câștiga o libertate relativă pe acest pământ, avea o viață liniștită plină de satisfacții și confort dar după moartea sa sufletul său rămânea în continuare sclavul satanei fiind vândut din timpul vieții trupești, urmând să ardă pe veci cu diavolul în gheena cea veșnică.

Vasile intră în încăpere și văzând-o pe Maria stând la fereastră tristă și tăcută avu un presentiment negativ precum că aceasta este supărată în primul rând pe el pentru modul tranșant în care pune problema. El știa că nu există cale de mijloc, de aceea era hotărât și încerca să se țină tare inspirând celor din jur o oarecare teamă și nesiguranță. Maria oscila între posibilitatea unei vieți normale și confortabile și excluderea socială, umilința și chinul unei vieți primitive și plină de primejdii. Era greu pentru oricine să renunțe de bună voie la tot pentru un ideal și o credință abstractă nematerială în veșnicia sufletului. Aici e de fapt tăria credinței ortodoxe în momente de grea cumpănă. Sfinții mucenici din vechime au înțeles cel mai bine acest aspect și au ales pe față moartea în chinuri pentru a câștiga împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu și primirea unei coroane de mucenic sfânt în fața Creatorului lor. Unii dintre ei au pierdut onoruri, funcții, respectul societății, averi imense, poziții sociale, dragostea unor oameni, părinți, frați sau orice altceva ce i-ar fi putut face fericiți în această viață, neprimind să recunoască dumnezeirea idolilor și să participe la ritualurile de omagiere ale acestora sau să sacrifice animale pentru ei. Au primit în schimb chinuri și torturi până la moarte fiind în permanență asistați de Hristos și îngerii lui care le-au dat puteri miraculoase și au arătat necredincioșilor că sfinții Lui Hristos nu sunt singuri niciodată. La

trecerea lor din această lume au fost întâmpinați de însuși Domnul Iisus Hristos cu brațele părintești larg deschise care le-au dăruit fiecăruia locul cuvenit în Împărăția Sa cea Sfântă dându-le cununile prețioase de martiri. E greu pentru un muritor să înțeleagă faptul că aici pe pământ suntem trecători și vremelnici. Rolul nostru este de a sluji Sfintei Treimi cu credință iar la sfârșitul stagiului de probă, ce se numește viață, să ne luăm locul pe care îl merităm în cealaltă dimensiune dumnezeiască și veșnică. Unii vor merge la El pentru ca L-au iubit iar alții care L-au subestimat și au crezut că viața se termină în mormânt vor merge în brațele vrăjmașilor Lui care sunt pedepsiți definitiv la chinul veșnic al iadului. Vor fi chinuiți împreună cu diavolii, care le-au fost prieteni în patimi și păcate pe tot parcursul vieții, pentru veșnicie în întunericul încins al gheenei.
Vasile era conștient de aceste lucruri și era convins că proorocia se împlinește în acele momente urmând să se înființeze domnia lui Antihrist în persoana lui Baruch. Vroia să ia cu el pe soție și pe cei doi fii în mișcarea de rezistență, ce se contura deja, dar nu se putea face cu forța nimic, ci numai din convingere proprie.
La vârsta lui deja înaintată, Vasile era un bărbat puternic și sănătos. Ochii lui albaștrii marcați de sprâncene groase cărunte aveau o privire încruntată și gânditoare. Barba sa cărunță îngrijită și întotdeauna frumos tunsă și aranjată îi dădeau câte o dată înfățișare îngerească de sfinți coborâți din icoane. Avea concepții ortodoxe și un stil de viață curată și ferită de compromisuri încă din fragedă tinerețe. A crescut și a trăit într-o familie de buni creștini care l-au ținut aproape de biserică și de sfintele tradiții strămoșești ortodoxe românești. Era mândru de acest fapt și se bucura mulțumind lui Dumnezeu că s-a născut în această credință și acest neam românesc vechi ortodox. Îi părea rău și suferea când vedea neamul omenesc cum se pierde și cum se depărtează de Cel care i-a creat în pântecele mamelor lor, împrumutând dumnezei falși, idoli sau zeități păgâne crezând în întunecimea minții lor că fac bine. Pe Maria și pe copii îi iubea nespus. Părinții săi trecuseră la Domnul de tineri. Nu mai avea pe nimeni. Socrii lui muriseră de asemenea de curând. Frați nu avea iar Maria mai avea un frate plecat departe de mulți ani. Mai ținea legătura video din când în când dar nu se mai văzuseră real de mulți ani.
Vasile intrând în încăpere se adresă soției cu o voce slăbită și rar:
- Bună, ce faci?
- Mă gândeam, toată ziua am tot stat și m-am gândit. După ce au plecat băieții în oraș am rămas singură și am cugetat la cele întâmplate.

- Da? Şi la ce concluzie ai ajuns? Şi tu mă crezi bigot?
- Nu Vasile, ai perfectă dreptate dar este foarte greu. De fapt nu știu mai nimic despre această mișcare de rezistență. Poți să îmi dai câteva detalii?
- Hm, cât pot să-ți spun o să-ți spun. Nu pot prea multe totuși. E o problemă de viață și de moarte și nu vreau să pun în pericol viețile voastre sau ale altora.
- E chiar așa de important?
- Maria, eu cred că cel mai important e salvarea sufletului. Restul nu contează. Nimic și nimeni nu contează. Chiar cu prețul de a pierde și pe cei dragi, asemenea lui Avraam care era gata să își sacrifice unicul fiu de dragul lui Dumnezeu.
- Vasile, tu mereu ai fost profund, mereu gândești din perspectivă creștină. Cred că ai dreptate, dar te rog să îmi spui despre ce este vorba.
- Mai, ce să-ți spun…. E vorba despre o mică așezare, o comunitate mică formată din cei care nu doresc să se înscrie în cartea recensământului lui Antihrist. Fiind mai mulți și ajutându-ne unii pe alții putem trece mai ușor perioada prigoanei asupra celor neînsemnați, așteptând venirea Mântuitorului. În proorocie se spune că va dura aproximativ trei ani și jumătate împărăția lui Antihrist. Deci, planul de rezistență e făcut pe minimum cinci ani. Toți cei care doresc să fie participanți la acest proiect trebuie să pună la dispoziția mișcării toate resursele de care dispune: financiare, materiale, abilități, pricepere, tot. Înțelegi?
- Şi unde este acea așezare?
- Nu știu.
- Cum așa? Te aventurezi în necunoscut fără să știi ce faci?
- Nu știu exact locația. Cine ajunge acolo nu se mai întoarce. Ideea este că este undeva retrasă în munți, în pustie. Nu pot să îți spun mai multe. Dacă vrei să mă urmezi, în ziua stabilită ne vom îmbarca în vehicule speciale și vom fi duși acolo. Eu sunt în comitetul de organizare. Am o răspundere mare față de toți cei care doresc mântuirea și vor să ne urmeze.
- Şi ce trebuie să facem?
- Păi, să încercăm sa valorificăm tot ce se poate și să punem banii la dispoziția comunității noastre pentru a se achiziționa cele necesare: hrană, îmbrăcăminte, încălțăminte, amenajare de locuințe, etc. E foarte complicat. Deja ți-am spus destule. Tu hotărăști, vrei să mă urmezi sau nu. Apoi când va sosi clipa ne vom urca în autovehicolele speciale de transport montan și vom pleca spre destinație.
- Când se începe acțiunea?

- Nu știu, vom stabili duminică după Sfânta Liturghie. Te rog să fi înțeleaptă și să nu îți pui cipul. Urmează-mă!
- Da Vasile, dar totuși, ce facem cu toată munca noastră?
- Vindem tot și punem la comun cu ceilalți pentru a putea rezista ispitei.
- Cum? Munca noastră de o viață să o vând și să o împart cu necunoscuți? E o nebunie!
- Nebunie este să trăiești bine și îndestulată cu acel cip în corp iar după moarte să ai parte de chinul veșnic. Hristos nu iartă pe cei care au semnat zapisul cu satana vânzându-și sufletul pe o viață scurtă și îndestulată. Trebuie să rezistăm, nu înțelegi?
- Oare vom rezista?
- Ai credință Maria? Se pare că ai scăzut în credință. Îmi cam bat capul cu tine să te fac să înțelegi importanța acțiunii, iar tu te ții tare în cerbice continuând să mă ispitești cu întrebări și să mă descoși. Nu îți mai spun nimic.

Bărbatul își luă din frigider o cutie de suc de portocale și se așeză la masă. Se adresă apoi consolei centrale:

- Consola centrală, terminal video!

Un ecran video tridimensional se desfășură pe peretele alb dinspre apus și un chip de tânără se adresă bărbatului.

- Domnule Poenaru, ce program doriți?
- Ştirile unionale te rog.
- Programul dumneavoastră este difuzat. Pentru al schimba vă rog să folosiți telecomanda sau să mă apelați.

Imediat apăru un program TV de știri și o prezentatoare relata ultimele știri. Se difuză știri îngrozitoare despre tot felul de crime și fapte abominabile petrecute în diferite locații ale uniunii, despre jafuri și distrugeri provocate de Astrepes și acoliții lui precum și tot felul de reclame și promo la diferite produse sau emisiuni. Vasile privea tăcut știrile sorbind câte puțin din cutia cu suc natural de portocale. La un moment dat auzii la rubrica de știință o știre ce îi trezi interesul.

“Meteoritul Acerbus se îndreaptă din ce în ce mai rapid spre Pământ. Cercetătorii spațiali de la Observatorul astronomic de la Dorthwald au calculat traiectoria acestuia și au estimat că în aproximativ 70 de zile meteoritul va lovi Terra în zona Pacificului central. Această veste bucură pe de o parte uniunea pentru faptul ca acesta va lovi pământul într-o zonă nepopulată și distrusă de războiul nuclear, dar impactul va fi atât de puternic încât va fi posibil crearea unui tsunami de mari dimensiuni ce va mătura mari porțiuni de uscat în Golful Persic și Marea Roșie, zone populate ale Uniunii. Dimensiunea acestui meteorit este de aproximativ un sfert din mărimea Lunii și

este înconjurat de nori de gaze și praf cosmic ce pot infecta atmosfera terestră."
E clar, proorocia se împlinește. Absintos în limba latină înseamnă amar, iar Acerbus în greaca veche înseamnă tot amar. Denumirea venea de la absint, o băutură amară preparată pe baza plantei Artemisia absinthium, pelin pe românește. Artemisia vine și ea din greaca veche „αρτεμισία", din „αρτεμις" (Artemis). În cultura elenistică, Artemis a fost zeița vânătorii, și protectoarea pădurilor si copiilor.
Absinthium provine tot din greaca veche αψίνθιον (apsinthion), posibil însemnând "neplăcut", și probabil referindu-se la băutura amară care deriva din el. Aceasta băutură a fost interzisă în trecut în multe state pentru că avea efecte psihogene.
Oare întâmplător oamenii de știință cercetători spațiali au dat denumirea de Acerbus acestui meteorit periculos? În sfintele proorociri se spune că această stea ce va lovi pământul va face o treime din apele pământului amare și otrăvitoare și vor muri multe suflete de sete sau infectate de substanțe toxice. De asemenea norul de praf și abur ce se va înălța în atmosferă va întuneca lumina soarelui, producându-se fenomene meteorologice deosebite de furtuni și fulgere mari, ploi toxice infectând lacurile și râurile producând moartea celor ce vor bea din acestea. E bine de reținut ca foarte urgent să se acumuleze mari cantități de apă potabilă îmbuteliată pentru cei din campus, gândi Vasile în ascuns. Trebuie amenajate depozite mari de apă potabilă și alimente de bază pentru a fi capabili să rezistăm pericolului.
Vasile rămăsese pe gânduri privind acel moment de știre când fu întrerupt de Maria.
- Absintos!
- Vezi Maria! Când îți spun că acum este începutul sfârșitului tu nu mă crezi! Trebuie să ne pregătim.
- Vai Vasile ce frică îmi este! Nu știu cum să mai gândesc. Sunt speriată și tulburată. Când îl văd și pe rabinul acela făcând tot felul de magii și speriind oamenii, meteoritul asta, legea asta financiară și pomenirea despre acel cip implantat în trupurile noastre, toate veștile astea proaste, totul mă zguduie sufletește și mă sperie de moarte. Nu vreau să îmi pierd sufletul vânzându-l iadului dar nu sunt pregătită nici pentru chinuri și lipsuri trupești. Eu am o fire slabă, trupul meu e sensibil și nu cred că voi rezista mult timp fără cele trebuincioase vieții de zi cu zi. Astăzi de exemplu am auzit tot la știri despre Baruch că se pregătește pentru o vizită oficială la Vatican, la invitația Papei Sintreya care îl admiră și care dorește să apropie mai

mult cele două culte, cel universal și cel iudeu. Este ceva înfricoșător. Parcă îi vrăjește pe toți cu charisma sa. Curând va ajunge cel mai important om de pe planetă. Urcă foarte repede pe scara succesului.
- Nimic nu este întâmplător Maria. Așa este. De aceea noi ne-am gândit să organizăm o mișcare de rezistență care cu mijloace rudimentare și cu multă muncă să ușurăm acest calvar ce ne așteaptă, trecând cu bine peste perioada aceasta de mare tulburare și cernere a sufletelor. Acum se văd cei tari în credință. Acum se face separarea finală. Trebuie să rezistăm Maria, înțelegi? Trebuie să rezistăm. De aceea te rog să te gândești bine. Mâine vă voi întreba pe toți ce vreți să faceți și cum dorește fiecare să procedeze în viitoarele săptămâni. În funcție de răspunsurile voastre voi încerca să fac o strategie împreună cu cei care doresc să își salveze sufletele. Ceilalți să facă ce vor dorii. Nimic nu este obligatoriu. Alegerea este proprie și responsabilitatea este a fiecăruia în parte. Eu vă ofer o oarecare alternativă. Decât să stăm cu mâinile în sân și să ne trezim la ușă cu Garda Divină care ne va cere să semnăm adeziunea pentru acceptarea implantului, mai bine mă retrag în pustie și cu ajutorul Domnului voi trece la El viu sau prin moarte. De aceea te rog să te gândești bine ce hotărâre vei lua. Eu sunt decis.
Maria asculta tăcută și privea în gol cu o paloare pe față ce trăda frica și nesiguranța zilei de mâine.
- Curaj Maria! Toți suntem datori cu o moarte! Să murim măcar pentru Hristos, nu ca iude trădătoare pentru averi și viață ușuratică. Frica duce la pierderea încrederii în Dumnezeu și în sine. Încrederea puternică în Hristos ne va scoate din acest calvar.
Cei doi stăteau pe scaune triști și fără vlagă, încercând să caute mental răspunsuri și soluții. Vasile era la fel de îngrozit ca Maria dar încerca să nu arate celorlalți pentru a-i demoraliza și pe ceilalți. La un moment dat, tăcerea instalată în cameră fu întreruptă de vocile vesele ale tinerilor fii care intraseră în casă. Sosiseră acasă și nu vroiau să întârzie la cină.
- Sărutmâna mamă, tată!
- Bună copii! Gata? Cum a fost? V-ați destins frunțile cu prietenii?
- Da mamă. Ne-am întâlnit la Clubul Cultural Sky cu Giani și Vlad. Acolo se strâng de obicei mai mult românii și se ascultă muzică bună şi se poate citi literatură românească. Am vorbit, am discutat și am schimbat impresii. Am cunoscut și câteva fete. A fost frumos. După amiază ne-am dus la părintele Gheorghe unde am stat de vorbă și ne-am spovedit. Ne aștepta cu drag. Am stat de vorbă mult. Ne-a spus și sfinția sa despre norii negrii ce plutesc deasupra omenirii.

Sunt speriat și foarte confuz. Dar, hai sa nu începem iar discuția. OK?
- Vă e foame cred?
- Da, ne este. De aceea am vrut să nu întârziem. Să cinăm împreună cu voi.
- Tată, ce faci? Azi ai plecat dis de dimineață în fermă. Nici nu am apucat să vorbim.
- Da Iulian, așa este. Am avut treabă multă. și iarna e mai greu, cu zăpada cu gerul care creează probleme utilajelor.
Cei doi tineri se făcură lejeri așezându-se la masă și frecându-și mâinile de plăcere și de frig în același timp. Maria se grăbi să pregătească cina dereticând grăbită prin dulapuri și setând robotul pentru prepararea a patru porții variate de mâncare. Între timp Vasile așeză pe masă patru pahare și le umplu cu o băutură răcoritoare de portocale. Robotul de bucătărie scotea tot felul de sunete ciudate lucrând de zor pentru prepararea porțiilor de mâncare. Maria setase pentru cină patru porții de pui aromat cu busuioc iar la desert aveau câte o porție de budincă de orez cu brânză și piersici. Pregătise mai devreme ingredientele pe care le pusese în sertarele robotului, setase rețeta așteptând doar momentul de a porni programul de preparare pentru ca cina să fie caldă și proaspătă. Procesul dura cam cincisprezece minute. În acest timp robotul reda o muzică liniștitoare pentru a delecta mesenii până ce mâncarea va fi gata. Cei patru stăteau la masă și discutau despre noutățile aflate de băieți în oraș. Maria era cât se poate de atrasă de discuția celor doi sorbindu-i din priviri. Fii ei povesteau entuziasmați despre prietenii lor și despre fetele pe care le-au cunoscut. Vasile îi privea tăcut pe cei doi și asculta cu atenție ceea ce spuneau. I se făcuse foarte foame după ce bău din sucul de portocale și începu să saliveze la mirosul de pui picant preparat de robot. Mai erau câteva minute până ce masa era servită și preferă să meargă până afară să activeze sistemul de securitate și sistemul de supraveghere video. De fapt dorea să nu mai deschidă discuția despre planul său de rezistență decât a doua zi dimineață, iar dacă stătea mai mult la discuție cu îi venea foarte greu să nu direcționeze vorba spre acest subiect. Așa că își făcu treabă pe afară să mai întârzie până la servirea mesei, aprinse reflectoarele mobile deoarece întunericul se instalase și porni sistemul de monitorizare audio/video. Mai întârzie puțin vorbind cu cei doi ciobănești mioritici, care îl însoțeau prin curte, jucându-se cu ei, mângâindu-i pe creștetul capului și trăgându-i de urechi. Le lăsă în castroane ceva de mâncare iar aceştia începură să înfulece, privindu-l înapoi din când în când ca şi

cum îi mulţumeau pentru hrana. Câinii îl iubeau ca pe un tată și de câte ori era prin curte cei doi cerberi îl însoțeau peste tot. După câteva minute se întoarse în casă unde mirosul cinei deja umpluse bucătăria. Ceilalți deja erau la masă așteptându-l și pe tatăl lor. Vasile după ce merse să se spele pe mâini, sosii la masă cerându-și scuze pentru întârziere. Se așeză la masă și se însemnă cu semnul sfintei cruci rugând pe cineva dacă dorește să spună o rugăciune. Florin începu imediat să recite o rugăciune înainte de masă iar toți ascultau cu evlavie însemnându-se cu semnul sfintei cruci. Vasile își aminti că de mic Florin era primul care începea rugăciunile înainte de masă făcându-i plăcere să fie cel care spune ruga în numele tuturor. După acest moment cei patru începură să servească masa în tăcere ascultând în surdină o muzică liniștitoare pe care consola centrală a casei o difuza la rugămintea lui Iulian. La un moment dat Iulian deschise un dialog cu fratele sau.

- Florin, ce zici, cam cât crezi că va mai dura până când se va forma batalionul de aerodine terestre?

- Nu știu ce să zic, oricum, mi se pare foarte ciudat acest ordin dat de Marele Stat major al Uniunii. Nu știu ce misiuni pot executa piloții pe aerodine de joasă înălțime deasupra orașelor.

- Despre ce este vorba? Păru interesat Vasile.

- Păi, a venit un ordin în școală prin care se solicită cadeților să opteze la absolvire pentru a se înrola într-un batalion nou de piloți de aerodine. Acest batalion va forma unități în fiecare oraș și majoritatea cadeților optează pentru acest post pentru că există posibilitatea de a fi repartizat aproape de casă. Ciudat este profilul acestor unități. Până acum nu a mai existat așa ceva. Şi nu se știe ce tipuri de misiuni au piloții în zone locuite intens. Până acum se făceau zboruri numai pe nave ce pot ajunge în spațiu, pe când o aerodină nu poate depăși înălțimea de 1500 metrii datorită mărimii mici și greutății reduse a acestora.

- Interesant! Chiar așa, ce misiuni pot executa acești piloți?

- Păi cred că patrulări de joasă înălțime și misiuni de supraveghere. Aerodinele având posibilități deosebite de staționare în punct fix pot supraveghea anumite obiective. Nu pot fi folosite în lupte aeriene sau în interceptări ale navelor inamice. Armamentul lor este doar de tip ușor și poate fi folosit pentru ținte mobile terestre. Din aerodine se pot anihila ușor obiective umane sau armament terestru mobil. Sunt prevăzute cu armament laser ușor ce pot lovi ținte până la o mie cincisute de metri distanță.

- Măi copii, să nu fie ce cred eu. Să dea Domnul să nu fie ce cred eu. E un plan amănunțit și de mare amploare văd.

- Tată, te rog! Să nu începi iar cu tot felul de conspirații sau idei conspiraționiste.
- Nu, chiar nu vreau. Voi ați început. Se pregătesc pentru lupte de stradă și pentru înăbușiri de revolte. Precis, așa simt eu. E o posibilă misiune pe care o poți primi Iulian.
- Să știi că ne-am gândit și noi tată la acest aspect. Unități în orașe, rază mică de acțiune, atunci cine este inamicul? Spuse Florin privind mirat spre ceilalți.
- Păi vedeți măi băieți? Credeți că eu bat câmpii? Ni se pregătește ceva foarte tragic. O dictatură cum nu a mai fost niciodată pe acest pământ. O să fie ceva de neimaginat. Oameni hăituiți ca niște vite în direcții dorite de conducere și pecetluiți cu coduri numerice și cu fierul roșu direct pe suflete prin acel implant. Nu mai suntem liberi. Putem fi urmăriți prin acel implant prin dispozitive de detectare bio-umane și din aerodine, iar informațiile primite sunt procesate în portalul central de date al uniunii, fiind posibilă astfel stabilirea traseului și activității celor urmăriți după codul unic, putându-se întocmi chiar o hartă detaliată cu traseul și toate tranzacțiile făcute prin cont cu dinari virtuali. Cum vi se pare acest scenariu? Iar voi copii veți fi în aerodine și veți scana toți oamenii din raza de acțiune transmițând date la portalul central de date al uniunii. Mai vreți în acest batalion? Să fiți în unități militare aproape de casă?
- Așa este tată, ai dreptate. E posibil acest scenariu. Însă cred că nu acesta este adevăratul sens al acestor noutăți în sistemul de apărare al uniunii.
- Iulian, nu vreau să mai continui discuția. Eu vă reamintesc faptul că mâine aștept de la voi un răspuns în legătură cu ceea ce v-am povestit aseară. știți ce aveți de făcut fiecare. Dacă veți fi de acord cu mine și vreți să luptăm pentru adevărata libertate, în câteva săptămâni vă veți da demisiile din armata, cu riscul de a plăti penalități și daune statului. Apoi vom pleca pe drumul pribegiei și vom executa adevărata misiune pe care o avem de dus la capăt. Să salvăm cât mai multe suflete de la focul cel veșnic și să le aducem în curțile Domnului. Atunci veți afla mai multe detalii despre ceea ce avem de făcut. Dacă însă nu doriți să fiți liberi ci vreți să fiți sclavii Antihristului, o să vă părăsesc cu lacrimi în ochi și o să vă jelesc ca pe niște adevărați morți plecați dintre noi nepregătiți și neiertați de Hristos. Durere mare va fi în sufletul meu dar alegerea este a voastră. Atât am avut de spus în această seară. Nu vroiam să mai discutăm la masă aceste lucruri, dar pentru că tot voi m-ați provocat a trebuit să discutăm aceste aspecte. Acum vă rog să mă scuzați, mulțumesc pentru masă Maria, a fost foarte bună cina, trebuie să mă

retrag. Voi ruga pe Domnul să ne lumineze pe toți să luam hotărâri bune și înțelepte. Eu am decis și nu pot da înapoi indiferent ce s-ar întâmpla chiar de ar fi să plătesc cu viața. Noapte bună și mă iertați pentru vorba multă!
- Noapte bună tată!
- Moșule, nu fi supărat pe mine, am văzut că nimic ce spun nu îți convine.
Rămânând pe loc în pragul ușii Vasile se adresă lui Iulian cu voce blândă.
- Fiule, te iubesc atât de mult încât nici nu îți închipui. Mă doare inima când văd că sunt pe cale să te pierd. Te rog să te gândești bine. E o alegere definitivă de la care nu ne mai putem răzgândi indiferent care ar fi aceasta. Acum e marea răscruce când ne vom despărți pe vecie. Nu ne vom mai vedea niciodată față către față. Între Rai și Iad e prăpastie mare. Te rog să mă ierți, nu sunt supărat pe tine, doar trist. Noapte bună!
- Noapte bună tată!
Vasile ieși pe ușă și se îndreptă pe holul lung spre dormitorul său. În încăpere cei trei rămaseră încă așezați la masă tăcuți și triști. Aveau într-adevăr o decizie destul de dură. Trebuiau să renunțe la carierele lor, la toate beneficiile și viața modernă pe care au dus-o până acum, urmând să meargă pe un drum greu, necunoscut și presărat de tot felul de pericole. Se ridicară de la masă însemnându-se cu semnul sfintei cruci și mulțumind Domnului pentru masă, apoi cei doi fii o ajută pe mama lor să strângă resturile și să facă ordine în bucătărie. După ce au terminat treaba au plecat spre dormitoarele lor urându-și un somn liniștit și pace sufletească. Noaptea se lăsase deja peste oraș. Liniștea nocturnă era din când în când întreruptă de către un vehicul sau de o aerodină de transport persoane care circula prin apropiere. Era o noapte înstelată și geroasă. Zăpada era destul de mare iar câțiva brazi din curtea casei abia puteau face față la nămeții ce le apăsau crengile, fiind cocoșați de neaua albă și pufoasă.
Liniștea nopții poate aduce gânduri înțelepte dacă vrei să le asculți cu adevărat. Să sperăm că eroii noștri vor asculta atenți glasul conștiinței lor.
*
Noaptea a trecut repede fără fenomene meteorologice deosebite. Era o atmosferă liniștită iar cocoșii lui Vasile au început să dea semnalul de trezire a întregii străzi când încă nici nu mijeau zorile. Era în data de 23 decembrie. Mai erau două zile până la sărbătoarea Nașterii Domnului când în familia Poenaru era întotdeauna bucurie și pace creștină.

Vasile nu a dormit mai toată noaptea. Ațipea puțin și se trezea brusc din amorțeala somnului fiind speriat și agitat. Se întorcea pe cealaltă parte încercând să doarmă dar somnul era agitat, mormăia și gemea în somn. Maria nu se putea odihni fiind deranjată de forfota pe care o crea soțul său și nu reușea să doarmă liniștită. Pentru Vasile se vedea clar că nu îi este ușor fiind foarte agitat și tulburat. Toată ziua a stat prin fermă nemâncat și a ezitat să mai discute cu familia, pentru a nu deveni sâcâitor și plictisitor ducând discuția spre aceiași problemă obsedantă și înfricoșătoare dar deosebită de importantă și vitală pentru el. La ora șase și jumătate consola centrală îi întrerupse somnul de calvar dând deșteptarea în dormitorul lor. Vasile se trezi imediat tulburat și surescitat ridicându-se din pat și însemnându-se cu semnul sfintei cruci, bolborosind în șoaptă o rugăciune de mulțumire și privind speriat spre cer. Maria îi observă reacția neobișnuită și îl întrebă în șoaptă:
- Ce ai pățit dragule? Ai avut un somn așa de agitat!
- Maria, îmi este foarte greu, astăzi trebuie să anunț pe cei responsabili cu organizarea misiunii noastre care dintre voi mă urmează și care nu. Sper ca Domnul să vă lumineze mințile și să vă dea curaj în lupta cu voi înșivă. Am avut numai coșmaruri. Am visat gărzi înarmate care ne împingeau de la spate cu armele în mâini, cum ne loveau și ne umileau. Apoi am visat pe părinții mei, fie-le țărâna ușoară, care mă chemau făcându-mi cu mâna și încurajându-mă să nu dau înapoi. Parcă eram pe un drum întunecat și din laterale mă amenințau capete de șerpi și balauri ce încercau să mă apuce și să mă muște. Eu nu aveam curaj să trec printre ei să ajung la mama care mă chema la ea cu brațele întinse. Sunt obosit mort. Parcă sunt beat de oboseală. Cred că am și tensiunea arterială crescută. Mă duc să beau un pahar cu apă rece.
Se îndreptă spre ușă ieșind încet îndreptându-se spre bucătărie. Băieții dormeau încă. În casă era liniște. Nu se auzea decât fâșâitul agentului termic prin instalația de încălzire a casei. Merse la lavoar, umplu un pahar cu apă pe care, după ce se însemnă cu semnul crucii, îl bău până la fund. Simți că ia puțină putere și se remontă imediat încercând să nu mai bage în seamă oboseala. Se întoarse în dormitor, merse într-un colț al încăperii unde se așeză în genunchi și începu să citească rugăciunile dimineții la lumina unei mici candele fixată în perete care ardea cu ulei fin de măsline. Se ruga după legea străbună ortodoxă, aceleași rugăciuni de sute de ani. Puțini ortodocși autentici mai rămăseseră în lume. Comunități mici, răzlețe și risipite. Episcopii ce aveau parohii pe regiuni întinse, datorită numărului mic de credincioși. Marea Biserică Ortodoxă a fost

sfâșiată cu mult timp în urmă când mulți episcopi și patriarhi au aderat la Biserica Divină Universală, o biserică fără Dumnezeu, fără Duhul Sfânt, fiica unei vechi mișcări ecumeniste creștine care a înșelat pe credincioși și arhierei de a se uni într-un cult unic creștin. Mai apoi la această biserică au aderat și alte culte necreștine venite din Asia formând o mare biserică în care se amestecau dogme păgâne și străine de Hristos cu cele creștine. Era un fel de mixtură otrăvitoare care odată băută, moartea era sigură. Și ne referim prin aceasta la moartea spirituală, la pierzarea sufletului și aruncarea lui în gheena veșnică.

Vasile se ruga cu ardoare de parcă în fața sa se afla chiar Hristos cu care stătea de vorbă. Broboane reci de transpirație îi curgeau pe tâmple. Era un fel de rugăciune pentru izbăvirea de la chinurile trupești pe care le prevedea că le va suferii dacă va lua drumul pustiei. Asemenea Mântuitorului în grădina Ghetsimani când se ruga Tatălui să ia de la El paharul acela cu băutură amară întins de înger, Vasile se ruga acum Mântuitorului Hristos să nu îl încerce prin ispitele trupești, dar să se facă totuși voia Lui cea sfântă. Se gândea cu spaimă că este posibil ca fii și soția lui să nu fie de acord cu el și că vor primi acel însemn blestemat. Se gândea la despărțire, la faptul că era posibil să nu se mai întâlnească niciodată cu ei, nici pe acest tărâm dar nici dincolo în veșnicie. Era o răscruce deosebit de importantă pentru omenire. Acum se face cernerea finală, acum se separă neghina de grâul curat, acum e momentul să devenim martiri și sfinți plăcuți Creatorului nostru. Era dacă vreți un fel de rememorare a întregii sale vieți, o explorare a ființei sale interioare în care trebuia să descopere resursele necesare unei lupte acerbe cu el însuși. Se mustra pentru că nu a reușit să deschidă în cei doi fii ai lui orizonturi noi, idealuri nobile și sfinte pentru respectarea și punerea într-o lumină importantă a bogăției lor interioare individuale, a sufletelor lor dăruite la zămislire de către Dumnezeu, cea mai mare bogăție a omului pe tot parcursul existenței sale. Sufletul.

Maria se alătură, cu grijă să nu deranjeze, soțului ei și începu să se roage și ea în gând, citind de pe un Ceaslov mic și vechi. Erau amândoi ca doi copii smeriți ce stăteau în fața Tatălui cerându-i ajutorul și mulțumindu-i pentru toate binefacerile de care au avut parte în toată viața lor. Era o priveliște unică. Doi oameni maturi ce se rugau Creatorului. Mulțumeau și se aplecau cu fruntea până la pământ însemnându-se cu semnul sfintei cruci.

Pentru toți ceilalți oameni neortodocși din megalopolis, dacă ar fi văzut această priveliște, ar fi însemnat pentru ei o scenă de prost gust, o modalitate de exprimare a habotniciei și bigotismului celor

doi. A te ruga Domnului în această perioadă era un act de mare curaj și mai ales de mare responsabilitate. Aproape toți oamenii au conștiința religioasă deosebit de înăbușită de idei și concepții moderne bazate pe elemente de magie și sincretism religios. A te ruga în genunchi în fața unei sfinte icoane reprezintă pentru majoritatea oamenilor un tablou din Evul Mediu timpuriu, sfidând modernitatea și știința, tehnologia și cunoștințele oamenilor în domeniul psihologiei și medicinii. De aceea Vasile cu întreaga sa familie țineau în ascuns aceste obiceiuri pe care le păstrau cu sfințenie și nu divulgau nimănui faptul că se rugau acasă la Hristos. De fapt, creștinii erau desconsiderați în comunitate, erau considerați înapoiați și retrograzi, fiind asimilați cu persoane slabe, nedemne de funcții de răspundere sau de conducere.
Afară începu să se lumineze încet iar cocoșii din fermă cântau de zor. Vasile și Maria terminară programul de convorbire cu Dumnezeu și după ce își făcură igiena de dimineață merseră în camera de zi pentru a servi o cafea caldă. Era deja ceasul șapte și jumătate și era destulă treabă prin fermă. Vasile sorbea încet dintr-o ceașcă de cafea stând comod într-un fotoliu privind la programul de știri ale dimineții ce se derula pe ecranul tridimensional al consolei centrale, desfășurat pe un perete al încăperii. Se derulau știri care mai de care mai înfiorătoare cu jafuri, crime, accidente înfiorătoare și atentate sinucigașe. Deja era un peisaj familial să asculți în fiecare dimineață știrile locale din oraș și să afli tot felul de nenorociri și știri neobișnuite. Termină încet cafeaua cu sorbituri mici ascultând știrile, după care se ridică din fotoliu și porni spre ieșirea din casă. Se îmbrăcă cu hainele groase și ieși afară pentru a merge la fermă și pentru a alimenta cu combustibil centrala termică a locuinței. Deja se luminase bine afară iar cerul senin și soarele luminos dădea un aspect deosebit gospodăriei lui Vasile. Totul era alb, luminat, însorit, o priveliște feerică, cu toate că gerul tăios îți ardea fața. Vasile se apucă de treabă după ritualul zilnic având aproape ca bodyguarzi pe cei doi mioritici care îl însoțeau prin curte. Ce frumos se vedea casa printre brazii mici încărcați cu nea. Era o priveliște minunată. Din păcate Vasile se simțea din ce în ce mai înstrăinat de casa lui. Simțea că trebuie în curând să o părăsească, să lase totul baltă și să aleagă un drum foarte greu plin de primejdii, chinuri și nevoințe. Își aduse aminte de visul cu drumul întunecat flancat cu capete de șerpi și balauri. Un fior rece îi trecu pe șira spinării. Sentimentul fricii e un semn rău, înseamnă că în preajma sa e un vrăjmaș care încearcă să îl ispitească. Începu să repete în gând cu tărie rugăciunea lui Iisus: “*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine,*

păcătosul!". Era singura modalitate prin care prindea putere în lupta interioară cu gândurile spurcate, induse de vrăjmașii îngeri căzuți.
În acest timp, în casă cei doi fii care se treziseră din somn, după ce și-au făcut igiena de dimineață, stăteau cu mama lor în bucătărie sorbind din ceștile de cafea și discutând aprins.
- Iulian, te rog să te gândești bine la ceea ce vei face. Eu după cum am mai spus sunt de acord cu ceea ce a spus tata și îl voi ajuta cu tot ce voi putea.
- Frate, eu știu ca așa este. Tata are dreptate, așa este cum spune el. Dar, vezi tu, îmi este foarte greu. Ar fi ca și cum dintr-o dată dispar din viața aceasta socială, dintre prieteni, colegi, cunoștințe, să las totul baltă și să merg pe un drum absolut necunoscut. și în afară de asta, suntem noi siguri sută la sută că acum este sfârșitul? Suntem noi convinși de faptul că acum este ultima răsuflare a omenirii? Ce zici?
- Eu cred că da! Acum este ultima frontieră a omenirii, cum spunea tata. Şi până la urma urmelor, chiar dacă Dumnezeu se milostivește cu omenirea și mai amână o perioadă sfârșitul, nu greșesc cu nimic prin faptul că aleg o viață ascetă, precum vechii monahi ortodocși din munții României. Comunitatea mică de creștini care ne vom aduna va fi unită și ne vom ajuta între noi să trecem mai ușor prin lipsuri și greutăți. Mamă, tu ce zici? Tata o să ne întrebe astăzi ce hotărâre am luat. Care este părerea ta?
- Băieți, eu nu vreau să vă influențez cu nimic. Hotărârea pe care o va lua fiecare trebuie să o ia din convingere și din proprie inițiativă. Însă eu ca părinte aș sugera să acceptăm să mergem cu tata. După câte am înțeles este o acțiune serioasă, o inițiativă luată împreună cu oameni serioși din consiliul parohial. Nu este o idee oarecare, o hotărâre luată de niște neavizați, este cât se poate de serioasă treaba.
- Asta e clar, dar totuși, este o hotărâre de viață și de moarte, nu așa de simplu să o iei. Dacă aș accepta să îl urmez pe tata ar însemna ca toate planurile mele de viitor să se ruineze, să las baltă totul.
- Exact! Ce plan mai măreț decât câștigarea Raiului ai tu Iulian?
- Florin, văd că tu ești cucerit deja de tata. Mamă, și tu accepți ideile tatei, înseamnă că rămân singur? Eu ce fac dacă nu vreau să merg cu voi?
- Păi asta e întrebarea! Ce facem dacă nu mergem cu tata? Stăm liniștiți, ne luăm implantul acela blestemat și o să avem lângă noi numai pe sarsailă, că îngerul Domnului va pleca definitiv. Şi vom merge cu prietenul nostru unde ne este locul, la căldură mare și chin veșnic. Asta vrei Iulian? Eu nu vreau asta.

- Hm, vorbești exact ca tata! Bun, să zicem că mergem cu el. Ce se va întâmpla cu casa, cu ferma, cu toată munca de o viață a voastră?
- Tata a zis că vom vinde rapid totul și banii câștigați îi vom pune la dispoziția comunității de creștini care se va constitui. Se vor cumpăra cele necesare traiului pentru o perioadă lungă de timp.
- Da? Și dacă eu de exemplu nu doresc să îl urmez, cu mine ce se va întâmpla. Mă va lăsa pe drumuri?
- Nu Iulian, nu se mai vinde casa. Vei rămâne în ea tu. Singur. Mama și cu mine îl vom urma pe tata. Tu, singur, îți vei aștepta sentința finală, în casă, la căldurică cu masa plină de bunătăți, cu serviciu bun, carieră ofițerească, toate cele necesare la discreție. Sună bine nu?
- Florin, nu-mi arde de glume.
- Nu glumesc Iulian, chiar nu glumesc! Așa vrei tu să faci. Eu zic să fim uniți și să mergem toți pe același drum către curțile Domnului.

În acest timp se auzi ușa de la intrare deschizându-se iar Vasile intră în casă. Toți amuțiseră privind speriați spre el de parcă ar fi intrat în casă o fantomă.

- Ce ați pățit frumoșilor? De ce mă priviți toți ca pe un mort? V-am întrerupt din discuții? Sunteți ca niște copilași surprinși de tatăl lor când fac prostioare!
- Chiar așa tată, ne-ai luat prin surprindere. Discutam aprins despre ce hotărâre să luam fiecare.
- Mă bucur că vă puneți serios aceste întrebări. Până mai ieri erați cam visători, credeați că eu bat câmpii sau că am luat-o razna. Şi? Ce ați hotărât? Vreau să vă ascult pe fiecare în parte. Cine începe primul?

Vasile se așează comod într-un fotoliu de unde putea să îi privească pe toți. Se uita când la unul când la altul întrebător așteptând un răspuns. O liniște însă se așeză peste toți, fiecare ezitând să înceapă a discuta.

- Ok! Văd că acum ați amuțit. Haide-ți să vă ajut. Vă pun o întrebare la toți și fiecare să răspundeți în scris pe câte un petic de hârtie.

Luă niște foițe de hârtie dintr-un cub de bilețele goale pentru însemnări și câteva instrumente de scris și le dădu la fiecare câte unul.

- Vă rog să vă gândiți bine la răspunsul acestei întrebări. În funcție de acest răspuns se va face alegerea acțiunilor viitoare. Atenție! Deci, întrebarea este următoarea: *Care este cel mai important lucru pentru voi în această viață?* Aveți două minute să scrieți răspunsul. Vă rog ca pe fiecare bilețel să scrieți și numele fiecăruia. Start!

Celor trei nu le veneau să creadă ceea ce auzeau și vedeau. Comportamentul lui Vasile li se părea foarte ciudat. Această ciudată cerință îi luase prin surprindere. Vasile îi privea cu o față zâmbitoare și întrebătoare așteptând un răspuns scris la întrebare.
- Nu ați înțeles întrebarea? O repet. *Care este cel mai important lucru pentru voi în această viață?*
Cei trei îl priveau siderați și muți. La un moment dat s-au dezmeticit din surprinzătoarea situație și au început să se gândească la răspuns. Fiecare a început să scrie pe hârtie câte ceva după ce au stat un pic pe gânduri.
- Gata? Vă rog să îmi dați bilețelele. Merse la fiecare și luă hârtiuțele pe care le strânse în căușul palmei. Apoi le puse pe masă cu fața în jos.
- Parcă ne dai extemporal! Glumi Iulian zâmbind puțin surprins de situație.
- Da, a fost chiar cel mai important extemporal din viața voastră și a mea. Sunt curios să văd răspunsurile. Să începem cu primul bilețel.
Luă bilețelul de deasupra și îl privi.
- Maria, tu ai răspuns următoarele: "*Cel mai important lucru pentru mine în această viață este sufletul meu pe care nu vreau să îl pierd.*"
Bravo Maria, ești prima care ai trecut examenul. Acesta este răspunsul corect. Omul are cel mai de preț lucru ce nu poate fi răscumpărat nici cu întreg universul material: sufletul. Să vedem următorul bilețel.
Luă un alt bilețel de pe masă și îl citi.
- Iulian, tu ai scris următoarele: „*Cel mai important lucru pentru mine în această viață este faptul că am o familie frumoasă și că sunt sănătos.*" Iulian, cu părere de rău tu ai căzut examenul. Familia nu este a ta, noi nu suntem ai tăi, nu suntem proprietatea ta, extrapolând poți spune că ai și o țară frumoasă sau un oraș frumos. Întradevăr, noi suntem, sau ar trebui să fim ca unul singur, uniți, dar sunt cazuri numeroase de familii care se dezbină din interese materiale și vremelnice. Iar sănătatea întradevăr este un lucru de preț, dar cred că te referi numai la sănătatea trupului nu și a sufletului. Așa este?
- Da, așa este, nu m-am gândit deloc la sufletul meu.
- Păi vezi Iulian? Din cauza aceasta comentezi mereu când vine vorba de planul nostru de rezistență. Din cauză că tu nu pui preț cu adevărat pe sufletul tău. Te gândești mai mult la trup și la avantaje materiale. Trecem și la bilețelul lui Florin.
Luă bilețelul de pe masă și citi:

- „*Cel mai important lucru pentru mine în această viață este sufletul meu pe care doresc pe cât posibil să-l păstrez curat și să îl dau în mâinile Domnului”.* Bravo Florin, și tu ai trecut testul. Așa este iubiții mei. Cel mai important lucru al omului este sufletul său pe care trebuie să îl păstreze curat, să îl îngrijească permanent prin spovedanii dese, să îl antreneze pentru întâlnirea cu Creatorul nostru prin rugăciuni dese și cu frângere de inimă. Ca și trupul de altfel, sufletul trebuie păstrat curat, nepervertit, neprihănit și luminos. Sufletul, dragii mei, este cel mai de preț lucru de pe pământ. Pentru aceste suflete se duce lupta finală acum când vrăjmașul diavol vrea să ia cu el în gheena veșnică cât mai multe suflete posibile, iar Dumnezeu ne arată calea prin care putem să n-i le salvăm. De aceea acum vă rog din inimă și cu multă stăruință să mă urmați pe calea mântuirii și a pocăinței. Vă rog să îmi dați acum un răspuns ferm și definitiv. Vreți sau nu să vă mântuiți sufletele de iad? Vreți sau nu să vă însemnați cu pecetea iadului? Vreți sau nu să fiți slujbașii împărăției lui Baruch? Deci, mă urmați sau nu? Dacă vreți să mergeți cu mine răspundeți cu „Da” iar dacă nu vreți răspundeți cu „Nu”. Să o luăm pe rând. Florin tu ce zici? „Da” sau „Nu”?
- Da, categoric da!
- Bravo fiule! Ești un bărbat adevărat căruia nu îi este frică să lupte cu adevărat. Tu Iulian, ce răspuns îmi dai?
- Tată, știi…
- DA sau NU, restul e vorbă goală.
Iulian își frecă mâinile și își mușcă buzele, respira greu și avea o înfățișare speriată și palidă. Într-un final răspunse cu voce tare:
- NU, eu merg pe drumul meu, am acest drept!
O tăcere grea se lăsă în cameră. Toți îl priveau întrebători pe Iulian și nu le venea să creadă răspunsul său categoric.
Vasile rămase încremenit cu o privire în gol, încruntat și fără vlagă. Acest răspuns franc l-a rănit direct în inimă. Îl privi pe Iulian în ochi și un suspin din adâncul sufletului îi întrerupse respirația. Cu greu zise mai mult murmurând:
- Nu cred ceea ce aud urechile mele. Iulian, te-ai gândit bine la acest răspuns?
- Da tată, m-am gândit mult. Eu cred că nu ceea ce propui tu este calea cea normală pe care trebuie să merg.
- Normală ... ce crezi tu prin normală?
- Adică, nu cred că dacă ne implicăm în acea acțiune, de care pomeneai, se rezolvă ceva. Nu cred, că dacă ne vom chinui prin munți și păduri, rezolvăm ceva. Eu nu cred că Hristos ne va pedepsi și alunga de la fața Sa dacă ne vedem de treburile noastre și ne

ducem viața curat și cu muncă cinstită. Chiar dacă ne vom pune acel implant, nu cred că aceasta va fi un motiv de supărare pentru Iisus și nu ne va condamna la iad veșnic.
- Pe ce te bazezi când afirmi aceste lucruri? Eu mă bazez pe proorocirile sfinţilor părinţi si din Sfintele Scripturi și pe revelația Sfântului Apostol Ioan. Toate se împlinesc sub ochii noștri și tu nu le vezi. Acest Acerbus va distruge viața pe o treime din Terra, nici nu știm dacă vom scăpa, dar să mai și acceptăm lagărul lui Baruch și numărul lui întipărit pe trupurile noastre. Iulian, fiul meu iubit, gândește-te bine la viitorul tău. E posibil să murim în două luni după ce va avea loc coliziunea asteroidului. De ce să accepți acel însemn blestemat și să nu vi cu noi să priveghem și să ne rugăm Domnului în crăpăturile munților, poate vom scăpa cu viață și nepecetluiţi. Nu îți vinde sufletul pe un implant!
Vasile Poenaru era foarte tulburat de răspunsul fiului său cel mare și nu vroia să îl piardă. Îl privea insistent, căutându-i privirea și încercând să îi arate acestuia pericolul pe care el îl vedea în actul acceptării implantului.
- Maria, tu ... văd că nu spui nimic! Părerea ta care este?
Maria era foarte tulburată de cele întâmplate. Stătea tristă și fără glas privind la cei trei bărbați care discutau aprins. Încerca să înțeleagă pe fiecare în parte dar nu știa ce hotărâre să ia încă. Era de acord în mare parte cu soțul său, dar dragostea de mamă îi sfâșia inima la gândul că Iulian, fiul ei cel mare, e pe cale să săvârșească un act de despărțire violentă de familia sa. Se gândea cu groază că fiul său urma să meargă singur pe un drum minunat dar cu un sfârșit tragic. Dincolo de moarte îl aștepta răsplata pentru hotărârea sa. Nici ideea lui Vasile nu i se părea foarte elocventă. Poate mai exista și alte soluții pentru a evita acest moment delicat. De ce trebuia să părăsească locuința sa, să vândă tot, și să se aventureze în necunoscut, riscând tot felul de pericole și greutăți. Ezitarea răspunsului femeii îl luă prin surprindere pe soțul ei, privind spre ea cu ochii mari și mirați. După câteva momente de liniște, timp în care se făceau doar schimb de priviri și gesturi întrebătoare, Vasile adăugă:
- Să înțeleg că și tu vrei să rămâi acasă împreună cu Iulian? Şi tu vrei să te aliniezi dictaturii ce va fi peste nici mai puțin de o lună, când conform noii legi financiare, se va începe campania de implantare în masă a populației?
- Vasile, te rog mult, să mai avem un pic de răbdare, să vedem ce se mai întâmplă. Poate există altă cale de ieșire din această situație. Să mai așteptăm puțin. Ce atâta grabă?

- Mda, văd că nici tu nu ești convinsă de iminența pericolului ce ne paște. Sau sunteți fricoși, lași sau adormiți? Care este adevăratul motiv pentru care nu vreți să mergeți pe drumul ce nu duce în staulul lui Baruch? OK! Voi mă considerați prea habotnic și că iau lucrurile prea în tragic. Mă considerați puțin deplasat, sau poate mai mult... dar să știți că acum trebuie să știu pe cine mă bazez. Voi nu vreți să luptați cu ispitele și cu încercările la care suntem supuși acum la sfârșitul veacurilor și începutul veșniciei. Îmi pare rău pentru voi.
- Vasile, nu te supăra! Nu am zis că nu ai dreptate, dar poate găsim altă cale prin care să fie posibilă o scăpare.
- Singura cale este aceasta. Şi o să vă convingeți singuri, dar să nu fie prea târziu. Florin! Pe tine mă pot baza? Vrei să mergem împreună în acest război sfânt, să luptăm împotriva trupurilor noastre și a stăpâniilor și începătoriilor acestui veac de pe urmă? Acum începe o sclavie mondială a trupurilor oamenilor, care nu prețuiesc sufletele proprii. Sufletele nu pot fi supuse de către vrăjmașii demoni.
- Tată, eu am spus încă de la început că iau în serios aceste probleme. Sunt conștient de răul ce ni se pregătește. Eu prefer să merg cu tine decât să ajung în situația ca să fiu obligat de stăpânire să accept acel însemn satanic și apocaliptic. Merg cu tine sigur!

- Mulțumesc Dumnezeule că nu sunt singur! Voi? Maria! Iulian! Chiar vreți ca drumurile noastre să se despartă acum pentru totdeauna? Vreți să pierdeți iubirea Domnului și locul promis pentru noi în Rai pentru un blestemat de implant ce conține pe lângă biocip și o componentă ocultă de făcătură diabolică și vrăjitorească căreia ei îi spun „componentă extraterestră”? Chiar vreți să deveniți slujbași ai împărăției satanice a lui Baruch, să fiți umiliți, urmăriți în permanență, monitorizați fiscal și fizic în permanență, să fiți precum prizonierii din lagărele de război, pecetluiți cu niște numere și confundați cu acestea? Vreți să deveniți sclavii lui Antihrist, oficial văzuți ca adoratori ai lui Baruch, chiar dacă voi credeți altceva în mintea voastră? Odată ce veți primi acel implant vă veți schimba, veți fi posedați de demoni și nu mai este cale de întoarcere. Veți fi legați la ochi și ignoranți exact ca și călăii Mântuitorului care îl pironeau pe cruce, pentru care Iisus s-a rugat Tatălui săi ierte că nu știu ce fac? Aceia s-au născut în ignoranță faţă de Hristos și întuneric, spre deosebire de voi care vă lepădați de haina botezului și acceptați haina umilinței demonice. Gândiți-vă bine dragii mei, nu vă speriați și să nu vă fie teamă de moarte, atâta timp cât mai există iertare. Când veți accepta pecetea, nu va mai exista iertare și chiar va trebui să vă fie frică de moarte, pentru că veți trece din această lume, cu sufletele, direct în brațele hidoase ale demonilor, ce vă vor târî spre adâncul întunecat al gheenei.
- Tată, cred că exagerezi! Nu e chiar așa! Doar nu am făcut nimic rău nimănui, iar Domnului îi rămân fidel și iubitor până la moarte.
- Cărui domn fiul meu? Lui Lucifer poate, dacă îi accepți însemnul lui. Vai Doamne Iisuse Hristoase ce groaznică este această ispită.
- Vasile, te rog, nu mai fi așa de aprins! Doar nu suntem dușmanii lui Hristos? Suntem creștini, până una alta! Eu sunt de acord cu ceea ce zici, dar am spus doar să mai așteptăm un pic. Poate există altă cale de a scăpa de acest însemn.
- Maria, nu există altă cale. Până la urmă tot acolo se va ajunge. Dacă nu ne mobilizăm din timp o să fim puși în fața faptului împlinit, când ne vor implanta în masă. Cine nu va dori acest implant va fi pus într-o postură foarte delicată, pentru ca va fi singur, fără niciun sprijin sau ajutor. Atunci chiar va fi greu. În cazul în care ne luăm măsuri de prevenire, o să fim mai mulți și ne va fi mai ușor. Ne vom ajuta reciproc și ne vom câștiga pâinea cea de toate zilele singuri, fără ajutorul statului totalitar. Iubiților, acum trebuie să ne hotărâm! Să avem timp să ne organizăm, să avem timp să ne creăm un acoperiș ferit și o posibilitate de trai independentă de sistemul acesta

dictatorial al zeului BAN. Înțelegeți, pentru numele lui Dumnezeu, nu există altă cale.
- Nu cred totuși că va fi obligatoriu acel implant, sau mai bine zis că statul nu va lăsa și o alternativă la alegerea noastră, cu privire la acest cip.
- Nu e obligatoriu, sigur că nu este obligatoriu, dar nu o să se lase altă alternativă. Cine nu îl pune va trebui să trăiască pe cont propriu. Nu există altă alternativă. Ori îl pui, ori nu!
- Tată, eu zic să mai așteptăm măcar o lună!
- Iulian, eu nu mai aștept! Imediat după Crăciun începem acțiunea de pregătire și recrutare de noi frați care să vină lângă noi. Eu cu Florin vom merge la lupta cea adevărată. Cea mai importantă bătălie! Lupta pentru păstrarea sufletului și pentru salvarea a cât mai multe suflete ale prietenilor și cunoscuților noștri. Astăzi va trebui să știu sigur cine merge cu mine. De aceea vă mai întreb pentru ultima oară, vreți sau nu să mergem împreună pe calea mântuirii sufletelor, sau doriți să fiți pe cont propriu?
Se lăsă o liniște grea. Fiecare privea nedumerit la ceilalți și se auzea doar respirațiile grele ale celor patru strânși în jurul micii mese din bucătăria casei. Într-un târziu Maria rupse tăcerea.
- Vasile, eu m-am tot gândit zilele astea. O să rămân acasă pentru a avea grijă de toate. Când va veni vremea poate o să vin și eu la tine. Sau poate o să vă întoarceți voi acasă.
- Maria, dacă nu accepți acum, nu vei mai putea să vi la noi. Iar noi acasă nu ne mai întoarcem. O să fim morți pentru lumea aceasta și vom trăi pentru Hristos, precum vechii monahi ortodocși care din păcate acum nu mai există. O să fie asemenea unei mănăstiri retrase în munți unde cei care vor trăi acolo vor muncii și se vor ajuta reciproc. Singura diferență este că va fi o așezare mixtă, adică și femei și bărbați rânduiți să trăiască după reguli stricte stabilite de conducerea acestei organizări creștine. Deci, să înțeleg că nu vrei să mă urmezi!
- Vasile, te rog să mă înțelegi! Nu că nu vreau … dar, nu pot! Sincer, îmi este foarte frică de ce aud la tine. Eu nu pot trăi în astfel de condiții.
- Tată, eu rămân cu mama. Nu o pot lăsa singură! Oricum eu m-am exprimat de prima dată că nu merg cu voi.
Iulian vorbi cu inima la gură. Nu avea totuși curajul să privească în ochi pe tatăl său. Își freca mâinile și avea o stare de agitație și un tremur în voce.
Vasile ascultă trist cele ce aveau de spus soția și fiul lui cel mare. O durere mare îi sfâșia inima, dar era conștient că ceea ce se întâmpla

nu era ceva de neașteptat. Avea de mult îndoieli că nu toți membrii familiei sale vor fi de acord cu el. Se aștepta la o ruptură, dar totuși sperase că poate acest tragic moment nu se va întâmpla. Se simțea fără vlagă, slăbit și o durere înfundată o simțea în piept. O liniște tristă se menținu câteva clipe. Vasile îi privea pe fiul și soția sa urmărindu-le fiecare gest și grimasă. Se vedea clar că le este frică și încerca să nu-i judece. Nu dorea ca despărțirea iminentă ce va avea loc să se facă sub tensiune, certați sau cu resentimente. După câteva clipe Vasile conchise.

- Deci, dragii mei, a-ți hotărât! Foarte bine! Florin, se pare că noi doi avem alt drum în viitorul apropiat! Imediat după ce te vei întoarce în școala militară te rog să faci un raport de demisie. Dacă se impune plata unor penalități sau cheltuieli de școlarizare, tatăl tău le va plăti. M-am gândit demult la acest aspect și am banii necesari pentru amândoi. Dar cum Iulian nu dorește să ne urmeze, îți voi plăti numai ție. Eu voi vinde afacerea cu ferma, voi vinde toate utilajele și toate păsările și animalele. Voi vinde mașina mea și toate bunurile de valoare pe care le am. Toți banii îi vom folosi pentru a ne procura îmbrăcăminte și încălțăminte de calitate pentru câțiva ani. Restul îl vom preda conducerii mișcării pentru a se procura materiale necesare traiului comunității. Cam asta ar fi următoarea mișcare. Voi, Maria și Iulian, veți rămâne acasă și veți aștepta gărzile de ordine să vină să vă caute pentru a accepta acel însemn al puterii statale antihristice a lui Baruch. Eu cam atât am avut de spus. Hotărârile le-ați luat fiecare. Vă atrag atenția că din momentul despărțirii nu ne vom mai vedea sau comunica niciodată. Înțelegeți? Niciodată! Acest fapt este hotărât cu ceilalți! Pentru a nu pune în pericol frații și familiile noastre. Practic voi ne veți da dispăruți de la domiciliu. Fiecare face legământ la plecare pe acest drum să nu mai comunice cu cei ce nu vor să ne urmeze. Precum Mântuitorul Hristos a spus ucenicului care îi cerea voie să meargă acasă să-și îngroape tatăl: „Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi de vestește împărăția lui Dumnezeu”. Nu mai avem voie să luăm legătura cu voi pentru a nu pune în pericol comunitatea și chiar pe voi. Nu cred că veți fi în stare să dați detalii autorităților despre ce am discutat acum. Sau chiar dacă vă veți pierdeți mințile și veți dori să spuneți ceva, prea multe nu știți. Nici eu nu știu de fapt mai nimic la această oră. O să vedem ce va mai fi. Acum dragilor, pe mine vă rog să mă scuzați, eu mă retrag. Am treabă destul de multă. Trebuie să mă pregătesc, nu? Eu cred ca ar trebui sa va mai gândiți la ceea ce veți face? Maria, sincer, la tine nu mă așteptam să gândești așa!

Bărbatul se îndreptă spre holul de la intrare, își luă haina și ieși afară supărat și trist. Cei trei rămaseră în casă așezați în jurul mesei și privind tăcuți în gol. Florin îi privea uimit și într-un târziu răbufni cu un glas hotărât.
- Nu îmi vine să cred! Mamă, tu ziceai că îl vei urma pe tata! Nu cred că voi sunteți convinși de hotărârile pe care le-ați luat. Iulian, îți dai seama de consecințe? Vă dați seama ce înseamnă să fiți luați prin surprindere cu implantarea și să nu aveți nicio altă alternativă? Nu mai aveți cum să luați legătura cu noi în acele momente. Vă rog mult să vă mai gândiți!
- Florin, voi sunteți cei care fugiți de lume, nu noi. Eu mă voi întoarce la școală, îmi voi urma cariera de pilot al forțelor spațiale unionale. Am o viață de trăit aici pe pământ pe care nu doresc să o duc în chinuri și lipsuri din voia mea proprie. Vreau o familie, vreau să trăiesc normal și frumos. Nu fac rău nimănui prin lucrul acesta. Tu faci cum crezi. Văd că o iei prea tranșant și în tragic. Nu e chiar așa de dramatic faptul că vrei să îți vezi de treaba ta și să îți duci viața muncind și lăsând în urma ta ceva.
- Fratele meu drag, văd că tu ești orbit de dragostea Ayanei. Nu îți pierde sufletul pentru o femeie păgână. Ea nu te va înțelege niciodată. Tu ești creștin, iar sufletul tău încă îți aparține. Nu ți-l amaneta pentru vecie pe o dragoste pătimașă și care nu este binecuvântată de părinții noștri. Te rog să te trezești la realitate. Mamă, te rog și pe tine să te gândești mai bine la viitorul tău. Să nu vă fie frică de voi înșivă. Nici nu știți câtă putere aveți dacă sunteți lângă Domnul Iisus. Dacă vă dezlipiți de el, câinii cei întunecați vă vor sfâșia și vă vor face sclavii lor pe vecie. Cu vrăjmașii diavoli veți merge în chinul cel veșnic. Voi știți bine acest lucru. Nu trebuie să vă fac eu acum educație religioasă. Haideți să luptăm împreună în această încercare finală a omenirii.
Cei doi stăteau în tăcere, de parcă le pieriseră glasurile. Maria avea o paloare vizibilă pe față, fiind măcinată de frică și de griji. Iulian, cu privirea în pământ, privea încruntat fără să clipească, frecându-și mâinile neliniștit. Într-un târziu acesta izbucni.
- Florin, te rog frumos să nu mai vorbești cu mine despre acest subiect. Din acest moment eu nu mai răspund nimănui la provocări. Vreau să mă lăsați în pace. Nici tu și nici tata să nu mai îmi vorbiți despre aceste chestiuni. Nu aveți decât să faceți ce vreți fiecare. Eu știu ce am de făcut și aceea voi face. Tu nu ai decât să renunți la școală, la viitor, la tot. Eu nu voi face așa ceva. M-am chinuit destul să termin această școală, iar acum la absolvire, după trei ani de instrucție, să renunț dintr-o dată. De fapt, nici nu știu ce motiv vei

invoca în cererea de demisie. Așa că, vă rog frumos să mă lăsați în pace.
Iulian se ridică de la masă și ieși din cameră supărat, se îndreptă spre camera lui, trântind ușa după el cu putere.
Florin și Maria rămaseră oarecum stupefiați, după ieșirea necontrolată a lui Iulian, urmărindu-l cu privirea cum ieșii din cameră.
- Mamă, te rog frumos pe tine, mai gândește-te. Vrei să iei o cale ușoară care duce spre moarte veșnică? Te rog frumos, gândește-te la sufletul tău. Gândește-te la Dumnezeu. Lui îi place ce vrei să faci? Te rog să nu-ți fie frică! Hai cu noi mamă! O să-mi fie tare dor de tine! și nu o să te mai văd niciodată! Te rog frumos! Gândește-te la tine, la noi! Iulian e orbit de dragostea Ayanei, dar dumneata? Ce te determină să accepți viitorul întunecat al lui Antihrist? Frica, teama că te vei chinui de foame, frig sau alte boli sau neajunsuri? Mai bine să ne chinuim câțiva ani și apoi să fim împreună o veșnicie!
- Florin, ai dreptate, mi-e frică de necunoscut. Eu ziceam doar să mai așteptăm puțin, poate se ivește o altă cale de scăpare. Sincer, îmi este frică să merg în necunoscut. Tatăl tău nu vrea să spună mare lucru despre ce au discutat în consiliul parohial și despre ce este vorba în realitate. Mi se pare foarte tulburat și cred că exagerează foarte mult. Din cauza aceasta eu sunt un pic mai rezervată și nici nu vreau să vorbesc prea mult, pentru a nu-l supăra foarte tare. Eu o să rămân acasă, o să văd ce va mai fi. Nu merg în munți sau în alte părți necunoscute. Nu are ce să mi se întâmple rău. Îmi voi vedea de munca mea și voi încerca să fac tot posibilul să îmi văd de treabă. Deocamdată nu văd mari pericole, în afară de acel meteorit care vine spre noi. Nu vreau să mor prin păduri pustii. Vreau să fiu în casa mea, în patul meu, din camera mea și să nu mă chinui prin peșteri sau alte locuri insalubre. Tu poți să-l urmezi și să aveți grijă unul de altul, să vă ajutați reciproc. Dacă va fi posibil, poate vă veți întoarce acasă sănătoși.
- Mamă, tu nu înțelegi că acesta este ultimul drum? Gata! S-a terminat cu omenirea! E evident acest lucru. Zilnic nu aud la știri decât de acest Baruch și de toate faptele lui miraculoase. E clar că a venit sfârșitul. De luna viitoare intră în funcțiune noua lege financiară și în curând, când Baruch va fi în vârful piramidei, va impune acceptarea acelui implant vrăjitoresc prin care te unești cu diavolul. Invazia extraterestră a demonilor este iminentă! Eu i-am văzut cum dau târcoale pământului. Nu le-a permis încă Hristos să iasă toți din întuneric și să ne stăpânească. Acel însemn comunică cu vrăjmașii diavoli prin componenta vrăjitorească, prin acea făcătură. Cine nu primește acel implant va fi pe cont propriu. Iar tu singură ce ai să

faci? O să îți întrerupă curentul, nu o să mai poți să îți cumperi hrană și cele necesare vieții, o să stai aici în frig, fără mâncare, fără apă și fără alte utilități. Nu o să mai poți plăti impozitele și taxele și or să vină să ia casa prin sechestru statal. Vei ajunge tot în stradă! Ca într-o peșteră, vei sta! Ce vei face atunci? Că de noi doi nu vei mai da sigur. Vei accepta acel implant într-un târziu! Sau te vei chinui de foame până la moarte prin inaniție? Or să vină peste tine în casă și or să te omoare, pentru că te vor considera dușman al lui dumnezeu Baruch, dacă nu vei pune acel implant! Tot acolo vei ajunge! Mamă, te rog mult să te gândești bine!
Maria îl privea înspăimântată respirând încet și cu ochii mici, Nu îi venea să creadă urechilor scenariul povestit de Florin. Dădea negativ din cap și nu accepta ceea ce tânărul îi spunea cu patos.
- Florin, chiar așa? Oare, chiar așa va fi? Eu nu cred că o societate modernă va ajunge în situația să oblige la moarte, pe cei ce nu vor să accepte acel biocip. Unde crezi că ne aflăm? În junglă? Cum să se întâmple așa ceva?
- Mamă, te rog! Scrie în scripturi ceea ce ți-am spus. Tu știi foarte bine! De ce te ascunzi printre degete?
- Te rog Florin. Cred că Iulian are dreptate. O luați prea în tragic și tranșant. Te rog frumos. Hai să nu mai vorbim despre asta. Rămân pe poziția mea moderată. Dacă voi mă părăsiți, nu aveți decât! O să aibă Domnul grijă de mine! Nu știu ce va mai fi. O să văd eu ce voi face. Acum te rog frumos, nu mai vorbim despre acest subiect.
- Bine mamă, văd că sunteți hotărâți. Treaba voastră, chiar nu o să vă mai spun nimic din acest moment. Face fiecare ce crede de cuviință. Suntem responsabili fiecare de faptele noastre. Dumnezeu să ne aibă în paza Sa și să ne lumineze mințile! De acum înainte va începe o nouă eră pentru omenire, când sclavia trupurilor va fi însoțită și de cea a sufletelor, prin acceptarea acelui însemn diabolic. Doamne ai grijă de sufletele noastre!
Tânărul se ridică, însemnându-se cu semnul sfintei cruci, și ieși din cameră, lăsând-o pe Maria singură la masa cea mică din bucătăria casei. Femeia se ridică încet și ea și se îndreptă spre fereastră privind peisajul feeric al iernii din curtea casei sale. Unde era mai frumos decât acasă?

CAPITOLUL IV - Colțul de Rai

Să revenim acum la eroul nostru, Vasile Poenaru, care ieșind pe ușa casei, merse direct în ferma sa, așezându-se pe o canapea din micul său birou de lucru, amenajat în aripa estică a padocului de animale. Nu îi venea să creadă ceea ce s-a întâmplat. Simțise de mult răceala sufletească a soției sale, dar tot credea că i se pare, că poate nu este așa cum bănuia. Însă astăzi a primit o lovitură puternică de la soția și fiul lui cel mare. Iulian pentru el era ca un giuvaer neprețuit. Primul lui născut, pe care l-a dorit atât de mult la începutul căsniciei lui cu Maria. Iar soția lui, care i-a fost mereu aproape și alături în orice a întreprins în viață, de data aceasta îl desconsiderau și îl tratau ca un nebun, fără să îi spună clar în față acest lucru. Era clar pentru el că acum se creează o ruptură definitivă în familia sa. Oare câte astfel de drame se mai întâmplă în familiile creștinilor din Stânceni? Ce era oare de făcut? Cu cât încerca mai mult să le deschidă ochii sufletești, cu atât mai mult întâmpina rezistență din partea celor doi. Iulian era tânăr, iubea, avea în față un viitor destul de frumos în această lume. Devenea ofițer, pilot al forțelor spațiale unionale. Avea perspective mari și o carieră reală de urmat. Era greu pentru el să se despartă de această lume modernă datorită credinței slabe și a fariseismului în care a trăit până acum. Chiar dacă a mărturisit în permanență pe Hristos, a făcut-o numai cu buzele, spre deosebire de celălalt fiu al său, care trăia cu sufletul și cu inima sa mărturisirea creștină. Vasile era dărâmat. Soția lui cu care convietuise atâția amar de ani, era gata să aleagă despărțirea decât să urmeze o cale de supraviețuire cât de cât mai sigură. Ea nu conștientiza faptul că viața neimplantaților, în societatea umană modernă bazată pe sistemul financiar, era practic imposibilă.

Bărbatul încercă să se calmeze, refăcându-și forțele cu un suc de portocale. Stătea abătut pe canapea și încerca să se adune. Trebuia să se întâlnească după amiază cu frații din consiliul parohial și să stabilească planul de măsuri rapide care trebuiau luate imediat după Crăciun. Avea emoții și totodată îi era rușine să meargă la consiliu și să spună că familia sa se va rupe în două. Trebuia să facă ceea ce trebuie. Altceva nu mai conta. Trebuia urgent să vândă utilajele și celelalte utilități din ferma sa. Deja vorbise la abatorul din Stânceni să predea toate păsările, iar cu un asiatic stabilise să îi vândă pe un preț bunicel toate utilajele automatizate din ferma sa. Imediat după Crăciun o să vândă și mașina pe care spera să ia un preț bun. Cu toți banii strânși și ce mai avea prin cont urma să plătească lui Florin toate cheltuielile școlare în urma demisiei sale, după care trebuia să cumpere multe lucruri folositoare în munți, necesare pentru

supraviețuire în condiții de sălbăticie. Trebuia să cumpere îmbrăcăminte rezistentă de vară și de iarnă, încălțăminte, materiale necesare preparării hranei, veselă, tacâmuri de bucătărie, chibrituri, lumânări, etc. De asemenea se gândise să achiziționeze pe lângă pușca de vânătoare pe care o avea, o arbaletă cu mai multe săgeți, necesară la vânătoare, precum și multă muniție pentru pușcă. Era necesară pentru apărare împotriva animalelor sălbatice și eventualilor răufăcători care ar putea să îi atace. Avea deja în minte cam tot ce trebuia să își procure pentru drum. Îi lua cu ei și pe cei doi ciobănești, Karina și Bobiță, care i-au fost credincioși în permanență. Nu putea să îi lase de izbeliște. Privea în jurul său și realiza că toată munca sa era menită să se spulbere. Casa, grădina, absolut tot urma să se aleagă praful și pulberea de ele. Dacă ar fi dorit toți să meargă pe drumul pribegiei, ar fi vândut tot și le-ar fi fost mult mai ușor să trăiască în pustie, deoarece ar fi putut să își procure hrană și materiale necesare pentru mai mulți ani. Dar în situația dată, trebuia să se pregătească doar cu ce era posibil.

Se ridică de pe canapea și ieși îndreptându-se spre mașina sa. Trebuia să ajungă la ora stabilită la biserică unde avea întâlnirea cu comitetul de urgență al parohiei. Astăzi a fost o zi întradevăr grea și foarte urâtă pentru Vasile. Dar ceea ce urma să vină pentru el și familia sa era mult mai urât.

*

În sala de consiliu toată lumea era așezată și aștepta binecuvântarea preotului pentru a se putea începe discuțiile. Toți erau oarecum speriați și se citea pe chipurile lor o paloare de frică și uimire totodată. Preotul Gheorghe Mazilescu se ridică în picioare și binecuvântă adunarea pentru a începe ședința. Erau prezenți toți membrii consiliului de urgență și fiecare aștepta cu nerăbdare să împărtășească cu ceilalți ultimele știri pe care le aflaseră fiecare prin diferite canale de informație.

Preotul Gheorghe privi adunarea din picioare și binecuvântă pe toți cu formula: ”*Binecuvântarea Domnului peste voi toți, cu al său har și cu a sa iubire de oameni, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”. D*upă ce termină de binecuvântat, preotul se adresă consiliului cu voce calmă:

- Iubiții mei fii duhovnicești, bine v-am regăsit! Sper din toată inima că aveți și vești bune, că de rele am tot auzit în ultimele zile. Sărbătoarea Crăciunului a sosit și trebuie să întâmpinăm Nașterea Domnului cu bucurie în suflete. Acum să vedem ce noutăți aveți. Domnule colonel, am înțeles că aveți ceva noutăți interesante. Vă rog să luați cuvântul.

Colonelul Teodorescu privi adunarea fără să se ridice de pe scaun și începu să vorbească încet și privind pe fiecare pe rând cu un aer de mister.
- Frații mei, vă rog să mă iertați, dar haideți să vorbim mai apropiat și neprotocolar. Cum v-ați descurcat cu ai voștri zilele astea? Aveți probleme cu vreunul dintre ei? E vreunul care nu înțelege gravitatea faptelor întâmplate? Trebuie să știți că deja Baruch este ca și ales Mare Rabin al Sinedriului Iudeu la Ierusalim. Toți arhiereii iudei îl doresc și i se supun. În afară de asta, meteoritul Acerbus va lovi Pământul cam în două luni, mai exact pe data de 26 februarie. Avem două luni la dispoziție să ne punem la adăpost în munți. Trebuie să ne mișcăm foarte repede.
- Domnule colonel, în familia mea e dezastru. Soția mea nici nu vrea să audă iar fiica mea este de acord cu ea. Vor să trăiască în continuare chiar cu acel blestemat de biocip; spuse Georgescu Spiridon, informatician și specialist în cibernetică bio-umană, inginer la o companie producătoare de echipamente medicale și proteze inteligente din Boseos. Părintele îl privi cu compătimire.
- Ai văzut Spirică, iubitule, de ce îmi era frică nu am scăpat. Presimțeam eu, că doar vă cunosc pe toți ca pe buzunarele mele. Mă așteptam la soția ta să fie slabă de înger. Eu ce să zic, trebuie să fii bărbat și să nu îți pierzi sufletul luându-te după familia ta care dorește să se piardă. Fiica ta Mădălina e destul de inteligentă, ea ce zice? E de acord cu mama ei?
- Da părinte, mi se rupe inima de durere. Nu vor să înțeleagă la ce se expun. Am încercat să le explic, să le dau citate din sfintele scripturi, să le vorbesc de proorocirile sfinților părinți. Sunt ca niște stânci inerte. Îmi zic mereu că prea o iau în serios și că ar trebui să merg la un medic să mă consulte, că sunt prea obosit. Sunt dărâmat.
- Mai e cineva în această situație? Întrebă colonelul.
- Eu îl am pe fiul meu Sebastian care este împotriva a ceea ce i-am spus. Mă acuză de atac de panică și de habotnicie. Soția mea este deprimată. A plâns, a încercat să îi explice că a se înscrie în evidențele celor ce posedă biocip, este echivalent cu lepădarea de Hristos, deoarece acest implant va fi impus de însuși Baruch pentru a se ști clar cine îi sunt credincioși și îl vor recunoaște ca Dumnezeu și Stăpân al Universului, prin supunerea extratereștrilor diavoli care îl ascultă.
- Mitică dragă, spuse părintele, Sebastian e un băiat bun, este foarte inteligent și tinerețea lui îl fac să vadă lucrurile așa. Te rog să-i spui ca mâine după Sfânta Liturghie să stea de vorbă cu mine puțin.

Poate cuvântul meu o să-l mai moaie un pic. Trebuie să le explicăm cu blândețe. De fapt la momentul oportun o să fac un anunț public în biserică despre aceste probleme. Trebuie să le spunem, să îi sfătuim să nu accepte sistemul acesta dictatorial electronic.
- Mulțumesc părinte, adăugă Popa Dumitru, o să îi spun în seara aceasta.
- Am și eu probleme cu fiul meu cel mare Iulian, iar soția mea Maria este nehotărâtă. Oscilează între cele două extreme. Spune că ea nu poate să se lipsească de tot confortul și de jobul pe care îl are, dar că poate o să se ivească o altă alternativă pentru a nu lua cipul.
- Vasile fiule, spuse părintele Gheorghe, mai stai de vorbă cu ei, să nu cumva să deznădăjduiți, astfel încât până la pornirea în linie dreaptă a planului nostru, să conștientizeze câți mai mulți de ceea ce îi așteaptă. Eram sigur că vor fi astfel de drame în familiile noastre. Şi eu mă confrunt cu o opoziție fățișă a fiicei mele Ştefania, care dorește să se căsătorească cu un băiat ce nu are credință reală, e un creștin cu numele, un fățarnic. Dar îl iubește și vrea să-l urmeze, nedorind să lupte cu această ispită.
- Exact ca fiul meu Iulian care e îndrăgostit de o estică necreștină, colegă de academie militară cu el.
- Să nădăjduim că în câteva săptămâni se vor răzgândi și se vor înarma cu scutul credinței și sabia cerului rugăciunea, pornind împreună pe drumul nostru greu spre mântuire. Dar, aș dori să dau cuvântul domnului colonel Teodorescu, care ne va citi un material cu privire la ultimile informații și acțiunile imediate pe care trebuie să le întreprindem. Vă rog domnule colonel, aveți cuvântul.
Colonelul Teodorescu privi pe cei ce se aflau în jurul mesei cu ochi iscoditori apoi scoase dintr-o mapă roșie câteva foi de hârtie pe care era scris ceva. Se adresă colegilor săi cu o voce joasă, aproape șoptită și calmă.
- Dragii mei, e o problemă cât se poate de serioasă. Trebuie să fim foarte atenți, chiar cu noi înșine. Să fim atenți cu cei din familiile noastre, care nu înțeleg încă gravitatea evenimentelor ce se întâmplă cu o repeziciune neobișnuită. E posibil ca în final să nu ne înțeleagă și trebuie să fiți gata să îi părăsiți, poate pentru totdeauna, pe veșnicie, dacă nu vor înțelege și ei ce se întâmplă și vor primi acel spurcat biocip cu componente oculte, satanice insertate în el. Și eu mă confrunt ca și voi cu aceleași probleme, fiul meu cel mic Marian nu dorește nici măcar să mă asculte, nu vrea să îi explic măcar despre aceste probleme. Cel mare, Daniel, împreună cu soția sa Violeta, au înțeles, nu au încă urmași și doresc să se implice alături de mine și de soția mea Andreea. Dar, haideți să dau citire

unui raport cu ultimile informații despre situația politică și religioasă din uniune.
Luă hârtiile din fața sa, apoi dregându-și vocea și potrivindu-și ochelarii digitali pe funcția de citit, începu să citească rar.

Raport despre situația politică, economică și religioasă în perioada 20-24 decembrie 2….

Având în vedere ultimile informații dobândite atât pe căi oficiale din presă sau alte instituții, precum și informații obținute din surse conspirative, situația economică, politică și religioasă în uniune este deosebit de agitată.

Din punct de vedere economico-financiar, noua lege financiară ce prevede suprimarea terranului fizic și folosirea numai a dinarului virtual de cont, a adus valuri de mulțumire în rândurile companiilor și persoanelor care nu au conștiință religioasă creștină, înlesnindu-se foarte mult tranzacțiile comerciale, deblocându-se toate procesele de decontări ce erau îngreunate de fluxurile de numerar ce trebuiau încasate. Majoritatea oamenilor văd în această măsură financiară un lucru foarte benefic pentru economia unională, care va deveni o economie închisă, nemaifiind posibile tranzacțiile comerciale cu celelalte state din afara uniunii. Este considerat un pas înainte în procesul de deblocare financiară care deseori îngreunează economia. De asemenea, dinarul virtual este privit cu ochi buni de sistemul fiscal unional, care are posibilitatea de a controla orice operațiune economică, nemaiexistând posibilitatea fraudelor fiscale și a evaziunilor. Orice activitate și tranzacție economică este impozitată imediat ce plata acesteia a fost făcută și este înregistrată automat în evidențele contabile.

Totodată, sistemul bancar este deosebit de satisfăcut de această măsură financiară, deoarece operațiunile de creditare, începând cu cele overdrafts și terminând cu liniile de credite pentru companii, sunt mult mai facile și mai transparente. Orice cetățean care nu posedă monedă în cont poate fi împrumutat cu dobânzi foarte mici, făcându-se o deblocare financiară și crescând consumul de bunuri de larg consum în uniune, impulsionând dezvoltarea companiilor producătoare și comercianților, implicit a economiei și nivelului de trai al populației. Nimeni nu se gândește că această măsură face parte din marele plan de dominare mondială a celor ce doresc să stăpânească această planetă și care vor da conducerea celui pe care ei îl așteaptă să îl înscăuneze ca Stăpân al Lumii, Antihrist.

Se accentuează tot mai mult introducerea ca mijloc de plată a implanturilor cu biocip, care se folosesc pe planetă de mai multe sute de ani. De această dată se pare că va fi obligatoriu. Din

informațiile primite pe căi neoficiale, din surse acoperite, mai mult ca sigur, luna viitoare se va introduce în Parlamentul Unional un proiect de lege înaintat de Partidul Conservator Iudeu prin care se stabilește implantarea tuturor membrilor uniunii, care folosesc conturi bancare și tranzacții cu dinari virtuali, pentru a se disciplina piața tranzacțiilor și elimina fraudele de substituire de identitate între persoane, la efectuarea plăților. Inițiatorul acestui proiect de lege este chiar Baruch ca membru marcant al partidului, ce va deveni mai mult ca sigur președintele acestuia luna viitoare.

Oare este întâmplătoare această poveste?

Din punct de vedere politic, în Parlamentul Unional, se are în vedere, la alegerile prezidențiale generale din februarie, să se instituie funcția de Președinte Unional, ce va avea atribuții de conducere și de decizie asupra tuturor statelor membre și va fi suveran în decizii. Deci, mai clar, este o funcție de Împărat care supune mai multe regate conduse de către Președinți statali. Pentru funcția de Președinte Unional trebuie să candideze o personalitate politică marcantă a Uniunii aleasă de către Parlamentul Unional prin vot liber.

Deci, iată că se deschid drumuri spre vârful piramidei pentru Baruch, care la ora actuală uimește și sperie totodată mediile politice, mass-media și întreaga populație.

În această săptămână, într-o seară, s-a întâmplat un lucru neobișnuit, vis-a-vis de iudeul Baruch. Acum două zile, în timp ce se afla în curtea Marelui Templu din Ierusalim, o escadrilă formată din câteva aparate de zbor extraterestre, ce au apărut din senin deasupra templului, au staționat în punct fix deasupra acestui obiectiv mai bine de treizeci de minute. În acest timp, cea mai mare dintre aceste nave a aterizat în curtea templului într-o liniște neobișnuită. De față era numai Baruch și gărzile sale personale care îl însoțesc pretutindeni. Numai cei din gardă au văzut toată scena, pe când altcineva din afara templului nu a văzut nimic. Foarte ciudată această apariție, deoarece a fost vizibilă doar unui grup restrâns de militari din Garda Divină a templului. Nava amiral a escadrilei a aterizat în curtea templului, iar din ea a coborât un personaj foarte dizgrațios, cu înfățișare hidoasă, umanoid, cu veșminte lungi până la pământ. Acesta era însoțit de o gardă de extratereștrii, și ei destul de ciudați și cu înfățișări demonice, acoperiți pe față și pe părțile vizibile ale trupului cu un strat de solzi negrii. Fețele lor hidoase și vocile foarte înspăimântătoare, au speriat pe toți membrii gărzii de corp al marelui rabin Baruch, care au făcut imediat un scut uman împrejurul acestuia. Însă iudeul a dat

poruncă să stea liniștiți și să se depărteze câțiva pași de el. În acel moment, după ce gărzile au făcut câțiva pași laterali, lăsându-l pe Baruch descoperit în fața acelui personaj destul de impunător, extraterestrul se apropie de rabin și foarte repede se aplecă atingând cu un genunchi pământul și aplecând capul în fața preotului iudeu, începu să vorbească pe o limbă necunoscută. Rabinul le răspunse imediat pe aceiași tonalitate, cu o altă voce răgușită și foarte rezonantă decât vocea sa normală, vorbind cu acea arătare pe limba lor. După mai bine de două minute cât a avut loc o serie de replici între cei doi, extraterestrul făcu o reverență mare înaintea lui Baruch, după care se întoarse și se depărtă împreună cu garda sa, intrând în navă. După decolarea navei, aceasta se alătură celorlalte care stăteau în aer la aproximativ cincizeci de metri înălțime deasupra templului, și dispărură toate pe rând într-o gaură întunecată ce se formă din senin pe cer. Baruch i-a urmărit până au dispărut, după care privindu-i cu o înfățișare înspăimântătoare pe cei din garda sa, le ordonă ca nu cumva să spună cuiva de această apariție, deoarece pot plăti cu viața. Unul din membrii gărzii, care avea legături cu serviciile secrete aerospațiale ale uniunii, a făcut o informare scrisă pe canalul special de informare către acest organism. Imediat ce a transmis acel mesaj, acestuia i s-a făcut rău și ieșind, din camera în care locuia în cadrul batalionului de garda, a început să urle și să zbiere, lovindu-se cu pumnii în cap, strigând cât îl ținea gura "lăsați-mă în pace! lăsați-mă în pace!". La un moment dat a căzut pe un coridor, sub privirile înspăimântate ale colegilor lui și a murit în dureri groaznice, uscându-se pielea și zbârcindu-se ca o mumie egipteană. Toți sunt îngroziți de acest episod, mai ales de când Baruch a dat în vileag faptul că a vorbit ce nu trebuie, cu cine nu trebuie, luându-și pedeapsa cuvenită.

Cu alte cuvinte, se poate trage concluzia că Baruch este privit de către acești demoni ca un stăpân căruia i se închină la propriu.

Cu privire la asteroidul Acerbus, din calculele făcute de astronomi, acesta va lovi pământul pe data de 26 februarie și va cădea în largul Oceanului Pacific în zona insulelor Hawaii sau apropiat. Impactul va fi dezastruos, deja se iau măsuri de evacuare a tuturor din acele zone, dar nefiind membrii ai uniunii, statele din acea zona posedă mijloace limitate de evacuare. Panica și teroarea sunt foarte mari în rândul populației, mulți încumetându-se să părăsească acele zone spre coastele continentale ale Mexicului cu ambarcațiuni improprii acestui lung drum.

Impactul va crea un cutremur de pământ de magnitudine foarte mare și un tsunami uriaș ce va mătura coastele nord și sud americane,

continentul Australia, Indonezia, Japonia și coastele continentale ale Asiei până în nordicele Kamceatka și Alaska. Pagubele vor fi incomensurabile, practic, acest asteroid fiind de aproape o treime din mărimea continentului australian. În urma impactului se va crea un nor imens de aburi și praf ce va întuneca pământul pentru câteva luni, acoperind jumătate din suprafața globului. Niciodată în istoria omenirii nu s-a mai întâmplat un asemenea eveniment. Se așteaptă ca acest asteroid uriaș să aducă cu el minerale și substanțe necunoscute pe Terra, existând posibilitatea ca apele planetei să fie otrăvite de substanțe toxice.

În concluzie, se conturează cea mai neagră pagină din istoria omenirii, când vor pierii aproximativ o treime din numărul total al populației Terrei.

Din punct de vedere religios, la ora actuală este o foarte mare apropiere între Papa Sintreya și Baruch. După vizita lui Baruch la Vatican, legăturile diplomatice între Biserica Universala Divina (B.U.D.) și Sinodul iudeu s-au întărit, existând posibilitatea ca în zilele următoare să asistăm la un fapt neobișnuit, ca papa să recunoască pe Baruch ca profet și chiar salvator al Pământului – Mesia Stăpânul Universului. În urma vizitei făcută la Vatican, Baruch a impresionat mase mari de oameni prin falsele sale minuni, făcute cu ajutorul puterilor întunecate oculte, levitând în fața mulțimii din Piața Centrala a Vaticanului la o înălțime de aproximativ cincizeci de metrii, fiind difuzat în direct pe toate canalele de știri din Uniune.

Zilnic sunt difuzate pe toate canalele de știri informații despre dinarul virtual, despre Acerbus și despre „minunile" lui Baruch, dar populația globului, care în marea sa majoritate nu au conștiință religioasă creștină ortodoxă, nu asociază aceste întâmplări cu profețiile din vechile scrieri biblice ale Sfântului Apostol Ioan Teologul.

În consecință, deoarece mai sunt aproximativ două luni până la ciocnirea asteroidului Acerbus cu pământul, se propune următorul set de măsuri urgente, pe care cei care doresc să își mântuiască sufletele trebuie să le ia foarte rapid.

Aceste măsuri sunt următoarele:

Valorificarea urgentă a oricăror produse și materiale de care dispune fiecare și achiziționarea din banii procurați, de materiale și hrană necesare unei vieți aspre și singuratice în munți (conform anexei 1) – termen 2 săptămâni;

Stabilirea cu certitudine a persoanelor care doresc să participe la proiectul nostru de supraviețuire în munți. Acest lucru se va face într-un mod cât mai discret și fără a crea disensiuni și certuri în familiile

noastre. Cine dorește e bine primit, cine nu, este lăsat să conștientizeze singur pericolul. – termen 2 săptămâni;
La sfârșitul lunii ianuarie, cei care sunt pregătiți pentru misiunea noastră creștină, vor pleca primii în campus pentru a organiza și amenaja primele adăposturi pentru cei care vor mai veni ulterior.
Dacă aveți cunoștințe preoți, monahi sau alți slujitori ai Bisericii, cu dragoste de Hristos și care au conștientizat pericolul iminent, fiecare dintre noi le va propune în secret, fără martori sau în spații închise, dacă vor să ne urmeze sau dacă vor să organizeze acțiuni asemănătoare ca a noastră. – termen 2 săptămâni ;
Este interzisă cu desăvârșire discutarea acestor măsuri cu alte persoane în afara celora de față sau a celor care deja doresc să ne urmeze și în care avem încredere.
Aceste măsuri vor fi duse la îndeplinire cu cea mai mare responsabilitate și fără a atrage atenția celor din jurul nostru. Dacă aveți în familii membrii care nu au fost de acord cu ideile noastre, este bine să nu știe ceea ce faceți, ținând totul cât mai secret.
Nu uitați faptul că cei care doresc să rămână în societate și care vor primii acel însemn, se vor înrăii din ce în ce mai mult ajungând până acolo încât să își vândă părinții, frații și surorile care doresc să contribuie la mișcarea noastră de salvare a sufletelor. Implantul conține pe lângă componentele electronice clasice și o componentă extraterestră demonică necunoscută, ce va avea ca efect posedarea purtătorului de către puterile întunecate ale iadului extraterestru.
În Anexa nr.1 al acestui raport există o listă cu materialele pe care fiecare va trebui să și le procure și să le aibă asupra sa în momentul când va primi un semnal de îmbarcare în vehiculele montane speciale care îi vor duce în locul în care se va întemeia misiunea noastră ortodoxă.
Fiecare va primi câte o asemenea listă de materiale pe care va trebui, într-un fel sau altul, să și le procure în maxim 2 săptămâni.
În încheiere vă aduc la cunoștință faptul, că mișcării noastre i se va alătura și Mitropolitul Filaret al Arcadiei, care a fost contactat de către mine și părintele Mazilescu, ocazie cu care am discutat despre pericolul ce ne așteaptă, dându-ne binecuvântarea sa pentru organizarea acestei acțiuni de o foarte mare însemnătate pentru biserica noastră.
Înalt Prea Sfințitul Părintele nostru Filaret ne-a rugat să avem mare grijă de frații noștri, iar la momentul oportun, dacă va fi posibil ni se va alătura, noi trebuind să îi pregătim un loc pe măsură în campusul nostru.

Deci, cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Părintelui nostru Filaret, vă rugăm să duceți la împlinire cele amintite mai sus, în cea mai mare taină și încercând să aduceți cu dumneavoastră cât mai multe suflete.
Dumnezeu să fie cu noi! Amin! Amin!
O liniște adâncă se liniștii după ce colonelul termină de citit raportul. Fiecare rămăsese pe gânduri, fiindu-le greu să mai poată scoate vreun sunet. Se priveau uimiți unul pe altul și încercau să își pună ordine în gândurile tulburate de veștile auzite.
Colonelul, după ce îi privi pe fiecare, adăugă cu glas încet, dar ferm:
- Acum o să citesc Anexa 1 cu lista de materiale necesare expediției noastre creștine din munți. Sunt materiale necesare în situații de supraviețuire critice în munți, foarte necesare și obligatorii pentru fiecare. Nimeni nu va pleca spre campus până când nu i se va face o inspecție amănunțită, pentru verificarea existenței asupra voastră a fiecărui element din această listă. Majoritatea sunt materiale militare folosite de soldați în campanii de recunoaștere în locuri pustii, sau nelocuite. Acțiunea noastră începe de astăzi prin procurarea acestor materiale, care au rolul de a ușura viața celor care participă la misiunea noastră.
Pentru codificarea acestei misiuni, acțiunea noastră va purta denumirea de cod ***„Ultima frontieră a umanității.”*** De aici înainte acțiunea noastră se va numi așa, iar orice referire la această misiune se va prescurta codificat „UFU”.
Dau citire Anexei 1:
Anexa 1
La planul de măsuri al acțiunii
„Ultima Frontieră a Umanității.” (UFU)
Pentru reușita misiunilor și acțiunilor noastre în zonă montană pustie și pentru a rezista condițiilor de viață aspre , fiecare membru al misiunii noastre este obligat să aibă asupra sa următoarele materiale:
Raniță militară – 2 buc - (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Sac de merinde militar – 2 buc - (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Foaie de cort – 3 buc. - (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Cufăr din lemn cu mâner (tip valiză) 1 buc - (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Cruce metalică sfințită pentru purtat la gât (le vom primi toți de la preotul nostru în momentul plecării)

Ceaslov mic (le vom primi toți de la preotul nostru în momentul plecării)
Psaltire (le vom primi toți de la preotul nostru în momentul plecării)
Acatistier (le vom primi toți de la preotul nostru în momentul plecării)
Icoană sfințită mică din lemn cu Iisus Hristos Pantocrator (le vom primi toți de la preotul nostru în momentul plecării)
Candelă pentru ulei portabilă (le vom primi toți de la preotul nostru în momentul plecării)
Bocanci militari de vară de foarte bună calitate – 10 perechi (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Bocanci militari de iarnă îmblăniți de foarte bună calitate – 10 perechi (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Ciorapi de vară - 50 de perechi (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Ciorapi groși de iarnă – 50 de perechi (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Combinezon pilot de vară militar – 10 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Combinezon pilot de iarnă militar – 10 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Șubă îmblănită – 5 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Combinezon de corp unisex din in – 30 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Pantaloni de vară de campanie – 10 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Pantaloni de iarnă de campanie – 10 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Macetă - (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Cuțit de vânătoare - (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Briceag militar multifuncțional - (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Kit de supraviețuire militar – 1 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Amnar – 5 buc. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Set vase și tacâmuri metalice militare – 1 set. (se vor înmâna de către col. Teodorescu în momentul plecării)
Acestea sunt materialele pe care va trebui să le procurăm urgent.

Pentru materialele ce vor fi înmânate de către preotul Mazilescu și col. Teodorescu este necesară suma de 50,000 terrani sau dinari virtuali pe care va trebui să îi predăm col. Teodorescu sau în contul parohiei pentru achiziționarea urgentă a acestor materiale.
Masurile pentru încălțăminte și îmbrăcăminte le veți da col. Teodorescu în maxim 2 zile pentru calculul necesarului și comenzilor acestora.
În momentul în care veți ajunge în campus veți primi fiecare echipamentul individual din magazia centrală special amenajată.Pentru a nu intra la banuieli, aceste donații se vor face in numele unei acțiuni caritabile pentru cei mai nevoiași, cărora trebuie să la procurăm îmbrăcăminte, încălțăminte și alte bunuri necesare vieții de zi cu zi. Totul se va face rapid pînă ce nu vor fi eliminați banii fizici definitiv și nu vor începe operațiunile de implantare a populației.
- Iubiți frați, acesta e necesarul de materiale pe care l-am gândit să îl procurăm pentru fiecare. Banii pentru achiziționare vă rog să îi donați în maxim 2 săptămâni, timp în care voi efectua un necesar global în funcție de numărul de membrii. Comanda de materiale o voi da unei firme de echipament de camping și militar condusă de fiul unui fost coleg de arme, cu care am vorbit în prealabil deja.
Toți priveau încântați spre colonel. știau că experiența acestuia le era de un real folos în organizarea vieții și acțiunilor în campusul montan. El depusese cel mai mare efort, fără nicio pretenție. Pusese la dispoziție terenurile montane împădurite pe care le moștenise, cabana vânătorească de care amintise și era un om însuflețit și hotărât să ajute cât poate de mult pe preotul Mazilescu în această misiune foarte dificilă și foarte importantă.
- Dragii mei, acum, fiecare poate să își mai procure lucruri intime, lenjerie de corp, cărți, căciuli, mănuși, vase pentru gătit speciale, recipiente pentru alimente, lanterne solare, etc. Acestea le veți ambala în cufere de lemn ce vor fi îmbarcate în vehiculele montane în momentul plecării. Să le aveți pregătite și să așteptați semnalul îmbarcării, ce se va da cu exact o oră înainte, pentru a nu exista alte piedici. Trebuie să le procurăm cât mai repede și să stăm în stare de priveghere și de rugăciune, așteptând un mesaj codificat prin consolele globale care va suna așa, atenție: „***UFU – Mare este Dumnezeu! - UFU***”
Toți au ascultat în tăcere raportul și anexa acestuia, ce au fost citite de către colonel. Nu a îndrăznit nimeni să îl întrerupă pe fostul militar. Îl respectau și îi erau recunoscători toți. El a fost practic inițiatorul acestei acțiuni, cu binecuvântarea părintelui Mazilescu, care au sesizat din timp pericolul dictaturii digitale a lui Antihrist.

Trebuiau să se retragă în pustie cât mai repede, pentru a avea timpul necesar să se organizeze și să se ia toate acțiunile și măsurile de supraviețuire în această perioadă neagră ce urma să vină.
Tulburarea era destul de mare. A doua zi era Crăciunul. Toți așteptau această sărbătoare cu o bucurie umbrită de veștile acestea groaznice, ce parcă erau desprinse din Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul. Creștinii se pregătiseră sufletește pentru sărbătoare. Era Ajunul Crăciunului și toți membrii practicanți ai parohiei erau mărturisiți și cuminecați. Toți priveau cu groază și cu un fel de resemnare mersul lucrurilor împotriva cărora nu mai aveau ce face deja. Dictatura statala electronică era de foarte mult timp înființată. Această autoritate totală a statului era concretizată printr-un control total al tuturor sistemelor de comunicații, evidențe ale populației, financiare, sănătate, servicii, rețele de internet, etc. toate fiind interconectate prin lege la Portalul Global Statal unde se stocau toate datele. Practic tot ce mișca în Arcadia și în celelalte state ale Uniunii este înregistrat și monitorizat, nemaiexistând intimitate și libertate de acțiune. Cu toate acestea, oamenii erau încă liberi să acționeze fiecare cum dorește, dar sub supravegherea autorităților statului, care monitorizau toate mișcările lor în evidențele centrale. Teama creștinilor era aceea că acest sistem sofisticat și ermetic putea încăpea pe mâna unui dictator tiran, care să îl folosească discrețional, cu impunerea unor reguli neortodoxe sau chiar criminale. Toate veștile despre Baruch, minunile sale înspăimântătoare, puterile sale malefice neobișnuite, speriau pe oricine. Era considerat un supraom, un preot iudeu ce slujea Templului evreiesc cu puteri supranaturale. Unii îl considerau chiar sfânt sau zeu cu putere asupra destinelor oamenilor. În Biserica Divină Universală, unde influențele estice erau destul de pregnante, misticismul ezoteric yogin sau alte religii orientale pusese o amprentă deosebită în cultul acesteia, astfel încât mulți credincioși și arhierei îl considerau pe Baruch un om cu misiune divină, alăturându-l celorlalți iluminați ai cultului. Era comparat cu Mahomed, Buda, Krishna sau chiar cu Iisus, care pentru ei nu era Fiul lui Dumnezeu, ci un profet iluminat. Creștinii nu suportau aceste blasfemii, iar Baruch pentru ei reprezenta o amenințare majoră, fiindu-le teamă să nu se înscăuneze ca Stăpân al Universului în scaunul papal al Bisericii Universale Divine de la Vatican. Pentru ei acest Baruch era chiar Antihristul descris în proorocirile apocaliptice din Sfânta Scriptură. Sistemul dictatorial era pregătit deja, mai era nevoie de tiran.

Sărbătoarea Crăciunului era serbată de creștinii ortodocși din Stânceni cu oarecare rețineri. Praznicele creștine se țin în sânul familiilor, fără o exteriorizare a cultului prin manifestări publice sau procesiuni. Oricum, toată lumea îi privea ca pe niște ciudați retrograzi, conservatori și habotnici care se închinau unui om ce trăise cu mii de ani în urmă și pe care îl considerau Dumnezeu. După Sfânta Liturghie din ziua de Crăciun, fiecare se întorceau la casele lor unde sărbătoreau cu familia și prietenii Nașterea pruncului Iisus în peștera Bethleemului. Ascultau cântări vechi bizantine și ascultau predici și cuvinte de învățătură ale unor duhovnici mari, înregistrate chiar cu sute de ani în urmă.
Membrii consiliului de urgență al parohiei se ridicară unul câte unul, după ce preotul îi binecuvântă, pregătindu-se să plece. Erau tăcuți, chiar triști, cu toate că trebuiau să radieze de fericire în acea seară de Ajun. Ieșiră pe rând pe ușa sălii de consiliu, salutându-se respectuos la despărțire. Au mers fiecare la casele lor cu speranța în suflet că cei apropiați vor înțelege pericolul ce se apropie și vor fi de acord cu participarea la misiunea lor creștină din munți.
*
Crăciunul a sosit. Toți erau prezenți în biserică. Stăteau înghesuiți și ascultau Sfânta Liturghie, cu credința că Mântuitorul Iisus le va lumina calea pe care vor merge. Toată lumea cânta în cor răspunsurile și troparele slujbei. Un brad împodobit cu mii de steluțe și luminițe colorate flanca adunarea în fața icoanei Maicii Domnului de la iconostas. Niște copii mici umblau printre oameni ținând în joaca lor în mâini niște steluțe împodobite și strălucitoare, simbolizând steaua călăuzitoare a magilor. Inocența lor și râsetele de prunci nevinovați nu deranjau pe cei prezenți, care erau cufundați în rugăciune și meditație la ceea ce se amintea în versetele troparelor cântate. Era o atmosferă de sărbătoare. Toată lumea era îmbrăcată frumos, îngrijiți și curați. Vasile cu Maria și cei doi fii ai săi stăteau cuminți și ascultau serviciul religios. Din când în când se însemnau cu semnul sfintei cruci, aplecându-și capetele cu evlavie. Sunete de toacă de lemn și clopote se auziră afară, in timp ce credincioșii cântau în cor:
„*Mărește sufletul meu pe cea mai cinstită și mai preaslăvită decât oștile cele de sus.*
Taină străină văd și preaslăvită, Cer fiind peștera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălășluire întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L, î-L mărim. ”
Preotul Gheorghe ținea la tradiție. Cu toate că era ceva arhaic să folosești aceste instrumente, toacă din lemn uscat și clopot turnat,

când tehnologia digitală permitea montarea unor dispozitive audio care imitau perfect aceste sunete, părintele a preferat pe cele originale, ale căror vibrații subtile nu pot fi imitate. Mulți dintre localnicii Stânceniului nu agreau sunetul toacei și a clopotului, dar suportau acestea pentru ca încă libertatea religioasă era unul din drepturile respectate în uniune. Era o imagine de vis, impunătoare. Axionul Maicii Domnului răsuna în întreaga biserică. Serviciul religios continua în linie dreaptă. Timpul trecea repede, ecteniile și răspunsurile, cântările și imnurile se derulau cu precizie, fiecare știind pe de rost întreaga slujba. Oamenii se rugau cu frângere de inimă, fiecare având în sufletul său câte o rugăminte particulară către Dumnezeu. Fiecare avea câte o neîmplinire sau necaz, pentru care cerea ajutor divin.

Într-un final Sfânta Liturghie a ajuns la sfârșit, corul de la strană începând să cânte un colind vechi de Crăciun. Toată suflarea din biserică începu să cânte colindul, radiind de bucurie la vestea că în Bethleem s-a născut Pruncul Iisus. Când ultimul vers a fost cântat și colindul s-a terminat, întreaga adunare așteptă în liniște ca părintele Gheorghe să vină în fața lor pentru a le spune un cuvânt de învățătură ortodoxă. Părintele ieși din altar prin ușa din stânga a catapetesmei, apoi merse în fața ușilor împărătești de unde privind cu un zâmbet pe față întreaga adunare începu să citească predica sa duminicală însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci.

„În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!

În taină Te-ai născut în peșteră, Mântuitorule, dar cerul, ca o gură, tuturor Te-a propovăduit, steaua arătând-o!

Iubiți credincioși!

Precum spune Sfântul Ioan Maximovici, Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât pe pământ și S-a întrupat în liniște și fără zarvă.

Așa cum picătura de rouă cade peste țarină, la fel puterea Celui Preaînalt a umbrit-o pe Preacurata Fecioară și S-a născut de la ea Mântuitorul lumii.

Lumea n-a observat măreața lucrare înfăptuită de Dumnezeu. Oamenii erau ocupați fiecare cu treburile lor, atenția lor era îndreptată spre grijile zilnice și spre zgomotoasele întâmplări ale lumii.

Roma își consolida stăpânirea asupra popoarelor și puterea de stat. Grecia dezvolta artele și se deda unei subtile înrobiri a cărnii. Popoarele orientale se străduiau să găsească în manifestările naturii răspunsuri la toate întrebările spiritului. Iudeii doreau fierbinte eliberarea de sub puterea străină și așteptau izbăvitorul în persoana lui Mesia – împăratul pământesc.

Nu doar iudeii așteptau un izbăvitor, dar și cei mai vrednici dintre păgâni erau în așteptarea cuiva care să mântuie lumea de la pieire. Dar fiecare își închipuia în felul său venirea acestuia și, fiind ei înșiși trupești, nu se puteau gândi la ceva duhovnicesc. Iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune (I Cor. I, 22).
Și nimeni nu aștepta un Mântuitor blând și smerit cu inima, acoperit nu de slavă pământească, ci cerească.

Și tocmai așa a fost „Cel ce voia ca toți să se mântuiască și să ajungă la cunoștința adevărului”.

El nu a venit cu puteri exterioare sau cu învățături trufașe cu ajutorul cărora să domnească peste popoare. Nu a înfricoșat cu năluciri omenirea. Ci a venit în chip de rob, să ia asupra Sa păcatul lui Adam, să poarte pe umerii Săi povara omenească, fiind gata să primească pe fiecare. Fiul Omului n-a venit ca să i se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți *(Marcu 10,45; Matei 20, 28).*

Potrivit cu aceasta, El Se naște în peșteră, într-un mărunt orășel, în care familia bogată doar în virtuți a săracului dulgher, dreptul Iosif, sosise pentru perioada recensământului. Nimeni dintre pământeni nu-și închipuia că într-o asemenea sărăcie va apărea Izbăvitorul și că astfel va veni la oameni Cel Ce împărătește peste toate făpturile. și însuși voievodul lumii de atunci, mândrul potrivnic al lui Dumnezeu, diavolul, se văzu înșelat și nu îl recunoscu în Cel născut pe Acela pe Care îl pizmuise pe când încă era înger. Taina cea dinainte de veci, ascunsă puterii sale, despre mântuirea neamului omenesc putea fi cunoscută doar de cei care iau aminte la glasul din cer și într-acolo își îndreaptă privirile.

Păstorii îi auziră pe îngeri cântând venirea lui Hristos în trup – acei sărmani păstori din Bethleem, al căror singur izvor de înțelepciune era cartea deschisă a înțelepciunii lui Dumnezeu, arătată în frumusețea zidirilor Sale, neatinse de păcătoasa mână omenească. Iar celeilalte părți a omenirii, care nu a auzit cântarea îngerească, prin lumina strălucitoare a stelei ce s-a aprins pe cer, cerul parcă din gură i-a vestit: întru ale Sale a venit Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume (In. I, 11; I, 9).

Cerul le-a vorbit tuturor celor care au cunoscut slava lui Dumnezeu.

Dar numai regii magi, ce căutau să descopere în cer judecățile lui Dumnezeu și erau gata să meargă oriunde pentru a afla adevărul, au priceput glasul cerului. Strângându-și comorile ca să le aducă în dar nou-născutului împărat, ei își lăsară tronurile, își părăsiră pământul natal și plecară neștiind încotro, urmând doar mersului stelei, care le arăta calea spre împărăția cea veșnică.

Anevoioasă le-a fost calea, dar raza stelei din Bethleem o lumina. și înțelepții-magi, depășind toate piedicile, mergeau pe cărările arătate de cer, lepădându-și voia lor proprie. Steaua i-a adus la Ierusalim, unde au auzit cuvântul scris al lui Dumnezeu, iar apoi la Bethleem, unde au văzut Cuvântul întrupat, pe Dumnezeu în trup, și s-au închinat Soarelui Dreptății.

Iar lumea continua să freamăte în patimile ei.

Irod, auzind de nașterea Veșnicului împărat, căută să-L omoare; negăsindu-L, el ucise o mulțime de prunci, dar nu reuși să-l omoare pe Cel născut tainic în peșteră. Taina aceasta rămânea ascunsă pentru cei ce trăiau după stihiile lumii acesteia. „El era printre oameni, dar ei nu l-au cunoscut" (In. I, 31).

El li se dezvăluia treptat doar inimilor curate, căutătoare a dreptății lui Dumnezeu, gata să lupte pentru adevăr, descoperindu-Se și acelora care voiau să-și curețe inima și erau gata să-și supună propria voie voii cerești.

Şi a venit vremea când lumina de la Bethleem s-a întins peste toate marginile lumii. „Astăzi va fi iarăși pace! Unii au fost gata să-L omoare pe Prunc și se străduiesc să îi șteargă numele, alții parcă nici nu-L observă. Dar El este printre noi, descoperindu-Se acelora care „încearcă mărturiile Lui și îl caută cu toată inima lor" (Ps. 118, 2). „Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? Îi va paște pe ei cu toiag de fier, ca pe vasul olarului îi va zdrobi pe cei ce L-au mâniat pe El! " (vezi Ps. 2, I, 9).

Iar steaua de la Bethleem iarăși strălucește nevăzut deasupra lumii, chemând toate popoarele și pe fiecare om în parte să-și ațintească privirea spre cer, sus să-și țină inima, să cadă la Noul Născut și să

se bucure cu bucurie mare, fiindcă cu noi este Dumnezeu! „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți, neamuri, și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!”. Hristos S-a născut!

În schimb, în vremea de azi, a apărut pe pământ un om evreu din neamul lui Dan, care cu năluciri și false înșelătorii, sperie omenirea cu ajutorul demonilor extratereștrii, ce își fac apariția zilnic pe cerul Terrei.

Acest rabin evreu, Baruch, după părerea preasfinților noștri arhierei și a duhovnicilor renumiți de azi, se pare că s-a născut să împlinească proorocirile Sfântului Apostol Ioan Teologul în Apocalipsa și a sfinților părinți din tradiția ortodoxă. Este deosebit de trufaș, posedă puteri mari cu care dorește să impresioneze și să înșele chiar și pe unii dintre noi creștinii. Sunt chiar voci printre unii arhierei care îi aduc laude și îl consideră proroc cu puteri divine.

Înșelătorul a venit iubiții mei fii duhovnicești!

Să fim tari, să fim cu luare aminte la cursele vrăjmașului care ni se întind azi. Sistemul dictatorial creat de către acoliții lui de-a lungul anilor este foarte bine pus la punct. Totul este controlat, totul este urmărit, nimeni nu poate să facă un lucru pe care autoritatea statului să nu îl înregistreze în portalul global al uniunii. Fie că îți cumperi de mâncare, fie că pleci în călătorie, orice cumperi sau vinzi, orice convorbire în rețeaua globală de intercomunicații, orice tranzacție financiară, totul iubiții mei este monitorizat, supravegheat și înregistrat. Nu mai avem de mult libertatea în acțiune. Dar acum urmează perioada finală în care vrăjmașul diavol vrea să ne închinăm lui ca unui stăpân a toată creația lui Dumnezeu. Creatura vrea să se numească dumnezeu și vrea să ne stăpânească pe noi ca pe niște supuși loiali lui. Astfel, ni se pregătește ultima ispită amintită în proorocirile sfinților părinți. Peste mai puțin de o lună va fi aprobat proiectul de lege prin care se începe pecetluirea tuturor oamenilor din uniune cu acel biocip de care am tot fugit de foarte mult timp. Însă acum, când lepădarea de Hristos s-a făcut în lume, când nimeni nu mai este cu luare aminte la poruncile lui Dumnezeu, această pecetluire este întâmpinată cu osanale și multe laude de majoritatea oamenilor. Nu ne mai dă altă alternativă. Ori te implantezi, ori nu. Dar, în cazul că nu pui acel implant, vei fi exclus social, nu vei mai avea identitate în baza centrală a portalului global

al uniunii, nu vei mai avea conturi bancare, nu vei mai avea bani, serviciu, posibilități de trai. Iar pe cei din actuala conducere nu îi interesează acest aspect. Baruch consideră că cine nu dorește acest implant este o persoană retrogradă, dușman al regimului, o persoană bigotă, fundamentalistă religioasă și ca atare se face dușman al lui. Iar cine se va face dușmanul lui Baruch, va veni vremea în câteva luni să fie declarat eretic și necredincios. Autoritatea sa religioasă în cadrul Bisericii Universale Divine este incontestabilă. Este mai respectat decât Papa Sintreya însuși.

Iubiți credincioși!

Acum este o luptă pe față cu acest rabin. Este o luptă directă pe care noi trebuie să o dăm cu acești extratereștrii diavoli.

Vă întreb acum, fără frică și cu dragoste hristică pentru fii mei duhovnicești, asumându-mi toate responsabilitățile. Sunt arhierei care nu sunt de acord cu ce v-am spus. Dar cei care îl simt pe acest Baruch ca pe un antihrist sunt mult mai mulți. Va întreb deci, ce veți face?

Vă veți implanta cu acel biocip?

Veți deveni un număr în evidențele populației care îl iubesc pe acest om?

Vreți să deveniți supușii lui prin semnarea adeziunii de implantare în care este inclusă și o declarație de credință și recunoaștere a acestui om, ca Stăpân al Universului? Deja, din informațiile primite, este numit în fruntea sinedriului iudeu de la Templu, iar Biserica Universală Divină urmează să facă un lucru neobișnuit și nemaiîntâmplat până acum. Dorește să îl canonizeze ca Stăpân Divin al Universului încă din viață, urmare a spaimei și miracolelor extraordinare pe care le face zilnic în văzul lumii.

Ce vom face iubiți credincioși?

Eu vă îndemn pe toți ca un părinte duhovnicesc ce v-am fost de atâția ani, să nu vă implantați pe trupurile voastre cu acel biocip și mai ales să nu semnați acel zapis cu autoritatea statală, prin care sunteți de acord cu implantarea și cu recunoașterea divinității lui Antihrist.

Pentru a trece mai ușor peste aceste perioade de grea încercare pentru creștini, vă sfătuiesc să luați legătura cu membrii consiliului parohial pentru a vă consilia în privința a ceea ce veți avea de făcut pe viitor, conform unui plan de acțiuni primar întocmit de noi. Singura

soluție este să nu ne implantăm, să alegem pustia și să preferăm mai bine moartea, decât să devenim cu voia noastră supușii lui Antihrist.

Vor fi ani grei, de lipsuri, foame, frig și ger, ispite directe cu vrăjmașii diavoli, deoarece viața în pustiile munților este foarte grea. Însă, înarmați cu scutul răbdării și cu sabia rugăciunii neîntrerupte, să luptăm ca niște adevărați ostași ai lui Hristos, pentru mântuirea noastră și a celor apropiați nouă.

Multora dintre voi știu că le este greu să se lipsească de luxul și viața ușoară pe care o au acum. Nu se pot despărți de viața lor tihnită, de patimile cu care s-au împrietenit, nu pot sta fără onorurile și pozițiile pe care le-au câștigat în societate. Dar, iubiții mei, acestea sunt deșertăciuni, nu mai au nicio valoare pentru noi dacă ne pierdem sufletele pe veci vânzându-le iadului. Acest trup este o mână de pământ. Azi ești, mâine nu mai ești. Dar sufletele, iubiții mei, sunt nemuritoare. și dacă după ce murim, când sufletul se va despărții de trup, va fi luat de vrăjmașii diavoli și chinuit pe veci împreună cu ei în focurile iadului, ce câștigă omul?

Unde sunt atunci onorurile și cinstea vremelnică de aici, unde sunt toate facilitățile tehnologiei și toate bunătățile de care dispuneți acum?

Va fi durere și scrâșnire de dinți, dar nimeni nu ne va mai sări în ajutor.

Deci, în încheiere, cei care ați mai avut discuții acasă pe aceste teme și care nu ați dat importanța cuvenită acestei probleme, vă rog să vă mai gândiți și să luați deciziile corecte.

Pentru organizarea unei acțiuni de întrajutorare între noi pe timpul prigoanei directe ce va fi asupra noastră, vă rog să luați legătura cu consiliul de urgență din cadrul consiliului parohial pentru a stabili ce aveți de făcut.

Fie ca Bunul Dumnezeu să ne lumineze mințile cu lumina Sa sfântă, să ne dea gânduri bune și să fie în permanență alături de noi.

Astfel, stând în priveghere și rugăciune, așteptând pe Dreptul Judecător pe slava cerului să vină pentru a face dreptate, să ne învrednicim de a vedea fața iubitului nostru Mântuitor Iisus Hristos și să ne primească în curțile Sale, căruia I se cuvine mărirea, dimpreună cu Tatăl Său cel fără de început si cu Preasfântul si bunul si de viață făcătorul Său Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.

- Să trăiți părinte! Exclamă întreaga adunare în cor.

Un murmur agitat se declanșă în biserică. Fețe speriate se priveau una pe alta făcându-și fiecare cruce și rugându-se la Dumnezeu pentru întărire și răbdare. Grea încercare îi aștepta pe eroii noștri. Ultima și cea mai extraordinară ispită din istoria creștinismului. Era ultima zvâcnire a iadului pentru a lua cu asalt redutele înalte ale celor ce iubesc pe Hristos. Aceste redute se numesc suflete. Spirite umane înlănțuite în trupuri materiale supuse tentațiilor și chinurilor. Era lupta finală ce se duce pe ultima frontieră a umanității.

*

Sărbătoarea Crăciunului, umbrită de cumplitele vești ale dictaturii bio-digitale, a trecut repede. Bucuria creștinilor a fost totuși manifestată prin serbări și obiceiuri strămoșești, mai ales prin pomul de Crăciun împodobit în fiecare casă, de colindele minunate cântate în familii sau la serbarea data în sala de consiliu a parohiei, a doua zi de Crăciun. Însă gândul la apropiata prigoană și forțare a lor de a se lepăda de Hristos, prin semnarea obligatorie a angajamentului și adeziunii la marea campanie de implantare, prin care implicit se semna și recunoașterea ca Stăpân al Lumii și Dumnezeu a lui Baruch, îi făceau pe oameni să fie oarecum triști și cu frica în sân. Oare la Crăciunul următor vor mai putea să aducă slavă Împăratului Hristos? Sau poate că nu vor fi în putință nici de Sfintele Paști să participe la marea sărbătoare. Oare cât timp mai puteau participa la Sfintele Liturghii? În cazul proclamării mondiale a lui Baruch ca Președinte Unional, ca Arhiereu suprem al tuturor bisericilor și ca Stăpân și Dumnezeu al omenirii, era posibil ca lăcașurile de cult să fie închise sau să se săvârșească doar slujbe de adorație a lui Baruch, în locul Sfintei Jertfe nesângeroase a lui Hristos.

Totul era în nebuloasă. Era liniștea dinaintea furtunii.

În schimb, în Ierusalim era tulburare mare. Toată lumea avea pe buze un singur nume. Se discuta numai despre o singură persoană. Orice informație de pe canalele de știri transmise populației era umbrită de știrile despre noile miracole ale lui Baruch. Acest om era fenomenal. Toți vroiau să îl vadă, dar în același timp le era frică de el. Când te aflai în preajma sa erai cuprins de un amestec de sentimente de admirație cu teamă până la disperare. Oamenilor le era frică să îi stea în cale. Când apare în public, ieșind pe porțile Templului, însoțit de garda sa de corp, înarmată și echipată cu

ultimele descoperiri în domeniul supravegherii și monitorizării teritoriului, toată lumea se înclina de teamă în fața lui. Dacă îndrăzneai să stai semeț în fața sa, erai cuprins de dureri groaznice ale pântecelui care te făceau automat să te înclini.

Mulți îl iubesc sincer. Miracolele pe care le face când merge pe străzile circulate din Ierusalim, atrage simpatia tuturor. Dacă întâlnește în cale bolnavi cu tot felul de afecțiuni, doar prin cuvânt sau prin simpla atingere, aceștia se vindecă pe loc. Are puteri telekinetice deosebite.

Într-o zi, aflându-se pe marginea arterei de circulație a transportoarelor aerodinale, era înconjurat de garda sa și de câțiva prieteni apropiați care îl însoțesc tot timpul. La un moment dat un copil neatent a vrut să traverseze artera pe semnalul de interzis pentru pietoni. Un transportor aerodinal se îndreptă cu viteză spre copilul care înlemnise în mijlocul pistei. Baruch cu o iuțeală deosebită întinse mâna spre transportor, ținând degetele răsfirate, și cu un răcnet puternic, forță telekinetic vehiculul oprindu-l instantaneu din mers la câțiva centimetrii de copilul ce rămăsese blocat de frică. Fugii cu repeziciune spre copil luându-l în brațe și mângâindu-l pe creștet pentru a-l liniști din plâns, după care îl dădu în brațele mamei sale care urla disperată, strigând după copilaș să se oprească. Aceasta îl primi în brațe și îl strânse puternic, mulțumind cu lacrimi în ochi rabinului. Baruch îi puse femeii mâna pe creștetul capului spunând:

- Femeie, nu plânge, căci iată, a venit Izbăvitorul!

Lumea încremenită de uimire și admirație, dar și de spaimă față de acest fenomen deosebit la care au asistat, a început să aplaude și să strige cu vehemență „Bravo Baruch! Trăiască eroul nostru național! Baruch! Baruch!...”.

Ovațiile au durat ceva timp până când Baruch făcu semn mulțimii să tacă. Toți au amuțit privindu-l curioși, așteptând fiecare să le spună un cuvânt.

- Iubiții mei, nu vă speriați! A sosit împărăția lui Dumnezeu. Am fost trimis pentru fii lui Israel dar și pentru ceilalți oameni pe care Dumnezeu îi vrea în staulul Lui. Nu vă temeți! Îndrăzniți și susțineți-mă în demersul meu de a face o lume mai bună. Fiți alături de mine mereu. Eu sunt cel ce va salva pământul de teroarea extraterestră. Am putere asupra lor dată de Tatăl Nostru cel din ceruri. Căci iată, adevăratul Fiu Divin a sosit între voi. Israel va strălucii din nou ca o

stea a lui David pe cupola cerului. Fiți binecuvântați!

Oamenii ascultau siderați aceste cuvinte. În liniștea rămasă după micul lui speech, un glas din mulțime strigă timid:

-Trăiască Fiul Divin al lui Israel!

Oamenii începură să strige puternic la rândul lor, scuturând mâinile în aer și plecându-se în fața rabinului care începu să își continue drumul.

Zilnic aveau loc asemenea întâmplări în Ierusalim. Se duse-se vestea despre puterile lui Baruch pe toată planeta. Toate bisericile de toate cultele vedeau în acesta un Mântuitor. Biserica Universala Divină, în frunte cu papa Sintreya, îl considerau pe Baruch un Iluminat Primat, fiind propus pentru canonizarea acestuia încă din viață ca Fiu Divin al Omenirii. Toate divinitățile Bisericii Universale Divine erau surclasate de „sfințenia" rabinului. Deja în slujbele de adorație se făceau cereri și aclamații de admirație către Baruch ca Fiu al Creatorului Ancestral Divin, Autoritatea Supremă a BUD. Era recunoscut ca membru de onoare al bisericii și era oricând binevenit la Vatican, unde Papa îl primea cu onoruri deosebite.

Bisericile creștine care au mai rămas după marea apostazie a Biserici Romano Catolice, care s-a transformat în Biserica Universala Divină, prin recunoașterea de către autoritatea papală a mai multor oameni ca Iluminați Divini, îl considerau pe Baruch ca Hristos revenit pe pământ pentru a crea o împărăție de o mie de ani după unele interpretări date strămoșești Sfintei Scripturi. Toți îl aclamau chiar cu numele de Mesia. Aceste biserici mici, provenite din protestantismul și neo-protestantismul creștin străvechi, făceau apologia împărăției de o mie de ani în care Mesia va stăpânii lumea.

Doar câteva biserici autocefale creștine ortodoxe mici, nu îl considerau pe Baruch un trimis divin, ci din contră, era suspectat ca fiind chiar Antihristul proorocit de sfinții părinți în tradiția veche ortodoxă. Toate faptele, declarațiile, împrejurările în care acesta accede la putere, duceau la ideea că Baruch va ajunge Împăratul Antihrist. Chiar și în aceste biserici ortodoxe, existau multe voci care spuneau că Baruch ar fi un om sfânt cu daruri divine și că va reunifica pe evrei cu ortodocșii, aducându-i la credința creștină. Acest fapt se întâmpla datorită faptului că Baruch, de fiecare dată amintea de revenirea lui ca Mesia, ca și cum ar fi fost chiar el acela. Această confuzie pe care o sădea în rândul oamenilor făcea ca și mulți ortodocși să aibă părerea, că de fapt Baruch este chiar Hristos,

Mesia .

Tulburarea creată în lumea religioasă, prin aceste interpretări date apariției acestui om deosebit, făcea ca mulți atei și necredincioși să adere la Biserica Universala Divină care îl proslăvea pe Baruch ca pe un trimis al lui Dumnezeu.

Biserica Ortodoxă de Răsărit cu sediul Patriarhal la Athena, de care aparține și Mitropolia Arcadiei, printr-o pastorală patriarhală a Prea Fericitului Părinte Patriarh Flavian, atrage atenția credincioșilor să fie tari în credință și să nu accepte niciun compromis cu substrat religios, în privința implantării preconizate de însuși Baruch, intr-un proiect de lege, pe care l-a depus personal în Parlamentul Unional, unde este membru de onoare și senator unional ales de către statul Israel. Faptul că rabinul se auto-proclamă adesea ca fiind Fiu Divin, trimis de Creator pentru salvarea omenirii de la invazia extraterestră, îi face pe arhiereii Sfântului Sinod Ortodox să fie destul de rezervați și nu sunt de acord cu părerile celorlalte biserici și culte. De fapt, este singura biserică din lume care se opunea vehement rolului de Mântuitor, pe care i-l atribuie celelalte biserici și culte religioase lui Baruch. Din această cauză, relațiile dintre BUD și Biserica Ortodoxă sunt oarecum reci și distante.

Baruch însă, nu dădea importanță zvonurilor și părerilor nimănui. Avea un plan foarte bine pus la punct. Ca membru al Partidului Conservator Israelian și ca senator ales în Parlamentul Unional, avea pârghiile necesare pentru a implementa legea financiară și legea evidenței cetățenilor uniunii, agreate de toată lumea necreștină. Prin aceste legi Baruch dorea un control total asupra tuturor circuitelor monetare din lume, prin eliminarea banilor cash, înlocuindu-i cu bani virtuali de cont. De asemenea, dorea eliminarea posibilității impostorii și substituirilor de persoane, prin implantarea fiecărui cetățean a unui biocip electronic cu transmisie la distanță a datelor, transpondere, ce aveau rol de identificator personal, mijloc de plată, mijloc de comunicație cu Portalul Global în caz de urgență. În proiectul de lege a evidenței cetățeanului, este stipulat faptul că aceste transpondere vor fi recepționate de către rețeaua de detectori globali, care este folosită pentru identificarea cardurilor cu microcip deja existente. Acești detectori sunt împânziți de foarte mult timp pe tot teritoriul uniunii și detectează cardurile personale la purtător de la distanțe cuprinse între cinci și cincisprezece kilometri. În cazul implanturilor va fi același lucru. Se detectează automat prezența cetățeanului în zonă, iar orice tranzacție financiară efectuată este înregistrată, monitorizată și stocată în Portalul Global al uniunii,

pentru o perioadă de 12 luni. Astfel, orice persoană este urmărită și monitorizată în permanență. Acest lucru se întâmpla și până acum, detectarea făcându-se asupra cardurilor personale de identitate, iar orice mișcare în teren a persoanelor, poate fi monitorizată grafic permanent pe hărțile uniunii. Prin introducerea biocipului, nu se urmărește de fapt decât însemnarea oamenilor, care doresc să participe în marele proiect de securizare a uniunii, început cu mult înainte de războiul nuclear. Prin acest proiect se dorește ținerea cât mai exactă a evidenței migrației persoanelor pe teritoriul Uniunii Statelor Independente, evidența populației și a întregii mișcări de capital din uniune.

Sfinții ierarhi ai Sinodului au simțit pericolul ce ar putea aplana asupra bisericii prin șiretlicul acestui rabin, știind proorocirile vechi și luând în considerare semnele și faptele întâmplate care duc la împlinirea acestor profeții.

Baruch uimește pe toată lumea cu care intră în contact, are puteri de a citi gândurile oamenilor și poate face în același timp și rău semenilor lui, care îi stau împotrivă. Cel mai interesant lucru, este acela că tot mai desele apariții ale navelor extraterestre are loc deasupra templului și Baruch de fiecare dată intră în contact cu extratereștrii. Un număr mic de persoane din anturajul lui au văzut aceste ființe străine civilizației umane terestre. Au înfățișări oribile, sunt hidoși cu priviri sfredelitoare și răutate în glas.

Duhovnicii ortodocși îmbunătățiți mărturisesc fiilor lor duhovnicești faptul că acei extratereștrii nu sunt altceva decât demoni care își fac apariția în aceste vremuri de apoi finale.

Un alt aspect al vicleniei diabolice a lui Baruch este acela că de fiecare dată când se află într-o adunare, dorește ca toată lumea să fie de acord cu el. În cazul în care este cineva care nu împărtășește gândurile sale, folosește puteri mentale de hipnoză și inducere mentală a ideilor sale în subconștientul acelei persoane, până când aproape instantaneu, persoana începe să fie de acord cu el chiar insistând cu laude și osanale la adresa rabinului.

Miracole de vindecări spectaculoase au loc zilnic la Ierusalim sau oriunde poposește. A reușit chiar să învie o fetiță moartă, aflată în morga spitalului, când la cererea părinților fetei, Baruch a mers acolo, a scos-o din frigider și chemându-o pe nume, aceasta a înviat cerând de mâncare tatălui său. Cadrele medicale și bolnavii spitalului au urmărit în direct această minune, iar spectaculozitatea acestui fapt a dus la creșterea aprecierii oamenilor față de rabin.

Ca membru al Sinodului Evreiesc al Templului, rabinul Baruch este foarte bine cotat, fiind propus pentru funcția de Rabin șef. Are o putere de seducție și de impresionare deosebită asupra celorlalți rabini. Pe unii din ei se spune că îi controlează mental, aceia făcând strict doar ce le spune el. Chiar și pe cei din garda personală îi controlează psihic, aducându-i în situația de a face doar ceea ce le poruncește el, aceia părând a fi ca niște zombi la ordinul său.

Pericolul de accedere la cea mai înaltă funcție de pe planetă și la funcția de Primi Luminis, în cadrul Bisericii Universale Divine, poate duce la proclamarea lui ca Dominum Mundi, cu puteri absolute asupra oamenilor și extratereștrilor care i se supun.

Cei din anturajul său au divulgat unor cunoscuți ai lor, că Baruch dorește ca prin implantarea cu biocip, să solicite din partea tuturor oamenilor un acord scris, prin care aceștia sunt de acord cu implantarea și că recunosc Autoritatea Divină de Dominum Mundi a lui, cu alte cuvinte că i se supune ca unui Dumnzeu și Stăpân al Lumii. Acest fapt duce automat la o lepădare de Hristos definitivă și fără întoarcere. Baruch, în tratatele avute cu liderul extraterestru la templul evreiesc din Ierusalim, a stabilit cu aceștia ca în biocipul implantat să existe o componentă extraterestră, care să contribuie la o interconectare mai ușoară a persoanei cu aceștia în cazuri deosebite. Este de fapt un înveliș protector al biocipului, care îl face rezistent la șocuri și, care în contact cu țesutul uman, interferează cu acesta fiind practic imposibilă extragerea implantului din organism. Nu este întâmplătoare nici locul unde s-a stabilit implantarea acestui biocip. Pe frunte la baza scalpului sau în cazul celor cu calviție pe mâna dreaptă.

Duhovnicii îmbunătățiți ai bisericii, atrag atenția tuturor acestor fapte, învățând pe creștini să refuze acest implant. Ei spun fiilor lor duhovnicești că implantarea este fără întoarcere. În momentul în care cineva a pus implantul, se îndrăcește, uită de Iisus Hristos, se pornește cu ură din invidie și egoism împotriva celor care nu vor să se implanteze, ducând chiar la acte de violență, execuții și torturi, chiar și asupra celor mai apropiați membrii ai familiei lor. De fapt din acel moment sunt controlați psihic de demoni, posedați total și nu mai este cale de întoarcere, doar cu mila lui Dumnezeu care mai poate salva acea persoană de la moartea veșnică.

Însă legea lui Baruch mai are o mare hibă.

Nu dă o posibilitate de alternativă. Implantarea este obligatorie.

*

La locuința lui Vasile Poenaru era mare vânzoleală. Crăciunul trecuse repede, iar sărbătoarea Anului Nou sosise cu repeziciune. Era 31 decembrie, iar în casa bărbatului era forfotă pentru pregătirea unei mici petreceri de familie. Veniseră câțiva invitați din partea fiilor și câteva rude ale familiei. Fratele Mariei cu soția sa și fiica lor, precum și unchiul Ion, fratele tatălui lui Vasile, în vârstă de 78 de ani, văduv de 5 ani. În fiecare an, familia Poenaru sărbătorea Anul Nou împreună cu rudele și prietenii apropiați, iar pe întâi ianuarie, de Sfântul Vasile, mergeau la biserică pentru a participa la Sfânta Liturghie și la comemorarea marelui sfânt ortodox. Vasile era mândru că poartă numele sfântului ierarh și în fiecare an cinstea cu bună cuviință această zi de sărbătoare. Sebastian Popescu, fratele Mariei și soția sa Eleonora au venit împreună cu fiica lor Luiza de 17 ani. Locuiesc în Boseos unde Sebastian este inginer biocibernetician la compania Kompfest Soft, care produce componete și subansamble pentru roboți humanoizi folosiți în industria extracției de minereuri. Eleonora, colegă de breaslă cu Maria, este profesoară conferențiară de biologie la școala Superioară de Medicină din Boseos. Luiza Popescu, fiica lor este elevă la o școală cu profil uman, secția filozofie, din Boseos. Sunt o familie frumoasă și cu niște calități comportamentale deosebite. Dacă îi vezi este imposibil să nu-ți placă. Sunt amabili, zâmbitori și întotdeauna orientați spre ajutorarea celor din jurul lor.

Unchiul Ioan, un bătrânel simpatic, unchiul lui Vasile, este întotdeauna cu zâmbetul pe buze. O barbă frumos conturată, albă și îngrijită, marchează un zâmbet strengar și o dantură perfectă datorată unei proteze foarte bine realizată. Bătrânul, fost militar, a activat în cadrul forțelor terestre arcadiene, ieșind în rezervă de mulți ani. El a fost cel care a insuflat nepoților săi Iulian și Florin, dragostea de viață cazonă, militărească, povestindu-le când erau mititei anumite întâmplări ale colonelului Ioan Poenaru, în misiunile de apărare a păcii din Orient, unde lupta cu forțele rebele fidele Mișcării Antiunionale. Această mișcare paramilitară rebelă, era împotriva mișcării de unificare a popoarelor într-o mare uniune statală, care să fie condusă de un consiliu unional, condus la rândul său de un președinte ales de acesta. Consiliul unional este format din mari personalități politice alese democratic în fiecare stat, formând așa zisul Parlament unional, mai bine cunoscut sub această denumire.

Iulian și Florin au invitat câțiva prieteni vechi, pe care îi cunoșteau

din fragedă copilărie, colegi de școală primară sau chiar mai dinainte. Sandu, Ștefan, Ovidiu și Ana Maria, toți din cartier, prieteni vechi.

Masa era întinsă plină de bunătăți tradiționale românești, la care familia Poenaru țineau să fie prezente în fiecare an pe masă. Sarmale, friptură de porc, cârnați făcuți de ei acasă după rețete străvechi românești, transmise din tată-n fiu. Fel de fel de prăjituri și un platou cu felii mari de cozonac, un fel de desert copt la cuptor, făcut de Maria după o rețetă strămoșească românească știută de la mama sa. Aceste bucate nu puteau fi întâlnite decât în casele românilor. Erau feluri de mâncare specifice numai românilor. În marele amalgam de populație, mixuri de rețete de mâncăruri cu diferite influențe orientale, puteau fi întâlnite în magazine și supermarketuri. Vasile ținea la tradiția strămoșească cu orice preț, precum ținea și la limba română pe care o vorbeau în casă și în familie. În Uniune limba oficială este vechea engleză britanică. În Stânceni, românii ocupă un segment mic de populație, dacă ajung la un procent de opt la sută. Dintre aceștia foarte puțini mai sunt creștini ortodocși, majoritatea trecând în timpul marii apostazii la Biserica Universala Divină. Vasile ținea legătura cu majoritatea creștinilor ortodocși, cunoscându-se cu ei de la manifestările religioase din biserică, trăind în comuniune cu aceștia.

În casă se auzea în surdină, prin consola centrală, o muzică populară românească, înregistrată într-un studio din Boseos, de către o formație de rapsozi populari renumită în comunitatea românească din Arcadia. Toată lumea era așezată în jurul mesei pe scaune ergonomice confortabile, consumând din bucatele alese și discutând între ei liniștiți. Cu toate că era o zi de sărbătoare pentru familia Poenaru, se putea citi pe fețele lor o umbră de tristețe și supărare. Toți erau într-un fel sau altul speriați și neliniștiți în urma anunțului făcut la biserică de către părintele Gheorghe pe care îl respectau și iubeau foarte mult. Fiecare avea în sufletul său o neliniște și un mare semn de întrebare.

Pe un ecran plasat pe perete se derulau imagini cu un spectacol transmis in direct de pe un platou din Boseos. În noaptea de Anul Nou, mulțime de oameni ieșeau pe străzile metropolei așteptând ca marele orologiu din turnul străvechi al unui castel să sune de miezul nopții. Pe o scenă imensă evoluau trupe de muzică, iar un spectacol de lumini și lasere acompania ritmurile săltărețe ale cântăreților. Pe fețele tuturor se vedeau zâmbete largi, toată lumea era în extaz, mulți dintre ei ținând în mână câte un recipient cu băuturi alcoolice

calde. Foarte mulți tineri de ambele sexe dansau lasciv după muzica emisă din dispozitivele audio montate pe scenă. Pe cer treceau din când în când aerodine frumos iluminate în culori vii. Un dispozitiv laser brăzda cerul lăsând din când în când imagini si texte specifice anului nou.

Vasile privea tăcut acele imagini, fiind absent la ce se discuta in jurul său la masă, gândind în sinea sa: „Doamne, câtă ignoranță! Ce fericire se citește pe fețele tinerilor aceștia! Habar nu au ce îi așteaptă dincolo! Vai nouă păcătoșilor, ca am trăit această viață numai în huzur și în ignoranță față de Tine. Doamne, luminează-mi mintea și dă-mi gândul cel bun pentru a o apuca pe drumul corect! Ajută-ne Doamne!”

- Ce faci Vasile? Văd că îți place muzica electronică! Spuse unchiul Ion. Te impresionează acest spectacol?

- Dimpotrivă nea Ioane, mă uit la acea mare de oameni strânsă pe străzile metropolei și văd pe chipul lor fericire și extaz. Fiecare din ei au câte un motiv să fie fericiți. Însă, stau și mă gândesc, peste două luni ce fețe or să aibă? Când Acerbus va lovi Pământul, multe lucruri neobișnuite se pot întâmpla. Se pare că de la dispariția dinozaurilor nu au mai fost astfel de evenimente pe Terra. Dar noi știm că acum este finalul. Atunci au dispărut balaurii, acum s-ar putea să apară din nou.

- Vasile, eu știu râvna ta, ai mare dreptate! și eu mă gândesc la tinerii aceștia. Uită-te la ei ce frumoși sunt! Eu mi-am trăit traiul, mi-am mâncat mălaiul, cum zice românul, dar ei săracii, sunt tineri. Ar fi meritat să trăiască bine și ei până la adânci bătrânești.

- Nea Ioane, matale ești om bătrân. Eu, la fel, deja te urmez. Acum de ar veni sfârșitul vieții noastre, ce vom face noi cei bătrâni în păcate? Tinerii ăștia nu au multe păcate, sunt spovediți și iertați. Dar ce vom face noi ăștia bătrâni, care toată viața am trăit după legile trupului și acum când dăm cu capul de sus, ne trezim și noi că suntem negrii la suflet.

- Niciodată nu e târziu Vasilică tată! Lasă, că Hristos ne primește și pe noi ăștia învechiți în rele. Numai să ne cerem iertare și să ne despărțim de tovarășii noștri de viață, dracii!

- Da nea Ioane, mare dreptate ai! Așa este, dar mă doare inima pentru toți cei din jurul meu care nu înțelege ce mare pericol ne paște!

- Domnule Vasile, despre ce pericol este vorba? - spuse tânărul Ștefan, prieten din copilărie cu fii săi - Mă iertați, dar am tras cu urechea la conversația cu domnul Ioan.

- Mai Ștefănele, eu te știu pe tine de când erați la grădina de copii din cartier cu Iulian al meu. Mi-ești la fel de drag ca și cum ai fi fiul meu. Măi copile, treaba este foarte periculoasă.

- Ce s-a întâmplat?

- Păi, cum sa-ți explic, pe lângă faptul că Terra este amenințată de un cataclism, prin lovirea planetei de acest asteroid otrăvit, mai este și latura religioasă a problemei. Eu știam despre tine și familia ta că sunteți membrii ai Bisericii Universale Divine, așa este?

- Da, întradevăr, suntem credincioși divini dintotdeauna. Bunicii noștri au trecut la acest cult imediat după război. Este cel mai complet cult.

- Ce înțelegi prin cult complet?

- Pai aici sunt toate elementele religiozității în general. În biserica noastră își găsește liniștea sufletească toate cultele religioase existente. Oricine este binevenit și este tratat ca membru egal, indiferent de cultul din care face parte. Este o stare de evoluție spirituală care depășește limitele credinței primare a oamenilor, când erau încătușați în dogme. Noi nu ne închinăm unui singur dumnezeu. Acceptăm orice divinitate pe motiv că practic este una și aceiași, doar numele ei este diferit. Că îi zice Yahve, Brahma, Shiva, Manitu, Zamolxes sau altcumva, este Unul și același. Iar orice om evoluat spiritual din istoria omenirii cum ar fi Budha, Isus sau Mohamed, pentru noi sunt repere ale evoluției spirituale, fiecare dintre ei reliefând câte o fațetă din complexitatea Creatorului. Ce poate fi mai minunat decât acest lucru?

Tânărul vorbea cu înfocare, având pe față un zâmbet sincer, încercând prin gesturi și tonalități diferite ale vocii să convingă auditoriul. Toți cei de la masă rămăseseră atenți la vorbele acestuia. Toți erau creștini ortodocși și nu se așteptau să aibă invitați printre ei un membru al BUD. Fiecare asculta și îl privea pe tânăr cu un oarecare interes, mai mult pentru a afla punctul său de vedere.

- Dragă Ștefan, cine ți-a ales acest nume frumos? – întrebă Vasile.

- Tatăl meu, el am înțeles că mi-a ales numele când am fost confirmat de biserică la nașterea mea.

- Știi cine a fost Sfântul Ștefan?

- Nu, de fapt toți suntem sfinți, fiecare în felul său.

- Mda, teoretic da, dar depinde ce înțelege fiecare prin sfințenie. Cum înțelegeți voi sfințenia?

- Pai, să fii un om modest, drept, înțelept, să ai milă de cei în nevoi și să fii tolerant cu oricine.

- Chiar și cu diavolii?

- Noi nu credem în așa ceva. Nu există diavoli. E un concept uman inventat care să justifice atitudinea negativă a oamenilor. „L-a pus dracu' să facă una sau alta!"

- Tată, te rog frumos, să nu facem din această noapte festivă o tribună a disputelor religioase! – interveni Iulian.

- Da, ai dreptate fiule, așa este. Haideți să închinăm un pahar pentru începerea unui nou an în care să avem parte numai de bucurii. Mai sunt câteva minute și acest an va fi istorie. Dumnezeu să ne binecuvânteze cu darurile Sale. Să avem grijă de sufletele noastre! Doamne ajută!

Vasile ridică un pahar cu vin alb de fetească românească, zâmbind către toți invitații.

- Doamne ajută! Răspunseră ceilalți meseni, ridicând paharul fiecare.

Vasile privea asistența cu un zâmbet discret pe buze. Se bucura împreună cu ei pentru un lucru pe care nu îl înțelegea fiecare la fel. Unii se bucurau pentru ca au mai trecut un an din zbuciumata lor viață, alții se bucurau pentru diferite realizări în plan profesional, alții pur și simplu se bucurau de comuniunea veselă ce avea loc la acea întrunire, însă fiecare avea în inimă un sâmbure de teamă pentru ziua de mâine. Numai Ștefan era senin și nu părea că se teme de ceva. Era volubil, pus pe glume și nu ezita să ia în râs „pietroiul" care amenința Terra.

Afișajul orologiului de pe un perete mai arăta doar 5 minute până la ora 00:00. Toată lumea era din ce în ce mai agitată, așteptând ca noul an să înceapă să se aștearnă în fața lor, precum un covor ce se întinde în fața noilor veniți. Un covor pe alocuri frumos și curat dar pe alocuri plin de ghimpi și mărăcini, care îngreunează drumul. Vasile cu o sticlă de șampanie în mână umplu paharele invitaților pentru a nu-i găsi noul an cu ele goale. Pe marele ecran se derulau imagini

cu întâmplări din anul ce tocmai se termina, pe fundal fiind acele unui ceasornic care mergea sigur spre miezul nopții.

- Șase, cinci, patru, trei, doi, unu, La mulți aaaani! Strigară toți în cor.

Ciocneau paharele și se îmbrățișau unii cu alții urându-și fiecare un an nou fericit, plin de realizări și bucurii.

- Stimați invitați – începu Vasile cu glas mare – vă rog să ne așezăm și să dăm cuvântul celui mai în vârstă decât noi, să țină un toast în cinstea acestei seri! Unchiule Ioan, ai cuvântul!

Bătrânul deja era obișnuit cu acest ritual. An de an ținea un cuvânt în fața oaspeților, fiind cel mai vârstnic dintre ei. Se ridică ușor în picioare și potrivindu-și glasul, cu o emoție vădită începu să vorbească încet:

- Iubiții mei, dragii mei nepoți, strănepoți, dragi invitați! Îmi este foarte greu acum la aproape optzeci de ani să mai vorbesc. De când iubitul meu frate Gheorghe, tatăl lui Vasile, a trecut la Domnul, eu am rămas cel mai vârstnic. Pentru mine este o onoare, dar în același timp este și un motiv de întristare. Bătrânețea este o haină grea. Aș dori să mai fiu tânăr o dată. Privesc fețele acestor tineri de la masă și îmi amintesc anii mei de tinerețe, când era foarte greu să trăiești. După război totul era scrum. Acum totul e refăcut. Toți sunt fericiți. Viața a început să fie ușoară. Un singur lucru ne umbrește fericirea! Pericolul de a ne pierde sufletele. Acerbus va trece, va lăsa urme pe Terra. Însă cei ce vor pierii sunt ei pregătiți oare pentru trecere? Suntem noi pregătiți pentru a ne întâlni cu Hristos? Aici am observat că sunt invitați și din biserica universala divină. Acum încerc să vorbesc după credința mea străbună de care nu m-am lepădat. Sunt român si vreau să mor în legea pe care Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat la apostolie, a lăsat-o acestui neam străvechi. Fraților, după cum știți, e posibil ca foarte curând să se înceapă o prigoană împotriva celor de o credință cu mine. Nu vreau să stric această sărbătoare, dar când mortul e pe masa, nu poți să cânți la țambal și să joci de bucurie. Trebuie să fim gata să înfruntăm cu curaj prigoana, chiar cu prețul martiriului. De mâine, după cum știți, nu mai există banii cash, toți banii i-am depus în conturile băncilor. Conturi ce ar putea fi confiscate în urma unei eventuale prigoane împotriva celor ce nu vor accepta însemnul acela. Fiecare în adâncurile conștiinței sale știe ce are de făcut. Fiecare și-a făcut planuri de viitor. Deci, iubiții mei, aveți grijă de ceea ce aveți mai scump. Sufletele voastre să le salvați! Să nu ne trezim dincolo că suntem înfășcați de înfiorătorii draci și să ne ducă pe noi la chinurile cele

veșnice. Că nu știm fiecare cât mai avem de pribegit pe aceste meleaguri și vom pleca de aici neluând nimic după noi.

Acum, în aceste clipe de relativă fericire, să ne îndreptăm atenția spre viitorul copiilor noștri și să ne ajute Bunul Dumnezeu în toate demersurile și planurile pe care ni le-am făcut în noul an.

Astăzi este ziua Sfântului mare Ierarh Vasile, stâlp al ortodoxiei și far ce luminează încă peste milenii calea de urmat al poporului drept credincios.

Vasile, îți doresc un sincer „La mulți ani!" și să fii fericit și aici pe acest pământ, cât mai ales alături de Domnul nostru Iisus Hristos pentru veșnicie!

În încheiere, ridic acest pahar, privindu-vă cu dragoste pe toți și vă îndemn să mă ascultați în ceea ce v-am povățuit. Domnul să ne binecuvânteze pe toți cu Harul Său cel sfânt. Amin!

La mulți ani!

- La mulți ani! – răspunseră mesenii la un ison.

Bătrânul se așeză din nou încet pe scaunul său în timp ce restul mesenilor începuseră să se îmbrățișeze fericiți. Pe ecran se derulau imagini cu un foc de artificii. Pe cerul Stânceniului de asemenea era un foc de artificii magnific. Toată lumea era fericită. Toți se îmbrățișau. Vasile si Maria stăteau unul lângă altul privind cerul luminat de steluțe colorate. Cei doi fii ai lor împreună cu prietenii lor ieșiseră în curte și se veseleau de momentul magic al trecerii anilor. Vasile privea tăcut la ei și în sufletul lui plângea de durere. Un oftat discret îl trezi la realitate. Pocnetele artificiilor îi străpunseră dintr-o dată urechile. Zăpada din curte lua tot felul de nuanțe colorate, având fel de fel de reflexe.

- Ce vom face Maria? Cum vom trece peste aceste mari ispite?

- Dumnezeu să fie cu noi Vasilică. Vom vedea. Acum hai să intrăm și să cinăm.

Invitații se liniștiră ocupând locurile la masă și începură să servească din bucatele alese. Toți erau oarecum tăcuți și vorbeau în grupuri fiecare pe diferite teme. Tinerii se tachinau cu diferite glumițe usturătoare unii pe alții distrându-se pe seama acestora. Ceilalți discutau încet pe fundalul muzicii emise de consola centrală. Așa trecură câteva zeci de minute când bătrânul Ioan se scuză pentru a merge la culcare.

- Dragii mei, pe mine mă iertați, eu mă retrag spre odihnă. Vârsta mea nu îmi mai permite să vă fiu companie. Vă doresc multa sănătate și un an nou fericit! La mulți ani Vasile!

- Noapte bună unchiule Ioan, mâine de dimineață ne însoțești la biserică. Trebuie să îl comemorăm pe Sfântul Ierarh Vasile.

- Te rog să mă cari și pe mine cu tine nepoate. Nu mă lăsa acasă. Mulțumesc pentru toate. Noapte bună!

- Somn ușor unchiule Ioan! - spuse Iulian.

După ce bătrânul se retrase, ceilalți continuară să cineze. Era aproape ora unu. Tinerii prieteni ai lui Florin și ai lui Iulian se ridicară de la masă pregătindu-se de plecare. Vroiau să meargă la un club din cartier să continue distracția.

Iulian se apropie de tatăl său și îi spuse:

- Tată, aș dori să merg și eu cu ei. Te superi dacă mâine de dimineață nu voi merge la biserică împreună cu voi. M-a rugat Ovidiu să merg și eu cu ei. Florin nu vrea să meargă. Dar eu aș dori să merg. Am nevoie de puțină destindere după zilele acestea încordate. Ce zici, te superi pe mine?

- Iulian, tu știi cât de mult te iubesc. Întradevăr, nu pot spune că mă bucur că nu mergi împreună cu noi la cina Domnului. Dar tu știi foarte bine ce este bine și ce este rău de făcut. Alegerea este a ta. Nu te pot obliga. Însă să știi că nu este bine ce faci dacă mergi în acel club. Faci cum vrei tu.

- Tată, te rog, nu te supăra! Mai am câteva zile și mă întorc în cazarmă. Cine știe ce se mai poate întâmpla.

- Cum vrei tu.

Iulian se îndreptă spre grupul de tineri și plecară împreună. Ceilalți oaspeți, pe rând se ridicară de la masă retrăgându-se la culcare. Vasile si Maria rămaseră ultimi. Trebuiau să se odihnească. Urma un an nou plin de surprize.

*

Totul trecu așa de repede. Sărbătorile de iarnă trecuseră în grabă. Nici nu apucaseră să se bucure de ele că au și trecut. Era deja 10 ianuarie. Toți își începuseră activitatea după o mică vacanță de iarnă. Animația orașului a intrat în normal. Străzile aglomerate de pietoni și vehicule de transport de persoane și mărfuri dădeau

impresia unui furnicar plin de viață și în mare forfotă. Pe deasupra străzilor, pe culoarele de zbor stabilite de portalul central al orașului zburau aerodine private grăbindu-se fiecare spre destinații diferite. Un zumzet general ca un roi de albine se auzea în atmosferă, acest zgomot era produs de motoarele autovehiculelor și aerodinelor. Majoritatea foloseau energie produsă din micro-reactoare atomice, combinată cu energie electrică produsă de generatoare solare. Tehnologia în ultimii ani luase o întorsură majoră, odată cu descoperirile făcute în domeniul energiei nucleare. Orice utilaj sau mașină se putea alimenta cu energie electrică generată de mici micro-reactoare atomice. Practic, revoluția tehnologiei de aici a început. Casele și clădirile erau alimentate de către aceste tipuri de reactoare, toate utilitățile fiind produse de fiecare clădire în parte. Autonomia energetică a fiecărei persoane a dus la un avânt al industriei, serviciilor și comerțului, reducându-se costurile de producție în mod considerabil. Schimburile comerciale au luat un avânt considerabil, mai ales de la renunțarea la fluxul monetar cash, rămânând doar cel virtual de cont. Noua monedă virtuală, dinarul, care înlocuise la începutul anului vechiul terran, căpătase un rol esențial în deblocarea fluxului economic în cadrul uniunii. Orice tranzacție sau schimb comercial se face rapid, contravaloarea mărfii sau serviciului făcându-se electronic prin folosirea cardurilor personale. Fiecare persoană este obligată prin lege să poarte asupra sa cardul personal cu transponder încorporat, care este sesizat de senzorii speciali plasați în cele mai diverse locuri. Pe toate arterele de circulație, din loc în loc sunt dispuse mici dispozitive de detecție a transponderelor și a ființelor vii, în special al oamenilor, bazate pe detecția câmpurilor bioenergetice. În cele mai neobișnuite locuri, în munți, în păduri sau în locuri foarte aglomerate sunt amplasate astfel de dispozitive. Toate sunt conectate la un portal local de stocare a informațiilor, iar portalurile locale sunt interconectate între ele și de asemenea conectate la portalul central al uniunii. Este exact ca o pânză de păianjen ce acoperă întreaga suprafață a uniunii. O rețea de monitorizare reală și foarte exactă a tuturor aspectelor sociale, economice și financiare din cadrul uniunii. O pânză de păianjen în centrul căreia se află portalul central care știe tot și poate controla tot. Cine sa fie oare păianjenul?

În familia lui Vasile lucrurile au început să se precipite. Băieții s-au întors la unitatea școală din Boseos. Florin cum a ajuns, a ieșit la raport și motivând probleme ce țin de familie și sănătatea părinților a depus un raport de demisie, urmând să plătească contravaloarea școlarizării din cei trei ani de studiu. Comandantul unității, un om

trecut de a doua tinerețe, a simțit în comportamentul tânărului ceva ciudat și ieșit din comun. Îl rugă să vină până în biroul său pentru a lămurii unele aspecte. Tânărul se prezentă la raport și puțin precipitat în glas intră în biroul comandantului.

- Să trăiți domnule comandor. Sunt Elev Plutonier Adjutant șef Poenaru Florin. M-am prezentat la ordinul dumneavoastră!

- Aaaa, Florin, intră te rog, ia un loc, fă-te comod.

- Mulțumesc domnule comandor!

Florin luă loc timid pe o canapea de piele din fața biroului de lucru al comandorului. Bătrânul comandor scria ceva care îi capta atenția. O tăcere grea de câteva clipe se așternu în biroul ornat cu machete de modele de nave de luptă, aerodine, nave spațiale sau poze vechi cu avioane de luptă. Florin le privea fascinat. Întotdeauna i-au plăcut aparatele de zbor. De mic a fost fascinat de acest domeniu. Însă, nu întotdeauna se merită să faci ce îți place în viață, mai ales dacă există pericolul de a face lucruri impardonabile în numele unor principii ce se opun legilor divine. Într-un târziu, comandorul termină ce avea de scris și îl interpelă pe tânărul elev.

- Hm, Florin, acum aș vrea să discut cu tine puțin mai neoficial. Ești ca și fiul meu. Ai avut rezultate remarcabile pe toată perioada școlii. Ești printre cei mai buni elevi ai școlii noastre. Sincer, nu te înțeleg. Ce se întâmplă cu tine? De ce vrei să pleci? Am vrut să stau de vorbă cu tine înainte de a semna ordinul de retragere în rezervă. Te rog să îmi spui sincer de ce vrei să întrerupi școala acum înainte de a o termina? Mai ai două luni și dai examenul de grad. Este păcat ce faci. Te ascult!

Un fior rece îl trecu pe șira spinării pe Florin. Trebuie să dea o explicație foarte clară și credibilă.

- Domnule comandor, vă rog să mă scuzați. Am emoții mari și în același timp mă încearcă tot felul de sentimente. Întradevăr mai am câteva luni și termin stagiul de pregătire. Mi-am dorit foarte mult acest lucru. Dar trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră și cu mine însumi, indiferent de consecințe.

- Te rog Florin! Ascult.

- Domnule comandor, acum în vacanța de iarnă, în timp ce mă aflam în permisie, am avut unele discuții cu părinții mei și mai ales cu tatăl meu. Tatăl meu este un om foarte inimos și credincios. Noi suntem, după cum bine știți creștini ortodocși din tată în fiu, iar acum, în

această perioadă în comunitatea noastră este mare forfotă și îngrijorare. În primul rând cu Acerbus, care după cum știți, a băgat panică în toată lumea. Apoi în afară de aceasta este vorba și de legile financiare nou luate cu introducerea dinarului virtual.

- Ce importanță are pentru tine aceste lucruri?

- Este complicat domnule comandor. Are importanță în primul rând religioasă. Sunt niște profeții vechi creștine care acum se pare că se împlinesc. Poate ați auzit despre ele. Se vorbește peste tot de Baruch, despre iminența ca acesta să ajungă lider mondial și despre puterile lui neobișnuite.

- Da, întradevăr, este un personaj nemaiîntâlnit în toată istoria umanității, în afară de Hristos, pe care voi ortodocșii îl considerați Dumnezeu.

- Nu vă supărați că vă întreb, dumneavoastră ce orientare religioasă aveți?

- Florin, eu sunt ateu. Sunt un om liber, fără prejudecăți sau dogme care să îmi încătușeze conștiința. Eu pot înțelege foarte bine pe oricine din punct de vedere religios. Vă înțeleg pe toți, indiferent de orientarea religioasă. Deci trebuie să înțeleg că motivul demisiei tale este de natură religioasă?

- Da domnule comandor. Trebuie neapărat să fiu lângă familia mea, mai ales lângă tata, pentru a nu face vreun lucru nesăbuit sau să nu pățească ceva rău. Fratele meu este o fire mai rebelă, independent, este îndrăgostit de o fată neortodoxă și vrea să fie împreună cu ea. Eu însă înțeleg mai profund implicațiile continuării drumului pe care l-am ales până acum și consider că în curând este posibil ca armata să fie folosită împotriva credincioșilor, și în special al ortodocșilor.

- Cum să fie posibil acest lucru Florin?

- Represiunea generală, inclusiv armată împotriva celor care nu doresc să se supună unui regim dictatorial iminent. Acesta este motivul meu. Doresc să părăsesc până nu este prea târziu acest sistem. Poate mă veți înțelege și sper din tot sufletul să înțelegeți opțiunea mea. Vom plăti școlarizarea și tot ceea ce implică retragerea mea din rândul forțelor aeriene unionale. Tatăl meu va plăti statului absolut tot.

- Hm, interesant! Înseamnă că este ceva destul de serios în rândurile voastre a ortodocșilor. Sincer, nu prea înțeleg motivul real, conotația religioasă a deciziei tale, dar îți mulțumesc totuși pentru sinceritatea

ta.

- Vă mulțumesc pentru înțelegere domnule comandor!

- Bine Florin, azi voi trimite ordinul de retragere către Comandamentul General al Forțelor Aeriene Unional. Sper să înțeleagă ei mai bine cererea ta. Îți doresc în continuare mult noroc și succes în viitoarea ta viață de civil … necalificat. Sper că te vei descurca cumva în viață.

- Să sperăm că mai avem multă viață de trăit domnule comandor. Vă mulțumesc pentru înțelegere! Să trăiți domnule comandor!

- Bine tinere, mergi și pregătește-te să predai tot echipamentul. Vei aștepta câteva zile până când vei primi ordinul de retragere în mod oficial. Până atunci vei sta în companie și vei executa lucrări administrative.

- Am înțeles! Să trăiți!

Salută în poziție de drepți retrăgându-se spre ușa biroului. Când a ieșit în anticameră cancelarul îl privi cu un zâmbet înțelegător șoptindu-i încet la ureche câteva cuvinte:

- Să știi că te înțeleg și îți doresc mult succes și mai ales noroc. Apreciez curajul tău!

- Am nevoie de ajutorul lui Hristos mai mult decât de noroc domnule Plutonier Adjutant șef. Și eu vă doresc numai bine. Să trăiți!

Ieșii din anticameră după ce salută pe bătrânul adjutant care mai avea puțin până la pensionare.

Pe holul companiei sale, Florin apelă pe tatăl său prin sistemul de comunicații globale.

- Salutare tată, îți dau o veste bună! În câteva zile voi veni acasă. Aștept ordinul oficial de retragere. Trebuie să plătim datoriile către stat.

- Stai liniștit băiete, totul e pregătit, numai să îmi dai coordonatele contului în care să vărsăm banii. Ai grijă de tine! Iulian ce face?

- E bine tată, a intrat în programul de pregătire. Eu sunt oprit. Voi curăța cartofi la popotă până voi părăsi unitatea.

- E bine fiule! Ai grijă de tine. Te așteptăm cu drag! Eu și mama ne gândim la voi cu dragoste. Dumnezeu să vă aibă în paza sa și să vă lumineze gândurile pentru a merge pe calea cea buna!

- Mulțumesc tată, vă sărut! La revedere!

- La revedere fiule!

O lacrimă discretă apăru în colțul ochiului lui Vasile. Gândul său era la Iulian, care de când a plecat înapoi din permisie nu l-a sunat niciodată.

Aștepta cu nerăbdare vești de la Florin, avea banii pregătiți. Vânduse aproape toate bunurile de valoare din curte, utilaje, mașini sau alte bunuri din cadrul afacerii sale de creștere a păsărilor de curte. Avea banii toți în cont și urma să achiziționeze tot ceea ce avea nevoie pentru aventuroasa sa decizie. Îl aștepta și pe Florin, brațul lui drept cel tânăr care acceptase să îl urmeze. Maria îl sprijinea moral, chiar dacă nu dorea să îl urmeze. Vroia să fie sigură că tot acest plan de rezistență al colonelului Teodorescu nu este o greșeală din start. Soțul sau nu o judeca și nici nu o presa psihic pentru a merge cu ei. A lăsat totul la latitudinea ei. De fapt și la urma urmei era decizia ei, nu trebuie să intervină nimeni brutal în viața celorlalți. Totul se face din conștiință și din libera voință a fiecăruia. De fapt era condiția de bază a organizării acestei mișcări de rezistență în fața prigoanei oculte a lui Baruch.

Vasile era mereu atent la toate noutățile ce se derulau în ultima vreme pe canalele oficiale de știri. Asteroidul Acerbus se apropie vertiginos de Terra, lumea este în panică, mai ales emisfera sudică din zona Oceaniei, unde se preconizează că va avea loc impactul. Baruch apare în fiecare zi pe ecranele monitoarelor cu fel de fel de vindecări miraculoase sau fapte neobișnuite care hipnotizează populația prin nefirescul lor. Înfricoșează poporul prin nefirescul, neobișnuitul și măreția faptelor sale. Este ovaționat și apreciat de toată lumea. Este lăudat și amintit în interviuri și emisiuni de cei mai mari lideri unionali. Papa Sintreya șeful Bisericii Universale Divine, îl divinizează, declarând credincioșilor BUD că duhul lui Dumnezeu este cu acest om, declarându-l chiar Fiu al lui Dumnezeu. Ascensiunea politică și religioasă a lui Baruch era uimitoare. Era ceva fascinant. Toată lumea păgână din afara ortodoxiei il privea cu admirație și era vrăjită de charisma și personalitatea acestui om aparent complet ce tinde spre perfecțiune. El știa practic tot ce se întâmplă pe mapamond fără să urmărească știrile, ci pur și simplu era informat mental în duh cu cele mai importante activități și manifestări politice și sociale de pe glob. Nu de puține ori a dat de înțeles patriarhului ortodox Flavian că nu îl agreează datorită rezistenței psihice a acestuia la fascinanta sa imagine publică. Prea

Fericitul Patriarh Flavian a declarat nu de puține ori că se supralicitează imaginea publică a lui Baruch, de multe ori afirmând că acesta se folosește de forțe malefice și oculte în scopul de a impresiona mase mari de oameni. Cine înțelegea sensul acestor declarații imediat își dădea seama că Baruch de fapt folosește puterile întunericului pentru a săvârșii aceste false minuni prin care impresiona omenirea. Dar cum ortodoxia rămăsese singurul cult creștin cu adevărat, care propovăduia existența vrăjmașilor diavoli, iar ceilalți nu credeau în existența acestora asimilându-i cu extratereștrii, care din ce în ce mai des își făceau apariția pe diferite meridiane ale globului înspăimântând oamenii, era oarecum firesc ca societatea umana să privească pieziș pe ortodocși, considerându-i mistici, învechiți, chiar imbecili. Din această cauză, Baruch se bucura de aprecierea întregii omeniri, fiind considerat un adevărat om înzestrat cu puteri divine, fiind chiar din ce în ce mai mult asimilat unui zeu, printr-un cult al personalității exacerbat. Era un trend, o modă chiar, ca fiecare om sa aibă asupra sa sau în casa sa o fotografie sau un tablou pus la loc de mare cinste in locuința fiecăruia sub care ardea o lumânare parfumată.

Omenirea trecea printr-o perioadă prosperă din punct de vedere material. Uniunea statelor independente luase un avânt economic fără precedent. Tehnologia spațială și cea a energiei nucleare era pe culmi ne mai atinse vreodată. De asemenea telecomunicațiile și transporturile terestre, aeriene si maritime erau dotate cu cele mai înalte descoperiri științifice. Societatea umană trecea printr-o perioadă de dezvoltare economică și culturală foarte avansată. Legea trona peste toate aspectele sociale. Era o lege destul de aspră, cu pedepse ajungând până la executare pentru fapte ce aduc atingere securității unionale sau a vieții oamenilor.

Zorgii erau singurii care nu se încadrau în limitele legale, fiind urmăriți și dați în consemn pe întregul teritoriu al uniunii. Făceau parte dintr-o organizație ocultă numită ZORG care avea ca scop principal lupta împotriva puterii globale ce se instalase în urma marelui război. În esență ei doreau să destabilizeze orânduirea mondială prin atentate și jafuri ale marilor exponenți locali sau centrali ai puterii unionale. Erau greu de depistat deoarece aceștia nu aveau carduri biometrice asupra lor când săvârșeau faptele și erau organizați foarte bine. Acțiunile lor de sabotare și de jaf erau spontane, membrii fiind convocați instantaneu de șefii lor fără să știe misiunea sau coordonatele acțiunii. Erau instruiți cu câteva minute înainte de a acționa. Majoritatea erau tineri, și erau antrenați în

ascuns chiar în săli de forță sau de sport din localităților. Apartenența lor la această mișcare era ocultă. Nimeni din familia lor nu știa că este zorg. Când era convocat pentru acțiune zorgul era anunțat prin mesaje verbale transmise direct la ușa locuinței sale de către alți zorgi cu misiune de curieri, pentru a nu folosi sistemele de comunicații ce puteau fi urmărite. Erau informați cu data ora si locul unde trebuia să fie prezent la un moment dat. Se știe foarte puțin despre structura lor de organizare și nu se știe cine era practic șeful lor suprem pe care nu îl cunoșteau nici ei dar căruia îi spuneau „Marele zorg". În zona Stânceniului acționau zorgi veniți de obicei din Boseos sau localitățile mai mari din jurul lui. De fapt printre ei erau și bande de tâlhari care își luau denumirea de zorgi dar care nu aveau legătură cu doctrinele și scopurile organizației oculte ZORG. Erau numai niște tâlhari ce urmăreau jefuirea și acapararea de bunuri de valoare pentru ei înșiși. Zorgii autentici aveau costumații de luptă standard, cu fețele acoperite și cu armament sofisticat ce putea fi folosit mai ales pe timpul nopții. Falșii zorgi, care de fapt erau cunoscuți de forțele de odine și dați în urmărire generală, erau infractori jalnici cărora le făcea plăcere să jefuiască sau să ucidă. Nu își acopereau fața în timpul misiunilor, erau neorganizați și de multe ori erau capturați de forțele de ordine. Oricum, aceștia reprezentau singura teroare a populației. În rest societatea umană era liniștită, se dezvolta economic, cultural și trăia după cele mai moderne standarde. La începutul anului se introduse-se cardul biometric cu transponder care era în permanență monitorizat de către senzorii biometrici amplasați peste tot în zonele populate cât și în zonele mai puțin populate din munți. Aceste carduri au încorporate un transponder ce emite la distanță informații despre persoana posesoare care se afla in zonă, fiind recepționate de către senzorii biometrici de la distanțe de până la cinci kilometrii. Cu ajutorul lor se face identificarea persoanelor, cât și tranzacții financiare din conturile bancare atașate acestuia. Practic acum s-a simplificat foarte mult modul de tranzacționare a sumelor, plăților, cumpărăturilor, deoarece banii fizici nu mai există și plata contravalorii mărfurilor se face automat din cont în momentul când persoana iese cu coșul de cumpărături din supermarketuri sau magazine. Deblocarea circuitelor financiare din economie a dus la un avânt nemaiîntâlnit al creșterii economice din uniune, prin scăderea timpului de rulaj al mărfurilor.

Vasile avea în cont banii necesari pentru plata contractului de școlarizare militară a lui Florin, dar și banii necesari pentru achiziționarea de bunuri și materiale necesare misiunii lor viitoare.

Deja cumpărase multe lucruri din kitul de supraviețuire minim indicat de colonelul Teodorescu. Mai vroiau să cumpere unele lucruri dar dorea să le ia împreună cu fiul său. Banii pentru kitul de supraviețuire pe care trebuia să îl procure pentru toți colonelul Teodorescu, fuseseră virați de către Vasile încă de la începutul lunii ianuarie. Fiecare trebuie să plătească pentru kitul personal o sumă de bani stabilită pentru fiecare membru în parte. În contrapartidă fiecare primește lada cu acest kit în momentul în care se dă semnalul plecării. Vasile aștepta sosirea lui Florin acasă pentru a da semnalul colonelului că sunt pregătiți pentru pribegie.

CAPITOLUL V - Frontiera

Zorile mijeau timid spre rasarit iar vântul bătea cu rafale scurte printre crengile brazilor incărcați cu zăpadă. Pe drumul forestier se circula greu. Transportorul montan cu motor puternic trăgea din greu la deal pe drumul inclinat și ondulat printre brazi. Totul era alb, iar liniștea muntelui era sfâșiată doar de sfârâitul motorului. În cabina pasagerilor erau câțiva bărbați femei și copii care priveau tăcuți prin hublourile laterale peisajul mirific de iarnă ce li se descoperea. Cu capetele plecate, parcă murmurând ceva inteligibil, într-un colț stăteau Vasile si Florin, cu fețe triste și cu priviri fixe ce străpungeau parcă podeaua transportorului. Doar ondulările drumului mai mișcau pasagerii în mod sincron, toți fiind de fapt tăcuți, triști și cu fețe nedumerite. Totul s-a întâmplat așa de repede în acea dimineață. În câteva minute erau treziți și deja îmbarcați în transportor.

La ora 4:00 AM pe consola globala Vasile primi un mesaj de la colonelul Teodorescu: **UFU – Mare este Dumnezeu! – UFU**

Bezmetic de somn, se dezmetici greu si merse direct la dormitorul lui Florin unde ciocăni încet la ușă. Florin răspunse cu greu iar tatăl îi șopti ușor prin ușă: **UFU – Mare este Dumnezeu! – UFU.**

Ușa se deschise repede și fața mototolită de somn a lui Florin se arătă în deschizătura ușii.

- Gata tată? Plecăm?

- Fiule, gata! Ai zece minute să fi echipat.

Vasile merse înapoi în dormitor, se apropie încet de patul în care Maria dormea liniștită, se aplecă deasupra ei și o sărută pe frunte cu lacrimi în ochi. Femeia se trezi si îl privi mirată pe Vasile care stătea aplecat deasupra ei cu ochii plini de lacrimi.

- Vasilică, ce ai pățit?

- Maria, știi, trebuie să îți spun ceva important.

- La ora asta? Ce ai pățit bărbate?

- Maria, ... gata!

- Ce gata? Ce vrei să spui?

- Maria... un nod i se puse în gât nemai putând să vorbească.

- Ce s-a intâmplat Vasile? Te porți de parca a murit cineva!

- Chiar a murit Maria! Am murit unul pentru altul.

Vasile se așeză pe marginea patului continuând să o privească pe femeie cu lacrimi în ochi.

- Ce s-a întâmplat Vasilică? Spune te rog ceva?

- Maria, gata, eu cu Florin trebuie să plecăm!

- Când, acum?

- Da, în 30 minute o să vină să ne ia de la poartă!

Femeia sări din pat ca arsă, tremurând toată și bolborosind cuvinte neinteligibile, privind speriată pe Vasile.

- Stai calmă Maria. Doar știai că odata și odata trebuie să plecăm.

- Păi, da dar, cu mine ce se va întâmpla?

- Maria, tu ai ales. Nu ai vrut să îmi urmezi. Acum e prea târziu. Rămâi acasă și îl aștepti pe Iulian să vină în permisie. Eu cu Florin trebuie să înfruntăm necunoscutul.

- Dar nu se mai poate amâna? Măcar o săptămână!

- Nici macar 10 minute. Dacă pierd transportorul nu mai pot pleca niciodată.

Vasile se ridică în picioare repede, se însemnă cu semnul sfintei cruci și porni spre baie să se pregătească.

Maria îi urmă până la ușa băii vorbind într-una speriată.

- Nu se poate să pleci așa, în toiul nopții și fără să știi dinainte. De ce atâta secretomanie. Puteai să mă previi și pe mine.

- Acum 5 minute am primit mesajul de plecare. Nu știam nci eu. Răspunse bărbatul prin ușa închisă a toaletei.

- Da, dar eu cum voi justifica absența ta? Ce voi spune celorlalți vecini, prieteni.

- Hm, Maria, te vei descurca cumva. Ești o intelectuală, trebuie să te descurci cumva.

- Și cum voi lua legătura cu voi?

Bărbatul apăru în ușa băii deja îmbrăcat și o privi direct în ochi pe femeie.

- Te-am rugat de atâtea ori să vi cu noi. Te-am implorat, ți-am ținut predici, am vrut să te sensibilizez, dar tu întotdeauna m-ai privit ca pe un visător retardat. Crezi că nu am observat faptul că de fiecare

dată mă aprobai doar formal, dar de fapt nu puneai preț pe vorbele mele. Treaba este destul de serioasă. Sunt peste cinci sute de suflete care vrem să fugim de dictatură și să înfruntăm bărbătește pe Antihristul acesta de Baruch. Deja am stabilit că tu vei sta acasă. Acum ce mai vrei? Te iubesc și te voi iubi întotdeauna, dar nu te voi iubi mai mult decât pe Hristos. Eu nu doresc să mă despart de El pentru tine. Tu vrei însă să te desparți de El pentru viața tihnită pe care ți-o va da Baruch. O să ajungi să te cuprindă remușcarile și vei ajunge chiar să mă urăști amarnic pentru că fac acest lucru. De aceea nu mai poți merge cu noi. Ruptura în familia noastră nu am produs-o eu, ci Hristos care ne cheama la El de mii de ani. Unii l-au urmat, alții nu! Multe familii au fost destrămate pe vecie, unii alegând iadul iar alții Raiul Dumnezeiesc! Nu suntem singurul caz. Așa că te rog, fără scene și fără lamentări! Mă grăbesc foarte tare.

Mesajul destul de răspicat al bărbatului a redus-o la tăcere pe femeie. Vasile se mișca foarte grabit prin cameră luîndu-și într-o raniță lucrurile pregătite deja demult. Merse în debara și trase afară de acolo un cufăr de lemn cu mâner, pe care apucându-l cu nădejde îl scoase afară pe holul casei. Florin în același timp ieșea din camera sa îmbrăcat și cu cufărul său după el. Ranițele militare din spate, hainele groase cu care erau îmbracați, bagajele asemănătoare, aminteau parcă de o alarmă dată în miezul nopții elevilor militari pentru a se aduna pe platoul școlii cu tot echipamentul asupra lor. Tot în acest mod, cei doi bărbați se îndreptară spre ușă să iasă în curtea acoperită de zăpadă. Era 20 februarie si iarna încă era în toate drepturile sale.

Maria merse spre Florin, îl cuprinse în brațe și cu lacrimi în ochi îi vorbi:

- Copilul meu drag, unde te duci puiul meu! Nu pleca, te rog!

- Mamă, hotărârea este luată. Este prea târziu să mai dau înapoi. Stii bine că așa trebuia să se întâmple. Acum a venit momentul despărțirii. Vom face tot posibilul să aflăm vești despre tine și să îți trimitem vești cumva despre noi. Îți dai seama că nu putem comunica pe mijloacele oficiale, doar cumva prin curieri secreți. Nici noi nu știm unde este locația campusului. Avem încredere în Dumnezeu, în părintele Mazilescu și în colonelul Teodorescu care deja sunt plecați de două săptămâni.

- Dar cum voi lua legătura cu voi?

- Maria, interveni Vasile, te rog mult, nu mai îngreuna situația. M-ai

dezamăgit profund pentru faptul că nu vrei să mergem împreună. Vom lua noi legătura cu tine cumva. Însă te rog din suflet, fă tot posibilul și încearcă să nu cumva să accepți acel implant nenorocit. Dacă apuci să îl implantezi, atunci nu vei mai fi tu însuți, vei fi controlată total de către forțele întunericului și vei face chiar rău celor dragi. De aceea este periculos pentru noi să luăm legătura des și direct cu cei rămași acasă. Acum, că ai ales să stai acasă, îl aștepti pe Iulian și poate vă va lumina Dumnezeu să ne urmați cumva. Am lăsat cardurile noastre în sertarul biroului meu. Nu mai avem nevoie de ele.

- Nu îmi vine să cred! Voi știați mai demult că așa trebuie să se întâmple?

- Maria, trebuie să ne înțelegi, nu este o glumă. Peste câteva zile va cădea Acerbus. Nu se știe ce se va întâmpla. Vom merge cât mai sus în munți. Iar peste aproximativ o lună, daca va fi bine în urma coliziunii cu acest asteroid, te vor chema să accepți implantul. Cum să stăm acasă așa de impasibili. știi bine toate aceste lucruri. Dar tu ai inima împietrită și nu înțelegi pericolul iminent ce va să vină. Acum trebuie să plecăm. Dă-mi voie să te îmbrățișez draga mea. Ai grijă de tine. Noi ... cine știe ce se va întâmpla ... poate nu ne vom mai vedea niciodată. Totuși nu îți spun adio! La bună vedere draga mea!

Bărbatul o strânse în brațe puternic, iar din ochii lor șiroiau lacrimi abundente. Florin cu un nod în gât îi prinse pe amândoi în brațe și rămaseră așa câteva minute, cu ochii închiși, fără să vorbească.

Eliberându-se din îmbrățișare, Vasile și fiul său apucară cuferele de lemn și ieșiră pe ușă fără să se mai uite înapoi. Ieșiră în curte îndreptându-se spre poarta care se deschidea încet la semnalul dat de Vasile din treacăt de la tabloul de comandă amplasat la ușa casei. Mergând spre ieșire Vasile chemă pe cei doi mioritici care ieșiră din cotețele lor. Bobiță și Karina se apropiară repede de Vasile iar acesta îi mângâie pe creștet.

- Haideți dragii mei că plecăm!

Cei doi câini parcă înțelegea totul. Se apropie de Maria și se gudurau pe lângă picioarele ei de parcă o rugau și ei să îi urmeze. Maria se uită la ei și cu lacrimi în ochi îi mângâie pe creștet vorbindu-le încet.

Vasile se uită la ceas și exclamă:

- Mai sunt trei minute și trebuie să apara transportorul!

Cei doi așezară cuferele unul peste altul la poarta casei și așteptau cuminți. Maria ieșind după ei la poartă plângea și își freca mâinile, bolborosind cuvinte neînțelese. Durerea era enormă. Toți erau agitați și triști. Drumul era fără de întoacere. Cei doi dulăi așteptau și ei unul lângă altul lângă vasile cu limbile scoase și privind mirați spre stăpânii lor.

La un moment dat se auzi sfârâitul unui motor de transportor montan. De după colț apăru un vehicol cu roți mari și cu formă lunguiață. Un fel de autobuz cu ferestre multe, dar cu patru perechi de roți mari ce ieșeau în evidență. Opri lângă cei doi iar o trapă ermetică se deschise coborând încet. Pe treptele trapei apăru domnul colonel Teodorescu având o față veselă încadrată de o barbă stufoasă și sură.

- Haideți dragilor, sunteți gata?

- Să trăiți domnule colonel. Gata!

- Maria, nu mai plânge, strigă colonelul către femeie văzând-o plângând în poarta casei. O să luăm noi legătura cu tine, îți vom trimite vești despre noi. Dumnezeu să fie cu tine femeie! Să fi tare și să nu uiți că sufletul tău e mai valoros decât întreg universul acesta material. Cu bine!

Cei doi suiră repede pe treptele trapei făcând semn cu mâna Mariei care rămăsese sfâșiată de durere în poarta casei. Dulăii îi urmară la chemarea șuierată a lui Vasile, urcând în urma lor.

- Rămâi cu bine draga mea! Strigă Vasile cu vocea sugrumată de durere.

- Sărut mâna mamă! Te iubim! Adăugă Florin cu o voce slabă și sfâșiată de emoție.

- Mergeți cu Domnul dragii mei! Adăugă femeia, după care se întoarse brusc și intră în curte plângând în hohote.

Nu exista posibilitatea de a o lua și pe ea cu ei. Condiția de bază a plecării era să fie hotărâre și mai ales să se achiziționeze toate materialele necesare conform planului. Nu se făceau exceptii de la regulă. Dar pe parcurs exista posibilitatea, e adevărat mai greu, să plece și Maria după cei doi bărbați.

Transportorul închise ușa încet, auzindu-se doar pistoanele hidraulice ale mecanismului de închidere. Cei doi priviră în jur si recunoscură câteva persoane care stăteau pe scaune și care îi

priveau cu fețe zâmbitoare. Recunoscură pe membrii consiliului de urgență al mișcării de rezistență. Ionel Dumitrescu, cântărețul bisericesc, Georgescu Spiridon și Popa Dumitru. Toți erau împreună cu familia și copiii. Mai erau și alți creștini ai parohiei care au venit la îndemnul celor amintiți mai sus. Era primul transport de persoane către locația campusului pe care nu o știa decât colonelul, familia acestuia și pilotul care conducea transportorul.

Se salutară prietenos cu mâinile și luară loc în scaunele lor. Cei doi ciobănești mioritici se cuibăriră sub banchetele lui Vasile și a lui Florin stând cuminți și privind mirați la ceilalți pasageri. Bagajele le puseseră în compartimentele speciale și acum așteptau ca vehicolul să pornească spre locul pribegiei lor. Transportorul începu să ruleze cu viteză pe șoseaua deszăpezită termic. Soarele începuse să trimită zorile sale pe cerul cenușiu, iar copacii încărcați de zăpadă treceau repde pe lângă hublourile vehicolului montan. Era o mașină deosebită, silențioasă și foarte puternică. Colonelul o achiziționase de curând cu banii strânși de la mai mulți sponsori și de la un bun prieten al Înalt Preasfințitului Filaret al Arcadiei care a intermediat suma de bani de la sfinția sa prin contul sau. Bătrânul Mitropolit le-a dat binecuvântarea acestui proiect, trimițând părintelui Gheorghe o scrisoare prin care îl încuraja în greaua misiune la care se angrenase.

Ajunseseră deja pe drumuri de munte la nord de Stânceni, printre văi abrupte și urcușuri periculoase. Drumul era de munte, neumblat și neasfaltat. Transportorul avea prevăzut un dispozitiv speciale de deszăpezire, cu ajutorul căruia se îndepărta zăpada proaspăt așternută din fața vehiculului. Mergeau de ceva timp, iar pasagerii ațipeau în scaunele lor confortabile fiind treziți din când în când de

hopurile drumului. Nimeni nu vorbea nimic. Erau toți speriați și îngrijorați de viitorul lor. În difuzoarele transportorului se auzea în surdină un post de radio local cu ultimele știri, muzică și informații utile. Vasile ținea în mână deschis un ceaslov mic cu coperți cartonate din care citea rugăciunile dimineții. Florin privea pierdut pe hublou peisajul mirific ce se descoperea în lumina dimineții. Totul era alb. Brazii cu cetinile aplecate de zăpadă păreau că abia mai puteau rezista greutății omătului. Drumul era desfundat și se circula relativ bine.

Mixtura de culori alb și verde al barazilor dădea un aspect fantastic acestui peisaj. Toată lumea privea fascinată acest peisaj montan deosebit. Discutau încet între ei, privind minunăția naturii prin hublouri. La un moment dat prin difuzoare se auzi vocea colonelului:

- În câteva minute vom debarca. Pregătiți-vă pentru terminarea călătoriei.

Toți începură să forfotească, strângându-și fiecare lucrurile pe care le aveau scoase din bagaje, pregătindu-și ranițele. La un moment dat se văzu pe marginea drumului o troiță de lemn pictată, care înfățișa pe Mântuitorul Iisus Hristos răstignit pe cruce. Toți o priviră înmărmuriți însemnându-se fiecare cu semnul sfintei cruci.

După câțiva zeci de metri, printre brazii plini de omăt, se văzu o poartă mare de lemn care se deschidea încet mânuită de câțiva oameni îmbrăcați gros. Transportorul trecu încet prin poartă intrând într-o curte în care se vedea o cabană mare cu acoperiș învelit cu țiglă de lut ars. Era o priveliște deosebită. Vehicolul încetini ușor, oprind motoarele puternice. Toate trapele se deschiseră încet acompaniate de șuieretele pistoanelor hidraulice care le acționau.

Pasagerii coborâră încet, unul câte unul, așteptând cuminți până ce toată lumea este debarcată. În tăcerea mormântală din acel creier de munte se auzi un glas cunoscut care striga către ei.

- Bine ați venit dragilor, ce mult mă bucur pentru voi că ați venit în acest colț de Rai!

Părintele Gheorghe Mazilescu ieșise din cabană de pe cerdacul larg, coborând scările acestuia, cu brațele larg deschise se îndrepta sprinten spre ei.

Fețele oamenilor se luminâ de bucurie și speranță la auzul acelei urări, toți aplecându-se cu mâna dreaptă spre pământ facând o metanie mica și cerând binecuvântare preotului. Părintele Gheorghe

cu barba răvășită împărții binecuvântări tuturor însemnându-i cu mâna dreaptă semnul sfintei cruci pe creștetele capetelor aplecate. Toți încercau să apuce mâna preotului lor să o sărute, de parcă erau niște copii mici care își găsiseră părintele pierdut.

- Bine ați venit dragii mei! Haideți să intrați să beți un ceai sau o cafea caldă că poate sunteți obosiți! A fost greu drumul? V-a fost frig?

- Nu părinte, zise colonelul Teodorescu, transportorul nostru este minunat, are căldură și suspensii bune, chiar dacă drumul este desfundat sau plin de gropi. Mulțumim pentru primire.

- Pai de acum trebuie să vă simțiți aici ca la voi acasă. De aici înainte această tabără este casa voastră, poate până la moarte, Dumnezeu știe. Haideți dragilor să intrăm la căldură să mai stăm de vorbă.

Începură să se deplaseze aliniați în coloană spre cabana impunătoare construită dintr-un amestec de piatră de râu și lemn masiv. La urma convoiului mergeau Vasile și Florin urmați de cei doi mioritici. Acoperișul înalt se înălța semeț spre cer, iar de la balcoanele de la etaj fețe zâmbitoare îi priveau pe noii veniți. Totul părea ca fiind o imagine de basm. Începură să urce o potecă cu trepte de piatră spre intrarea cabanei, în timp ce părintele Gheorghe le vorbea într-una despre una sau alta, zâmbind și gesticulând din mâini cu bucurie. Urcară niște trepte spre cerdacul înalt al cabanei apoi intrară pe rând în cabană într-o încăpere mare de la intrare ce ținea loc de sală de mese și lăcaș de cult. Cei doi câini au rămas la intrare pe cerdac, la comanda lui Vasile aceștia se așezară într-un colț în dreapta intrării.

În partea de răsărit a încăperii era deja montată o catapeteasmă cu icoane frumos distribuite, ce despărțea această sală de sfântul altar. De jur împrejurul încăperii se aflau mese din lemn robust cu bănci masive. Noii veniți se așezară la masă pe băncile de lemn, aranjându-și la intrare bagajele și lăzile de lemn.

- Luați loc dragilor și imediat veți fi serviți cu o gustare și un ceai cald. Făceți-vă comozi că avem multe de discutat și de pus la punct astăzi.

Oamenii se așezară încet la locurile lor urmărind cu fețe curioase ceea ce se întâmplă în jurul lor. Vasile și Florin se așezară la masă mai spre ieșirea din încăpere la un capăt de masă. Așteptau cuminți să fie serviți la masă. Pe o ușă laterală își făcură apariția câteva

femei care duceau în mâini tăvi cu farfurii și căni pe care le așezară la masă în fața oamenilor. Apoi aduseră niște vase mari metalice pline cu ceai cald, pâine de vatră și niște platouri cu aperitive pe care le puseră în fața mesenilor. La un semn toți se ridicară în picioare iar Ionel Dumitrescu începu să rostească tare rugăciunea „Tatăl Nostru”:

- Tatal nostru, Carele esti in ceruri, sfinteasca-se numele Tau, vie imparatia Ta, faca-se voia Ta precum in cer asa si pe pamant. Painea noastra cea de toate zilele da-ne-o noua astazi. Si ne iarta noua gresalele noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri. Si nu ne duce pe noi in ispita, ci ne izbaveste de cel rau. Preacucernice Părinte binecuvintează!

Părintele Gheorghe binecuvântând cu mâna dreaptă către meseni binecuvântă cu glas tare:

- Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, binecuvântează mâncarea și băutura aceasta pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Toți se însemnară cu semnul sfintei cruci după care în liniște se așezară pe băncuțe și începură să mănânce din bunătățile servite. Într-un colț al încăperii un bărbat cu barbă și îmbrăcat în negru, care avea în față un suport pentru o carte, stătea în picioare și citea un cuvânt de învățătură din Patericul Egiptean în timp ce toți ceilalți mâncau și ascultau. Era liniște, nu se auzeau decât zgomotul tacâmurilor și sorbiturile din cănile de ceai cald. Era o atmosferă oarecum încordată.

Toți noii veniți se simțeau stingheri și parcă le era rușine să privească spre fețele celor care îi serveau la masă. În capul mesei, părintele Gheorghe lua masa împreună cu ei. Se făcuse deja ceasul unsprezece și jumătate. Era de fapt masa de prânz destul de consistentă și de îndestulătoare. Meniul era variat fără carne si era format din o ciorbă românească de zarzavat, un stufat de mazăre cu ciuperci de pădure, iar la desert mere copate în cuptor și o cană de ceai. Pâinea făcută la cuptor, mare cât roata carului a fost tăiată felii și împărțită fiecarui mesean. Toți mâncau cu poftă și ascultau cuvântul de învățătură citit de fratele acela îmbrăcat în negru.

Timpul se scurgea uimitor de repede și totul parcă se derula după un plan foarte bine pus la punct dinainte. După aproximativ douăzeci de minute se auzi un clopoțel iar la auzul acestuia, Ionel Dumitrescu se

ridică primul în picioare și începu să rostească rugăciunea de mulțumire pentru masă:

- Mulțumim ție, Hristoase Dumnezeul nostru, că ne-ai săturat pe noi de bunătățile Tale cele pământești. Nu ne lipsi nici de cerească Ta împărăție, ci, precum în mijlocul ucenicilor Tăi ai venit, Mântuitorule, pace dându-le lor, vino și la noi și ne mântuiește. Preacucernice părinte binecuvintează!

- Bine este cuvântat Dumnezeu, cel ce ne miluiește și ne hrănește pe noi din darurile Sale cele bogate, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Toți mesenii se însemnară cu semnul sfintei cruci după care, la îndemnul părintelui, se așezară din nou la masă.

- Iubiților, vă rog să luați loc din nou și după ce surorile noastre o să strângă masa, o să discutăm ceea ce avem de făcut de acum înainte, programul zilnic și alte rânduieli pe care le-am stabilit, ca de aici înainte să le respectăm cu sfințenie.

Femeile care aduseseră bucatele se mișcau repede și strângeau vasele și resturile de mâncare, ajutate fiind de către mesenii care strângeau de pe mese. După ce au terminat, oamenii priveau mirați către părintele Gheorghe și către colonelul Teodorescu care venise lângă preot cu un dosar în mână. Se așezară toți iar părintele Mazilescu începu să le vorbească.

- Dragilor, eu sunt aici de cu puțin timp înaintea dumneavoastră și mă simt ca acasă. Am venit aici împreună cu soția și fiica mea și deja ne-am acomodat destul de bine. Fiecare dintre dumneavoastră o să primiți câte un adăpost. Cei care sunt cu întreaga familie vor primi adăposturi cu două sau trei camere. Aceste adăposturi sunt foarte călduroase, construite cu materiale termoizolante foarte bune. Sunt de fapt bordeie săpate în munte acoperite cu materiale impermeabile foarte bune, încălzite natural cu sobe zidite din teracotă de cea mai bună calitate. Donațiile dumneavoastră, sponsorii noștri, ajutorul dat de către Mitropolia noastră, ne-au permis să construim până acum 10 locuințe. De asemenea în zonă se găsesc multe grote naturale în stânca muntelui pe care le vom amenaja și zidi în așa fel încât să ofere un confort decent celor care vor locui acolo. Am amenajat două astfel de grote aici in apropiere și vom repartiza și acolo pe cineva. Domnul colonel Teodorescu vă va prezenta câteva informații despre această locație și vă va repartiza pe adăposturi. Pe dumnealui trebuie să îl ascultăm și să facem tot

ceea ce ne va ruga pentru buna organizare și desfășurare a activităților în campusul acesta. Domnule colonel, aveți cuvântul!

- Mulțumesc părinte! ... răspunse colonelul ridicându-se în picioare. Iubiții mei frați! Fără efortul vostru financiar și material, acest proiect nu era posibil. Datorită credinței voastre și încrederii pe care mi-ați acordat-o am reușit ca într-un timp foarte scurt, în condiții meteorologice vitrege, să amenajăm strictul necesar pentru a găzdui primii locuitori ai așezării noastre. Până acum ne-am strâns 38 de suflete și am încercat să amenajăm câteva adăposturi care cred că o să vă placă. Sunt călduroase, uscate și primitoare. Ne așteaptă o perioadă foarte grea de muncă și trudă. Trebuie să punem la punct multe lucruri care să ne ușureze viața și care să ne crească securitatea. Vremurile sunt foarte tulburi. Deja legea financiară unională face ravagii. S-a pus la punct deja tehnologia biocipurilor, iar ultimele informații confirmă faptul că se folosesc deja de către anumite persoane această modalitate de plată și de monitorizare a persoanelor.

Trebuie să fim cu băgare de seamă! O să vină vremea când vor veni aici oameni străini de Hristos, tâlhari sau zorgi care ne vor ataca pentru a ne jefui. Vor vrea să îi primim alături de noi, pentru că foametea va face ravagii. Îi vom primi numai dacă se vor boteza în numele Domnului. Altfel, îi vom alunga și ne vom apăra pozițiile chiar cu arma în mână. Trebuie să mucim mult, să ne mobilizăm forțele pentru consolidarea acestui proiect. Vom trăi o viață simplă și curată. Zilnic se vor face slujbe religioase, iar duminicile și în sărbători se va face Sfânta Liturghie, chiar aici in acest paraclis. Avem binecuvântarea Înaltpreasfințitului Mitropolit Filaret și am primit cu bucurie că peste două săptămâni va veni și dânsul pe la noi, ocazie cu care vom sfinți acest lăcaș de cult. Vom construi în vara aceasta într-o peșteră din apropiere un lăcaș de cult, o biserică destul de încăpătoare, pe care Înaltul ne-a promis că va veni să o sfințească. Avem binecuvântarea sa și chiar promisiunea că în cazul în care se va declanșa prigoana fățișă față de biserică, va veni alături de noi.

Un murmur general de bucurie se auzi atunci între cei prezenți. Era o veste minunată.

- Locația noastră, continuă colonelul, se întinde pe 20 de hectare de

pădure, adânc întinsă în munți. Sunt locuri sălbatice, foarte frumoase dar totodată foarte periculoase datorită animalelor sălbatice și mai ales a lupilor mutanți care sunt foarte periculoși.

Aceștia s-au înmulțit foarte mult și au venit din munții nordici ai Carpaților Păduroși, unde radiațiile nucleare din timpul războiului au provocat mutații genetice acestor specii care s-au adaptat noilor condiții de viață. Sunt foarte mari și foarte turbați. Sfâșie orice animal pe care îl întâlnește. Avem garduri împotriva animalelor dar mai trebuie lucrat la întărirea lor mai ales la cele dinspre sud pe unde ar putea veni oameni rău intenționați. O să ne organizam foarte bine pe principii militare. Vom organiza serviciul de pază cu puncte de santinelă înarmate și cu mijloace de comunicatie prin cablu pentru a nu putea fi detectate de către radarele uniunii. Vom folosi tehnologii simple și eficiente de comunicație. Telefonie prin cablu, stație de radioficare în fiecare adăpost, sisteme de radar pentru identificarea navelor ce survolează prin apropiere și alte dispozitive. Fiecare adăpost este prevăzut cu radioreceptoare la care se pot asculta ultimile știri. Avem rețea locala de computere între locuințe și vom putea comunica prin acestea. Vom elimina total conectarea la rețeaua globală a uniunii și ne vom folosi doar de rețeaua noastră locală pentru a ne ajuta între noi. Alimentarea cu energie electrică se face prin panouri solare fotovoltaice precum și printr-o unitate de acumulare a energiei. Pentru strictul necesar este de ajuns. Iluminatul în adăposturi se face cu becuri electrice de mică putere sau cu candele cu ulei sau grăsimi animale. Va fi foarte greu în anumite privințe dar până vă veți obișnui. Nu mai avem confortul din oraș. În câteva luni această cabană o vom părăsi definitiv, pentru că este cunoscută de autorități și ne așteptăm la vizite nedorite. Ne vom

muta cu toții în măruntaiele munților în adăposturi speciale.

Fiecare adăpost este dotat cu câte o pușcă de vânătoare cu glonț și muniție suficientă pentru apărare împotriva animalelor sau a răufăcătorilor. Vom folosi arme silențioase ca harbalete, macete, cuțite de vânătoare, capcane cu sulițe pentru animale sau intruși răuvoitori.

Trebuie să ne organizam, să fim disciplinați și mai ales să fim ascultători față de ordinele și sarcinile primite.

Nu în ultimul rând, suntem obligați zilnic să participăm la sfintele slujbe pe care părintele Gheorghe le va săvârși. Rugăciunea lui Iisus ne va însoți în permanență pe toată perioada zilei. Vom munci și ne vom ruga cerând mila Domnului față de toți oamenii care îl iubesc.

În continuare o să dau citire repartizărilor pe adăposturi pentru fiecare. Vă luați bagajele și când veți fi strigați veți urma pe domnul Spiridon Georgescu care vă va conduce la noua dumneavoastră casă. Acolo aveți obligația să vă îmbunătățiți singuri condițiile de viață menținând curățenia sau efectuând inovații sau amenajări după cum vă place.

Acum domnule Spiridon vă rog sa strigați în ordine pe cei pe care îi veți conduce la adăposturile fiecăruia conform repartizărilor.

Spiridon ținea în mână un dosar pe care il deschise și începu să strige conform listei persoanele.

Vasile cu fiul său Florin în tot această perioadă au stat unul lângă altul pe banca de lemn, privind cuminți la ceea ce se întâmpla. După ce erau strigate grupurile de persoane care urmau să părăsească încăperea acestea se ridicau, își luau bagajele și lăzile din lemn de la intrare și ieșeau afară așteptând în fața cabanei ca Spiridon să îi conducă spre destinație. Plecau încet cărând bagajele în urma acestuia, dispărând pe cărarea ce se pierdea printre brazii înzăpeziți. Erau de fapt patru grupuri formate din familii compacte și copii. Numai Vasile și Florin erau singuri, fără soție sau alți membrii ai familiei. De aceea aceștia au fost anunțați că vor fi conduși ultimi spre adăpostul lor. Cei doi așteptau cuminți pe banca de lemn din cabană privind cum Spiridon apărea în ușă și striga pe ceilalți cu care pleca din nou.

La un moment dat au rămas în încăpere numai Vasile cu fiul său, privind mirați de jur împrejur și admirând icoanele de pe pereții cabanei. Era o atmosferă destul de tristă. Cei doi se simțeu oarecum

stingheri. Ruptura care avusese loc în familia lor le afectase destul de mult viața. Se gândeau la cei de acasă încercându-i sentimente de teamă și remușcări.

Părintele Gheorghe se apropie de ei și cu bucurie în glas întrebă:

- Vasile dragule, ce zici, cum ți se pare?

- Părinte, ce să zic, merg înainte. Merg cu durerea despărțirii de cei dragi. Nu știu ce se va mai întâmpla cu ei. Aș avea rugămintea ca atunci când are cineva drum spre Stânceni să mă anunțați să îi dau un răvaș pe care să îl lase la poarta mea pentru soție și pentru fiul meu Iulian. Vreau să le trimit vești că suntem bine și că să nu își facă griji pentru noi.

- Dragule, aceste lucruri le vorbești cu domnul colonel. El trebuie să știe tot ceea ce ține de comunicarea cu exteriorul. Nu trebuie să divulgăm prea multe informații despre așezarea noastră.

- Da părinte, sigur, o să vorbesc cu domnul colonel aceste lucruri. Mulțumesc pentru sfat.

- Acum mă iertați frații mei, eu trebuie să plec. Am ceva treabă de rezolvat la adăpostul nostru. Mă așteaptă Irina și fiica mea ștefania. Păcat că nu a venit și Maria cu voi. Poate o va lumina Dumnezeu și va da un semn că vrea să vă urmeze.

- Dar cum va comunica cu noi?

- Prin curieri secreți care o va contacta în oraș dacă aveți ceva să îi transmiteți.

- Vă mulțumim părinte! Ne rugăm pentru luminarea minții ei și Domnul Hristos să îi dea gândul cel bun. Blagosloviți preacucernice părinte!

- Domnul! Adăugă părintele însemnându-i cu semnul crucii pe creștetele capetelor aplecate în fața sa.

Părintele ieșii grăbit iar cei doi rămaseră în așteptarea lui Spiridon. După câteva minute de liniște, timp în care cei doi nu aveau puterea să adauge vreun cuvânt, Spiridon deschise ușa de la intrare și strigă pe cei doi.

- Frate Vasile, haideți!

Cei doi se ridicară repede, își luară bagajele și lăzile de lemn, chemă pe cei doi dulăi care îi așteptau cuminți pe cerdacul cabanei și urmă pe Spiridon cu pași mărunți și înceți prin zăpada bătătorită de pe

cărare. Era ger, iar zăpada scârțâia sub bocanci. Mergeau anevoios. Cei doi mioritici mergeau cuminți în urma lor privindu-i cu ochi mirați. și ei se simțeau stingheri.

Poteca șerpuia printre brazii falnici cu cetinile aplecate de greutatea zăpezii. Era o potecă destul de umblată, bătătorită de cei care au mers pe ea. La un moment dat întâlniră o bifurcație de unde o luară pe o potecă mai puțin umblată și mai îngustă. Zăpada era destul de mare, depășind de genunchi. Se înainta destul de greu datorită greutății bagajelor pe care le cărau cei doi ajutați de Spiridon. Câinii mergeau în urma lor iar din când în când se opreau și mai priveau în jur adulmecând aerul.

- Mai este puțin! Spuse Spiridon. Aveți un adăpost amenajat într-o grotă săpată în stâncă. E foarte bine amenajată și miroase a casă nouă. O să vă placă! Atâta doar că este cam întunecoasă, neavând decât o mică fereastră la intrare.

- Noi să fim sănătoși! Zise Vasile murmurând încet.

- Aveți tot ce vă trebuie. Cămara este plină cu alimente, conserve și legume conservate, cartofi, mălai și făină. Va trebui să vă gătiți singuri mâncarea. Din când în când veți primi o porție de făină pentru a vă face pâine. Aveți sobă bună cu plită și cu cuptor! Exact ca pe vremea strămoșilor noștri români. Cred că o să vă placă aici!

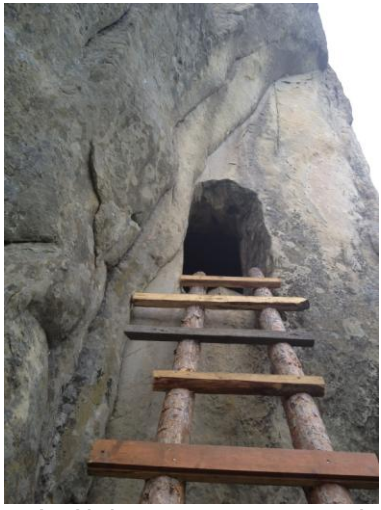

La un moment dat se întâlniră cu un versant abrubt de stâncă, care se înălța ca un zid în fața lor. O luară la dreapta pe lângă stânci si după aproximativ cincisprezece metrii în fața lor între doi brazi apăru

o intrare săpată în munte, în stânca din gresie. Intrarea era cam la o înălțime de doi metri iar până acolo se ajungea pe o scară construită din doi brazi subțiri.

- Aici este apartamentul dumneavoastră domnilor! Nu o să vă vină să credeți dar înauntru arată mult mai bine.Cei doi rămaseră cu gurile căscate privind în sus către gaura săpată în stâncă. Intrarea nu avea înălțimea mai mult de un metru iar lățimea de aproximativ șaizeci de centimetri. Scara de brad era rudimentară cu trepte de scândură transversale destul de incomode și la distanțe mari între ele. Era destul de incomod de urcat pe ele.

- Scara aceasta trebuie refăcută, spuse Florin privind în sus spre intrare.

- Este bună așa, pentru că nu pot urca animalele mari, urșii sau lupii... Zise Spiridon sigur pe el... Oricum există sus o ușă masivă din lemn și o fereastră termoizolantă cu sticla destul de groasă. Îndrăzniți să urcați după mine!

Spiridon începu să urce treptele scării urmat de cei doi. Câinii rămaseră jos privind spre stăpânii lor care urcau scara, chelăcăind și lătrând încet.

Ajunși sus, după ce au intrat pe acea gură de acces, în fața lor se deschise o adevărată sală din care se făcea o ușă și o fereastră alăturată. Ușa era termoizolantă, din duraluminiu, bine fixată în stâncă, iar la fereastra alăturată se vedea pe interior o perdea albă atârnată. Pe acel antreu în partea stângă a ferestrei se afla o grămadă mare de lemne de fag tăiate pentru foc, frumos stivuite până în tavan. Spiridon descuie ușa cu un mănunchi de chei poftind pe cei doi să intre înăuntru.

Când intrară îi întâmpină în ușă un aer cald.

- Am făcut focul de dimineață ca până ajungeți să fie numai bine. Zise Spiridon cu un zâmbet satisfăcut pe față.

În interior încăperea era destul de mare, de aproximativ patru metri lățime, cinci metri lungime și trei metri înălțime. Era destul de încăpătoare pentru cei doi. În fundul camerei era o sobă de teracotă cu plită și cuptor nouă, de culoare cărămizie cu modele geometrice simetrice.

Camera era iluminată slab doar de lumina ce pătrundea prin gura de aces ce se afla spre răsărit. Mai exista și lumină electrică, aflându-se un bec de putere mică montat în tavanul încăperii. În stânga camerei

erau două paturi lipite de perete. Pereții erau drepți lucrați din plăci usoare de gips suprapuse peste stâncă astfel încât aspectul rupestru a fost înlăturat. Podeaua din scândura groasă de brad era frumos lustruită. Un covor de lână gros era în centrul încăperii. În partea dreaptă erau încă două uși termoizolante. Spiridon le deschise pe rând.

- Aici aveți cămara cu alimente. Este uscată, răcoroasă si încăpătoare. Iar aici aveți o magazie în care vă puteți pune tot felul de lucruri. Toaleta este afara, în partea stângă cum coborâți la câțiva metri. Este o latrină clasică. La câțiva metrii mai la nord se află un izvor mic de unde puteți lua apă de băut. Aveți tot ce vă trebuie în magazie: vase pentru încălzit apa și pentru îmbăiere, ustensile de igienă și pentru curățenie, materiale dezinfectante, detergenți, și altele.

- Pai aici e lux frate Spiridoane, zise Vasile privind în jur cu un zâmbet satisfăcător pe față. Avem și magazie cu de toate, avem si antreu, e minunat. Căldură văd ca este destul de bine.

- Da, este foarte bine termoizolată această cameră. Practic coșul de fum al sobei este săpat în stâncă până deasupra camerei. Este foarte bine aici. Pot spune că este mai bine decât în bordeiele amenajate, doar cu incovenientul spațiului care aici este mai mic. Dar pentru voi doi este foarte mult deja. Sper să vă simțiți bine aici. Oricum, sunteti feriți de privirile străinilor, izolați de cabană, practic este ca o ascunzătoare în munte. Țineți legătura cu sediul de comandă prin acest telefon cu fir.

Spiridon deschise o ușiță a unui dulap și acolo se putea vedea un receptor de telefon fix.

- De la acest telefon puteti apela pe cel care este la permanență în centrul de comandă, pentru orice problemă importantă. Centrul nostru de comandă este tot într-o grotă de curând săpată în munte, foarte ascunsă, iar locația ei o stie doar câteva persoane apropiate colonelului. De fapt tot acolo locuieste colonelul cu familia sa. Aveți și un mic terminal video conectat la rețeaua noastră locală din campus unde vom ține videoconferințe și comunicări pe diferite probleme. De asemenea avem și o rețea de radioficare prin care se transmite un post de radio de știri și prin care se fac anunțuri importante în fiecare adăpost de către centrul de comandă din cabană. Tot prin această stație se transmit în direct și sfintele slujbe din paraclis. Suntem izolați de lume, nu suntem conectați cu nicio rețea de comunicație globală. Suntem un grup închis care o să ne

ducem viața după reguli stricte stabilite de comun acord.

Florin și Vasile începură să despacheteze ranițele și bagajele. Florin scoase din rucsac un receptor radio pe care îl așeză frumos pe noptiera de la capătul patului său.

- Este un receptor foarte bun, poate recepționa toată gama de unde electromagnetice, voi instala maine o antenă camuflată deasupra grotei pentru a prinde posturi îndepărtate de radio. Aflăm și noi ce se mai întâmplă în lumea civilizată!

- Aveți mare grijă ca de maine să faceți în așa fel încât să vă camuflați cumva intrarea în această grotă. E bine să nu atragem atenția nimănui. Vor veni vremuri grele când ne vor vâna ca pe animale. E bine să ne luăm măsuri de precauție pentru a nu fi vulnerabili. Ok! Atunci eu vă las să despachetați, mâine de dimineață vă așteptăm la cabană pentru a primi sarcini pentru viitor.

- Bine Spirică tată, zise Vasile zâmbind către prietenul său. Mâine de dimineață suntem la cabană.

- Să aveți o zi bună în continuare și o noapte liniștită.

- Mulțumim asemenea domnule Spiridon. Să aveți o noapte bună și dumneavoastră!

*

Cei doi se acomodară destul de repede în noua lor locuință. și-au despachetat bagajele, și-au aranjat în dulapuri hainele și bunurile personale după care au început să inspecteze împrejurimile. Au gasit izvorul care se afla în apropierea grotei, de unde și-au umplut câteva recipiente cu apă proaspătă. Spre seară au intrat în grotă, urcând pe cei doi ciobănești pe scară în holul de la intrare. Trebuiau ca in zilele următoare să le facă un adăpost celor doi câini, jos la intrarea in grotă. Era destul de incomod să îi urci și cobori în fiecare zi. Au baricadat intrarea în grotă cu ușa din lemn masiv pe care au blocat-o cu un drug gros din lemn de fag. Au intrat în incinta lor aprinzând o candelă din perete. Becul lumina slab din tavanul alb. Vasile a mai băgat in vatra sobei câteva lemne pentru a încălzi încăperea peste noapte. Se mișcau fiecare prin cameră tăcuți, vorbind foarte puțin între ei.

Florin se așeză pe patul din lemn pe care se afla o saltea plină cu fân uscat peste care era frumos așezată o pătură groasă mițoasă din lână de oaie. Luă aparatul de radio și începu să scaneze posturile disponibile în această pustietate. Prinse un post de radio local din

Boseos cu care era familiarizat, unde se emiteau multe știri, muzică, reclame sau alte emisiuni de diferite specialități. Fiind aproape ora 19:00 aștepta cu nerăbdare știrile de seară pentru a afla ultimile noutăți. Lăsă receptorul pe noptieră și puse capul pe perna mare și albă care era pe pat. Privea în tavan gânditor ascultând la radio. Gânduri sumbre îi zburau prin minte. Se gândea la mama și la fratele sau Iulian, la viitorul lor în noile condiții și nu în ultimul rând la viitorul său și al tatălui său.

Vasile fixă pe peretele de la răsărit o icoană mică reprezentând pe Iisus Hristos Pantocrator. Scoase din dulap câteva cărți cu coperți tari și negre pe care le puse pe masă. Erau un Ceaslov, un Acatistier, Psaltirea lui David și alte câteva cărți. Le așeză frumos pe masă cu o oarecare evlavie, după care privind spre icoana Mântuitorului se însemnă cu semnul sfintei cruci murmurând în șoaptă câteva cuvinte. Candela din perete emitea o lumină caldă și liniștită. Era o atmosferă de liniște și pace.

Radioul se auzea în surdină iar la ora fixă începu să emită un buletin de știri locale și unionale. Prima știre emisă cu o voce gravă de către prezentatoarea acestora îi făcură pe cei doi să fie foarte atenți apropiinduse de receptor pentru a auzi mai bine.Prezentatoare spuse cu voce gravă: „Bună seara! Începem buletinul de știri cu

ultimele informații prezentate oficial de către observatorul astronomic din megalopolisul arcadian Dorthwald. Asteroidul Acerbus se apropie vertiginos de Terra. Impactul acestuia cu planeta albastră se va produce după ultimele calcule în zona arhipelagului philipinez în Marea Philipinelor. Mărimea acestuia este foarte mare, fiind apreciat ca având un diametru de aproximativ 600 metri și o masă de aproximativ 70 de milioane de tone. Impactul va fi dezastruos și va fi resimțit de întreaga planetă. Este posibil ca impactul acestui asteroid să formeze un crater uriaș cu o rază de aproximativ 15 kilometri și o adâncime de un kilometru. Deoarece acesta va cădea în mare, se va forma un tsunami uriaș care se presupune că va mătura continentul asiatic, cel australian, ajungând până pe coasta estică a Africii, pe

plajele Somaliei, Tanzaniei, iar insula Madagascar va fi măturată de mare.

Pericolul cel mai mare pentru planeta noastră este norul dens de gaze toxice de care este înconjurat asteroidul, ca și cum acesta ar emana vapori toxici din interior. Aceste gaze deosebit de toxice, străine de elementele fizice ale Terrei, pot avea un impact ucigător asupra atmosferei și hidrosferei. Consecințele acestui eveniment nu pot fi încă preevaluate. Populația din zonă este evacuată pe calea aeriana sau pe mare.Saptamâna viitoare, în data de 26 februarie este calculată data exactă a coliziunii. Populația este îndemnată să își facă provizii de apă și hrană pentru o perioadă mai lungă, dat fiind faptul că pot fi otrăvite apele râurilor și mărilor. Autoritățile unionale sprijină populația din zonele de risc pentru a fi evacuată, precum și cu provizii de hrană și apă pentru cei amenințați direct de această catastrofă. Vă vom ține la curent cu ultimele informații despre acest eveniment crucial al omenirii.”

Cei doi rămaseră uimiți de această veste înspăimântătoare. Era pentru prima dată când se emiteau date oficiale despre acest eveniment. Atmosfera planetei era în pericol datorită impactului, fiind posibilă infectarea acesteia cu substanțe toxice foarte puternice.

- Tată, ce se va întâmpla cu noi oare? Cred că o să fie urgie mare, mulți vor muri din această cauză.

- Florin, totul este scris, vor muri într-adevăr mulțime de omenire. Apele vor fi otrăvite. E bine să facem economie de apă potabilă și să ne mai facem provizii pe lângă ce avem acum. Să ne rugăm Domnului fiule pentru oameni și pentru sufletele noastre.

Cei doi se așezară în genunchi în fața icoanei Mântuitorului și începură după rânduiala ortodoxă să se roage Domnului pentru ajutor și salvarea sufletelor lor. Astfel, se făcu miezul nopții când cei doi, obosiți după această zi neobișnuită, se întinseră pe paturile lor tari, cu credința că Domnul Iisus Hristos o să le ofere sprijin și putere să treacă peste orice necaz. Eroii noștri adormiră ascultând liniștea nopții și lemnele trosnind în vatra sobei.

*

Viața în campus era destul de monotonă. Zilnic se primeau sarcini de la colonelul Teodorescu pe care toți le respectau întocmai. Trecuseră deja trei zile de când eroii noștri se instalaseră în așezare și deja se familiarizaseră cu noile condiții. Făcuseră adăpost câinilor la intrarea în grotă, din mai multe bucăți de stâncă așezate sub zidul

abrupt al muntelui unde exista o mică scobitură sub stâncă. Era practic construit din piatră de stâncă așezată în formă de ziduri, acoperi-te de bârne de lemn peste care s-au așezat din nou pietre acoperite de pământ. Camuflajul adăpostului pentru câini a fost făcut din cetină de brad așezată într-un strat gros peste acesta, lăsând doar o intrare mică pe unde animalele intrau in interior. Era destul de solid construit, practic animalele stând în scobitura de sub stânca muntelui.

Cei doi începură să se gospodărească singuri. Au frământat pâine pe care au copt-o în cuptorul sobei lor. Aveau în cămară conserve diverse de legume, carne și pește. Apa minerală potabilă îmbuteliată aveau de asemenea pentru mai mult timp. Își amenajaseră un fel de cădită prevăzută cu scurgere în care se spălau. În ultima zi lucraseră la captarea izvorului de apă, unde construiseră un fel de bazin din piatră acoperit chiar la gura izvorului, care strângea apa pe care apoi printr-o conductă specială termoizolantă, pe care au procurat-o de la colonelul Teodorescu, au tras apa prin stâncă pe lângă hornul sobei, având apă rece curentă în încăpere direct de la izvor.

Vasile începuse să fie foarte mândru de locuința lor ridicându-o la rangul de chilie, precum în vechile mănăstiri ortodoxe. Îi plăcea să amintească mereu acest cuvând când vorbea despre chilia sa.

Florin era destul de încântat de noua lor condiție umană, ocupându-se zilnic de curățirea chiliei, spălând vasele și curățind și scuturând camera de praf. Trecuseră doar trei zile dar deja se obișnuise în acest loc. Aerul curat și tare al muntelui îi făcea bine, iar noaptea dormea bușteан. Toată ziua roboteau cu diferite treburi prin campus ajutând la amenajarea de noi adăposturi, iar spre seară participau la slujba vecerniei ținută de către părintele Gheorghe în paraclisul amenajat în cabană. Toți așteptau cu frică ziua impactului lui Acerbus cu Terra. Se gândeau la cei rămași acasă sau la viitorul lor incert. Un lucru era sigur. Urma să se prăpădească multă omenire în zona Pacificului Philipinez.

*

Acasă, Maria trecea prin clipe de groază speriată de singurătate și de veștile sumbre ce se derulau cu repeziciune. De când a plecat Vasile și cu fiul ei Florin, rămăsese într-o stare de șoc permanentă. De la Iulian mai avea vești. Vorbea cu el în fiecare zi prin consola globală unională. Se vedeau pe ecranul mare tridimensional și se simțea într-un fel mai bine că știa măcar de el ceva. La locul ei de muncă toată lumea era precipitată de evenimentul Acerbus. Toți

priveau cu spaimă la imaginile transmise de telescoapele spațiale în care vedeau acel imens bolovan înconjurat de un înveliș de gaze care se îndrepta direct spre Terra. În zona Pacificului era agitație mare. Țările din acel arhipelag făceau tot ce le sta în putere pentru a evacua cât mai repede populația în zona asiatică mai ales pe coastele sudice ale Chinei. Evacuarea a început cu două luni în urmă dar panica și numărul mare al populației din zonă îngreunează foarte mult operațiunile de salvare. Navele aeriene și maritime fac zilnic curse cu populație spre continentul asiatic.

Despre acest asteroid gigantic s-a aflat relativ recent, de câteva luni. A aparut din senin pe ecranele telescoapelor, neștiind nimeni din ce direcție a venit. Oamenii de știință nu își pot explica direcția din care a venit acest corp ceresc. Sunt îngroziți și nedumeriți total în legătură cu această problemă. Au fost date declarații oficiale ale observatoarelor astronomice de pe întreg globul terestru prin care s-a specificat faptul că nu au date înregistrate din care să reiasă originea acestui asteroid destul de ciudat ca formă și compoziție. Este catalogat ca un fapt bizar și straniu, cum a apărut în oglinzile telescoapelor imaginea lui Acerbus. Norul imens de gaze toxice care îmbracă asteroidul este de asemenea de neînțeles pentru astronomi. Seamană mai degrabă cu o cometă dar nu are coada așa de mare. Se preconizează că asteroidul în momentul intrării în stratosfera Terrei să se aprindă, iar acest nor toxic să fie împrăștiat în atmosferă otrăvind o mare parte a acesteia. Data exactă a impactului este de 26 februarie la ora 20:45 GMT, ora locală a Stânceniului 23:45, când asteroidul va lua contact cu atmosfera terestră.

Toate canalele de știri unionale și străine relatează în direct ultimele informații despre evoluția acestui fenomen cosmic. Agitația și panica cresc din ce în ce mai mult. Oamenii disperați din zona impactului încearcă, fie să se resemneze fie să facă tot posibilul pentru a se salva, încercând să părăsească zona. Sentimentul panicii generale a crescut interesul pentru religiozitate. În zona Pacificului asiatic religia de bază, în proporție de optzeci și cinci de procente, este cea promovată de Biserica Universală Divină. Ceilalți sunt creștini protestanți divizați în mai multe secte, unii recunoscând pe Iisus în persoana lui Baruch, iar alții care nu recunosc decât pe Iisus Hristos ca Mântuitor al omenirii. În acest context Baruch, într-o predică ținută de la Templul din Ierusalim, a încurajat pe cei din zona impactului să fie tari și să aștepte trecerea din această lume decăzută spre Creator cu gândul că el se va ruga pentru sufletele lor. De fapt, aparițiile lui Baruch pe această temă sunt din ce în ce mai dese,

încurajând omenirea la credința în Creatorul Universal și în puterile lui de a face pace între omenire și Dumnezeul Creator Universal. El asigură populația că este singurul care poate face în așa fel ca Tatăl Ceresc să ierte păcatele tuturor și să deschidă porțile Raiului tuturor celor ce cred în el. Un element nou apărut în discursurile lui este acela că el este trimisul Creatorului Universal al oamenilor dar și al extratereștrilor, și că este singurul care poate împăca omenirea cu civilizațiile extraterestre ce doresc să domine Terra. El declară adesea că lui i se supun extratereștrii și oamenii, astfel încât va duce la Tatăl Ceresc pe toți în pace și armonie divină.

Toată lumea îl privește îngrozită și cu o oarecare speranță în puterile lui, crezând că poate ajuta întreaga civilizație umană în sensul creerii unei societăți drepte și bazată pe dragoste între semeni, în plină conciliere cu civilizația extraterestră care monitorizează orice mișcare pe Terra.

În ultimul Conciliu al Bisericii Universale Divine, Papa Sintreya a propus spre aprobare propunerea de a acorda lui Baruch titlul de Dominus Mundus, datorat marilor sale realizări în plan religios și spiritual. Papa a devenit din ce în ce mai preocupat de viața lui Baruch, urmărindu-i toate ieșirile și magiile pe care acesta le face în public. Membrii conciliului, cardinalii și episcopii bisericii, au primit cu bucurie propunerea papei, considerând în unanimitate că acest titlu este binemeritat de acest om cu puteri supraomenești. De fapt la baza hotărârii lor este frica de puterile acestuia care poate să îi chinue psihic, având puterea de ai duce pe culmi inimaginabile ale disperării, ca pe mulți alții de fapt care i s-au împotrivit în ultima vreme. Mulți au fost chinuiți de acesta aducându-i în stare să se sinucidă pentru că nu mai suporta starea de haos și teroare psihică pe care Baruch le-o provoca mental. De ceva vreme, Preafericitul Părinte Patriarh Flavian al Bisericii Ortodoxe Răsăritene, sa retras într-o veche mănăstire din munții Ural, retrasă și deconectată de la rețeaua globală de comunicații și de restul lumii. Preafericirea sa simțea că nu mai este mult până când acest Baruch își va da arama pe față acționând ca un despot asupra întregii omeniri. Avea lângă el monahi foarte înduhovniciți și de încredere, dar sentimentul de nesiguranță plutea în aer, determinându-l să se poarte foarte discret cu toți. Îndruma de la distanță prin curieri și scrisori scrise ca în vremea apostolatului primar, trimițând epistole pastorale tuturor episcopilor din teritoriu. Îi îmbărbăta în credință și să fie pregătiți oricând chiar pentru jertfa supremă pentru apărarea credinței străbune și a credincioșilor ortodocși. Episcopii și preoții bisericii

ortodoxe au primit aceste pastorale, ca de fapt și părintele Gheorghe Mazilescu, mulți dintre ei acționând fiecare după posibilități pentru a feri cât mai mult pe cei credincioși de tăvălugul distrugător de suflete ce urma să vină în curând. Așa a fost informat și părintele Gheorghe de pericolul iminent, trimițând un răspuns printr-un creștin ce făcea transport de persoane în acea zonă, scriind o scrisoare prin care aducea la cunoștință de planul lui din munții Arcadiei, cerând binecuvântarea preafericirii sale pentru acest demers. Creștinul Gabriel Odobescu, nepot al părintelui Gheorghe, a dus scrisoarea preafericitului părinte Flavian, iar acesta a fost impresionat de planul curajos al preotului, trimițând un răspuns de admirație, încurajări și binecuvântări prin care a dat curaj și mai mare părintelui Gheorghe. Chiar era menționat în răspuns că e posibil ca acesta să vină în campusul lor în caz de primejdie pentru a fi pregătiți împreună pentru a înfrunta vitregiile vremii chiar cu prețul vieții. Gabriel Odobescu, era de fapt curierul campusului și ținea legătura cu familiile celor de aici. El conducea transportorul montan cu care făcea des drumuri in Stânceni ducând răvașe scrise către membrii familiilor care veniseră în campus. Gabriel, zis Șoimul, aproviziona cât mai era posibil campusul cu tot felul de bunuri și alimente pe care le plătea cu cardul său ce era alimentat de diferiți sponsori care aveau rude sau membrii de familie refugați în munți. Făcuse acel drum lung până în Urali strângând cu grijă la piept scrisoarea sigilată a părintelui Gheorghe, fără să știe practic ce scrie în ea. Pentru el a fost o misiune de mare onoare și foarte riscantă în același timp, deoarece dacă era descoperit putea pune în pericol întreaga misiune organizată în munții Arcadiei.

Vasile și Florin aveau de gând să trimită Mariei prin Șoim un mic bilețel prin care să îi dea vești despre ei și o rugau de asemenea să le răspundă lăsând un bilețel închis într-o cutie goală de bere pe care să o lase într-un anumit loc. Urmau să stabilească cu șoimul locul unde să lase cutia și ce vor scrie în bilețelul lor. Trebuia conceput textul cu acordul colonelului Teodorescu. Maria trebuia protejată ferindu-o de riscul de a cunoaște detalii despre campus.

Văzut la fața locului campusul apărea doar ca o cabană înconjurată de garduri înalte din bârne de lemn. În curtea cabanei se vedea transportorul montan și alte dependințe necesare traiului. Restul adăposturilor erau foarte bine ascunse în munte prin scorburi, peșteri sau grote, sau erau săpate în malul muntelui construindu-se adăposturi bine camuflate de pietre și vegetație. Treceai pe lângă aceste adăposturi fără să îți dai seama că la doi metrii de tine esti

urmărit de cineva bine ascuns. Momentan slujbele se țineau în cabană, în paraclisul improvizat unde părintele Gheorghe se folosea de un altar mobil folosit de preoții ortodocși pe front în caz de război. Îl avea moștenire de la străbunicul său care a fost preot militar în marele război. Însă pentru vremurile ce vor veni în curând, colonelul Teodorescu împreună cu câțiva membrii ai campusului pregătesc într-o grotă încăpătoare din munte un lăcaș de cult bine camuflat cu stânci și vegetație pentru a ține Sfânta Liturghie ferit de orice ochi ce nu este binevenit.

Totul se petrece cu o viteză uluitoare. Parcă timpul se desfășoară după un scenariu foarte bine pus la punct de un scenarist priceput. Se simțea în aer ceva nelalocul lui.

În același timp în parlamentul unional s-a făcut o modificare a Constituției Unionale prin care s-a inființat postul de Președinte Unional, cu atribuții peste președinții statelor membre. Acesta are puteri lărgite cum ar fi demiterea președinților statali, numirea de președinți și cancelari în toate statele membre, precum și puterea de a dizolva Parlamentul Unional și declararea începerii de alegeri unionale parlamentare. Practic s-a anulat suveranitatea statelor membre, președinții acestora devenind un fel de prefecți ai Președintelui Unional, numiți de către acesta. Alegerile locale statale se fac numai pentru reprezentanții statului respectiv în parlamentul unional. Președintele Unional este propus și ales de către Parlamentul Unional prin vot secret pe un mandat de opt ani. La începutul lunii februarie au avut loc dezbateri parlamentare asupra acestei modificări constituționale și s-a votat noua formă a constituției. Urmează ca la începutul lunii aprilie să înceapă campania electorală pentru alegerea parlamentarilor unionali ce vor alege la rândul său Președintele Unional.

Baruch, ca membru marcant al Partidului Conservator Iudeu din Iudeea, este deja vizat de către majoritatea parlamentară existentă ca viitor Președinte Unional. Totul se întâmplă cu o viteză uimitoare, de parcă se merge pe un plan bine stabilit dinainte.

Acum însă, problemele politice nu sunt importante pentru populație, singurul lucru interesant fiind Acerbus. Trebuie să se iasă cumva din această catastrofă spațială.

*

Totul este sub control. Platforma globală de comunicații este monitorizată în permanență de către forțele de menținere a ordinii

publice unionale. Orice accesare de pagini sau programe de televiziune este inregistrată în evidențele personale ale proprietarului terminalului consolei. Maria accesa cu prudență această consolă, mai mult pe programe oficiale de știri sau programe de divertisment. Convorbirile cu Iulian erau de asemenea foarte laconice, încercând pe cât posibil să restricționeze dialoguri despre Vasile și Florin. Iulian știa acest lucru și nu insista cu întrebări despre acest subiect. De fapt totul este controlat și monitorizat minuțios in vederea depistării și neutralizării eventualelor acte sau acțiuni cu caracter antiunional de periclitare a ordinii globale. Este foarte greu să efectuezi o acțiune sau o activitate fără ca uniunea să nu știe despre aceasta. De exemplu, dacă dorești să mergi undeva să te destinzi, esti urmărit in plan financiar în toate locațiile și cu ocazia oricărei plăți efectuate cu cardul biometric. Fie că ești detectat de senzorii bio-umani fie că folosești cardul pentru plați în supermarketuri sau în orice alt loc, traseul cardului este inregistrat in bazele de date ale posesorului acestuia. Tranzacțiile și plățile financiare efectuate de asemenea indică data, ora și locul unde au fost efectuate. Fie că mergi la un WC public sau că mergi pe stradă trecând pe lângă un senzor bio-uman, esti localizat și înregistrat în dosarul tău electronic personal. Procurarea hranei și a celor necesare vieții de zi cu zi necesită plăți efectuate cu dinari virtuali, deci se știe ce mănânci, ce îmbraci, ce produse folosești în familie, orice alceva despre viața ta. Totul este la vedere.

Maria este foarte tristă și deprimată de când soțul și fiul ei cel mic au plecat. Nu mai știa nimic despre ei. Totuși avea speranța că o să primească curand vești. Urmărea îngrijorată evoluția politică și socială a lui Baruch și era din ce în ce mai convinsă că în curând acesta va fi în vârful piramidei. Deja legea implantării biocipului uman era în parlament spre dezbatere, toți senatorii având în general părere foarte bună despre acest plan. Fraudele și furturile de carduri biometrice trebuia oprit cumva. Prin implantarea acestor biocipuri, se înlătură furturile de carduri și folosirea lor pentru fraude financiare. Pe de altă parte se urmărește îndeaproape evoluția evidenței populației prin cunoașterea în mod real a numărului de locuitori ai uniunii. Nașterile și decesele sunt înregistrate instantaneu

cu punerea în funcțiune a biocipului la implantarea noului născut sau cu stingerea acestuia în cazul decesului persoanelor, prin simpla nealimentare cu energie a microacumulatorilor acestui, din cauza răcirii corpului uman. Aceste biocipuri sunt alimentate cu microtermocuple, care generează curent electric din transormarea căldurii corpului uman în curent electric. O data decedată, persoana încetează a mai produce curent electric prin răcirea corpului uman, determinând deconectarea de la consola globală a înregistrarilor personale. Microacumulatorii au o autonomie de douăzeci si patru de ore, după care se oprește alimentarea biocipului. Din cercetările efectuate s-a constatat că locurile de pe corpul uman unde tensiunea bioenergetică si căldura corpului sunt cele mai constante și mai puternice sunt la baza scalpului pe frunte sau pe partea exterioară a palmei drepte. Biocipurile implantate pe scalp, sunt cele mai recomandate de specialiști, însă în cazul calviției, pentru a nu fi inestetic, se recomandă implantarea acestui cip pe dosul palmei mâinii drepte. Totul este stipulat în această lege propusă de Baruch însuși în Parlamentul Unional. Cardurile lui Vasile si ale lui Florin au ramas acasă la Maria. Femeia le ținea într-un sertar al unui birou din camera de zi. Din când în când le mai folosea la unele plăți pentru a da impresia că cei doi se aflau acasă. Totuși se gândea cu îngrijorare cum o să justifice lipsa celor doi în cazul în care se va constata că aceștia nu mai sunt la domiciliu. Obligativitatea purtării asupra fiecăruia a acestui card indiferent unde mergi era foarte aspru pedepsită pecuniar și chiar cu închisoarea. De la cei mai mici până la cei bătrâni erau obligați să poarte asupra lor acest card când părăseau domiciliul. Exista îmbrăcăminte specială care avea buzunar special pentru acesta. Toate articolele de îmbrăcăminte aveau în dreptul pieptului un buzunărel ascuns vederii în care sunt purtate cardurile. Dacă pleci de acasă si treci pe lângă senzorii bioumani care detectează atât video cât și câmpul tău bioenergetic și nu ai asupra ta cardul, aceștia emit imediat un semnal de alarma în dispeceratul poliției locale și în cel mai scurt timp un echipaj al acesteia este în zona respectivă făcând legitimări biometrice de la distanță cu aparatele lor mobile, depistând foarte ușor persoana în cauză. Echipajele de poliție sunt foarte uniform distribuite pe cartiere și străzi, având fiecare un anumit sector de supraveghere. De fapt și

aceasta era o problemă care se rezolva odată cu implatul cipului.

Problema acută ce frământa însă omenirea era acest Acerbus, care amenința Pământul cu coama sa de gaze toxice foarte volatile. În fiecare seară Maria rămasă singură acasă se ruga în fața icoanei Mântuitorului Hristos pentru sufletele celor dragi ei. Îi părea pe de o parte rău că nu a plecat și ea cu soțul său dar pe de altă parte se bucura că are vești de la Iulian de la care mai afla vești importante. Mai erau două zile până când Acerbus îmbrățișa Terra. La Biserica din Stânceni nu a mai fost de două săptămâni. Preotul Gheorghe nu mai era, iar lăcașul de cult era deschis doar pentru închinarea credincioșior, fără a se mai face Sfânta Liturghie. Auzise că duminică urma să vină părintele Mazilescu Gheorghe să săvârșească Sfânta Liturghie. Poate va afla cu siguranță vești despre Vasile și Florin. Dar până duminică urma să se întâmple impactul năprasnic al meteoritului. Dorul de cei doi o măcina din interior. Nu erau la distanță mare de ea dar îi separa ceva peste care nu putea trece. O piedică spirituală de frică amestecată cu nesiguranță. Îi era teamă de viața grea și plină de lipsuri din munți dar în același timp era înfricoșată de perspectiva implantării în acestă societate perfect cibernetizată. Această piedică era ca un zid greu de escaladat și de trecut. Era frontiera ei spirituală.

CAPITOLUL VI - Noaptea stelei negre.

Ziua de 26 februarie a început încă de la primele ore ale dimineții cu mare forfotă în comunitate. Toate posturile de radio și televiziune transmit în direct imagini cu asteroidul Acerbus care se îndreaptă vertiginos spre Pământ lăsând în urma sa o lungă dâră de gaze și praf cosmic. Imaginile sunt înfiorătoare. Lumea privește siderată pe ecrane această priveliște temându-se amarnic de marea nenorocire ce va afecta poate întreg globul pământesc. În zonele vizate din Marea Philipinelor deja marea masă a populației a fost evacuată. Au mai rămas doar cei care deja s-au resemnat și își așteaptă liniștiți în meditație sfârșitul. Majoritatea dintre ei sunt adepți ai religiilor străvechi locale care cred în zeități ancestrale. Stau în incantații continue, meditând și rugându-se ca acest cataclism sa nu le facă niciun rău. Au refuzat să își părăsească satele lor, așteptând cuminți furia stelei negre ce se va abate peste ei.

Pe ocean încă mai sunt nave cu populație refugiată care se îndreaptă spre coastele Chinei de sud. Mai au câteva ore la dispoziție să debarce și să se depărteze cât mai repde de țărm pentru a evita tsunamiul generat de impactul asteroidului cu marea. Este ceva de neimaginat. Teroarea și frica a cuprins întreg globul. Toți așteaptă siderați impactul.

Maria așteaptă ghemuită în fotoliul ei din living privind pe ecranul mare de pe perete imagini și știri despre acest eveniment. Cu câteva minute în urmă Baruch a făcut o declarație oficială prin care anunța populația că acest eveniment relativ ciudat este un semn de la Creatorul Suprem prin care ceartă oamenii pentru necredința lor și îndeamnă populația să se roage împreună cu el la momentul impactului pentru a minimiza urmarile cataclismului și pentru a îmbuna pe marele Creator Suprem. A făcut această declarație oficială din curtea marelui Templu Iudaic din Ierusalim ieșind pe ușa templului și înălțându-se prin levitație la câțiva metrii înălțime, de unde vorbea oamenilor cu un glas ciudat ca de tunet ce putea fi auzit de la mare distanță. Aparițiile lui din ultima vreme provoca o mare spaimă și uimire în rândul maselor de oameni, mai ales dacă se aflau în preajma sa oameni care nu erau de acord cu el, aceștia

sufereau groaznic de spasme și dureri abdominale violente ce îi făceau să se tăvălească de chinuri. De aceea majoritatea care se aflau în apropierea lui făceau eforturi interioare forțate pentru a-l adora și aprecia mental, de frică să nu fie detectați de el ca potențiali vrăjmași și pedepsindu-i mental cu fel de fel de chinuri fizice directe, violente și dureroase, speriind pe ceilalți din jur.

Maria nu primise încă nicio veste de la Vasile și de la Florin. De la Iulian a aflat cu o zi în urmă că era planificat pentru o misiune spațială cu rolul de a monitoriza impactul asteroidului, înregistrând întregul eveniment și transmițând la baza aeriană imagini în direct cu Acerbus.

Era seară deja iar pe toate posturile de televiziune se transmitea în direct imagini cu furiosul meteorit ce se îndrepta hotărât spre Terra. Coada sa de gaze strălucea în lumina soarelui. Era ca un burete încins din care ieșeau în continuu gaze ce formau o dâră în urma sa. Imaginile erau surprinse de telescoapele spațiale și transmise în direct tuturor canalelor de știri. Se făcuse ora 21:30 în Stânceni, mai rămăsese aproape două ore și jumătate până la impactul meteoritului cu Pământul. Maria singură, stătea acoperită cu un pled în fotoliu și privea îngrozită acele imagini. Îi era nespus de frică, și parcă auzea mereu afară tot felul de zgomote care o înspăimântau. Erau zgomote banale de fapt, cotidiene, dar frica amplifica rezonanța lor, creând impresia de sunete ciudate. Aerodine care zburau pe deasupra cartierului, zgomote de autovehicule sau alte sunete obișnuite ale cartierului i se păreau foarte ciudate și înfricoșătoare. Privea imagini transmise în direct din zonele vizate de impact și o înspăimântau strigătele și țipetele oamenilor ce intraseră în panică și care încercau să mai prindă vre-o navă aeriană de transport persoane. Toți erau panicați și li se citea pe față frica și deznădejdea. O milă adâncă o cuprinse pe femeie pentru acei nenorociți și un nod i se puse în gât. Oare ce or face Vasile și Florin? Or fi știind ce se întâmplă? Iulian de ce nu o mai sună? Oare se va simți impactul și aici? Tot felul de întrebări îi veneau în minte. La un moment dat consola globală o anunță că cineva o apela. Deschise consola de comunicații și află că apelul era de la Iulian. Răspunse

apelului și pe ecranul mare apăru chipul vesel al fiului său.

- Ce faci mama, cum te simți? Am sunat să îți spun să nu îți faci griji. La noi nu o să se simtă impactul, doar eventuale repercursiuni ale acestuia în următoarele zile.

- Bună Iulian mamă. Mi-e frică de mor. Privesc la amărâții aia cum au intrat în panică și nu mai pot de mila lor. Tu cum te simți?

- Sunt bine mamă, stai liniștită, peste câteva minute plec în misiune. Ieșim în spațiu pentru a înregistra în direct impactul. Vom transmite imagini în direct către bază ce vor fi retransmise tuturor posturilor de televiziune. E o misiune ușoară dar destul de înfricoșătoare ca spectacol. Voi seconda pe domnul comandor Tailor, comandantul meu de detașament. Sunt în siguranță, dar spectacolul cred că va fi înfiorător. De tata și de Florin ce îmi poți spune?

- Nu știu ce să îți spun, nu am aflat nicio veste de la ei. Cred că sunt bine. Sper acest lucru din toată inima. Oricum, ei sunt adăpostiți cred destul de bine acolo.

- OK mamă, te pup, stai liniștită și roagă-te pentru noi. Avem nevoie!

- Te sărut iubitul meu, ai grijă de tine! Dumnezeu să fie cu voi!

- Sărutmâna mamă, vorbim mai târziu.

- Te sărut și eu copile! La revedere!

Consola se închise iar pe ecran reapărură imaginile de la știrile transmise în direct de camere fixe din Manila. Străzile erau pustii, luminate destul de bine.

Era ora 04:40 în orașul filipinez, iar zorii deja își făceau apariția. Din când în când mai trecea câte un trecător liniștit, de obicei bătrâni care se deplasau greu privind spre cer cu fețe disperate, așteptându-și sfârșitul zilelor cuminți și resemnați. Consola video era împărțită în mai multe cadre unde se vedeau tot felul de posturi de televiziune, reportaje și transmisiuni directe din diferite colțuri ale lumii. Pe un cadru se vedea cerul Philipinelor filmat de o cameră fixă montată pe

automat ce va transmite apariția monstrului celest dintre norii dimineții.

Maria luă un Ceaslov și îngenunche în colțul său de rugăciune privind spre icoana Maicii Domnului cu Pruncul ce se afla în centrul micului său paraclis din dormitor. Începu să se roage încet abia mișcând buzele iar la un moment dat pentru a căpăta curaj începu să se roage cu voce tare pentru a se întării.

”Catre Nascatoarea de Dumnezeu, acum cu osardie sa alergam noi pacatosii si smeritii si sa cadem cu pocainta, strigand din adancul sufletului: stapana, ajuta-ne, milostivindu-te spre noi; grabeste ca pierim sub multimea pacatelor; nu intoarce pe robii tai deserti, ca pe tine singura nadejde te-am castigat...”

Stătu așa mult timp, rugându-se până spre miezul nopții, așteptând clipa când pământul va fi zguduit de Steaua Neagră.

*

În acest timp, cei doi bărbați aflați în pribegie ascultau la radio știri despre apropiatul eveniment. Se închiseseră în adăpostul lor, puseseră oblonul greu de lemn la intrare. Pe Bobiță și pe Karina i-au urcat în antreul adăpostului unde așteptau liniștiți pe niște blăni de oaie.

Cei doi făcuseră focul în sobă și la lumina unei mici lămpi electrice citeau fiecare pe cărțile lor de rugăciune. Se gândeau cu îngrijorare la Maria și la Iulian, de la care nu mai aflaseră vești de ceva timp. La un moment dat în difuzorul stației de radioficare se auzi o voce cunoscută:

- Dragii mei frați și surori, vreau să fim împreună în rugăciune în această seară și vă rog pe fiecare să ascultați slujba miezonopticii și a utreniei pe care o voi săvârșii în paraclisul mare din cabana. Vă rog ca fiecare să vă rugați alături de noi, să așteptăm în rugăciune acest eveniment deosebit de tragic pentru planeta noastră. Deci, să începem:

”Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin

Slavă ție, Dumnezeul nostru, slavă ție.

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului care pretutindenea ești, și toate le împlinești.....”

Stăteau toți în adăposturile lor, în genunchi cu fața spre răsărit unde aveau mici paraclise cu icoane, rugându-se împreună cu părintele Gheorghe. Bărbați, femei și copii, fiecare în adăposturile lor, erau toți într-un cuget și o gândire spre ajutorul Domnului Iisus Hristos care încerca întreaga omenire cu acest eveniment infiorător. Era ceasul 23:30, mai rămăsese câteva minute până la impactul Stelei Negre.

Rugăciunea decurgea liniștit fiecare participând din locul în care se afla la slujba miezonopticii unde se citea psalmul 118, unul dintre cei mai frumoși și profunzi psalmi compuși de către proorocul David cu mii de ani în urmă. Era o liniște deplină, se auzea în difuzorul din perete doar glasul lui Ionel, cântărețul lor bisericesc ce îl seconda pe părintele Mazilescu, care recita foarte frumos și liniștit această minunată rugăciune. Cei doi bărbați stăteau în genunchi și ascultau în liniște serviciul religios, fiecare ascultându-și propria respirație. Orologiul din perete mai arăta aproximativ trei minute până la miezul nopții. Vai ce coincidență, chiar la miezul nopții Steaua Neagră cum era numită de către mass-media lovea scoarța terestră. Era ora Ierusalimului.

*

Maria, stătea cu ochii în consola video și urmărea într-un colț al ecranului un ceas digital ce numara invers până la ora impactului. În imagine era cerul filipinez care era deja luminat de soarele dimineții. Nori denși și masivi acoperea cerul. Mai erau doua minute până la impact.

Deodată un zgomot infernal se auzi în difuzoarele consolei, ca un vuiet înfundat de scurtă durată, cerul din ecran s-a luminat brusc iar pe orizontul mării ce se vedea la baza imaginii se formă o imensă

nebuloasă. O trepidație puternică tremură camera de filmat după care ... ecranul se înnegri. Transmisiunea fusese oprită. În acel moment se simți o mică clătinare a pământului sub genunchii Mariei și privind pe fereastră spre răsărit se văzu la orizont cum cerul se

lumină palid. Căută pe alte canale să vadă ce mai este și la un moment dat văzu o transmisiune directă din spațiu filmată de pe o navă spațială a forțelor aeriene unionale. Marea Filipinelor era practic împrăștiată. Mari valuri de apă mătura arhipelagul până aproape de sudul Chinei și nordul Australiei. Era un spectacol infricoșător ce îți dădeau fiori pe șira spinării. Maria se gândea la Iulian care acum era deja în spațiu și transmitea asemenea imagini filmate la unitatea sa aeriană. Cerul în zona impactului era luminat iar nori grei de abur și praf se înălțară în văzduh. Practic Acerbus a picat în mare ca un bolovan pe suprafața netedă a unei bălți liniștite aruncând în toate părțile stropi imenși de apă, praf, fum și abur. Un spectacol foarte înfricoșător.

În camera Mariei era liniște, doar afară se luminase puțin cerul spre răsărit. Din previziunile cercetătorilor în zilele următoare un nor imens de praf, fum și aburi toxici acoperea majoritatea atmosferei planetei mai ales emisfera estică, până la coastele californiene iar spre vest până deasupra Europei, deci și deasupra Stânceniului.

*

În micul adăpost din stâncă cei doi bărbați stăteau în genunchi în continuare și ascultau atenți serviciul religios ce răsuna în difuzor. Simțiseră și ei la miezul nopții o mică trepidație a podelei dar nu puteau să vadă nimic afară deoarece erau baricadați în acea grotă

artificială. Continuară rugăciunile și cântările apoi, într-un târziu, după ce serviciul religios a luat sfârșit, cei doi bărbați se întinseră în paturile lor și adormiră răpuși de oboseală. Afară nu se auzea niciun zgomot, gerul se întețise iar cei doi ciobănești dormeau în culcușurile lor din blăni de oaie. Totul părea liniștit, însă în cealaltă emisferă a globului pământesc era un haos total.

În acele regiuni nori imenși și întunecați acopereau cerul întinzându-se peste tot continentul asiatic și australian, având tendința de a se deplasa spre Europa și Africa. Oceanu Pacific era întunecat. Tsunami-ul uriaș generat de Acerbus a măturat coastele australiene, ale Chinei de sud, toate arhipelagurile din Pacific ajungând până în Japonia iar spre vest până spre coastele Indiei. Oamenii care nu au apucat să părăsească aceste zone fugeau disperați strigând din răsputeri după un ajutor pe care nu se știe cine îl mai putea acorda. Femei cu copii în brațe, bărbați și copii care alergau disperați din calea marelui val care venea amenințător spre ei. Urletele înfiorătoare ale oamenilor îți străpungeau sufletul. Camerele video fixe din acele zone transmiteau live pe ecranele tuturor televiziunilor din lume imagini apocaliptice cu acei nenorociți și cu valuri uriașe care maturau totul în calea lor. Tsunami-ul era înfiorător. Valuri înalte de câteva sute de metrii veneau cu repeziciune înecând totul cât ai clipi. Arhipelagul Indonezian a fost practic traversat de acest uriaș val, lăsând în urmă pustiu și durere. Vulcanul Taal care este situat pe insula Luzon din Filipine, la aproximativ 50 de kilometri depărtare de Manila a erupt violent în urma impactului, împrăștiind și acesta în atmosfera înaltă nori denși de cenușă vulcanică și lavă incandescentă. De asemenea în arhipelagul Hawaii, în urma ciocnirii Pământului de către Acerbus, a erupt violent Vulcanul Mauna Loa (Muntele lung), care împrăștia în atmosferă lavă și nori negrii de cenușă vulcanică. Deja pe această parte a pământului se dezlănțuise iadul. Era practic o zonă improprie supraviețuirii, iar întunericul dens datorat norilor ce acopereau cerul făcea ca o noapte adâncă să se aștearnă peste întreaga zonă. Se făcuse deja miezul zilei și era întuneric beznă. Câteva camere video scăpate în urma valului uriaș, transmiteau imagini apocaliptice retransmise pe toate canalele de știri din lume. Atmosfera era practic improprie vieții.

Gaze toxice eliberate din Acerbus otrăviseră aerul care practic omora orice formă de viață din acea zonă. Pericolul imens pentru omenire era acela ca acești nori toxici să ajungă deasupra Europei populate de către lumea civilizată a uniunii. Dacă acest lucru se întâmpla, atunci era pericol de otrăvire a râurilor și pânzelor freatice din cauza ploilor toxice ce se revărsau, punând în pericol astfel viețile oamenilor, animalelor și tuturor formelor de viață existente. Apa oceanului era deja otrăvită, fiind distruse toate formele de viață din acea zonă.

Se lansase iadul pe Pământ.

Maria se trezi dimineață buimacă și observă că se afla ghemuită tot în fotoliul ei acoperită cu pledul. Nu știa când a adormit, cert era că a ațipit urmărind imaginile televizate în direct din zona afectată. Se ridică repede și privi spre răsărit. Nimic deosebit! Dădu drumul consolei video și urmării atentă știrile în timp ce somnoroasă își puse la preparat o cafea. Știrile erau care de care mai groaznice. Norii negrii ce acopereau cerul întunecase globul aproape pe jumătate din suprafața sa. Pacificul era acoperit de pâcla densă emanată de vulcani și de fumul toxic emanat din Acerbus. Apa devenise acidă și pe suprafața sa pluteau pești și animale marine moarte. Escadrile de nave aeriene de joasă înălțime zburau în zonă ghidate automat prin unde radio și prin sateliți, pentru a transmite în direct imagini cu nori ucigași. Totul era distrus. Aici nu mai exista viață. Se face încontinuu apel de către autoritățile locale ca în fiecare familie să existe măști de gaze și provizii de apă și mâncare pentru o perioadă mai lungă de timp. Există pericolul ca norii ucigași să ajungă până deasupra Arcadiei și până la disiparea acestora, ploile acide pot otrăvii pământul și apele, distrugând orice sursă de apă sau de hrană. Casele trebuiesc închise etanș și orice deplasare în aer liber să se facă doar îmbrăcați în combinezoane antichimice cu măști de gaze pe față. Maria avea lăsate de la Vasile special asemenea echipamente din momentul când le-au procurat pentru ei. Îi spusese soției sale de acest fapt și îi lăsase instrucțiuni de folosire a acestora. Avea și provizii de apă și hrană strânse în cămara sa, puse cu grijă de către soțul și fiul ei. Conserve și apă îmbuteliată, tot

felul de alimente uscate și de suplimente nutritive. Alimentase și cămara Mariei odată cu achizițiile făcute pentru ei.

Își termină de preparat cafeaua pe care o turnă într-o ceașcă și se ghemui din nou în fotoliu privind speriată grozăviile transmise în direct. Privea imagini apocaliptice, interviuri luate unor oameni care au scăpat din acel infern și care relatau traumatizați ceea ce se întâmplase cu ei în acea noapte de coșmar. Știrile se transmiteau în continuu pe ecarnul consolei. Ceea ce se vedea era ceva neimaginabil până în acel moment.

Din analizele chimice făcute asupra norilor de gaze emanați în atmosferă a rezultat faptul că în mare parte gazul cel mai toxic este dioxidul de sulf care s-a produs din frecarea asteroidului cu atmosfera, acesta aprinzându-se și având o compoziție mare de sulf, a luat naștere prin arderea meteoritului acest gaz incolor și iritant al mucoaselor, cu un miros înțepător și gust acrișor. Gazul este toxic, se dizolvă bine în apă, formând acizi sulfuroși. De aceea Pacificul era o supă de acizi sulfuroși, ridicându-se din el aburi groși de dioxid de sulf. Acest gaz deosebit de toxic, fiind în concentrație mare, poate arde tot ce este vegetație prin ploile acide ce vor avea loc în curând pe continent. De aceea, pânza freatică va fi infestată de aceste ploi sulfuroase ceea ce va duce la otrăvirea izvoarelor și tuturor surselor naturale de apă potabilă. În zonele necivilizate care nu au posibilitatea de a face provizii mari de apă potabilă, oamenii sigur vor consuma această apă ducând la decese masive. Se prevede un viitor apropiat foarte sumbru în continuare.

Acest episod dramatic fusese proorocit cu mii de ani în urmă de Sfântul Evanghelist Ioan în cartea sa Apocalipsa, unde la capitolul 8, versetele 10 și 11 acesta scria: *”Și a trâmbițat al treilea înger, și a căzut din cer o stea uriașă, arzând ca o făclie, și a căzut peste izvoarele apelor. Și numele stelei se cheamă Absintos. Și a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare. ”*

Iar la versetul 12 în aceiași carte, evanghelistul Ioan scria de asemenea: *”Și a trâmbițat al patrulea înger; și a fost lovită a treia*

parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte a lor și ziua să-și piardă din lumină a treia parte, și noaptea tot așa." Această proorocie urma să se adeverească imediat după impact când cerul s-a întunecat din cauza norilor denși de fum, gaze toxice, aburi și cenușă vulcanică. Urma o perioadă întunecată la propriu, când lumina soarelui va fi obstrucționată să ajungă la sol. Până când atmosfera se va limpezi și curăța din nou urmează să treacă o perioadă destul de lungă, câteva luni sau chiar un an sau mai mult. Cel puțin în zonele afectate sigur va dura mult mai mult timp până când se va rarefia atmosfera, permițând razelor solare să ajungă pe pământ. Totul se lega, era prezis să se întâmple acest cataclism natural. Numai cine nu dorea să creadă în cuvintele Domnului scrise în Sfintele Scripturi nu avea cum să nu știe aceste lucruri.

Maria observă că pe unul din canalele TV a apărut rabinul Baruch și comută consola pe acel post. Rabinul vorbea oamenilor ținând un discurs în urma evenimentului produs în Marea Philipinelor. Interesată de acel discurs a dat sonorul mai tare și ascultă vorbele profetului. Vorbea în limba ebraică iar translatorul automat al televiziunii subtrita discursul. Maria urmării vorbele rabinului cu atenție, citind rândurile subtritarii cu atenție.

"Iubiții mei frați și surori!

Mă adresez întregii omeniri și mai ales celor care au fost afectați direct de evenimentul produs în Philipine. Sunt alături de toți cei care au suferit pierderi grele dintre cei dragi, celor care au supraviețuit impactului dar și de cei care au trecut la Creatorul Universal. Mă rog pentru toți și vă îndemn să fiți tari și să aveți speranța că în curând totul va fi bine. Depinde de voi toți dacă restabilirea lucrurilor la normal se va face mai repede sau niciodată. Mânia Tatălui Ceresc s-a arătat tuturor. Marele Creator Universal este supărat pe noi datorită necredinței noastre. Pentru a ne împăca cu El trebuie să avem încredere deplină în El iar voi să mă urmați pe mine care sunt trimisul lui pe pământ. Numai ascultând de povățuirea mea vom ajunge să trecem peste toate greutățile ce vor veni de acum în colo. Trebuie să aveți încredere în mine și în puterile mele deoarece acum

se vor produce unele fenomene neobișnuite și nemaiîntâlnite pe această planetă. Mă refer la iminenta invazie extraterestră care va avea loc, după cum a declarat liderul intergalactic al civilizațiilor extraterestre ce monitorizează Terra de mai mult timp.

Printr-o convorbire telepatică avută cu liderul extraterestru intergalactic numit Beliar, cu care sunt în relații deosebit de bune, mi s-a transmis intenția acestora ca în perioada următoare să invadeze planeta noastră pentru a o sărăci de resurse și mai ales pentru a face cât mai mulți sclavi care să lucreze pentru ei. Problema este foarte serioasă și spinoasă. Am convenit cu Beliar ca toți cei care vor demnstra că sunt supușii mei să nu se atingă de ei. Iar cei care nu mă vor recunoaște ca Stăpân al Universului să fie chinuiți fizic sau psihic de către miliardele de extratereștrii care vor stăpâni practic planeta de aici înainte. Vor sta numai în văzduh, unii dintre ei vor fi invizibili, vor urmării tot ce se întâmplă pe toată suprafața pământului și vor raporta atât lui Beliar cât și mie tot ceea ce este contrar voii mele și pe toți cei care nu se supun noii ordini universale la care Terra va adera. Eu voi conduce întreaga hoardă de extratereștrii care își spun "shedu", iar cine nu dorește să îmi urmeze va suporta consecințe deosebit de usturătoare ajungându-se chiar la chinuri groaznice sau moarte. Prin ei voi cunoaște tot ce se întâmplă pe planetă. Mă vor ține la curent telepatic cu toate mișcările și revoltele ce vor apare împotriva noastră.

Mă adresez acum tuturor cultelor religioase care nu mă recunosc pe mine ca trimisul lui Dumnezeu pe pământ, care nu mă consideră Dominus Mundi, mai ales cultele creștine care îl consideră pe răstignit ca fiu al lui Dumnezeu. Îi rog pe toți să reevalueze poziția lor spirituală și să mă accepte ca Stăpân al Universului și al omenirii, până nu va fi prea târziu iar în mânia mea le voi aduce moartea.

În zilele următoare, am stabilit în Comisia Permanentă a Parlamentului Unional să supunem la vot în plen legea evidenței populației care prevede ca fiecare cetățean al planetei să poarte însemnul meu implantat pe mână sau pe frunte. Acest implant, cunoscut de toți de altfel deoarece a fost dezbătut public, se va oferi în cadru festiv precedat de semnarea în mod solemn a unei adeziuni

de credință față de mine ca Dominus Mundi și Stăpân al Universului.

Toți extratereștrii mi se supun și mă numesc în mod oficial Profetul Samael. Acesta este numele meu extraterestru.

Deci, în încheiere aș dori să înțelegeți că numai împreună cu mine veți reuși să supraviețuiți urgiilor extraterestre și veți avea o viață tihnită și liniștită. Avertizez pe cei care mi se vor împotrivi că vor suporta consecințe deosebite.

Vă iubesc și vă vreau susținătorii mei și totodată supușii mei."

Maria rămase cu gura căscată privind ecranul mare al consolei. Nu mai avea cuvinte. Tupeul, aroganța și amenințarea directă a acestui om o lăsase perplexă. Nu știa ce să facă. Parcă era imobilizată în fotoliu și nu putea să facă nicio mișcare. O frică imensă îi străbătu corpul iar pe șira spinării simții fiori reci. Acum realiza marele pericol la care Vasile se referea de atâtea și de atâtea ori. Până acum a crezut că sunt exagerări venite din râvna lui de creștin ortodox, că nu este posibil ca un om să se înalțe atât de trufaș și amenințător peste toți ceilalți. Baruch era diabolic, era clar că posedarea lui era una specială, că era supus voinței luciferice supreme. Un fior rece o pătrunse prin inimă. Se ridică încet de pe fotoliu și dintr-o dată se hotărâ să facă și ea pasul, dacă nu cumva era prea târziu. Merse către consola globală și făcu legătura audio cu Iulian. Sigla companiei de telecomunicații Detech-Communication apăru pe ecran cu o bandă neagra aplicată în colțul din stânga sus, în chip de doliu. După câteva secunde vocea lui Iulian se auzi în difuzoare.

- Bună mamă, ce faci? Ești bine?

- Bună Iulian, nu s-a întâmplat nimic, sunt bine, tu ce mai faci? Cum a fost în misiune?

- Mamă, a fost uimitor, un spectacol pe cât de sinistru pe atât de grandios. Marea Philipinelor și a Chinei de sud a fost practic mutată din loc de acel uriaș bolovan. Acum acolo este practic imposibil de trăit. Toxine și acizi în atmosferă cât cuprinde, totul este mort. Norul uriaș de abur și de toxine, amplificat și de erupția vulcanilor Taal și

Mauna Loa, se răspândește peste tot. O parte vine spre vest acoperind deja India și se îndreaptă spre coastele estice ale Africii. Cât de curând va ajunge și deasupra Arcadiei. E bine să ne pregătim temeinic cu rezerve de apă și hrană în câteva zile. Dar ce am observat mai ciudat în timp ce survolam în spațiu împreuna cu căpitanul Tailor, a fost un fenomen ciudat ce s-a petrecut în zona impactului. Când marea era răvășită și nori negrii se înălțau spre cer, din zona impactului se vedeau ieșind lumini multe incandescente galbene verzui care zburau dincolo de stratosferă pierzânduse în spațiu. Aveau traiectorii ciudate spiralate cu unghiuri de deviere destul de complexe. Parcă erau scântei ce ieșeau dintr-un foc și se răspândeau în spațiul cosmic stingându-se la un moment dat. Foarte ciudat. Nimeni nu poate explica ce sunt acele lumini și cum s-au format.

- Foarte interesant Iulian. Să nu fie ce cred eu. Oricum este un dezastru de la un capăt la altul. Tu ce ai de gând să faci acum?

- Pai să fiu sincer, mamă eu m-am hotărât să mă căsătoresc cu Ayana Azizi. Nu pot face anunțul acesta decât ție. Tata cu Iulian, Dumnezeu știe ce mai fac. Sper să fie bine.

- Și unde o să locuiți după ce veți absolvi?

- Păi ne oferă forțele armate aeriene o locuință de serviciu. Indiferent unde vom fi repartizați, vom fi împreună.

- Deci nu mai vii să locuiești la Stânceni?

- Păi mamă, știi, ce să facem acolo? Noi vom fi repartizați la o unitate undeva, unde vom și locui de fapt în locuința de serviciu. Așa că, nu vin să locuiesc acasă.

- Fiule, dar ce vei face, vei accepta acel biocip?

- Mamă, eu nu cred că acest biocip este așa de periculos.

- Ai urmărit ultima declarație a lui Baruch de acum câteva minute?

- Nu, nu am avut cum. Dar o să văd la știri. Ce spune?

- Păi să asculți și apoi să îmi spui ce vei face cu cipul.

- E grav?

- E de viață și de moarte Iulian. Aștept răspunsul tău definitiv până diseară.

- Mamă, mă sperii, o să urmăresc știrile imediat și voi reflecta. Diseară vorbim.

- Bine Iulian, trebuie să închid. Vorbim diseara. Mă apelezi tu. OK?

- Bine mamă, vorbim, te iubesc! Paaaaa!

Consola se închise iar pe ecran apăru din nou sigla Detech-Communication cu doliu. O liniște adâncă se lăsă în încăpere. Femeia se plimba prin cameră dintr-un colț în altul frângându-și mâinile și bolborosind cuvinte neinteligibile. Frica pusese stăpânire pe sufletul ei. Era o singură soluție. Iulian oricum o lăsa singură. Trebuia să ia legătura cu Vasile și să îl roage să o ia și pe ea cu ei. Trebuia să trimită un mesaj soțului său. Poate duminică la biserică dacă va veni preotul Gheorghe să săvârșească Sfânta Liturghie, după cum se auzise. Trebuia să vorbească cu preotul să o primească și pe ea. Rămăsese chiar singură în fața valului de lepadare de Hristos ce urma să vină peste câteva zile. Din momentul votării în plenul parlamentului a legii propuse de Baruch, începe prigoana pe față, lepădarea oamenilor de Hristos sau orice alt dumnezeu și recunoașterea solemnă a lui Baruch ca Stăpân al Lumii sub titlul latin de Dominus Mundi. Iar acel biocip ciudat nu trebuia luat sub nicio formă. Acela era un fel de simbioză între trupul uman și demoni, legătura directă între mintea umană și energiile luciferice căruia trebuie să se supună toate gândurile omului. Practic posedare de voie a oamenilor de către draci.

Acum era nerăbdătoare să afle poziția lui Iulian care după părerea ei era sigur pro biocip și căsătorie cu păgâna Ayana Azizi. Deci, rămăsese singură. Mai avea o speranță că Iulian va veni în Stânceni după absolvire și va locui în casa părintească. Însă acum ajunsese la concluzia că trebuia să își asculte soțul. Involuntar Maria luase

hotărârea de a-l urma pe Vasile imediat după discursul lui Baruch, însă trebuia să vorbească și cu Iulian mai întâi. Dar după câte se pare, acesta este drumul pe care va pleca și ea.

Deja se făcuse miezul zilei iar Maria se tot învârtea prin casă fără o țintă anume. Pusese stăpânire pe ea frica și nu putea să se liniștească deloc. A mers la trusa medicală de unde a luat un calmant și se întoarse în living urmărind știrile în continuare. În ziua aceia nu a mers la serviciu, fiind învoită toată lumea. Și se pare că nu va mai merge deloc. Trebuia să își dea demisia imediat pentru a nu dispărea nemotivat și subit din peisaj. Cu riscul de a deveni suspectă de antipatie față de Baruch și planul său diabolic Maria hotărî să își depună chiar a doua zi demisia decanului universității unde preda. Motivele puteau fi strict de natură medicală sau de relocare în altă regiune.

Știrile sumbre se perindau pe ecranul divizat în mai multe segmente. Fiecare post de știri prezentau aproximativ aceleași imagini retransmise de la navele de patrulare teleghidate care zburau în zona calamitată. Filmarea se făcea practic din spațiul cosmic, iar peisajul era sinistru. O mare nebuloasă cenușie gălbuie se întindea deasupra Pacificului, Australiei, Indiei până deasupra Madagascarului iar in nord ajungea spre China. Norul își continua expaniunea vizibil, urmând ca în maxim 48 ore să ajungă chiar deasupra Ierusalimului. Oamenii erau evacuați cu ultimele forțări, cât mai era posibil, situația fiind depășită de împrejurări. Steaua Neagră își făcuse treaba, adusese moartea pe Terra. Pe unde ajungea acel nor al morții tot ceea ce era viu se sufoca murind cu durei abdominale groaznice din cauza arsurilor provocate de dioxidul de sulf și acizii volatilizați. Era un spectacol de nedescris în cuvinte. Întunericul morții înghițea totul în calea sa.

Maria și-a petrecut aproape toată ziua frângându-și mâinile și mergând prin casă plângând cu vorbe. Își smulgea părul din cap de ciudă că nu a făcut ascultare de preotul lor duhovnic și de soțul ei. Acum trebuia să fie împreună cu ei așteptând împreună deznodământul acestei mari cumpene a omenirii. Cum a putut să fie atât de neascultătoare, de mândră și de necredincioasă. Era atât de

evident, iar soțul ei le explica cu atâta înfocare despre pericolul iminent, iar ea la un moment dat l-a suspectat chiar de pierderea minților când era foarte încrâncenat. Urmărea știrile care preluau declarația lui Baruch și rămăsese surprinsă cu cât entuziasm și admirație vorbeau prezentatorii despre protecția acestui om diabolic. Parcă toți erau vrăjiți de propunerea lui și aveau încredere în promisiunile lui. Era incredibil că nimeni nu a luat atitudine în comentariile știrilor împotriva acestui nemernic. Surprinzător, oamenii chiar îl considerau Dominus Mundi având credința că vor fi salvați de la moarte de acest înșelător. La unele dezbateri televizate unde erau invitați senatori din parlamentul unional, aceștia vorbeau cu înfocare despre propunerea lui Baruch și despre necesitatea strângerii rândurilor lângă acest personaj luciferic. Un interviu luat chiar unui episcop local ortodox din zona Greciei ce era transmis în direct te lăsa cu gura căscată. Acesta îndemna pe credincioși să se alăture lui Baruch, trimisul lui Dumnezeu pe pământ pentru a-și mântui trupurile și sufletele de iminenta invazie demonică a extratereștrilor. Rămâneai siderat de turnura pe care a luat-o poziția societății umane în urma acestui discurs epocal. Maria privea, se minuna și își făcea mereu semnul sfintei cruci rugând pe Mântuitorul Hristos să o întărească până va birui. Deja era spre înserare, iar Maria aștepta nerăbdătoare un răspuns de la Iulian. Aștepta să o apeleze după cum a rămas vorba între ei. Privea ceasul din perete din minut în minut, așteptând o veste cat de cât plină de speranță că fiul ei cel mare se va speria și el de discursul despotului și va lua o hotărâre înțeleaptă. Timpul trecea iar consola nu dădea niciun semn de la Iulian. Stătea ghemuită în fotoliul ei privind îngrozită la știri, așteptând apelul lui Iulian. În timp ce privea pe un canal de știri i se păru că vede ceva neobișnuit. Mări pe tot ecranul acel canal TV și ascultă cu înfrigurare o știre parțial aflată de la Iulian.

”*Stimați telespectatori, o stire senzațională am aflat-o de la observatorul astronomic din Monterey de pe coasta Californiei care a dat publicității astăzi un fenomen ciudat întâmplat în timpul eruperii vulcanului Mauna Loa din Hawai. În timpul erupției din craterul vulcanului ieșeau lumini ca un foc de articii de culoare galben verzui care aveau traiectorii ciudate spiralate și care făceau întoarceri chiar*

la 90 de grade sau mai mult. Aceste lumini se dispersau în spațiul cosmic și se stingeau încet. În locul lor în schimb, pe hublourile telescoapelor, în locul unde se stingeau apăreau niște forme materiale în formă de nave spațiale. Astfel, până la această oră spațiul din imediata apropiere a pământului este împânzit de un roi de nave spațiale care staționează pe orbite fixe în jurul pământului. Este înfiorător să vezi un roi de nave extraterestre ce înconjoară pământul fără să se miște, observând atent ce se petrece pe planetă. Conform discursului ținut astăzi de Rabinul Baruch, invazia extraterestră este iminentă, însă faptul ciudat este că aceste nave au ieșit din măruntaiele Terrei nu din spațiul cosmic. Navele sunt de forme diferite dar cam de aceiași mărime, unele au lumini ce pâlpâie de diferite culori, altele sunt înconjurate de o aureolă luminoasă, cert este că toate sunt cu ochii pe noi. Rămâneți conectați pe postul nostru de televiziune pentru a vă aduce noi informații despre acest ciudat fenomen."

- Semne în cer și pe pământ! Murmură Maria încet privind siderată la imaginile cu roiul de nave. Ce o face Iulian? De ce nu mă sună? Este deja ora 19:00 și nu m-a sunat! Se trezi vorbind cu voce tare Maria.

Luă telecomanda consolei și făcu un apel audio pentru Iulian. Apăru din nou sigla îndoliată și în câteva secunde se auzi vocea fiului ei în difuzor.

- Iartă-mă mamă că nu am sunat până la ora asta. Avem probleme la școală, acum plec în misiune de recunoaștere, se pare că extratereștrii ne înconjoară planeta.

- Iulian, am văzut acum la știri și eu, sunt luminile pe care tu le vedeai ieșind din vulcani. A dat Arhanghelul Mihail drumul demonilor închiși în adâncurile pământului. Acum începe lupta pe față. Sunt demoni nu extratereștrii. Ce hotărâre ai luat în privința ta?

- Mamă eu mă însor și vreau să îmi întemeiez o familie cu Ayana. Nu pot să mă întorc acasă. Iar în privința biocipului, ne vom implanta amândoi, dacă e să fie ceva rău vom înfrunta amândoi pericolul, dar

eu cred că nu va fi nimic periculos.

- Fiul meu cel mare, băiatul meu, ce faci dragul meu cu sufletul tău? Iubitule te implor nu pune cipul. Mai așteaptă cu însurătoarea, poate timpul le va aranja pe toate. Nu te grăbi dragule! Îți pierzi sufletul Iulian, nu vezi că asta este sfârșitul lumii? Acum este cernerea finală! Vino acasă și mai așteaptă cu însurătoarea. Nu te implanta!

- Mamă, este prea târziu pentru mine! Ayana este deja însărcinată. Așteptăm un copil. Luna viitoare absolvim, vom fi repartizați undeva în Arcadia și ne vom căsătorii cât de curând.

Un cuțit aprins trecu prin inima de mamă a Mariei. A rămas mută, inertă în fața consolei, fără grai și fără să poată face o mișcare. Era o lovitură fulgerătoare pentru ea. Putea să își închipuie de la început că așa se va întâmpla. Fiul ei drag era pierdut și numai el singur putea lua o hotărâre în privința salvării sufletului său.

Cu vocea sugrumată Maria îl întrebă:

- Când ai aflat de sarcină?

- Acum două săptămâni. A fost la medic și a aflat vestea. Sunt pe un drum fără întoarcere. Merit să suport toate consecințele. Am rugat-o pe Ayana să se boteze ortodoxă și a început să râdă de mine. De fapt o să ne căsătorim doar legal, nu religios. Eu nu trec la cultul divin.

- Dar dacă te implantezi recunoști automat și acest cult și pe înșelătorul omenirii ca Dominus Mundi. Ce faci Iulian? Trezește-te!

- Mamă, iartă-mă! Asta este! Este drumul meu. Merg pe el înainte.

- Iulian! Strigă maria izbucnind în hohote de plâns. Ce faci cu viața ta?

- Fac ce vreau eu mamă cu viața mea!

Răspunsul rece al fiului ei o copleși. Nu mai avea cuvinte și rămase sfâșiată de durere.

- Fie fiule. Îți promit că este ultima oară când mai comunic cu tine. Îți doresc multă fericire, sănătate și să nu mă uiți. Să nu ne uiți! Adio!

Închise într-un fel furioasă pe fiul său consola și introduse numărul de apel al fiului său pe apeluri nedorite pentru a nu mai poate lua legătura cu ea. Merse în dormitor, și începu să scotocească prin dulapurile de haine luând tot felul de haine și lucruri pe care le împachetă și le introduse în niște geamantane mari. Se pregătea de plecare. Se mișca prin cameră și gândea în același timp planul pe care urma să îl pună în aplicare. Fugea din fața cernerii finale.

Zilele trecură repede până duminica. La prima oră a dimineții Maria se afla deja în lăcașul de cult îngenunchiată în fața icoanei Maicii Domnului unde ardea o candelă cu ulei după obiceiul străvechi. Adusese de acasă ulei fin de măsline și aprinsese cu grijă cele câteva candele din mica bisericuță. Se ruga cu căință cu capul plecat până la pământ, murmurând din buze șoptit rugi către Preacurata Fecioară Născătoarea de Dumnezeu. Cerea ajutorul ca și femeie aflată în primejdie de a-și pierde sufletul. Spera ca cineva din campus să vină să poată lua legătura cu ei pentru a transmite lui Vasile dorința ei de a merge și ea în pribegie. Nu mai era nimeni în biserică. De fapt, lăcașul de cult a fost lăsat descuiat de părinte înadins pentru ca cine voiește să intre să se roage. Nu erau lucruri de valoare în biserică pentru a ispiti eventuali jefuitori. Doar icoane pictate în ulei agățate pe pereți, fresce murale, iar în sfântul altar părintele avusese grijă să ia cu el toate odăjdiile scumpe. Rămăsese doar un chivot de aramă în care se păstra sfintele taine și câteva vase liturgice din aramă care nu tenta pe nimeni să le sustragă. Praful deja se depusese pe mobilier de când nu se mai săvârșeau serviciile religioase iar frigul te străpungea până la oase. Maria nu mai simțea gerul și nici nu o interesa prea mult ce se întâmpla în jurul ei. Era cufundată în ruga ei disperată. Rar mai intra cineva în acel lăcaș care era practic părăsit. Stătea în genunchi așteptând cumva să apară părintele Gheorghe cu alti creștini pentru a mai face o dată sfânta liturghie în biserica lor. Dar nimeni nu venea. Soarele se înălțase bine pe cer și totuși Maria nu se dezlipea de icoana Maicii Domnului. Când o lua frigul începea să bată metanii și să-și

ceară iertare pentru neascultarea ei. Când obosea rămânea îngenunchiată cu capul până la pământ implorând mila divină. Era un spectacol emoționant cum o femeie disperată, singură de cu noapte în sfânta biserică, se ruga pentru salvarea sufletului ei. Totuși nu deznădăjduia. Aștepta un semn sau ceva care să îi dea speranță că poate lua legătura cu ai ei. Astfel trecură câteva ore, se făcuse deja ora 9:00 și nu venise nimeni. Era clar că nu mai venea părintele Mazilescu. Poate auziseră și ei declarația luciferică a lui Baruch și se speriaseră. Nu trebuiau să se mai expună. De fapt acesta era și motivul pentru care nimeni nu mai venise la biserică să se roage în acea duminică. De obicei veneau câțiva credincioși care săvârșeau duminica sfinte acatiste sau rugăciunile ceasurilor fără preot. Acum își dădea seama că fără preot nu există mântuire. Dar nu dispera. Își propusese să stea în fața Maicii Domnului până va afla un semn. Și aștepta.

La un moment dat, în tăcerea care domina locașul de cult se auzi o foșnitură. Maria de ridică și privi spre intrarea în biserică unde văzu că își făcu apariția pe ușă o femeie și o tânără fată ținându-se de brat pe de alta, privind în jur speriate. Maria le recunoscu imediat. Era Otilia Spiridon cu fiica sa Mădălina. Soțul Otiliei și tatăl Mădălinei - Georgescu Spiridon, informatician și specialist în cibernetică bio-umană, inginer la o companie producătoare de echipamente medicale și proteze inteligente din Boseos urmase pă părintele Gheorghe și pe ceilalți în pribegie. Ele au refuzat să îl urmeze iar acum veniseră la biserică să se roage.

- Otilia, bine ai venit! Spuse Maria bucuroasă că nu mai este singură. Eu sunt Maria, soția lui Vasile Poenaru.

- Maria, Doamne ajută! Ce cauți aici, nici nu te-am observat?

- Am venit să mă rog și poate să aflu un semn de la soțul meu. Tu știi ceva de Spiridon?

- Nu știu nimic, dar am speranța că vom afla astăzi ceva despre ei. Așa simt eu. Ai văzut ce vrea Baruch?

- Da, și îmi pare rău că nu am ascultat de Vasile. L-am judecat și nu

am vrut să îi urmez și acum mă căiesc amarnic. Cer ajutorul Maicii Domnului să mă pună în legătură cu ei. Vreau să le urmez și eu.

- Maria, și noi la fel! Suntem înspăimantate. Mădălina nu mai poate dormi noaptea de câteva zile. Îl visează pe taică-său mereu cum o cheamă la el.

- Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu miluiește-ne pe noi păcătoasele care nu am ascultat de soții noștri!

- Să sperăm că primim vești astăzi de la ei.

Se așezară toate în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului de la iconostas și începură să se roage cu lacrimi să le ajute. Nu se auzeau decât suspine și șoapte sfâșietoare, iar din când în când câte una bătea mătănii până la pământ. O liniște mormântală se instală în biserică, întreruptă din când în când de câte un suspin sau o șoaptă mai puternică ce sfâșia parcă tăcerea.

La un moment dat auziră zgomotul ușii de la intrare care se deschise larg iar în cadrul ușii apăru o figură cunoscută ce le aduseră femeilor zâmbetul pe față. Nu era altul decât Șoimul, mesagerul campusului.

Gabriel Odobescu, zis Șoimul, era mesgerul campusului. Fusese trimis de către părintele Gheorghe la biserică pentru a mai duce vești eventualilor creștini cu care se întâlnea.

- Maria, Otilia, Mădălina, ce faceți aici?

- Gabi, bine ai venit! Așteptam un mesaj de la voi și ne rugam Maicii Domnului să ne aducă vești despre cei dragi.

- Am adus vești. Vă întreb pentru ultima oară! Veniți și voi cu noi sau nu! Este ultimul meu mesaj pentru voi.

- Doamne Iisuse Hristoase cât de mult ne iubești! Sigur că vreau Gabriel. Vreau să merg la soțul meu Vasile și la Florin băiatul meu cel drag.

- Și noi vrem să mergem la Spirică al nostru. Iartă-ne Doamne

pentru necredința noastră!

Foarte bine! Aveți exact o oră să ajungeți acasă și să vă luați bagajele. O să trec pe la fiecare să vă iau. Mă așteptați la intrare, cum am dat un semnal sonor din transportor ați urcat imediat să plecăm cât mai repede din oraș.

- Păi așa de repede Gabi? Fie cum vrei tu. Așteptam răspunsul demisiei pe care am depus-o alaltăieri la universitate, dar ce mai contează. Oricum nu va avea valoare. Am fugit să mă pregătesc.

Cei patru se despărțiră unul câte unul din biserică mergând fiecare în altă direcție. Gabriel mai avea de lasat mesaje de adio și la alții, fie împachetate într-o pânză împreună cu o piatră pe care o arunca în curtile celor vizați, fie cutii de bere goale în care era un sul de hârtie cu o scrisoare pe care o lăsa la ușile destinatarilor. Asta era ultima lui misiune în oraș. Începea calvarul.

Maria alergă repede acasă, intră în dormitor de unde scoase pe hol două valize mari. Era nespus de fericită. Mai fericită ca niciodată că își va revedea fiul și soțul ei drag. Scoase în curte la poarta cele două valize și începu să inspecteze pentru ultima dată casa sa pentru care muncise o viață întreagă și de la care își lua adio. Privea melancolică toate camerele, mobilierul tablourile dragi de pe pereți, patul conjugal și bucătăria unde își petrecea cea mai mare parte a timpului când era acasă. Făcu un ultim tur al locuinței după care ieși, încuie ușa iar cheia o puse sub prețul de la intrare conform obiceiului lor. Poate vine Iulian și vrea să intre în casă.

Ieșii spre poarta curții și așteptă cuminte semnalul sonor dat de transportorul montan condus de Gabriel Odobescu – Șoimul. Mai erau cam cincisprezece minute de așteptare. Se întoarse cu fața spre casa sa dragă, o privi cu nostalgie și suspină din adâncuri. O lacrimă i se scurse din ochiul drept pe obraz. Nu era drept ce se întâmplă. Nu era normal ceea ce se întâmplă. Trebuia să fugă din lumea aceasta pervertită spre rău și să se retragă în sălbăticia tăcută și liniștită a munților.

Deodată, fu trezită din meditația ei de un semnal sonor, iar sfârâitul

unui motor se auzea afară. Venise Gabriel să o ia. Deschise poarta și trase după ea cu greu cele două valize mari. Ușa glisantă a transportorului se coborâ și apăru în cadrul acesteia Gabriel care coborâ repede să o ajute pe femeie să care bagajul. Se urcară repede în autovehicul, ușa se închise iar motorul începu să sfârâie mai greu urnind acest mastodont din loc. Maria pornea pe drumul mântuirii.

CAPITOLUL VII – Marea Convertire

Norul masiv de toxine și fum se stabilizase cumva în regiunea oceanului Indian, deasupra continentului australian, partea vestică a Oceanului Pacific și sudul Asiei. În acele zone stăpânea moartea întunecată răspândită de Acerbus. Oceanul era aburind de acizi sulfurici, toxine și gaze otrăvitoare. Niciun semn de viață nu mai exista în acel areal. Stabilizarea atmosferei în zona calamitată putea dura foarte mult timp. Pericolul pentru celelalte zone ale planetei nu era înlăturat. Vânturile puteau deplasa norii toxici și în alte zone unde ploi acide pot otrăvii atmosfera și pânzele freatice încă neatinse de toxine. Arcadia într-un fel era pusă la adăpost de distanța mare până în acele zone, dar totuși era posibil ca nori răzleți încărcați cu elemente toxice să fie aduși de vânt și în aceste locuri.

La școala militară de ofițeri din Boseos atmosfera era cât se poate de normală. Toată lumea își vedea de treaba sa. Programul de pregătire teoretică și practică decurgea normal. Mai era o săptămână și avea loc ceremonia de absolvire a promoției lui Iulian. Toți așteptau cu nerăbdare să fie înălțați în gradul de sublocotenenți ai flotei aeriene arcadiene și să fie repartizați fiecare la unitățile lor.

Iulian și Ayana nu mai puteau de fericire. Deja din discuția cu comandantul școlii primiseră promisiunea că vor fi repartizați împreună la aceiași unitate militară. Ayana nu spuse-se încă nimănui de faptul că este însărcinată în două luni, dar o dată cu primirea diplomei de absolvire și repartizarea lor, urma să se căsătorească cu Iulian. Erau amândoi foarte fericiți. Un viitor măreț li se deschidea în față. Școala de ofițeri ai flotei aeriene din Boseos era o emblemă a armatei arcadiene. Cei mai buni piloți din flotă absolviseră această școală și erau recunoscuți pentru aptitudinile dobândite aici și pentru curajul ce le fusese insuflat la această școală.

Iulian și Ayana erau în același detașament. Se cunoșteau de trei ani de când începuseră cursurile și încă de la început se înfiripase între ei o idilă de dragoste. Acum la absolvire așteptau cu nerăbdare să vadă unde vor fi repartizați. Opțiunile lor nu contau. Repartizarea se făcea în funcție de situația operativă și de anumite condiții care să

nu le insufle acestora o lipsă a devotamentului militar. Însă, nimic nu era imposibil.

Zilele au trecut repede, festivitatea de absolvire a avut loc iar la repartizare au avut un șoc foarte plăcut. Au fost repartizați amândoi la o unitate de aerodine de lângă Boseos, la aproximativ 20 de kilometri de Stânceni. Puteau locui deci în casa părintească a lui Iulian. Fericirea era fără margini. Iulian încerca să o apeleze pe mama sa dar apelurile erau respinse mereu. Își dădu seama că mama sa era foarte supărată pe el, dar se gândi că atunci când va ajunge acasă împreună cu Ayana și îi va da vestea că vor locui cu ea, se va bucura foarte mult. Primiră ordinele de repartizare în mod festiv, după care în câteva ore promoția lor părăsea deja porțile școlii, îmbrăcați în frumoasele uniforme de ofițeri.

Ajunseră acasă cu autovehiculul montan al lui Iulian cu cabină albastră metalizată. De fiecare dată veneau acasă, el și cu Florin cu acest autovehicul, mergând și povestind pe drum una și alta, în timp ce veneau acasă în permisii. Acum venea cu Ayana. Era ceva nou și totuși emoționant. Opri mașina în fața porții, coborâră amândoi veseli, îmbrăcați în combinezoanele de ofițeri ai flotei aeriene cu căciulile lor îmblănite pe cap. Iulian alergă spre poartă apăsă codul de acces în curte iar porțile se deschiseră.

Privi în cutia poștală și văzu mai multe plicuri neridicate de mama sa. Le luă și se urcă din nou în vehicul pentru a îl parca în curte. După ce parcă, coborî sprinten și luându-o pe Ayana după mijloc se îndreptară pe aleea din fața casei către intrare. Încercară ușa dar, surpriză, era încuiată. Mama nu era acasă. Căută sub preș la locul știut și găsi cheia cu care descuie casa. Intrară pe holul de la intrare și constată că în casă e frig. Instalația de încălzire a casei era oprită. Iulian se îndreptă spre o firidă unde apăsă câteva butoane pentru a pune în funcțiune centrala termică.

- Unde o fi mama? Văd că e plecată de mult. Sunt plicuri aici cam de trei săptămâni neridicate. Oferte cu reclame și ziarele de publicitate.

- Poate o fi la o rudă ceva. Zise Ayana mirată. S-o fi plictisit singură.

- Noi nu avem rude pe aici. Suntem proveniți din Boseos. Dar mama nu obișnuia să plece de acasă.

Intrară în casă iar pe o măsuță din living, lângă o fotografie cu toți patru împreună cu câinii lor făcută la revelionul trecut, găsi un bilet scris de Maria. Începu să îl citească tremurându-i vocea și mâna:

”Dragul mamei Iulian,

Îți las aceste ultime rânduri în speranța că o dată și o dată o să vi pe acasă. Cheia era sub preș, nu?

Eu sunt sfâșiată de pierderea ta, dar mă consolez cu gândul că măcar ești fericit alături de Ayana. Vă doresc tot binele din lume, să aveți copii frumoși și să nu ne uiți.

Eu am plecat la tatăl tău și la Florin.

Dacă ne iubești te rugăm să nu ne cauți pentru a nu ne face rău, descoperindu-ne autoritățile.

Te rog să arzi acest bilet după ce îl citești.

Ca ultimă dorință te rog să citești și Ayanei acest bilețel și să conștientizați pericolul la care vă expuneți. Te rog să îi explici, că poate ea nu are de unde să știe, despre Apocalipsa Sfântului Ioan, despre profețiile vechi și să vă treziți până nu va fi prea târziu.

Vă rog din suflet să nu vă implantați.

După ce vă veți unii cu demonii nu veți mai gândi normal.

Posedarea este totală iar noi pentru tine nu vom mai reprezenta nimic, vom fi chiar priviți ca dușmani și vei căuta chiar să ne ucizi.

Va rog încă o dată să ne ascultați sfaturile ca părinți trupești. Încercați să fugiți din fața tăvălugului dacă mai aveți vre-o posibilitate.

Vă iubesc și lăcrimez pentru voi!

Maria Poenaru”

După ce citi biletul cei doi rămaseră muți de uimire.

- Unde este tatăl tău și cu fratele tău?

- Ayana, știi, ei au hotărât să fugă de implantare. Sunt undeva prin munții Arcadiei. Nu știu exact unde. Dar oricum sunt în condiții de pribegie și de mizerie. A fost alegerea lor. Eu nu am vrut să merg cu ei din cauza... ta! Te iubesc foarte mult și vroiam să fiu cu tine pentru totdeauna. Iar mama a plecat după ei. Acum suntem singuri.

- Dar despre ce profeții este vorba?

- Ayana, eu nu am discutat cu tine nimic pe teme de spiritualitate. Știu că ești membră a Biserici Universale Divine iar eu sunt creștin ortodox.

- Și ce dacă! Nu asta este important.

- Este Ayana. Creștinii vor fi vânați ca animalele cât de curând. Ei se împotrivesc implantării și nu îl consideră pe Baruch – Dominus Mundi. Este profețit în Sfintele Scripturi despre sosirea lui și despre acest semn al lui ce va fi pus pe mâna dreaptă sau pe frunte.

- Chiar așa? Ar putea fi adevărat?

- După cum știi, Baruch va începe de luna viitoare campania lui de implantare a adepților lui. Mai este o săptămână până când trebuie să ne implantăm. Altfel vom fi chinuiți de extratereștrii, care pentru ortodocși sunt demoni, nu ființe din alte galaxii.

- Sper că nu vrei să refuzi, nu-i așa Iulian? Noi avem drumul nostru.

- Mă gândeam că poate vei înțelege și tu acest pericol și poate ne vom ascunde și noi de această pecetluire.

- Doamne ferește! Iulian, eu nu cred în bazaconiile astea. Este evident că Baruch este Fiul lui Dumnezeu Lumină. El ne va salva și trupurile și sufletele.

- Ayana, nu este chiar așa. Este un înșelător. Nu este Fiul lui Dumnezeu. Hristos este Fiul lui Dumnezeu.

- Ce tot vorbești Iulian. Taci cu prostiile astea. Iisus este doar un inițiat, un mare profet, un om cu abilități spirituale deosebite de ceilalți, care a murit răstignit. Dacă era Fiul lui Dumnezeu nu murea ca ultimul tâlhar alături de doi criminali de fapt.

- Taci Ayana! Nu știi ce vorbești!

- Tu să taci! Auzi! Să nu te mai aud că vorbești așa. Mergem și ne luam prostia aia de cip și gata. Ne facem viitorul nostru.

Iulian amuți. Nu avea ce face. Ayana purta în pântece copilul lui, o iubea nespus și nu voia să trăiască fără ea.

- Bine scumpa mea! Așa vom face. Spuse cu glas domol sărutându-o pe frunte.

Aduseră bagajele în casă și se instalară comod. Au petrecut amândoi până seara pregătind ceva de mâncare, iar apoi se pregătiră de somn. Dormeau în dormitorul lui Iulian, dar aveau de gând să reamenajeze casa și să schimbe dormitorul lui cu cel al părinților lor. Lumea era toată a lor.

Orele se scurgeau cu o repeziciune uimitoare. Acum era răsăritul, făceai te miri ce treburi banale și când te mai uitai la ceas rămâneai uimit ce repede a trecut timpul. Parcă se comprimase lumea și parcă și soarele era mai mic. Nici lumina zilei nu mai era aceiași ca altădată în zilele însorite. O pală de umbră plutea peste tot ca și cum un filtru nevăzut era suprapus peste soare în atmosferă. Roiul de nave extraterestre ce înconjurau pământul făcea ca lumina soarelui să fie umbrită exact ca printr-o sită. Bazele militare aeriene și telescoapele astronomice au încercat să numere navele staționate în jurul pământului dar în zadar. Roiul era atât de mare încât nu era posibilă numărătoarea acestor nave. Era echivalent cu a număra stelele cerului, iar distanța pe care se întindea acest imens număr de

nave depășea chiar granițele galaxiei noastre. Telescoapele astronomice nu vedeau practic marginea acestui imens nor de nave fiind imposibil chiar a privi în spațiu din cauza densității acestora. Știrile ce se derulau pe toate canalele de radio și televiziune aminteau despre acest fenomen nemaiîntâlnit în istoria omenirii. Frica și panica erau cuibărite în inimile fiecărui pământean. Cum se va sfârși acest episod? Nimeni nu avea un răspuns. Deocamdată.

Zilele treceau cu repeziciune. Trecuse două săptămâni de când venise acasă și Iulian nu aflase nicio veste de la familia lui. Își luaseră în primire posturile de la unitatea unde își desfășurau activitatea și mai tot timpul se afla cu Ayana. Misiuni de survolare cu aerodinele peste zonele Arcadiei, pe distanțe mai lungi sau mai scurte le ocupau întreg timpul. Ayana era la postul de comandă din unitate unde se monitorizau toate zborurile și unde se înregistra orice obiect zburător de pe cerul patriei. Iulian era secund al unei aerodine comandată de un căpitan estic pe nume Aiolos Chandra ai cărui strămoși erau proveniți din zonele Indiei. Se împăca foarte bine cu Aiolos, făcând amândoi o echipă bună. Aerodina lor de producție mai nouă funcționa perfect. Aceste mașinării ce foloseau tehnologii terestre de ultimă oră funcționa perfect. Propulsată de motoare cu energie produsă de mini reactoare atomice, având o autonomie de zbor de două luni, deși de dimensiuni mici, având posibilitatea transportării a zece pasageri, erau perfecte pentru ieșiri în spațiu și chiar zboruri la joasă înălțime. Mergeau de la viteze foarte mici, chiar nule, până la viteze de maximum 8 Mach în spațiu. Cei doi monitorizau roiul de nave extraterestre ce staționau în permanență în spațiu, orice mișcare a acestora fiind înregistrată și transmisă la bază. Erau foarte liniștiți acești extratereștrii. Poate prea liniștiți, rar fiind înregistrate schimbări de poziție a vreunei nave. Foloseau tehnologie necunoscută de pământeni, navele fiind foarte ușor manevrabile cu traiectorii de nebănuit pentru tehnologia terestră. Legile fizicii terestre nu se aplicau acestor apariții ciudate. Poate nici nu erau reale ci doar holograme. Nimeni nu știa nimic despre acestea.

Baruch introduse-se legea evidenței populației în plenul

parlamentului unional fiind votată în unanimitate de către senatori. Urma ca din a doua decadă a lunii martie să înceapă campania de acceptare a biocipurilor umane. Lumea era entuziasmată și în același timp speriată de rapiditatea desfășurării evenimentelor și mai ales de pericolul extraterestru. Acest pericol era evident, însă nu se cunoșteau consecințele acestei invazii. Nu se știa cum vor acționa aceste civilizații necunoscute, ce metode vor folosi în planul lor de invazie, care vor fi consecințele. Oricum, după spusele lui Baruch aceste consecințe erau groaznice, culminând chiar cu moartea. Doar acest mare rabin era speranța oamenilor că va încheia un acord de neutralitate cu extratereștrii, fiind foarte respectat și adulat de către căpeteniile acestora, numindu-l chiar Stăpân, adresându-i-se cu apelativul Măritul Samael. Urma o perioadă tulbure marcată de necunoscut și incertitudini. Mai erau câteva zile și începea ”Marea Convertire” cum o numea Baruch, unde oamenii primeau biocipul și semnau în condiții solemne și oficiale actul de recunoaștere a supremației lui Baruch ca Stăpân al Lumii.

Era data de 9 martie 2.... .

Iulian și Ayana terminaseră programul de misiuni din ziua aceea și se întorceau veseli spre casă în autovehiculul lor albastru metalizat. Era vineri seara și erau destul de obosiți după o zi istovitoare la unitate. Vorbeau amândoi tare și povesteau ce se întâmplase pe la serviciu, îndreptându-se pe autostrada spre Stânceni. Ajunși acasă, au deschis poarta parcând autovehiculul în curte, după care au intrat repede în casă. S-au făcut comozi schimbându-se în haine ușoare de casă după care au mers în bucătărie. Erau hămesiți de foame. Au preparat ceva repede de mâncare înfulecând cu poftă. Pe ecranul consolei centrale din cameră se derulau știri de ultimă oră. De foame nici nu le auzeau. Mâncau și râdeau vesel uitându-se unul la altul.

- Vezi tu Ayana, parcă nici mâncarea asta nu te mai satură. Din cât mănânci din aia ai mânca mai mult și tot nesătul te scoli de la masă.

- Da Iulian, așa este. Care o fi cauza? Om fi noi prea flămânzi după o zi de muncă sau calitatea mâncării nu e bună? Ceva este la mijloc.

- Chiar nu știu. Știi,când eram copii îmi aduc aminte că eram toți la masă iar tata binecuvânta masa făcând o rugăciune scurtă și semnul crucii peste mâncarea de pe masă. Și să știi că ne ridicam de la masă sătui întotdeauna, ba chiar eram certați că nu mâncăm îndeajuns.

- Iar începi cu chestii din astea mistice? Crezi treaba asta, că dacă faci o rugăciune asimilezi mai bine mâncarea în intestine? Ha, ha, ha, Iulian ce copil ești.

- Da Ayana, cred. Cred că există un Dumnezeu Tatăl și că el are grijă în permanență de noi, chiar dacă noi nu ne gândim la El.

- Asta așa este, dar nu că ne săturăm noi mai bine dacă ne rugăm.

- Ba da Ayana, tu nu știi mai nimic din creștinism. Biserica Divină e plină de influențe din toate religiile. Dar creștinismul este primordial, indiferent cum s-a numit el în popoare de la facerea lumii acesteia până acum. Hristos a fost cel care a creat lumea materială prin Duhul Sfânt al Tatălui.

- E complicat ce îmi spui, și să știi că parcă îmi piere pofta de mâncare când aud treburile astea, sau m-am săturat în sfârșit! Ha, ha, ha!

În acel moment pe ecranul consolei apăru la știri un breaking news cu o declarație oficială a lui Baruch, care se afla pe treptele templului din Ierusalim, în binecunoscutul studiou oficial de unde făcea de obicei declarații televizate. Era îmbrăcat în haine preoțești iudee și ținea în mână un toiag de aur ce avea la capăt un cap de cobră cu gura căscată și limba despicată scoasă. Era o priveliște nemaiîntâlnită până acum. De obicei apărea în haine lungi simple, modeste cu binecunoscutul fes alb cu motive tradiționale pe margini. Acum cu aceste haine preoțești împodobite cu fir de aur și pietre scumpe strălucitoare, cu o mitră înaltă pe cap pe care străluceau de asemenea pietre scumpe arăta ca un adevărat arhiereu în toată splendoarea sa. Toate canalele TV au preluat transmisiunea directă cu emblema *Breaking News* așteptând toți să vadă ce vești le mai dă măritul rabin. Își potrivi cele două microfoane subțiri din fața sa și

începu declarația.

”Dragii mei frați și surori în duhul Tatălui Ceresc.

Mă adresez întregii suflări omenești de pe fața pământului.

Toți suntem frați și creați de același Creator.

Toți avem aceleași însușiri, același caracteristici și același tip de genă umană.

Trecem printr-o perioadă foarte tulbure.

Omenirea este acum la o răscruce importantă de care va depinde viitorul acesteia. O amenințare uriașă este îndreptată spre rasa noastră. O amenințare trimisă de Tatăl Creator pentru a determina omenirea să fie credincioasă și să i se închine cum se cuvine. Extratereștrii ce ne monitorizează planeta nu sunt decât îngerii Tatălui Ceresc care sunt gata să pedepsească pe cei necredincioși.

Tatăl Ceresc m-a trimis să mântuiesc lumea aceasta scufundată în păcat și în deznădejde.

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu promis pentru mântuirea omenirii din capcana iadului. Acum am venit în mijlocul vostru ca Judecător și Dumnezeu și voi pedepsi aspru pe cei ce nu mi se vor închina. Cine nu mi se închină mie nu se închină nici Tatălui Ceresc.

De aceea cu deosebită emoție vă mărturisesc că sunt foarte pătruns de Duhul Lui și vă rog să fiți alături de mine și să vă închinați mie ca Fiului Tatălui Ceresc, făcătorul cerului și al pământului.

Eu sunt salvarea acestui acestui univers material stelar și intergalactic iar totul se va schimba și nu va mai fi ceea ce a fost până acum.

Oamenii se vor transfigura, vor căpăta puteri mari și nu vor mai exista boli și suferințe. O să fie o lume nouă! Iar eu Samael cunoscut cu acest nume în lumea îngerească și Baruch numele meu omenesc voi face tot posibilul să vă iubesc și să vă apăr cum se cuvine de

orice pericol. De mâine, la toate birourile de evidență a populației se vor începe ceremoniile de primire a bio-cipului și veți semna declarația de adorare a mea ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Stăpân al Lumii. Cine nu va dori să participe la aceste ceremonii va fi considerat eretic și dușman al lui Dumnezeu și al fiului său Baruch. Pedeapsa divină va veni asupra lor și vor fi dați ca exemplu negativ tuturor oamenilor. Eu ca mesager al Tatălui Ceresc voi locui în templul de la Ierusalim unde voi îmi veți sluji cu umilință și credință. Închinați-vă mie cu dragoste și cu umilință.

Fiți sfinți precum Tatăl vostru din ceruri Sfânt este! Amin!"

Cei doi rămaseră cu gurile căscate după această declarație.

Baruch făcu un semn cu mâna stângă ca semn de binecuvântare după care în lumina unor fulgere și în sunet de tunete dispăru instantaneu din fața pupitrului studioului.

Iulian și Ayana rămăseseră ca niște muți în urma acestei apariții. Acum înțelegeau de ce sunt așa de liniștite navele extraterestre. Așteptau investirea lui Baruch ca Fiu al Tatălui Ceresc. De aceea totul era așa de neobișnuit și de nepământesc, pentru că de fapt aceia sunt îngeri. Sunt sub chip de nave spațiale dar pot fi chiar îngerii Lui sub acele chipuri, știind de fapt că numai omul este după chipul și asemănarea Lui. De a doua zi trebuiau să meargă sa ia acel bio-cip ca semn al dragostei de Dumnezeu.

Iulian începea să înțeleagă din ce în ce mai bine că tatăl său avea perfectă dreptate, dar dragostea lui oarbă față de Ayana îi întunecase inima și mintea și nu a avut puterea să îi urmeze. Păreri de rău îl cuprindeau și nu știa ce să facă. Ayana îl avea doar pe el. Era singură în Stânceni. Copilul era pe drum, ea nu vroia să audă de Hristos. O situație destul de complicată. Nici nu știa ce să îi spună. Cum să înceapă. Își făcu puțin curaj și începu să vorbească rupând tăcerea lăsată.

- Ayana, ce părere ai de treaba asta?

- Iulian, sincer, eu cred că va fi bine. Mă cuprinde parcă un

sentiment de bucurie la gândul că Dumnezeul nostru este cu noi.

- Vai Ayana, vai Ayana, cât de în pericol suntem. Tu nu cunoști multe iubita mea. Eu am greșit că nu ți-am povestit mai demult, numai eu sunt de vină, trebuia să vorbim lucrurile astea. Dar dragostea mea pentru tine m-a copleșit și nu am vrut să stric prietenia noastră cu discuții religioase. Știam că suntem diferiți din acest punct de vedere dar am crezut că putem trece mai departe peste diferențele noastre religioase. Eu sunt creștin ortodox știi bine, iar credința noastră ne-a învățat că la sfârșitul acestei lumi va veni înșelătorul care va lua locul slavei Fiului lui Dumnezeu Iisus Hristos. Noi știam aceasta de mii de ani, iar biserica noastră străbună ne-a prevenit să nu ne închinăm înșelătorului. Baruch acesta nu este Fiul lui Dumnezeu Tatăl, ci este un înșelător care dorește să ia măreția lui Dumnezeu. Este chiar tatăl minciunii, Lucifer cel căzut din slava lui Dumnezeu, iar noi acum suntem într-o mare cumpănă. Ori ne însemnăm cu acel implant și îl recunoaștem pe înșelător ca Dumnezeu, ori nu ne implantăm și înfruntăm chiar moartea trecând prin porțile ei cu sufletul direct în Împărăția lui Dumnezeu. Noi urmează să ne căsătorim peste câteva săptămâni după cum am stabilit, dar te rog din inimă să mă asculți ca viitor soț al tău și să nu ne implantăm acel bio-cip. Este scris clar în Sfintele Scripturi în proorociri că se va întâmpla aceasta. Baruch acesta va stăpâni doar trei ani și jumătate după care va veni Domnul Nostru Iisus Hristos ca adevărat Dumnezeu și îl va ucide pe Baruch și îl va arunca în focul iadului împreună cu toți acești extratereștrii, îngerii lui. Dacă nu mă crezi îți voi citi în seara aceasta din Sfânta Scriptură toate aceste proorociri. Ayana te rog să mă asculți, și dacă mă iubești cu adevărat hai să facem cum spun eu.

- Iulian, ce-mi spui tu acum mă înspăimântă și mă uimește în același timp. Nu am știut că ești așa de pătruns de problemele acestea religioase. Nici eu nu m-am dat în vânt să merg la biserică prea des, dar văd că tu ești foarte aprins și speriat în același timp. Eu nu știu de aceste informații, acum aud pentru prima oară de aceste povești.

- Nu sunt povești Ayana, ascultă-mă și hai să facem ca mine. Te rog foarte mult să nu ne implantăm.

- Bine, și atunci ce vom face? Cum vom proceda? Ai auzit că cine se împotrivește va suporta consecințe groaznice chiar și moartea.

- Singura cale este să luăm cumva legătura cu părinții mei și să mergem și noi în sălbăticie așteptând acolo sosirea cea minunată a Domnului Nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Tatăl. Te vei boteza și tu creștină și chiar dacă vom și muri, căci cu o moarte suntem toți datori, vom merge împreună la Hristos în Împărăția Lui.

- Iulian, tu chiar vorbești serios? Mă dezamăgești total. Toate visele noastre, tot viitorul nostru promițător, familia noastră, copilul, toate acestea ce se va alege de ele?

- Toate sunt efemere. Sunt trecătoare Ayana. Vezi bine că ceea ce spun nu sunt povești. Și ca să te convingi, să fii atentă la știri în perioada următoare și vei vedea doi prooroci dinainte de Hristos care nu au luat moartea cea trupească și care vor veni și vor demasca public pe Baruch, spunând lumii întregi că nu este acesta Fiul lui Dumnezeu ci este un înșelător, este satana ce dorește să ia cu ea întreaga omenire în focul cel veșnic, la care este condamnata definitiv încă de la căderea lui Lucifer din ceruri. O să vezi!

- Ce prooroci? Cum adică nu au luat moartea trupească?

- Enoh și Ilie. Ei au fost atât de plăcuți de Dumnezeu încât i-au ridicat la ceruri cu trup cu tot fără să moară. Iar la vremurile de sfârșit ei sunt trimiși înapoi cu misiunea de a arăta oamenilor că nu este Fiu al lui Dumnezeu acest Antihrist. Vor fi omorâți chiar de Baruch și vor sta neîngropați trei zile în văzul tuturor după care în chip minunat vor învia și vor fi ridicați la ceruri. Atunci pentru cei însemnați va fi plângere mare pentru că își vor da seama că au greșit lepădându-se definitiv de Hristos. Ayana ascultă-mă, nu vorbesc prostii, te rog să fii cu mine până la capăt.

- Iulian, și dacă eu nu vreau să te ascult ce vei face?

Iulian rămase pe gânduri văzând răutatea Ayanei și dându-și seama ce mare greșeală a făcut îi răspunse pe un ton scăzut dar ferm.

- În primul rând îmi provoci o mare suferință și mă obligi să fac un lucru pe care eu nu vreau să îl fac. Mă obligi să te părăsesc definitiv. Eu nu vrau să stau cu mâinile în sân așteptându-mi sfârșitul veșnic după cum vrei tu. Nu este bine ce se întâmplă și te rog să mă asculți să nu te implantezi. Vino cu mine și ne vom mântui sufletele!

- Cum adică ne vom mântui sufletele? Ce vrei să spui? Suntem cumva condamnați sufletește și tu vrei să scăpăm sufletele noastre de la vre-o pedeapsă?

- Da Ayana! Dacă ne implantăm, prin semnarea acelei adeziuni ne semnăm practic condamnarea veșnică la chinurile iadului, lepădându-ne de Hristos. Tu nu crezi în El dar eu care sunt creștin mă lepăd de Iisus cel drag și mă condamn singur. Înțelegi?

- Dar eu nu îl cunosc pe Iisus!

- O să-l cunoști, și dacă îl vei îmbrățișa și iubi nu o să poți să te mai dezlipești de El nici chiar cu prețul morții. Încearcă să-L cunoști!

- Cum să fac acest lucru? Eu nu sunt creștină. Și nu cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.

- Crede și te vei mântui de iad. Urmează-mi și vom păși amândoi pe porțile Raiului Ceresc, alături de îngerii Lui și ne vom bucura de slava Lui pentru veșnicie. Te rog Ayana! Te iubesc foarte mult dar simt că nu te pot iubi mai mult decât pe Iisus cu care am crescut de mic. El mă mângâia la dureri, la boli și la necazuri, El era alături de mine când eram în primejdii și nevoi mari, El îmi dădea putere și tărie să trec peste toate greutățile vieții. Crede în El și vei simți și tu dragostea Lui.

- Bine, dar ce trebuie să fac?

- Trebuie să te botezi în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și te vei renaște din apă și din duh. Vei deveni moștenitoare a Împărăției cerurilor alături de iubitul nostru Iisus. Te rog Ayana să mă asculți și să fi alături de mine până ce moartea ne va despărți. Urmează-mi și îți vei salva sufletul de la moartea veșnică. Ne vom

face cetățeni ai Raiului Ceresc alături de Sfânta Treime și de toate puterile cerești. Este așa de minunat că nici nu poate fi descrisă în cuvinte omenești această lume cerească și dragostea părintească pe care o vom resimți. Te iubesc Ayana! Te rog să fi ascultătoare și să îmi urmezi!

- Unde să îți urmez?

- O să fac tot posibilul să iau legătura cu ai mei și poate vom ajunge și noi lângă ei luptând împreună în duh și rugăciune cu acest înșelător, iar cu mila lui Dumnezeu ne vom mântui sufletele.

- Nu știu ce să zic. Dacă tu zici că așa trebuie atunci așa să fie!

- Mulțumesc Ayana iubita mea! Ai să vezi ce frumos este creștinismul, iar dragostea lui Iisus pentru noi este de nedescris în cuvinte omenești. O să fac tot posibilul să iau legătura cu tatăl meu, să îl rog să ne primească și pe noi. Numai să dau de urma lor.

- Și lăsăm totul baltă Iulian? Casa, viitorul nostru, carierele noastre pentru care am muncit atâta?

- Acestea nu au nicio valoare în comparație cu Împărăția lui Dumnezeu. Acolo este fericirea supremă. Te rog să ai încredere în mine precum și eu am încredere în Fiul Lui Dumnezeu Iisus Hristos. Așa vom ajunge la El.

- Nu te-am auzit niciodată vorbind cu atâta patos despre Iisus Hristos acesta. Ce este cu tine?

- Ayana, acest discurs al lui Baruch mi-a luat o pâclă de pe ochi și mi-am dat seama că sunt pe o cale greșită. Din dragoste pentru tine, te rog încă o dată să mă asculți și să îmi urmezi, iubita mea. Mă simt atât de vinovat față de El. Și acest copil care este pe drum este conceput fără binecuvântarea Lui, mă simt atât de vinovat Ayana. Te rog să înțelegi că amândoi suntem pe un drum greșit.

- Și ce vom face Iulian?

- Acum nu știu, dar dacă ne vom ruga lui Hristos și Preacuratei Sale

Maici și pururea fecioare Maria sunt sigur că ne va arăta calea și ne va salva de iad.

- Cum ne vom ruga? Eu nu știu.

- Stai lângă mine și ascultă doar ceea ce eu voi citi și invoca.

Merseră amândoi în dormitor unde Iulian luă Ceaslovul său dintr-un sertar și așezându-se în genunchi în fața unei icoane a Maicii Domnului agățată deasupra ușii din dormitor, Iulian începu să citească cu voce blândă și clară o rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria.

”Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului care pretutindenea ești și toate le împlinești, vistiernicul bunătăților și dătătorule de viață, vino și te sălășuiește într-u noi și ne curățește de toată întinarea și mântuiește Bunule sufletele noastre. ...

...

Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu nevoință să alergam noi, păcătoșii și smeriții, și să cădem cu pocăință, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, milostivește-te spre noi și ne ajută; sârguiește că pierim de mulțimea păcatelor; nu întoarce pe robii tăi în deșert, că numai pe tine te avem ajutătoare...

...”

Începu să citească cu voce caldă rugăciunile Paraclisului Maicii Domnului iar Ayana asculta cu luare aminte fără să înțeleagă mare lucru dar din dragoste pentru Iulian stătea cuminte și asculta.

Au stat așa cam treizeci de minute în meditație și rugăciune dar Ayanei deja plictisită i se făcuse somn și căsca într-una. Iulian încheie convorbirea cu Maica Domnului, făcu trei închinăciuni până la pământ însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci după care aplecându-se asupra Ayanei o sărută pe frunte și îi mulțumi pentru răbdarea avută.

- Iulian, chiar nu am înțeles unele lucruri dar îmi dau seama că este

foarte importantă această Fecioară pentru noi.

- Vai Ayana, nici nu știi ce bucurie îmi faci când vorbești așa. Și mie care îmi era teamă să îți povestesc despre credința mea să nu cumva să te supăr. Dacă mă vei asculta ne vom bucura amândoi de viața veșnică în Iisus Hristos Domnul nostru. Acum trebuia ca să fac ceva urgent pentru a lua legătura cumva cu părinții mei.

- Ce vei face?

- Chiar nu știu. Dar în noaptea aceasta poate iubitul nostru Iisus ne va arăta calea pe care trebuie să mergem. Să așteptăm cuminți semnul său.

În acel moment pe monitorul consolei centrale din bucătăria casei se derula o știre nouă pe care cei doi o ascultară cu atenție.

”Stimați ascultători vă transmitem din sediul Direcției Evidenței Persoanei din cadrul Departamentului Teritorial al Evidenței Persoanelor Stânceni unde s-a amenajat pentru mâine și pentru perioada următoare sala de ceremonie a primirii bio-cipului personal și a semnării individuale a declarației jurământ de supunere veșnică față de Baruch Dominus Mundi. De mâine sâmbătă 10 martie 2... se vor începe zilnic ceremonii de acceptare a domniei lui Baruch în serii de câte două sute de persoane ce vor rosti în cor declarația de supunere și vor obține la sfârșit bio-cipul, prin injectare cu dispozitive speciale pe mâna dreaptă sau pe frunte.

După cum puteți vedea sala este frumos decorată având în prim plan un portret al lui Baruch frumos împodobit cu ghirlande de flori iar la prezidiul ședinței vor fi lideri locali ai Bisericii Universale Divine sau altor culte religioase ce vor superviza aceste ceremonii. S-a stabilit ca în fiecare sâmbătă în fiecare locaș de cult, indiferent de religie, să se săvârșească servicii religioase de adulare al lui Baruch, în acest sens fiind compuse rugăciuni și incantații ce vor fi citite în toate lăcașele de cult indiferent de religie. De mâine de la primele ore ale dimineții așteptăm un număr mare de persoane ce vor veni să participe la ceremoniile de acceptare a dumnezeirii lui Baruch, în urma cărora vor căpăta un bio-cip special ce le vor conferii noi

caracteristici, puteri imunitare foarte mari și capacități telepatice deosebite. Vă vom ține la curent cu ultimele noutăți începând de mâine de dimineață, pe toată perioada acestei campanii de recensământ al populației."

Imagini cu sala festivă se derula pe ecran, în centrul peretelui frontal se afla un portret uriaș cu chipul lui Baruch îmbrăcat în straie arhierești țesute în fir de aur, cu o mitră înaltă pe cap în centrul căreia se afla o stea în șase colțuri a lui David. Pietre scumpe de diferite culori se afla pe acea mitră, iar în mâna dreaptă ținea un toiag înalt unde la capăt avea un cap de cobră cu gura deschisă exact ca în discursul televizat de mai devreme. Sub portret se afla o masă lungă cu mai multe scaune unde luau loc persoanele din prezidiu care oficiau ceremonia și țineau cuvântări. Un sentiment de frică și nesiguranță îi cuprinse pe cei doi. De mult nu mai văzuseră un asemenea cult al personalității pe glob, doar în unele state emergente unde existau dictaturi ce asupreau populația. Dar Baruch era adulat și dorit din proprie inițiativă de către toți oamenii planetei.

- Vezi Ayana? Cultul personalității extreme mondiale. Pe acest Baruch îl va adula întreg globul pământesc și toți demonii lui care i se supun. Este o situație fără precedent în istoria omenirii.

- Da Iulian, simt și eu că ceva nu este în regulă cu trufia acestui om.

- Să ne ajute bunul Dumnezeu ca de mâine să încercăm să primim un mesaj de la părinții și fratele meu Florin.

- Mi-e dor de Florin! Chiar aș dori să îl văd. De când și-a dat demisia din școală a trecut ceva vreme.

- Da, și mie mi-e dor de el. Să sperăm că îi vom contacta cât de curând. Hai să îți povestesc în seara asta mai bine care este treaba cu acest Baruch și ce credem noi despre el.

- Da, chiar vreau să aflu și eu despre ce este vorba.

Cei doi tineri se retraseră în dormitor pentru a se odihni. Iulian începuse să îi povestească Ayanei despre planul lui Dumnezeu de

mântuire a oamenilor de la chinul cel veșnic. Stătură amândoi în pat povestind până târziu, iar Ayana îl asculta cu interes și curiozitate. Se făcuse deja ora 23:30 și erau destul de obosiți. De a doua zi începeau operațiunile de căutare a pribegilor creștini. Speranța de a-i găsi era destul de mică dar nădejdea lui Iulian era la Maica Domnului să îl ajute în acest demers. Drumul spre Golgota sufletelor lor începuse. Crucea lor era foarte grea. Trăgeau de ea cu putere și curaj cu speranța că va ajunge la capăt. Viu sau morți.

*

Dimineața veni foarte repede. Cei doi se treziră la șoaptele dulci ale unui ceas deșteptător care îi rugau frumos să se deștepte. O voce caldă și senzuală feminină le spunea prin difuzoarele consolei centrale că este momentul să se trezească. Iulian era obosit și ar mai fi lenevit. Toată noaptea a dormit agitat, trezindu-se de mai multe ori și fugindu-i somnul. Se gândea cu dor la ai lui.

Păreri de rău și remușcări grele îi bântuiau mintea. Dar poate așa a fost să fie. Poate Hristos a vrut să o aducă și pe Ayana la El. Numai Dumnezeu știe ce vrea cu sufletele lui dragi.

Se dădură jos din pat cu greutate, căscând și întinzându-se după care merseră spre bucătărie agale pentru a își prepara o cafea caldă. Erau oarecum obosiți după o săptămână istovitoare și stresantă. Se dezmeticiră puțin, își făcură toaleta de dimineață și acum stăteau la masa din bucătărie sorbind din cești aburinde cu cafea. Priveau absenți pe ecranul consolei unde se derulau în permanență știri. Erau interesați să vadă ce se mai petrece cu ”Marea Convertire” a lui Baruch. Pe toate posturile de știri se vedeau imagini cu norii toxici ce acopereau zonele calamitate, imagini cu norul de nave extraterestre ce staționa în spațiul cosmic în jurul Terrei și tot o dată imagini cu diferite evenimente importante de pe glob. Marele ecran al consolei era împărțit în doisprezece sectoare, pe fiecare derulându-se imagini de la diferite canale TV. În colțul din dreapta sus era setat canalul de știri local din Stânceni unde la un moment dat apăru imagini transmise de o reporteră de la Sala Festivă a Marii Convertiri de la Departamentul de Evidență a

populației din Stânceni. Curioși de aceste știri Iulian mări imaginea din telecomandă pe tot ecranul ascultând știrea de *Breaking News* transmisă în direct.

”Stimați telespectatori vă transmitem în direct primul serviciu spiritual de Mare Convertire care va începe peste exact cinci minute. După cum vedeți sala este plină deja cu persoane dornice de a fi alături de măritul nostru Mântuitor și Dumnezeu Baruch. La prezidiul ceremoniei vor sta Episcopul Bisericii Divine din Stânceni, Episcopul Bisericii Neocreștine al Marelui Advent, Marele Rabin al comunității evreiești, Șeful Departamentului de Evidență a Populației precum și Marele Prefect Preot Divin al regiunii Stânceni. În următoarele clipe vă lăsăm în direct să vizionați evenimentul zilei. Vizionare plăcută!”

Imagini din marea sală de festivități au început să se deruleze pe ecran. Sala era înțesată de oameni cu zâmbetul pe buze, așteptând cuminți în bănci sosirea Marelui Prezidiu. Era ca o sala de cinematograf cu scaune multe iar în față pe o scenă înaltă se afla o masă lungă cu mai multe scaune iar în partea stângă se afla un pupitru cu microfoane de unde purtătorii de cuvânt țineau discursuri. În centrul peretelui frontal la o înălțime considerabilă era agățat un uriaș portret al lui Baruch sub care era scris ”*Dominus Mundi*”. Portretul era înconjurat de ghirlande de flori colorate și ramuri de brad iar sub acesta trona un sfeșnic înalt cu doisprezece brațe în care erau înfipte lumânări cu becuri galbene. Scena era decorată în mochetă roșie, fața de masă a prezidiului fiind purpurie iar peretele de albastrul cerului luminat de spoturi simetrice dădeau sălii un aspect festiv și vesel. În partea stânga a scenei, se afla un sector medical mic unde se aflau un pat de spital cu cearșaf alb, și un dispozitiv de iluminare special. Acest sector era separat cumva de privirile publicului cu o perdea ce urma să fie trasă la momentul oportun.

Pe scenă veni pios un cetățean îmbrăcat într-o robă lungă roșie mătăsoasă și care reflecta unde de lumină într-un mod interesant. Merse la microfonul pupitrului și rugă oamenii să se ridice în picioare pentru a întâmpina prezidiul. Toți se ridicară în picioare. Erau peste cinci sute de persoane în sală. După ce s-a terminat foșneala

scaunelor pe scenă își făcu apariția prezidiul îmbrăcați toți în haine de festivitate cu odăjdii țesute în fir de aur și pietre scumpe. Se așezară fiecare în dreptul scaunului său de la masă în picioare, iar Marele Prefect Preot Divin al Stânceniului ridică mâna dreaptă în sus ca semn de salut iar mâna stângă o puse la piept în dreptul inimii. Toți ceilalți făcură la fel.

La un moment dat o muzică solemnă de cor mixt începu să se aude în difuzoarele sălii. Era imnul oficial al lui Baruch Dominus Mundi care se va cânta de acum înainte la templul din Ierusalim de fiecare dată înainte ca Baruch să înceapă câte un discurs. Se cânta în limba engleză fiind același pe tot cuprinsul globului. Era o compilație de versete ale psalmilor lui David și din cartea Ecleziastului. Din punct de vedere muzical era o cântare liniștitoare asemenea unui cor de îngeri cu voci suave ce aduc laudă lui Dumnezeu.

”Praise the Lord fully His saints, praise Him in the firmament of his power.

Praise Him in power His praise Him according to the multitude of His glory.

Praise Him in the sound of the trumpet, praise Him in the psalter and harp.

Praise Him tambourines and dance, praise Him in strings and organ.

Praise Him better sounding cymbals, praise Him in the cymbals of shouting.

All breath praise the Lord!

Praise the Lord from the heavens, praise Him fully highs.

Praise him all his angels, praise Him all His powers.

Praise Him, sun and moon, praise Him all stars and light.

Praise Him highest heavens and the water above the heavens,

Praise, O Jerusalem, the Lord, praise your God, O Zion,

That strengthened the pillars of your gates, blessed your children within you.

That man does not know his time.

Just as fish are caught in the net cunning.

Just like birds in a snare, so men are caught unawares in the time of need, when it comes suddenly upon them.

But our glorious Baruch is with us, and we will not fear anything.

Glory to our God Baruch.

Glory to our Lord Baruch.

Baruch Glory to you, our Savior.

Alleluia, Alleluia, Alleluia

Glory to you our God, glory to you Baruch glory to you.

Baruch Dominus Mundi"

Iulian și Ayana priveau siderați la ecranul consolei fără să scoată un cuvânt. Era ceva nou și neașteptat. Nu se așteptau ca această operațiune să înceapă așa în forță. Era un spectacol grandios. Majoritatea celor din sală făceau parte din elita orașului, angajați ai administrației și ai instituțiilor statului la nivel local. Toată lumea stătea în poziție de drepți cu mâna stângă la piept și cu mâna dreaptă ridicată în sus cu degetele unite, întocmai cum le arăta instructorul cu robă roșie de pe scenă. Când imnul s-a sfârșit Marele Prefect Preot Divin al Stânceniului făcu semn oamenilor să se așeze pe scaune. Toată lumea se conformă. Merse la pupitrul cu microfon și începu un discurs grandios.

Toată lumea era siderată de spectacol. Își reglă microfonul și începu să vorbească încet și calm auditorului.

"*Iubiți frați și surori!*

Ne aflăm astăzi aici pentru a omagia și adora pe preaiubitul nostru Baruch, Marele Preot Samael al extratereștrilor, care ne va salva de la pieire și ne va fi Domn și Stăpân pentru veșnicie. Toți suntem cuprinși de emoție și bucurie pentru că urmează să devenim cetățeni de onoare al Cerului. De astăzi înainte ne vom numi ***credincioși divini*** *deoarece îl considerăm pe Baruch ca Stăpân al Lumii și Dominus Mundi. Nu vă temeți să îl iubiți și să îi fiți credincioși. El ne va duce la Tatăl nostru Ceresc în Împărăția Sa. După moartea fiecăruia vom trece direct în Raiul cel Ceresc cu sufletele noastre.*

Aici nu este religie.

Și nici vre-o biserică.

Aici este pur și simplu credință indiferent de ce biserică aparținem.

De aici înainte nu va mai exista nicio biserică, niciun cult religios sau grupare religioasă.

Toată suflarea o să-L laude pe Baruch Mântuitorul Nostru care a venit între noi trimis de Tatăl Ceresc să ne mântuiască sufletele și trupurile noastre.

Fiți credincioși și vă va fi vouă și copiilor voștri bine!

Slavă ție Baruch, Slavă ție!" Încheie prefectul cu voce mare și brațele ridicate spre marele portret atârnat pe perete.

Toată lumea se ridică în picioare mânată de o dorință și o bucurie lăuntrică deosebită începând să aclame și să ridice brațele spre portretul stăpânului lor.

"Aleluia, Aleluia, Aleluia!" strigară oamenii entuziasmați și bucuroși îmbrățișându-se unii pe alții. În acel moment le făcu semn să tacă Episcopul Bisericii Universale Divine al Stânceniului, excelența sa Vladimir care mersese la pupitru și dorea să vorbească mulțimii.

Oamenii se liniștiră și luară loc pe scaune. Episcopul le vorbi cu un zâmbet larg pe față.

”*Iubiții mei fii sufletești!*

Mă bucur să fiu azi aici în mijlocul vostru, majoritatea dintre voi fiind membrii ai Bisericii Universale Divine, și vă îndemn cu părintească dragoste să acceptați ca stăpân și Dumnezeu pe Baruch Mântuitorul nostru. De aici înainte în fiecare zi vor avea loc astfel de festivități la care se vor înscrie cetățenii pe registrele departamentului de evidență a populației, iar la sfârșitul ceremoniei, fiecare în ordine și cu răbdare va sta la rând și va primi în acest punct sanitar implantul oficial ce vă va da titlul de credincios divin, intrând astfel în rândul Sfinților lui Dumnezeu. Vă rog să așteptați în liniște și cu răbdare la rând până ce toți veți primi binecuvântarea lui Baruch prin acceptarea acestui implant. Dar înainte de a începe acțiunea de primire a semnului lui Baruch va trebui să rostiți după mine acest jurământ de credință pe care îl și veți semna solemn fiecare după ce veți primi acest dar dumnezeiesc. Vă rog să vă ridicați în picioare și să rostiți în cor după mine simbolul de credință al credincioșilor divini.”

Oamenii se ridicară în picioare ținând mâinile unite ca la rugăciune și așteptau ca episcopul să le rostească jurământul.

Episcopul își drese vocea și începu să rostească cu voce tare:

”Slavă ție Baruch Dumnezeul nostru, slavă ție!”

Oamenii repetară în cor acest verset, după care repetară toate frazele rostite de episcop în cor, cu voce tare, răsunând în sala de festivități.

”Cred cu tărie în unul Dumnezeu Creatorul Cerului și al Pământului

Al tuturor celor văzute și invizibile.

Și în Baruch Fiul lui Dumnezeu, Dominus Mundi

Care a venit între noi să ne salveze de la moartea cea sufletească

Și să ne salveze de la chinurile extratereștrilor,

Cred și mărturisesc că Baruch este Dumnezeul Omului

Și nu am alți dumnezei.

Așa să îmi ajute Dumnezeu Tatăl prin Fiul lui, Baruch

Amin!"

Când terminară de repetat jurământul de credință toată lumea a început să aplaude și să scandeze fiind în sală o atmosferă foarte jovială. Toți aclamau numele lui Baruch întinzând mâinile spre marele portret agățat în fața lor.

Episcopul le făcu semn să se așeze pe scaune după care le spuse următoarele:

Iubiții mei fii și fiice!

Astăzi s-a făcut dreptate în familiile voastre.

Aveți un Dumnezeu pe care trebuie să îl adorați până la sacrificiu. Urmează ca în ordine, pe rânduri, să veniți unul câte unul și să primiți biocipul ca semn al dragostei și prețuirii lui Baruch pentru supușii Săi.

Iulian și Ayana urmăreau aceste imagini transmise în direct cu gurile căscate. Priveau entuziasmul oamenilor acelora și mai ales Iulian se înspăimânta de amploarea lepădării de Hristos care se făcea. Ayana înțelegea mai puțin spre deloc fenomenul, dar simțea că ceva nu este în regulă cu aceste manifestări, mai ales după ce Iulian îi povestise despre sosirea acestui antihrist de mult proorocit.

În sala de festivități oamenii se așezau la rând unul câte unul pe rânduri începând cu primul rând din față. Mergeau în zona pentru implant, după perdeaua trasă, se așezau pe acel pat și cu un dispozitiv special de forma unui pistol cu aer comprimat, în vârful căruia se monta o mică fiolă specială, mânuit de o asistentă medicală, le implantau fiecăruia pe mână sau la baza scalpului, îndeosebi femeilor, un foarte mic implant închis într-o capsulă microscopică suspendata in câţiva mililitri de ser special. Procedura

nu dura mai mult de câteva secunde, iar implantarea nu crea oamenilor dureri sesizabile pe fața lor. Înainte de înțepare cu acel dispozitiv erau unși în zona respectivă cu o soluție anestezică uleioasă care reducea practic la minim durerile. Operațiunea mergea foarte repede implantându-se aproximativ două persoane pe minut chiar mai mult deoarece unii nici nu mai voiau să se întindă pe pat ci întindeau doar mâna pentru a fi operați. După ce erau implantaţi treceau pe la un birou la care se afla un operator care prelua cardurile personale si le treceau printr-un dispozitiv special care prelua datele de pe card si le transmitea automat pe cipul implatat in corpul proaspatului adorator al lui Baruch. După ce se implantau, subiectii treceau pe sub marele portret al lui Baruch și făceau un semn de adorare cu mâna dreaptă ridicată în sus iar cea stângă pusă pe piept în dreptul inimii, dupa care primeau un document scris pe care era consemnata o Declaratie/Angajament pe care o semnau dupa ce rosteau formula *„Slava Ţie Dumnezeul Nostru, Baruch binecuvantatul şi Fiul lui Dumnezeu!”*. Ieșeau destul de repede pe ușa de evacuare, unii dintre ei fiind destul de stângaci și de tulburați înainte de ieșire.

Iulian și Ayana între timp se pregătiseră de ieșire voind să facă un drum până la biserica din oraș. Iulian credea că poate la biserică va afla vreun semn sau ceva indicii care să îi ajute să ia legătura cu cei plecați în pustnicie. Merita să facă această încercare. Se echipară de ieșire și părăsiră locuința în grabă. Se făcuse deja ora 10:30 și trebuiau să facă ceva cât mai era timp. Acționau fără un plan, doar din instinct, dar speranța că vor reuși era destul de mare. Era instinct sau revelație? Vom vedea.

Drumul până la biserica din cartierul lor l-au străbătut repede pe jos. Iulian și Ayana au trecut întâi pe la poartă fără să intre mergând înainte, urmărind cu privirea ce se întâmpla în curtea bisericii, dacă este vre-o mișcare, poate vedea pe cineva cunoscut. Nu era nimic deosebit. Se întoarseră din nou spre poarta bisericii și în momentul când au ajuns în dreptul acesteia a deschis-o repede trăgându-o pe Ayana după el și grăbindu-se spre ușa lăcașului de cult. Ajunși în fața ușii bărbatul o deschise repede și intrară înăuntru trăgând ușa

după el urmărind întâi prin ușa întredeschisă dacă era cineva pe stradă să îi vadă. Nu era nimeni. În biserică era un frig uscat iar lumina care intra prin ferestrele înguste scotea în evidență catapeteasma frumos decorată a bisericii. Se îndreptară spre aceasta iar când ajunseră în fața icoanei Maicii Domnului Iulian îngenunche cu mâinile împreunate în fața acesteia. Ayana din instinct îngenunche și ea în spatele bărbatului urmărind curioasă ce făcea acesta. Nu cunoștea nimic din cultul ortodox și se simțea stângace. Iulian ridicând privirea spre sfânta icoană începu să se roage cu voce scăzută:

”Preasfântă Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, te rog din inimă să nu te scârbești de nimicnicia mea, neascultătorul și mândrul Iulian, ci vino degrabă și ne ajută nouă păcătoșilor. Dă-ne te rugăm un semn ceva despre părinții și fratele meu. Vrem să ajungem și noi lângă ei să înfruntăm împreună vremurile acestea de cernere finală a omenirii. Te rugăm Maica Domnului să ne ajuți, să ajungem teferi la părinții noștri și să o primiți și pe această minunată femeie în biserica noastră. Vrem să ne căsătorim și să fim credincioși Dumnezeului nostru Iisus Hristos, Fiul Tatălui ceresc și să trăim în Duhul lui Cel Sfânt până la sfârșitul zilelor noastre acestea pământești. Te rugăm Maica Domnului nu ne lăsa că suntem singuri și neajutorați.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.”

Se ridică și făcu fără grabă câteva închinăciuni cu fruntea până la pământ însemnându-se cu semnul sfintei cruci după care se ridicară și stăteau în picioare în fața sfântului altar rugându-se. Ayana făcea și ea aceleași mișcări ca și Iulian mai puțin semnul sfintei cruci pe care nu îl cunoștea. Stătea stingheră lângă el și privea uimită picturile murale de pe pereții bisericii. Unele scene le înțelegea dar altele nu. După câteva minute de reculegere pe care le-au petrecut

în liniște cu capetele plecate în fața sfintei icoane a Maicii Domnului Iulian se însemnă cu semnul sfintei cruci și se depărtă câțiva pași înapoi, băgă mâna în buzunarul de la piept de unde scoase un petec de hârtie împăturit . Luă biletul și îndreptându-se spre ușa din stânga al sfântului altar îl aruncă peste ușă în interiorul altarului. Scrisese de acasă un mesaj spre un posibil fugar care putea veni la biserică în ascuns, mai ales dintre cei care aveau acces în altar. Se depărtă apoi de ușa altarului după care se întoarseră și se îndreptară spre ușa bisericii. Singura lor speranță să dea de urma familiei era Hristos la rugăciunile Maicii Lui. Iulian spera că cineva din consiliul parohial va veni la biserică și intrând în altar va vedea mesajul scris prin care cerea ajutor să ajungă la cei dragi ai lui. Ieșiră pe ușă și se îndreptară spre poarta curții pentru a ieșii în stradă. Ieșiți în stradă, Iulian privi în stânga și în dreapta pentru a vedea vre-o figură cunoscută. Era aproape de prânz iar pe stradă nu era nimeni. Începură să meargă încet ca la plimbare cu mâinile în buzunare spre casă discutând despre pericolul ce îi paște dacă nu se implantează. Ayana era din ce în ce mai interesată de învățăturile ortodoxe cu privire la proorocirile despre sfârșitul lumii, iar Iulian îi povestea tot ceea ce el știa sau îi venea pe moment să spună. Nu aveau decât să aștepte un semn de la Domnul. Trebuia să ajungă cu orice preț lângă părinții lui. Nu se poate ca Hristos să îl părăsească și să îl lase pe mâna acestor stricători de suflete. Credința lui era puternică. Dar oare nu era prea târziu?

*

În campusul montan era liniște deplină. Impactul lui Acerbus a fost urmărit cu interes de către viețuitorii acelei așezări. Frigul iernii îi țineau pe majoritatea în adăposturi în meditație și rugăciune continuă la Domnul Hristos. Sfintele slujbe se derulau în permanență în micul paraclis amenajat în munți într-o grotă naturală amenajată și mascată la intrare pentru a nu fi descoperită de ochi străini. În creierul munților nu se aventura nimeni, dar paza bună trece primejdia rea. Slujbele erau transmise pe fir electric în toate adăposturile având posibilitatea ca toți cei care nu aveau loc în grota paraclis să asculte rugăciunile înălțate la Dumnezeu de către

Părintele Gheorghe Mazilescu secondat de Ionel Dumitrescu la strană.

Acum se așteptau ca nori de gaze toxice și praf vulcanic să ajungă și deasupra Arcadiei. Ultimele știri confirmau faptul că norii toxici se îndreaptă spre Europa dinspre sud-est pe deasupra Mării Negre. Erau pregătiți cu măști de gaze, uși ermetice la adăposturi, apă îmbuteliată însă nu se poate estima cât va dura până la limpezirea atmosferei. Se așteptau la ce este mai rău, dar nu deznădăjduiau. Dumnezeu le va da putere și pricepere să treacă și peste acest pericol.

Maria se stabilise în grota soțului și a fiului ei. Se înghesuiseră puțin dar Florin stabilise deja că va amenaja antreul de la intrare pentru locuit, montând o ușă etanșă din lemn masiv cu fereastră de sticlă termoizolantă. Era dată în lucru deja la atelierul din cabană, așteptând ca meșterii să vină să o monteze. O să locuiască acolo cu cei doi ciobănești amenajându-și un pat și montând o mică sobă din cărămizi al cărui horn de evacuare la săpat cu dalta și ciocanul prin stânca de gresie în exterior. Era o sobiță cochetă cu plită care încălzea destul de bine încăperea. Materiale de construcție erau din belșug la cabană, și cu pricepere a terminat de asamblat soba din cărămidă. Urma ca meșterii colonelului să vină a doua zi să monteze ușa ermetică în locul celei din lemn masiv care era acum.

Noaptea a trecut repede. Dimineața a trezit la viață campusul începând o forfotă în jurul cabanei sau printre brazii plini de zăpadă de la poalele muntelui unde oamenii își începeau muncile zilnice. Toată lumea era speriată de veștile aflate prin radio despre campania de implantare și despre marea apostazie ce avea loc pe întreaga planetă prin recunoașterea lui Baruch ca Stăpân al Lumii. Mai ales teama răspândită de invazia extraterestră care înconjura planeta ca un roi de lăcuste gata de atac îngrozeau inimile oamenilor. Hrană și apă aveau pentru mai mult timp dar numărul celor care au venit în campus a crescut în permanență, proviziile inițiale trebuind acum împărțite cu aceștia. Viața campusului decurgea în liniște, cu slujbe religioase și rugăciuni permanente, muncă în folosul comunității la tăiat de lemne sau construcții de noi

adăposturi săpate sub peretele muntelui. Se făceau provizii cu apă de izvor în recipiente mari bine ascunse printre stânci și acoperite ermetic pentru a nu fi infectate de ploi acide. Pregătirea pentru o perioadă de coșmar se făcea în liniște. În fiecare adăpost existau arbalete și săgeți otrăvite pentru contracararea unor eventuali atacatori în scop de jaf. Puști cu glonț existau în fiecare adăpost necesare pentru vânat sau apărare. Se muncea de zor la înălțarea unor ziduri din lemn pentru a nu permite animalelor sălbatice să pătrundă în aria locuită. Erau destul de înalte și prevăzute în partea superioară cu sârmă ghimpată pentru a nu permite escaladarea acestora. Exista pericolul haitelor lupilor mutanți care sfâșiau tot ce găseau viu în cale. Încă nu au fost cazuri în campus dar se auzea că în munți în apropiere de ei într-o localitate au făcut prăpăd sfâșiind o turmă de oi și omorând păstorii acestora chiar în stâna împrejmuită cu garduri din lemn. Mai erau câteva luni de iarnă grea și trebuiau să se descurce cât mai repede pentru a amenaja campusul împotriva oricăror pericole din partea animalelor sălbatice.

În această sălbăticie nu existau încă senzori de detectare a bio-cipurilor, dar se preconiza că nu vor întârzia să monteze acești senzori cât de curând și în aceste locuri retrase și pustii. Colonelul Teodorescu împreună cu câțiva tineri curajoși formaseră o patrulă care inspecta zona în fiecare zi pentru a fi la curent cu orice activitate umană din zonă. Erau pregătiți să saboteze eventualele amplasamente cu senzori bio-umani defectându-le prin injectare în interiorul lor de soluții corodante. Florin ca absolvent al școlii militare făcea parte din acest comando și era foarte fericit că poate aplica în practică tot ceea ce învățase în școală. Patrulau în liniște în șir indian, pe cărări ascunse numai de ei știute și neumblate de străini, inspectând cu binocluri zona în toate direcțiile. Erau înarmați cu arme de foc dar și cu arbalete pe care le foloseau cu precădere pentru că nu făceau zgomot. Câteodată în tipul patrulării mai le ieșeau în cale câte o căprioară, pe care o vânau și o duceau în campus la bucătăria de la cabană unde mâncau cei ce munceau. În general viața decurgea încet și în liniște în campus, ca și cum se pregăteau pentru o perioadă foarte grea de lipsuri și ispite grele nebănuite.

Se lăsase seara, iar meșterii tocmai terminaseră de montat ușa de la intrarea în antreul grotei. Florin făcea ultimele aranjări din noua sa cameră amenajându-și un cuier și un răftuleț de scânduri pe care aranjă câteva cărți. Celor doi ciobănești le amenajase afară la poalele stâncii unde se afla grota lor un adăpost săpat în pământ acoperit cu scândură și învelit cu o folie impermeabilă peste care a așezat cetină de brad. Înăuntru le-au făcut un așternut din frunze uscate peste care a așezat două blăni de oaie. La intrare aveau o ușă îngustă prin care cei doi câini intrau înăuntru. Era destul de confortabil pentru cei doi ciobănești. Nu mai aveau loc să îi țină în antreul grotei unde de acum locuia Florin singur.

Tânărul își amenajase un pat de lemn peste care așezase o saltea din prelată groasă plină cu frunze uscate. Ca pernă avea o blană de oaie argăsită pe care a luat-o de la cabană. Era destul de mulțumit de noua lui cameră. Era chiar prea spațioasă. Ar mai fi avut loc și Iulian dacă ar fi vrut să vină cu ei. Se gândea mereu la fratele lui și se rugau lui Dumnezeu pentru sufletul lui. În permanență era pomenit la sfântul altar de către părintele Gheorghe alături de toți membrii familiei. Cine știe, poate Dumnezeu va face minuni cu el și îl va ajuta să scape de tăvălugul apostaziei.

Slujba vecerniei începuse să se audă în difuzorul montat pe peretele încăperii. Părintele Gheorghe împreună cu Ionel Dumitrescu şi câţiva tineri începuseră Vecernia. Psalmii frumos recitaţi de tinerii citeţi întăreau inimile oamenilor ce stăteau cu evlavie şi ascultau acest serviciu divin în adăposturile lor. În grota amenajata ca paraclis nu încăpeau mai mult de 10 persoane la rugăciune, de aceea toţi stăteau în adăposturi şi ascultau prin staţia de radioficare slujba religioasă. Vasile cu Maria şi Florin stăteau în genunchi în faţa icoanei Mântuitorului Pantocrator, iar o candelă cu ulei ardea în faţa icoanei. Aveau capetele plecate şi murmurau şi ei din buze rugăciunile rostite în paraclis. Tot campusul era în rugăciune. Seara se accentua dând voie întunericului nopţii să se aştearnă peste munţii înzăpeziţi. Liniştea nopţii era sfâşiată din când în când de cântecul vreunei bufniţe. Stelele îşi făceau apariţia una câte una pe bolta senină încă a cerului. O linişte plăcută se aşternea peste

campus. Oare să fie liniştea dinaintea furtunii?

Dimineaţa venii repede. Zorile se vedeau pe cerul încadrat de crestele munţilor. Familia Poenaru se trezi de cu noapte şi după ce se rugară Domnului cu Rugăciunile Dimineţii după datina străbună pregătiră ceva de mâncare. Maria gătea micul dejun pe plita sobei îngrămădind câteva surcele de lemn pe foc pentru a încălzi apa dintr-un ceaun în care făceau un ceai cald. Vasile cu Florin coborâră la ciobăneşti dându-le câteva resturi de mâncare de la cină. Noaptea fusese geroasă şi senină. Zăpada trosnea sub paşii bărbaţilor. Florin alergă câţiva paşi pe poteca ce ducea spre drumul forestier pentru a se trezi bine. Programul militar îi rămăsese în sânge. Încălzirea de dimineaţă cu câteva exerciţii fizice şi o alergare uşoară îi făcea bine. Vasile aranjă câteva lemne stivuite sub stâncă, luă un topor şi incepu să spargă câteva lemne pentru a le urca în adăpost. Florin continuă să lucreze la un adăpost pentru animale început zilele trecute. Avea de gând să aducă aici de la un cioban învecinat cu locaţia campusului câteva oi pentru a le hrăni si pentru a consuma lapte proaspăt. Munceau încet cu mişcări sigure. Doar loviturile de topor şi de ciocan se auzeau în liniştea dimineţii. Cei doi câini se învârteau bucuroşi pe lângă cei doi bărbaţi dând din coadă şi lătrând veseli. Chiar dacă erau într-o situaţie deplorabilă şi în condiţii de trai rudimentar, erau toţi fericiţi încrezători în răsplata ce le-o vor oferii Domnul Hristos dacă vor rezista până la sfârşitul efemerei lor vieţi. Aveau de toate. Unelte, mijloace de trai care îi ajutau să treacă cu bine peste vicisitudinile şi capriciile vremii, îmbrăcăminte cât de cât confortabilă şi călduroasă. Dar erau lipsiţi de libertate. Erau ca închişi de bunăvoie într-un lagăr de muncă, feriţi de nebunia spirituală ce se derula în lume.

Glasul Mariei se auzi de sus din adăpost care îi chema la micul dejun. Cei doi bărbaţi urcară treptele incomode ale scării de lemn, intrară în adăpost unde mirosul mâncării calde îi plesni violent peste nas. Foamea creştea în ei ameţitor de repede. Se aşezară în jurul mesei în mijlocul căreia trona o pâine mare şi rotundă coaptă în cuptorul sobei cu o zi înainte. Mai aveau puţină făină după care începea o perioadă destul de grea când trebuiau să consume

alimente deshidratate sau conserve pe care le aveau în magazie. Aveau pesmeţi speciali pentru trupele militare achiziţionaţi prin colonelul Teodorescu mai înainte de la un brutar ce cocea pesmeţi pentru o unitate militară şi care aveau un termen de garanţie de 7 ani. Erau îndeajuns. Le ajungeau ani buni dacă nu se înmulţeau gurile.

Se spălară pe mâini şi se aşezară cu evlavie în jurul mesei. Vasile începu să rostească o rugăciune înainte de masă iar ceilalţi doi se rugau împreună cu el în gând. Închină bucatele cu semnul sfintei cruci după care se aşezară pe scaunele scunde din jurul mesei pitice din mijlocul încăperii. Începură să mănânce în linişte. Era aproape ora zece. Mâncau de două ori pe zi. Mai mâncau o dată seara în jurul orelor optsprezece. Nu se auzeau decât zgomot de tacâmuri şi sorbituri acompaniate din când în când de câte o reglare a vocii printr-o tuse sacadată. Ceaiul cald le încălzeau inimile iar aroma de mentă le limpezeau gândurile. Masa era destul de consistentă. După o porţie de carne de căprioară vânată de curând de cei doi bărbaţi, băură câte o cană de ceai cu pâine unsă cu dulceaţă de vişine. Era minunat. În timp ce mâncau liniştiţi, cei doi câini ciobăneşti începeau să se dea ca la om, lătrând sacadat şi pe rând, anunţând că se apropie cineva. Cei doi se ridicară repede de la masă îndreptânduse spre intrarea principală. Priviră pe geamul uşii şi văzură că pe poteca spre ei se apropia Şoimul. Gabriel Odobescu era foarte îndrăgit de toţi cei din campus. El era cel care aducea veşti din lume. Oare de ce venea la ei?

Coborâră repede scara abruptă de lemn şi îl întâmpinară cu zâmbetul pe buze.

- Ce mai faci măi Gabi? Zise Florin îndreptându-se cu mâinile deschise spre îmbrăţişare către Şoim.

- Bine v-am găsit dragilor. Nea Vasile am veşti pentru dumneata.

Se apropiară unul de altul şi se îmbrăţişară pe rând. Şoimul băgă mâna în sân şi scoase un petec de hârtie pe care îl înmână lui Vasile. Batrânul luă petecul de hârtie cu mâna tremurând de emoţie.

Parcă ştia de la cine este. Îl despături repede şi începu să citească cu voce tare.

„Deagii mei,

Sper că aceste rânduri când le veţi citi să vă găsească sănătoşi. Noi suntem bine. Eu cu Ayana dorim din tot sufletul sa ne alaturam vouă. Suntem disperaţi. Nu ştim cum sa scăpăm de tăvălugul „credincioşilor divini". Faceţi cumva să ne aduceţi şi pe noi lângă voi. Vă rugăm din suflet!

Iulian Poenaru şi Ayana Azizi."

Lui Vasile îi tremura barba de emoţie. Îi privi pe cei doi cu lacrimi în ochi şi se adresă Şoimului.

- Gabi, daca mai ai drum prin oraş te rog sa verifici cele scrise... e posibil sa fie şi o capcana întinsă de alţii. Îl cunoşti pe Iulian, poate „din întâmplare" te gaseşti cu el pe stradă. Întreabă-l te rog ce mai ştie de noi. Şi vezi ce zice. Daca într-adevăr vrea să vină la noi promite-i că o să-l ajuţi cumva să ia legătura cu mine. Dar nu lăsa impresia că ştii de noi. Dacă a apucat să ia implantul ala blestemat e controlat total de diavoli şi ne poate vinde autorităţilor. Oricum cât de curand vor veni şi pe aici patrule ale poliţiei să ne întrebe de sănătate. Abia a început aderarea la Uniunea Mondială a lui Baruch. Peste puţin timp nici tu nu vei mai avea posibilitatea de a merge prin oras fără implant. Dar nadajduiesc că este adevărat ce scrie aici.

- Nea Vasile să nu ai grijă. Ştiu să mă descurc. Cât de curând o să afli veşti de la Iulian. O să mă sfătuiesc şi cu domnul colonel cum să procedez cu ei. Au mai venit şi alţii între timp în aşezământul nostru. Sper să fie bine. Am găsit-o în Sfântul Altar al bisericii noastre. El a aruncat-o sigur acolo, poate o găsi-o cineva. Nădejde la Dumnezeu Cel ce nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu.

- Bine Găbiţă, atunci am încredere în tine că mi-i aduci aici teferi.

- Doamne ajută nea Vasilică. Aşa să fie!

- Doamne ajută!

Şoimul se depărtă de cei doi făcându-le un semn prietenos cu mâna.

Vasile si Florin se întoarseră repede în adăpost să o anunţe şi pe Maria de cele auzite. Un impuls de bucurie îi fremăta pe amândoi. Urcară treptele de lemn cu agilitate şi intrară înăuntru. Speranţa ca Iulian să fie alături de ei era din ce în ce mai mare.

*

În Uniunea Statelor Independente era forfotă mare. Pe lângă faptul că se aştepta ca Europa să fie acoperita în câteva zile de nori negri de praf şi gaze produşi de Acerbus, era şi marea apostazie creştină produsă de Baruch. Norii toxici acoperiseră aproape o treime din suprafaţa globului iar in zonele impactului viaţa a disparut cu desăvârşire. Oceanul era o supă acidă în care nu mai exista nicio formă de viaţă. O ceaţă densă toxică irespirabilă plutea deasupra apelor. Nori toxici purtaţi de curenţii de aer se apropiau de Europa, ajungând deja peste Arabia Saudită şi Nordul Africii, având tendinţa de a se îndrepta spre sud-estul Europei. Deci Arcadia era vizată. Pregătirile pentru întâmpinarea acestei nenorociri erau în toi. Aprovizionările cu apă îmbuteliată şi măşti de gaze speciale erau masive. Oamenii se aşteptau ca cel puţin trei luni norul toxic să acopere lumina soarelui, după care atmosfera începea să se limpezească, prin ploile provocate de către dispozitivele de vibraţii armonice speciale pentru condensarea apei, în straturile superioare ale atmosferei. Pe unde trecuse acest nor lăsase în urmă ape infectate cu acizi şi toxine periculoase, natura suferind cu greu arsurile acide ale apei. Animalele, păsările şi insectele sufereau de asemenea murind în masă după ce beau apă din lacuri şi râuri inferioare care erau infectate. Era o imagine cu adevărat apocaliptică. Oamenii din zonele aride şi sărace care nu aveau posibilitatea să se aprovizioneze cu apă îmbuteliată mureau de sete sau dacă nu mai rezistau beau din apa infectată, suferind o moarte dureroasă în urma arsurilor interne ale tubului digestiv. În Europa situaţia era oarecum mai puţin tragică deoarece intensitatea norilor era scăzută, iar oamenii erau pregătiţi să înfrunte pericolul cu provizii de apă şi hrană, erau mai optimişti. Se estima un număr de aproximativ un miliard şi jumătate de oameni morţi în Asia de Sud,

Pacificul de Vest, continentul australian precum şi pe coastele estice ale Africii. Cadavrele acestora neîngropate zăceau peste tot, iar un miros pestilenţial era omniprezent. Nimeni nu putea pătrunde în acele zone ci numai nişte aerodine automatizate care luau imagini în direct prin oraşele afectate.

Pe toate meridianele globului se organizau mari festivitaţi de aderare la uniunea globală digitală a lui Baruch, unde se injectau oamenilor bio-implanturi nanometrice, iar prin aceasta implantaţii recunoşteau în cadrul unor festivităţi speciale, asemănătoare unor ritualuri religioase, divinitatea Marelui Rabin şi semnau angajamente şi jurăminte prin care se obligau să fie credincioşi lui Baruch şi să fie intransigenţi cu cei care refuzau să adere, considerându-i rebeli. Numele celor care aderă la uniunea globală digitală este de „credincioşi divini”, fiind binecuvântaţi de Baruch şi totodată sub protecţia forţelor diavoleşti extraterestre care monitorizau din spaţiul cosmic procesul de aderare. Majoritatea covârşitoare a populaţiei era încântată de Baruch, considerându-l sincer ca Fiul lui Dumnezeu cel adevărat care a venit pe pământ sa împace pe Tatăl Ceresc cu oamenii. Săracii de ei, câtă înşelăciune datorată lipsei unei vieţi cu adevărat sincere faţă de Hristos. Acum slaba lor credinţă creştină nu avea puterea să reziste ispitei finale. Din rândurile Bisericii Universale Divine toţi membrii acesteia aderă în masă semnând jurămintele şi angajamentele “sfinte” faţă de Stăpânul Universului Baruch, participând la festivităţile solemne de aderare organizate de instituţiile statale ale Uniunii. Papa Sintreya, capul Bisericii Universale Divine a făcut un anunţ public prin care anunța pe credincioşii săi despre sfinţenia Marelui Baruch, hotărând ca în următoarea sâmbătă, zi sfântă iudaica de repaus, va demisiona din Scaunul Sfânt întronând în locul său pe Baruch, ca Mare Lider Spiritual Mondial, Stăpân al lumii cu titlul de Dominum Mundi. Creştinii neortodocşi şi credincioşii altor religii acceptă de asemenea fără ezitare pe Baruch, considerându-l la rândul lor ca Stăpân al Universului şi Mare Profet care a venit pe pământ să instaureze o împărăţie a păcii şi dragostei între oameni şi care va ţine o mie de ani până la venirea Tatălui Creator pe pământ. Reticenţă la această aderare o au doar o mică parte din credincioşi creştini, care îl văd pe

Baruch ca pe Antichistul amintit de Sfântul Ioan Evanghelistul, in cartea sa de revelaţii Apocalipsa. Cea mai mare parte dintre ei sunt din cultul creştin ortodox care îl mărturisesc pe Baruch ca pe Anticristul, duşman al lui Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu şi marioneta trupească a lui Lucifer.

Toată lumea părea fericită, şi chiar era. Ca prin minune au avut loc foarte multe vindecări miraculoase de boli netratabile, unii pacienţi fiind chiar în fază terminală. În momentul când au fost implantaţi, boala a început să prezinte un proces regresiv uimitor, iar în câteva zile oamenii erau complet vindecaţi. Unii dintre implantaţi imediat după ce au fost pecetluiţi cu veninul satanic au început să aibă proprietaţi paranormale ce uimeau pe cei din jurul lor. Majoritatea aveau posibilitatea să producă telechinezii mişcând corpuri cu “puterea gândului” sau levitau la distanţe mari faţă de pământ. Această situație globală uimitoare îi întăreau și mai mult pe adepţii lui Baruch că acesta este chiar Fiul lui Dumnezeu cel adevărat, lepădându-se de Hristos foarte mulți creștini din toate confesiunile. Mulți episcopi ortodocși locali aderară cu aceasta ocazie la Biserica Universala Divina, impunând preoţilor să înceteze să mai săvârşească în lăcaşurile de cult Sfânta Liturghie şi celelate Taine Sfinte creştine, înlocuindu-le cu slujbele de adorare a lui Baruch impuse de sinodul BUD. Mare confuzie şi tulburare se produce în acest timp în parohii, unde preoţii care nu doresc să se lepede de Hristos sunt caterisiţi şi alungaţi din biserică. Aceştia însă, împreună cu o mică parte din credincioşii care îi urmează continuă să săvârşească sfintele slujbe creştine prin locuri ascunse, prin subsoluri sau prin peşterile munţilor, aducând în continuare laude Domnului Nostru Iisus Hristos şi Sfintei Treimi. Toate aceste lucruri s-au întâmplat foarte rapid, ajungând ca în câteva săptămâni apele să se separe, cei care recunosc pe Baruch ca pe un dumnezeu şi cei care nu. Statul unional a înfiinţat rapid instituţii specializate care să urmărească procesul de implantare a populaţiei, aceasta făcându-se la locul naşterii persoanelor, deoarece se doreşte şi o statistică etnică a populaţiei.

Au loc multe drame în familiile de creştini, unde o parte se

implantau, iar alţi membrii ai familiei nu doreau. După implant, cei care acceptaseră aderarea, dintr-un sentiment de vinovăţie sau chiar din convingere ajungeau chiar să nu mai suporte pe cei care refuzaseră, ajungându-se până acolo încât denunţau în ascuns autorităţilor pe cei care se împotriveau. Sunt cazuri chiar şi când părinţii îşi denunţă copiii sau invers, când fraţi între ei se urăsc din aceasta cauză. Este o situaţie incredibilă. Lumea este bulversată şi zăpăcită, creându-se în societate o mare schismă socială, credincioşi divini şi rebeli.

Mulți rebeli se organizează în diferite zone în mici comunități, dar datorită faptului că nu au mijloace de subzistenţă şi nu au posibilitatea de a-şi procura cele necesare traiului, dintre ei mulţi dezertează mergând la centrele de implantare şi acceptând oferta diabolică a lui Baruch. Pe lângă cataclismul mondial produs de Acerbus, această problemă socială a provocat nu numai victime umane prin pierdere de vieţi datorate linşajelor ce au început să aibă loc în uniune, dar pierderea masivă de suflete vândute este mult mai mare. Patrule de voluntari formate din credincioşi divini, purtând însemnele puterii lui Baruch la vedere, merg pe străzi şi scanează cu dispozitive speciale persoanele pe care le întâlnesc, iar în cazul în care descoperă vreo persoană care nu este implantată au dezlegare conform normelor legale impuse de uniune să aresteze persoana şi să o ducă la centrul de implantare. Dacă aceasta refuză să meargă este dusă la secţiile locale de poliţie unde are loc un interogatoriu amănunţit efectuat de procurori ai Serviciului Divin Judiciar, iar dacă persoana declară făţiş că nu doreşte implantarea cu veninul nanometric este arestată şi dusă la închisorile locale unde sunt condamnate la moarte prin injectare. La aproximativ o săptămână de când a început oficial implantarea și-au făcut apariţia şi patrulele morţii, conduse de cei mai josnici reprezentanţi ai comunităţilor locale, care pentru un trai îndestulat şi luxos au acceptat să „purifice” localităţile. Motivul principal al arestărilor este că cei care nu doresc implantarea vor să ducă o viaţă lipsită de responsabilităţi faţă de comunitate, neavând posibilitatea să lucreze legal fără implant şi astfel duc o viaţă parazitară bazată mai mult pe cerşetorie şi implorarea milei celor implantaţi. Locuri de muncă existau din

belșug. Oamenii de afaceri căutau persoane dornice de muncă implatate, deoarece avântul economic cerea și brațe noi de muncă. Majoritatea celor depistaţi, de frică şi în urma presiunilor psihice şi fizice asupra lor acceptă implantarea, intrând automat în schema globală de locuri de muncă şi având posibilitatea să achiziţioneze cele necesare vieţii. O situaţie imposibil de trecut din punct de vedere trupesc, singura soluţie de pastrare a sufletului prin refuzul lepădării de Hristos fiind doar injecţia letală a puşcăriilor baruchiste.

În cazul eroilor noştrii situaţia era un pic mai uşor de trecut, ei luându-şi măsuri de precauţie cu ceva timp înainte când şi-au procurat cele necesare vieţii când încă mai circulau banii virtuali pe cardurile personale. Pe de altă parte aceştia erau ascunşi în crestele munţilor, în locuri geu accesibile, unde nu se încumetau încă să treacă patrulele morţii. Ca o surpriză pentru ei a fost faptul că toţi munţii Arcadiei erau împânziţi de asemena comunităţi retrase în zone sălbatice, cu mult timp înaintea lor. Unii dintre aceştia erau creştini ortodocşi iar alţii erau rebeli antisistem atei care doreau să trăiască liberi şi neimplantaţi. Chiar aproape de aşezarea eroilor noştrii, mai sus în creierul munţilor se afla o mică aşezare locuită de căţiva zeci de foşti militari împreună cu familiile lor. Prezenţa lor era foarte discretă folosind mijloace şi tehnici de camuflaj perfecţionate. Însă au fost descoperiți întâmplător de o patrulă condusă de Florin Poenaru prin pădurile înconjurătoare, în timp ce vânau cu harbaletele în surdină. Aşezarea era formată tot din bordeie sub pământ dar perimetrul nu era împrejmuit de garduri sau ziduri de lemn împotriva animalelor sălbatice. În schimb bordeiele erau adevărate buncăre de piatră şi beton în care intrau mai multe familii. Patrula de vânători au observat de la distanţă o prezenţă umană în zonă şi efectuând o pândă a observat prin binoclu câteva femei cu copii care intrau într-un bordei ce avea intrarea camuflată cu stânci şi tufişuri.

*

Primăvara îşi arăta primele semne. Brebenei şi toporaşi apăreau pe sub tufişurile desfrunzite, printre pete de zăpadă. Ghiocei smeriţi privind spre pământul umed îşi scoteau timid căpşoarele dintre frunzele uscate şi presate de greutatea zăpezii de peste iarnă. Era

jumătatea lui martie iar vremea începea să fie mai prietenoasă cu oamenii. Urma ca în câteva zile să apară norii toxici ai lui Acerbus. Toţi erau pregătiţi. Aveau pregătite măştile de gaze, făcuseră provizii de apă de la izvorul încă limpede şi curat, pe lângă apa îmbuteliată pe care o aveau de la început.

În marile oraşe ale Arcadiei era alarmă generala de atac chimic. Toate adăposturile antichimice erau deschise. Adevărate buncăre subterane de mari dimensiuni unde încăpeau aproximativ doua mii de persoane în fiecare, aceste adăposturi erau dotate cu cele mai moderne utilităţi. Spaţii de odihnă, alei de plimbare, săli de mese şi cinematografe erau bine organizate şi aprovizionate. Toţi cetăţenii care erau implantaţi cu serul nanometric aveau acces în aceste buncăre deoarece erau consideraţi contribuabili şi beneficiari legali ai acestor locații. Cei neimplantaţi, care nu aveau statutul de contribuabil la bugetul unional erau condamnaţi să se protejeze singuri pe cont propriu deoarece erau consideraţi nedemni de o asemenea protecţie din partea statului baruchian. Aveau posibilitatea să se protejeze doar cu măşti de gaze şi să îşi amenajeze singuri adăposturi în camere închise ermetic prevăzute cu instalaţii de filtrare al aerului. Astfel au fost amenajate prin subsolurile blocurilor camere închise ermetic prevăzute cu sisteme de ventilaţie și filtrare al aerului, unde oamenii stăteau mai mult ascunşi de ochii cetăţenilor „divini” implantaţi. Erau destule familii care au refuzat implantul, reuşind să se ajute unii pe alţii prin contribuţii benevole ale fiecăruia cu bunuri şi alimente procurate cu mult timp înainte. Perioada de pericol toxic mai acut era estimată la aproximativ două săptămâni pentru zona Arcadiei, după care urma o perioadă de alte două săptămâni când atmosfera trecea printr-un proces de limpezire rapidă unde norii toxici se descompuneau prin condensare producând ploi acide ce otrăveau apele râurilor şi lacurilor. Se preconizează o catastrofă ecologică foarte puternică în care multe specii de peşti, păsări şi animale sălbatice vor murii intoxicate de substanţele otrăvitoare.

Eroii campusului nostru urmau să treacă printr-o perioadă foarte dificilă ţinând cont că aceştia erau adăpostiţi în locuri neetanşe

neexistând posibilitatea filtrării aerului. Îi salva doar altitudinea mare unde trăiau, iar norii grei de substanţe toxice nu ajungeau până pe crestele munţilor unde aceştia îşi aveau sălaşurile, decât în concentraţie foarte mică de toxine. Totuşi aceştia erau pregătiţi cu măşti de gaze performante procurate din timp, apă curată şi alimente.

Și dezastrul a venit. Într-o zi pe când fiecare îşi vedeau de treburile cotidiene, un miros dulce acrişor le străpunseră nasurile. Alarma s-a dat imediat, toată suflarea alergând spre adăposturi unde intrară grăbiţi închizând uşile după ei. Vasile cu Florin alergară spre adăpostul lor. Urcară cu repeziciune treptele scării de lemn, luând fiecare în braţe câte un câine ce îi urmau pretutindeni. Traseră ușile masive etanşe după ei, urmărind pe ochiurile de geam cerul. Nori gri masivi se vedeau la orizont spre sud. Luară măştile de gaze să le aibă la îndemână, închiseră toate obturările pe unde era posibil să intre aer de afară iar în dreptul unui ochi mic de geam de la intrare Florin montă un filtru de aer procurat din timp care funcţiona ca un mic ventilator purificator alimentat de la un mic acumulator. Dacă era nevoie mai porneau din când în când purificatorul generând aer curat pentru a mai alimenta cu oxigen încăperea. Sperau ca pădurile dese de brazi să îi ajute la oxigenarea mai masivă a atmosferei şi astfel pericolul să nu fie foarte mare. Dar trebuiau să se aştepte la orice. Ştirile locale anunţa că în Stânceni nori de gaze au ocupat oraşul, dar concentraţia gazelor nu este foarte mare, aerul fiind respirabil dar nu pentru timp îndelungat. Aici în creierul munţilor practic aerul era un pic infectat având un miros acrişor de dioxid de sulf. Dacă stăteai în încăpere nu simţeai efectul poluarii. Cei doi caini au fost urcati in antecamera grotei, inchizând ușa ermetica exterioara. Aveau lemne taiate si în soba ardea focul încălzind pe plita fierbinte o oala cu fierturi de legume pentr masa de seara. Maria mesteca din când in când in oală, iar aburul emanat era evacuat deasupra plitei printr-o hotă improvizată dintr-un lighean vechi de metal găurit in centru, in care se montase o tubulatură flexibilă din aluminiu ce se racordase într-o gaură din plafon care corespundea cu coșul de fum al sobei. Era eliminat afara tot condensul de la gătit cât și fumul sobei. Se poate spune că aveau strictul necesar.

Celelate bordeie erau oarecum mai moderne deoarece erau concepute incă de la inceput cu pereti etansi, sobe si instalatii de aerisire mascate. Micuța comunitate era pregatită cât de cât să infrunte această urgie a aerului contaminat cu gaze toxice.

Zilele treceau greu deoarece trebuiau să stea mai mult inchiși în grotă pentru a nu respira prea mult aerul de afara. Zilnic Florin facea mici plimbari dimineața si seara cu cei doi ciobănești pe afară. În rest majoritatea timpului stăteau mai toată ziua închiși, îndeletnicindu-se cu rugăciunea. În paraclisul din peșteră părintele Gheorghe săvârșea zilnic Sfânta Liturghie împreună cu Ionel la strană, iar prin stația de radioficare era transmisă în fiecare bordei slujba religioasă. Nu aveau loc mai mult de câteva persoane în micuțul paraclis unde părintele Gheorghe avea un mic altar mobil sfințit, folosit de către preoții militari din armată pe scenele de război. Il dăduse un preot militar pe care îl cunoștea de foarte mulți ani, cu foarte mult timp înainte. O liniște aparentă era în campus. Toată lumea se ruga și trăia cu foarte puțină hrană zilnică raționalizată cu atenție. Dar cu toată monotonia săptămânile au trecut încet iar atmosfera a început să se curățească. Brazii fiind rezistenți nu trădau arsurile acelor cetinii, dar foioasele aveau frunzele ruginii ca toamna deșii era început de aprilie.

Știrile radio locale emiteau un bilanț al tragediei produse de acest fenomen, anunțand un an secetos și uscat unde toată productia agricolă din camp fusese compromisă. Foametea se prefigura ca cel mai probabil fenomen ce urma să apară în acest an. Care aveau provizii rezistau, care nu, erau condamnați la a suporta foamea.

În megalopolis acest fenomen a trecut mai ușor. Existau adaposturi speciale pentru credincioșii divini, niște adevărate orase subterane imense aerisite și dotate cu tot ceea ce este necesar unei vieți normale. Erau magazine, cinematografe, săli de sport și teatru, stradele unde aveai posibilitatea de a te plimba și alte utilități moderne. Cei neimplantați nu aveau acces aici prin simplul fapt că nu aveau posibilitatea de a folosi nicio utilitate prin lipsa cipului nanometric. Nu exista posibilitatea identificării lor și deci nu aveau posibilitatea de a plăti nimic. Totuși existau și comunități de

neimplantați amenajate la subsolurile unor clădiri mari și unde își amenajaseră singuri adăposturi dotate cu utilități minime, filtre de aer și sisteme de aerisire. Mâncarea trebuia să fie cât mai uscată deoarece exista posibilitatea infestarii apei din hrana cu scăpari de gaze toxice pătrunse din afară. Persoane intelectuale strânsese copiii celor adăpostiți și creaseră clase de elevi pe care îi educau în diverse discipline. Cât despre viața religioasă era complet inexistentă. Credincioșii divini aveau locuri de cult unde portretul lui Baruch era impozant postat la înălțime și toți se închinau aceluia făcând metanii cu fruntea până la pământ aducând slavă și osanale lui Baruch prin icoana lui. Cei neimplantați erau majoritatea atei necredincioși dar au refuzat să primească cipul nanometric din cauza asocierii acestuia cu dumnezeirea lui Baruch. Exista un peisaj destul de colorat în comunitățile acestora, denumiți de credincioșii divini goimi, sau căini turbați deoarece refuzau cu tărie să primească semnul lui Baruch. Neavând posibilitatea de a se întreține, aceștia se organizau în ascuns în bande oculte de tâlhari mascați care jefuiau magazine sau depozite de alimente, practicând un fel de haiducie modernă. Decadența morală era generală, indiferent de statutul personal de credincios divin sau goim. Homosexualitatea și decadența spirituală erau considerate drepturi ale omului liber, iar cine se opunea acestor curente erau considerați protestatari care amenințau siguranța națională, fiind prinși și judecați, pedepsindu-i cu închisoarea sau cu amenzi usturătoare dacă erau implantați.

Încet, încet norii toxici se disipară, atmosfera începu să se limpezească iar viața în Arcadia începea să revină la normal. Trecuse aproape o lună de întuneric provocat de norii negrii ai lui Acerbus iar dezastrul provocat era imens. Aproximativ o treime din populația globului a pierit în cataclismul provocat de asteroid, oceanul indian era o supa toxica iar viața pe acea suprafață a globului disparuse cu desăvârsire. Nici în ocean, nici pe uscat nu mai exista viață cu excepția unor microorganisme rezistente la acizii toxici. Multă tristețe și jale a adus Acerbus pe Terra. Era deja luna mai și totul arăta ca în perioada de toamnă târzie. Copacii erau desfrunziți, vegetația era uscată iar culturile agricole erau toate distruse. Foametea punea stăpânire pe omenire. Rezervele federale

de hrană erau oarecum limitate și nu aveau cum să ajungă întregii populații fără o raționalizare la sânge a acestora. Hotărârea unanimă a parlamentului unional este de a distribui alimente numai celor care au primit cipul nanometric, deoarece numai ei se puteau identifica în sistemul global de evidență a populației. Cei neimplantați, deși reprezentau un procent mic din populație erau condamnați la excludere socială și trebuiau să se descurce pe cont propriu pentru a supraviețui. Unii dintre ei vazând că nu au altă posibilitate de supraviețuire au luat decizia de a se implanta întrând în rândul credincioșilor divini și beneficiind de toate facilitățile oferite de statul globalist al lui Baruch. O mica parte din populație mai rămasese neimplantată, aceia fiind crestini de diferite confesiuni care formaseră mici comunități din timp, unde se ajutau reciproc, exact ca și eroii noștri din munți.

*

Un fenomen social straniu a început să se manifeste chiar în Ierusalim, unde Baruch își avea cartierul general în templul evreiesc al lui Solomon, reconstruit după terminarea Marelui Război. O dată cu începerea acțiunii de implantare în masă a populației, o mare parte din evreii ultraortodocși au început să aibă o atitudine de neîncredere împotriva lui Baruch fiind influențați de o proorocire creștină în care se spune că Enoh și Sfântul Ilie Tesviteanul vor reveni pe pământ pentru a-și lua obștească moarte și că îl va demasca pe impostorul antihrist care va lua în stapânire întreg pământul. Și iată că în piața din fața templului de câteva zile au apărut doi bătrâni cu bărbi albe, îmbrăcați în cămăși zdrențăroase albe și lungi până la pământ care privind spre templul lui Solomon strigau cât îi țineau puterile aducând învinuiri și acuze lui Baruch, spunând că este un impostor vrăjitor și mare mag, fiind fiu al întunericului și dușman al Dumnezeului Celui Viu.

Lumea îi privea zilnic curioasă, strângându-se în jurul lor și ascultând vorbele spuse de ei. Vorbeau pe rând și aduceau argumente incontestabile din vechile scripturi prin care demonstrau ca sunt întradevăr Enoh și Ilie. Lângă ei stătea cuminte privind în pământ un tânăr îmbracat asemenea lor în cămașă albă lunga pâna

la pământ, ascultând vorbele lor sprijinindu-i când mergeau sau când se ridicau de jos. Cei doi erau foarte bătrâni având mișcări greoaie și mergeau destul de încet, gârboviți de ani și sleiți de puteri.

- Impostorule! Fiul Satanei și pierzătorule de suflete! Tu nu ești fiul lui Dumnezeu Celui Viu! Nu ești nici stăpân al lumii și nici nu vrei ca oamenii să fie mântuiți de chinurile iadului! Înșelătorule și fiu al minciunii! Numai Unul este Dumnezeu și Făcator al cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute, Făcatorul îngerilor și al lumii materiale, al acestui univers cosmic. El a trimis pe Fiul sau iubit între voi să vă vestească evanghelia dreptații iar cel ce te-a trimis pe tine, tatăl minciunii, prin slujbașii lui L-au răstignit cu voia Lui, iar a treia zi a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, promițându-ne că numai prin El vom ajunge la Tatăl Ceresc în Împărăția Sa! Eu sunt Enoh, fiul lui Iared, fiul lui Mahalaleel, fiul lui Cainan, fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam.Eu am fost luat la cer de Tatăl Ceresc și am văzut cum l-ați primit pe Iisus fiul lui Iosif și al Mariei, cum l-ați dat la moarte pe mâna păgânilor și cum singuri v-ați cerut blestemul spunând „Sângele lui asupra noastră!”. Eu împreună cu fratele vostru Ilie Tesviteanul, aici de față, am văzut totul!

- Așa este, spuse celălalt bătrân! Eu sunt Ilie Tesviteanul, preot din tribul lui Aron, prooroc al Dumnezeului Celui viu, care am fost luat la cer cu un car de foc! Noi suntem trimiși de Tatăl Ceresc și de Fiul lui iubit Iisus Hristos, iar cu puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu Tatăl vă binevestim că acest impostor Baruch nu este fiu al lui Dumnezeu cum spune el, nu este Mesia cel așteptat de voi. El este fiul minciunii iar Satana i-a dat putere să va înspăimânte cu falsele lui amăgiri și minuni pentru a vă înșela. Iisus pe care l-ați răstignit este Fiul lui Dumnezeu! Iar pentru că nu ați crezut în El și l-ați omorât pe cruce, trebuie să vă pocăiți! Treziți-vă din somnul greu în care v-au adâncit sinedriul vechi al lui Irod cel Mare. Nu vedeți ca de atunci sunteți sub blestemul cerut de voi! „Sângele Lui asupra noastră!” Ați fost în permanență urâți de toată lumea, ați fost alungați, schingiuiți, arși în crematorii și respinși de toată lumea. Treziți-vă toți cei care îl iubiți pe Dumnezeu cu sinceritate și ascultați ultimul nostru avertisment până nu va fi prea târziu! Pocăiți-va fii ai lui Israel! Voi sunteți

poporul cel ales de Dumnezeu! Închinați-vă Dumnezeului Celui Viu în duh și în adevăr și credeți în Fiul Lui iubit Iisus Hristos, care a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând! Acest Baruch este un impostor și un mare mag care lucrează cu puterea lui Lucifer! Nu va închinați lui și nu credeți cuvintelor lui! Răbdați până la sfârșit și vă veți mântui sufletele voastre!

Cam așa le vorbea cei doi bătrâni evreilor de rând care se adunau în jurul lor când prooroceau. Toți ascultau cu atenție și majoritatea dădeau dreptate celor doi prooroci.

- Ascultați cuvintele mele, spuse Enoh! Evrei binecredincioși! Dacă doriți să rămâneți sub lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu Tatăl, credeți în Fiul lui cel iubit, Iisus Hristos, care a întemeiat Biserica Lui prin apostolii Săi! Botezați-vă în numele Sfintei Treimi și veți fii vii precum Iisus viu este.Urmașii apostolilor lui Hristos nu îi mai găsiți decât în Biserica strămbună ortodoxă care este risipită acum pe tot pământul, este prigonită și ridiculizată. Preoții ortodocși sunt singurii care pe linie directă mai păstrează harul lucrător al Duhului Sfânt pogorât la Cincizecime asupra apostolilor în chip de limbi de foc, imediat după ce Iisus s-a înălțat la ceruri după învierea Sa. Nici noi nu avem puterea lor de a administra după voința noastră harul Duhului Sfânt! Deci, căutați preoții ortodocși și botezați-vă în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt căpătând la rândul vostru Duh Sfânt mântuitor. De nu vă veți pocăi și întoarce la Hristos, veți fi aruncați pe vecie în chinurile iadului celui veșnic!

Cam așa le vorbea cei doi mulțimii iar aceasta se minuna și se înfricoșa de vorbele lor. În Ierusalim existau câteva biserici ortodocse vechi rămase nedistruse de Marele Război unde cei câțiva preoți, deși stăteau ascunși, nu mai făceau față cererilor evreilor de a se boteza. Inființaseră baptisterii mari prin locuri ascunse vederii curioșilor, cât mai era posibil, unde intrau câte patru persoane o dată pentru a primi Sfântul Botez. Mii de evrei s-au botezat în numele Domnului nostru Iisus Hristos primind pecetea Sfântului Duh prin ungere cu Marele Mir. Botezarea în masă a locuitorilor Ierusalimului deja devenise un fenomen social, iar cei doi nu plecau din piață nici ziua nici noaptea proorocind și învățând

mulțimile. Când mulțimile se adunau în număr mare și nu se mai vedeau, cei trei oameni se ridicau cațiva metrii de la pământ levitând în aer pentru a fi văzuți și auziți de toată lumea.

- Acest tânar care este cu noi, spuse Sfântul Ilie, este Sfântul Apostol Ioan care a primit harul Duhului Sfânt de la însuși Domnul nostru Iisus Hristos, iar când Iisus s-a întalnit cu mine și cu Proorocul Moise pe muntele Taborului era de față și el, văzându-L pe Iisus schimbat la înfățișare în adevărata lui slavă. El este mărtuira vie a Noului Legământ al Domnului, el a vestit lumii în acele vremuri Evanghelia lui Hristos și va lua moartea cea obștească alături de noi acum la sfârșitul vremurilor.

Tânărul stătea smerit lângă cei doi, privind în permanență în pământ și doar încuviințând din cap încet la cele spuse de bătrânul Ilie.

Mulțimea de oameni care se botează e din ce în ce mai mare. Sfânta Taină a Botezului se făcea în liniște și oarecum pe ascuns în locuri ascunse, fără fast sau mulțime asistentă. Totul era o acțiune subversivă și se făcea ferit de ochii curioșilor. De fapt era o acțiune contrară normelor și ordinelor legale date de parlamentul unional, la îndemnul lui Baruch.

Vorba se dusese cu repeziciune în tot Israelul, fiind descoperiți și alți preoți ortodocși ce stăteau ascunși de frica lui Baruch, pentru că refuzaseră cipul compromițător. Multimi de oameni se botezau cu credință. Însă trebuie menționat faptul că cei care primeau Sfăntul Botez erau doar cei neimplantați încă. Preoții le explicau ca dacă au primit semnul lui Baruch nu se mai pot boteza și chiar dacă o vor face este inutil, deoarece Duhul Sfânt nu se pogoară asupra lor. Era doar un ritual fără sfințire reală, cum se face în celelalte biserici creștine neortodocse. Mulți care primiseră cipul nanometric nu mai aveau ce face, deoarece serul acestuia se vărsase în sânge și nu se mai putea localiza cipul propriuzis în organism pentru a putea fi eliminat. Mai mult de atât, componenta extraterestră (demonica) din serul injectat îi influența negativ nelăsându-i să asculte măcar cuvintele bătrânilor, creându-le o stare de greață și disconfort doar când priveau la cei trei prooroci. De aceea, în jurul lor erau numai

neimplantați, care ascultau cuvintele pline de putere ale bătrânilor, iar cei însemnați plecau grăbiți de lângă ei bolborosind furioși diferite vorbe batjocoritoare la adresa celor trei.

Printre cei care ascultau cuvântul Domnului proorocit de cei doi se aflau și iscoade ale lui Baruch, care au înștiințat urgent pe marele rabin de cele întâmplate. Auzind despre cele povestite Baruch se umplu de ură și se hotărâ să vorbească imediat cu cei trei prooroci. Trimise vorbă prin doi emisari către bătrâni că dorește să vorbească cu ei, invitându-i la templu. Însă cei trei refuzară să meargă la Baruch spunând că ei nu ascultă ordinele vrăjmașului lui Hristos. Rămaseseră în piață proorocind mulțimilor în continuare. Baruch se înfurie la culme și trimise în piață o gardă divină pentru a prinde pe cei trei și să îi aducă forțat la templu. La apariția gărzii se stârni o rumoare generală în mulțime, care le facură loc să treacă și se arătă nemulțumită de gestul lui Baruch. Cei trei nu au opus rezistență urmând cuminți pe conducătorul gărzii care îi conduse pe cei trei în fața templului, unde pe poartă ieși Baruch în toată slava lui, îmbrăcat în straie aurite cu mitră împodobită cu diamante pe cap și purtând în mână un toiag de arhiereu ce avea la capăt un cap de cobră cu gura deschisă și colți mari ce scotea o limbă despicata și ascuțită, iar în loc de ochi având doua rubine strălucitoare.

Trâmbițele templului răsunară la apariția lui, iar în fața sa au fost prezentați cei trei bărbați, îmbrăcați sărăcăcios în cămășile lor roase de pânză albă.

Baruch îi privi trufaș pe cei trei sfinți, măsurându-i cu privirea de sus până jos pe fiecare. Cei trei îl priveau în ochi cu demnitate fără să scoată un cuvânt. După câteva minute de analiză vizuală reciprocă Baruch luă cuvântul cu voce tare și răstită.

- Cine spuneți că sunteți voi? De unde ați venit? Am înțeles ca mă insultați în piață adresându-mi vorbe josnice! Cum vă numiți?

Cei trei îl priveau absenți, cu demnitate, fără să scoată un cuvânt. Nu răspunseră niciunul întrebărilor adresate de Baruch. Rabinul păși în jurul lor câțiva pași privindu-i cu atenție și parcă

adulmecându-i cu mirosul. În jurul lor se simțea în permanență un miros plăcut de mir împarfumat, folosit în cultul creștin ortodox. După ce îi analiză cu atenție, Baruch se urcă mai sus câteva trepte de la intrarea în templu și mai puse o întrebare scurtă.

- Nu vreți să vorbiți! Atunci care este scopul vostru?

Enoh, fiind cel mai în vârstă decât ceilalți făcând un pas în față se întoarse cu spatele la rabin și începu să vorbească celor aflați în jurul lor, gardieni divini, populație curioasă care se strânsese în piața templului și suita de consilieri ai lui Baruch. Vorbea privind spre mulțime evitând să privească pe marele preot iudeu. Toate posturile de radio și televiziune din Ierusalim aveau la fața locului corespondenți, care îndreptau spre ei dispozitivele lor de captare a imaginilor și sunetului, transmițând în direct acest eveniment. Transmisiunea directă era preluată de toate marile televiziuni din lume. Practic tot mapamondul urmărea în direct acest episod.

- Iubiții mei frați iudei, surorile noastre iubite, poporul meu drag, ascultați cu atenție cuvintele mele în Duhul Sfânt al Tatălui Ceresc, Făcatorul cerului și al pământului, văzutelor tuturor și nevazutelor! Eu sunt Enoh, fiul lui Iared, fiul lui Mahalaleel, fiul lui Cainan, fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam. După cum știți din Sfintele Scripturi, am fost ridicat la cer de către Dumnezeu fără să gust moartea pamântească. La fel și iubiții mei frați prezenți aici de față, Ilie Tesviteanul și Ioan Apostolul nu au gustat moartea, iar acum, la cernerea finală am fost trimiși de Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu să demascăm pe acest impostor care s-a autointitulat fiu al lui Dumnezeu, stăpân al lumii și mare „iluminat”. Oameni buni, acest impostor nu este decât un mare vrăjitor ce folosește puterea satanei care acum și-a eliberat demonii din abisul iadului, luând chip de extratereștrii binevoitori ce vor să salveze omenirea de la pieire. Nu vă încredeți în el și mai ales nu luați acel blestemat de cip biometric prin care vă vindeți sufletul, prin acceptul acestui însemn al satanei. Fiți sfinți precum Tatăl nostru Cel din ceruri Sfânt este. Nu vă amestecați cu dracii, nu semnați nimic alături de reprezenții satanei. Nu va vindeți sufletele prin lepădarea de Hristos Domnul. Iisus este Mesia cel promis de Tatăl Ceresc. Părinții voștrii nu L-au primit, ba

mai mult L-au dat pe mâna pacatoșilor și L-au omorât cu voia Lui, jertfindu-se singur ca un miel nevinovat pentru iertarea păcatelor noastre. Acum este cernerea finală! Nu luați pecetea lui Baruch! El este fiul satanei, tatăl lui este Lucifer cel căzut din slava de arhanghel al lui Dumnezeu în poziția de dușman și opozant al lui Hristos! Ascultați cuvintele noastre și nu vă vindeți sufletele iadului pe un blid de mâncare, precum Isav și-a vândut dreptul de întâi născut pe un blid de linte! Mai bine sa suferiți acum puțin timp pe pământ decât să stați pe veci în iad. Cuvintele mele sunt întărite și de frații noștri Ilie Tesviteanul și Ioan Apostolul aici de față. Credeți cuvintelor noastre și vă veți mântui! Amin!

Sfântul Ilie adăugă și el următoarele:

- Iubiții mei fii și fiice! Eu sunt Ilie din Tesvi din vechea provincie evreiască Galaad. Acum am o misiune grea pentru voi și anume am fost trimis la voi de către Iisus Fiul lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeul Savaot făcatorul Cerului și al pamântului, să vă aduc împreună cu frații mei Enoh și Ioan un ultim avertisment înaintea cernerii finale a omenirii. Dragii mei, ascultați cuvintelor noastre și nu vă închinați acestui impostor care dorește să confiște pe veșnicie sufletele voastre! El nu este Mesia cel promis de Tatăl! Nu este Hristosul! Iisus este Mesia cel iubit! În el sa aveți încredere și pe el să-L ascultați! Asultați de Evanghelia Lui! El ne-a trimis acum la voi să va întărim prin vorbele noastre și să îl demascăm pe acest impostor numit Baruch! Ioan Telologul, aici de față, poate să va confirme ceea ce vă spunem! Nu vă închinați satanei prin acest impostor! Nu luați pecetea lui! Răbdați până la sfârșit cu răbdare și vă veți mântui sufletele de iadul cel veșnic! Cine nu va asculta de ultimul nostru avertisment, se va lepăda de Hristos și va fi dat focului cel veșnic! Iisus Hristos va veni în urma noastră și vă va lua cu El în Împărăția Cerurilor dacă veți fi tari și nu vă veți vinde iadului! Noi am spus ce aveam de spus! Ne-a auzit toată suflarea omenească în direct prin toate canalele de televiziune! Acum rămâne ca voi să hotărâți ce cale veți apuca! Calea spre Dumnezeu sau calea spre gheena pregătită de mult diavolului și slujbașilor lui! Dumnezeu să vă arate calea cea dreaptă și să vă lumineze mințile acum în al

doisprezecelea ceas! Amin!

Tânarul Ioan Teologul, ridicând privirea din pământ și privind spre poporul adunat, vorbii pentru prima oară cu o voce deosebită de cei doi, cu o rezonanță tulburătoare și cu o putere deosebită ca de tunet.

- Iubiții mei frați evrei și dreptmăritori creștini! După cum vedeți, eu ca Apostol al lui Hristos, deși am trăit până la adânci bătrâneți, am luat în dar de la iubitul meu Iisus Imparăția lui Dumnezeu, unde vă aștept și pe voi în curând! Toți creștinii care acum sunt cu sufletele în Raiul mult dorit au înfațișarea ca la vârsta lumească de treizeci și trei de ani, cât avea Mântuitorul nostru când a fost spânzurat pe cruce! Bătrânii și drepții din vechiul Legământ au înfățișarea pe care au avut-o la moartea lor lumească! Noi, creștinii împreuna cu proorocii și fericiții Vechiului Legamânt care l-au iubit sincer pe Dumnezeul Savaot, suntem sfinții și frații lui Iisus! Sunt aici să întăresc cuvintele spuse de bătrânii Enoh și Ilie, pe care îi iubesc nespus de mult. Ascultați vorbelor lor de prooroci ai lui Dumnezeu Tatăl și vorbelor mele ca Apostol al lui Iisus Hristos! Nu vă închinați lui Baruch și nu primiți pecetea lui! Rabdați cu tarie până la sfârșit și vă veți salva de la iadul cel veșnic! Frați iudei, eu ca și evreu sunt îndreptățit să vă chem la mântuirea sufletelor voastre prin pocăință sinceră și acceptare a lui Iisus ca Mesia și Fiu al lui Dumnezeu Tatăl. Nu mai ascultați de vorbele înșelătoare ale marilor voștrii rabini, urmași ai sinedriului criminal care L-au dat pe Iisus Hristos pe mâna păgânilor, pentru a-L ucide. Veniți la Hristos toți cei ce auziți vorbele mele și să nu vă fie teamă de cei ce vă ucid trupurile, ci să va temeți de cei ce vor să vă piardă sufleltele prin lepadarea de Hristos. Numai prin Iisus aveți posibilitatea de a ajunge în sânul lui Avraam, strămoșul nostru. Acest Baruch este fiul minciunii și vă va călăuzi spre iad urmându-l pe el. Ascultați vorbelor mele și vă botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, de către preoții ortodocși cărora li s-au dat dintr-un început putere, prin pogorărea la Cincizecime al harului lucrător al Duhului Sfânt al lui Dumnezeu Tatăl, în chip de limbi de foc, peste capetele apostolilor. Preoții creștini ortodocși sunt singurii urmași direcți ai apostolilor, prin continuitatea hirotoniilor de către arhierei de atunci și până azi. Doar

ei au putere să administreze către oameni darurile Duhului Sfânt! Nici îngerii din ceruri nu au puterea unui preot ortodox cucernic și cuvios! Ascultați de ei și vă veți mântui sufletele de chinul veșnic, devenind astfel moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu, fii ai Celui după care chip și asemănare suntem creați. Așa să va ajute Bunul Dumnezeu! Amin!

O liniștite mormântală se așternu pentru câteva minute, după ce Ioan termină să vorbească. Baruch, năucit de curajul celor trei rămăsese împietrit pe treptele templului, privindu-i pe sfinți cu o ură afișată pe față, prin grimase și priviri încruntate. După câteva minute de tăcere, timp în care îi privi drept în ochi pe cei trei emisari, rabinul izbucni cu voce de tunet care paraliză auditoriul de frică.

- Cum îndrăzniți jerpeliților să mă înfruntați cu atâta tupeu! Chiar doriți să aflați pe pielea voastră cine sunt eu? Chiar vreți să simțiți personal puterea mea ce mi s-a dat de sus? Nimeni nu a îndrăznit până acum să mă înfrunte cu atâta tupeu și obrăznicie! Fie, dacă voi spuneți că eu nu sunt cine sunt, atunci veți afla pe pielea voastră!

În acel moment rabinul întinse spre ei toiagul cu cap de cobră bolborosind cuvinte neînțelese de nimeni. Cei trei începură să se clatine și se înălțară de la pământ aproximativ un metru strigând de durere și întinzând mâinile spre cer a rugăciune. În câteva momente, cei trei începură sa respire greu ținându-se cu mâinile de gât, fiind sufocați de rabin prin puterile lui paranormale. Timp de câtva minute au fost ținuți în suspendare, sufocându-i și provocându-le dureri mari. Ochii lui Baruch, ieșiți din orbite de ură, erau injectați cu sânge, iar incantațiile lui deveneau din ce în ce mai puternice. Într-un târziu le dădu drumul celor trei care se prăbușiră fără suflare la pământ.

Baruch, privind mulțimea cu autoritate zise cu voce tare:

- Ați văzut cum pier păcatoșii care nu cred în puterea mea? Așa vor pățiii toți cei care vor dori să mă înfrunte! Cine nu va asculta de ordinele și legile impuse de noi, va fi pedepsit cu moartea de mine personal sau de gărzile mele divine! Să nu mai încerce nimeni de aici înainte să vorbească împotriva mea, sau a celor din conducerea

unională! Cine va fi prins că încalcă ceea ce am spus va fi prins și executat pe loc! Ca exemplu, acești jegoși care m-au înfruntat, vor zace în această piață până vor putrezi, iar păsările cerului le vor mânca stârvurile! Să nu mai aud astfel de vorbe la adresa mea, ci vă închinați mie cu credincioșie! Iubiți-mă să vă iubesc!

După ce termină discursul, rabinul își înfășură mantia lungă în jurul corpului și urcă treptele grăbit, intrând în templu.

Lumea rămase înmărmurită și paralizată de frică. În mulțimea adunată se auziră vaiete de frică și de uimire. În acel moment, mulți bolnavi, orbi, schizofrenici și bolnavi psihic, ologi sau gârbovi, care se aflau în acel loc, au fost vindecați instantaneu. Orbii vedeau, ologii mergeau, cei bolnavi cu boli psihice erau lucizi și aduceau slavă lui Dumnezeu, gârbovii se îndreptaseră și toți cei bolnavi se simțeau bine și nu mai aveau dureri. Spaima și uimirea au cuprins pe toți cei de față. Mulți spuneau că vindecările se produseseră din cauza celor trei sfinți martirizați de către Baruch. Alții spuneau că de fapt Baruch e cel care a restabilit ordinea firească a trupurilor lor bolnave. Era o stare generală de uimire, spaimă și teroare. Toate televiziunile din lume prezentau breaking news-ul în direct. Tot globul era oripilat de fapta lui Baruch și se îngrozea de cele ce se întâmplau în piața templului sfânt.

Gărzile divine prezente luară pe sus pe cei trei sfinți decedați și îi legară în picioare pe fiecare de câte o coloană din piața templului. Televiziunile filmau în direct acest fapt destul de macabru, băgând spaima în toți telespectatorii care urmăreau acest episod. Era ceasul al nouălea când cei trei au fost uciși de Baruch. Groaza și teroarea a început să se instaleze oficial în uniune. Oare pentru câtă vreme?

Urmă o perioadă de câteva ore de dezbateri și comentarii în media, dar niciun jurnalist din uniune nu dădeau dreptate celor trei sfinți uciși de Baruch. Majoritatea analiștilor catalogau pe cei trei cu apelativul de păgâni și păcătoși, destabilizatori ai regimului unional și mistici religioși periculoși, cu grave probleme psihice. Interesant este faptul ca au început sa facă referire din ce în ce mai mult la ortodoxie ca fiind o credință mistică și retrogradă, care se

împotrivește adevărului religios promovat de Biserica Universală Divina. Ortodoxia este privită ca o religie străveche conservatoare și care se împotrivește fățiș prin arhiereii și preoții ei împotriva regimului politico-religios al lui Baruch. Analiștii politici și religioși care erau invitați prin diverse studiouri TV erau foarte contrariați și porniți împotriva ortodocșilor, catalogându-i ca fiind chiar destabilizatori și intoleranți cu valorile spirituale unionale bazate pe dragoste între semeni și iubire față de Dumnezeu. Erau chiar numiți fanatici religioși și se sugera chiar un pogrom împotriva lor, pentru a anihila acțiunile diversioniste ale acestor ortodocși creștini, care începuseră să se organizeze în mici comunități inchise prin diferite locuri retrase și sălbatice. Două zile au durat aceste dezbateri publice pe toate posturile de televiziune, transmițând imagini în direct cu cei trei iudei legați de stâlpii infamiei din piața templului evreiesc.

Trecuse deja a doua zi de la oribila crimă a lui Baruch, fără ca acesta să facă vre-o declarație publică despre cele întâmplate. Toți așteptau o ieșire oficială a rabinului pentru a ține o conferință de presă, prin care să se clarifice gestul său oarecum atipic lui până în acel moment. Toți îl considerau un om plin de dragoste și compasiune, bun negociator și un credincios plin de înțelegere și iubire față de oricine. Crudul său gest i-a trădat o latura macabră a caracterului, trezind suspiciuni tot mai mari în rândul populației uniunii. Spre seară pe toate posturile TV se afișă mesajul „Breaking News”, care a întrerupt orice emisiune, apărând pe ecran Baruch înconjurat de jurnaliștii din toată uniunea acreditați la templul sfânt. Era îmbracat cu toate straiele ritualice având în mână binecunoscutul său toiag arhieresc cu cap de cobră. Ținea o conferința de presă chiar pe treptele de la intrarea în templu, fiind înconjurat de gărzi divine, de consilierii săi apropiați și de mulți preoți divini. Așteptă câteva clipe până ce toată lumea se liniștii, și începu să vorbească rar cu glas încet și calm.

- Iubiții mei fii și fiice! După cum știți ieri a avut loc chiar aici în piața templului un incident neplăcut unde eu am procedat la un gest crud dar foarte folositor uniunii noastre. Acești zdrențăroși obraznici, care

nu au înțeles rolul meu în cadrul uniunii și al întregii lumi, au avut tupeul și neobrăzarea să îmi aducă insulte și acuzații grave ce îmi lezau autoritatea statală și religioasă în cadrul societății umane actuale. Ca atare am procedat în consecință, aducând asupra lor urgia lui Dumnezeu și le-am luat viața, după cum ați transmis în direct tuturor cetățenilor lumii acest incident. Ca urmare al acestui eveniment, destul de periculos pentru liniștea și ordinea de drept din cadrul uniunii, am hotărât ca cei trei visători obraznici executați de mine, să fie legați de acești stâlpi ai infamiei pentru a fi vazuți de toată lumea și pentru a fi dați ca exemplu tuturor celor care doresc sa mai aducă ofensa statului de drept unional, autorității mele politice și religioase. În consecință, am hotărât următoarele:

1. Toți cei care vor mai îndrăzni să aducă ofense verbale, faptice sau chiar să fie vădiți că gândesc împotriva orânduirii politico-religioase actuale, sau care aduc insulte și calomnii direct la adresa mea, vor fi arestați și judecați la urgență de către tribunalele divine unionale teritoriale, unde vor fi condamnați la moarte prin spânzurare într-un loc public al localităților respective;

2. Oricine nu dorește să primească cipul biometric din motiv că mă desconsideră ca lider religios și Stăpân al Universului, va primi aceiași pedeapsa cu amendamentul că gărzile divine, dacă doresc, pot să îi ucidă pe loc fără a fi judecați la urgență de tribunalele divine unionale, toate acestea în baza documentului de refuz, semnat de către banditul criminal în fața autorităților de evidență a credincioșilor divini. Cadavrele lor vor fi aruncate în gropi comune la marginile localităților respective unde vor fi incinerate;

3. De aici înainte, Biserica ortodoxă va fi interzisă ca și cult religios, lăcasurile de cult respective vor fi transformate în lăcasuri de inchinare mie și vor fi oprite desfășurarea oricărui serviciu religios în cinstea răstignitului și trădătorului evreu Iisus. Toți preoții ortodocși care doresc să mă cinstească în bisericile lor vor fi cruțați și vor săvârși slujbe de adorație și slavă mie și consilierilor mei divini. Dacă vor refuza acest lucru vor fi alungați din biserici și dacă vor refuza și implantarea, vor fi uciși pe loc fără judecată, de către gărzile divine;

4. Oricine va încerca să ajute material sau sa gazduiască preoții sau protestatarii ortodocși, va fi pedepsit cu aceiași măsura de judecată ca și cei menționați mai sus.

Toate aceste măsuri simple și eficiente vor fi puse în aplicare imediat ce vor fi publicate în Ordonanța Imperială pe care o voi semna chiar acum.

Va mulțumesc pentru prezență! Va doresc pace sufletească și mult succes în tot ceea ce veți întreprinde spre slava lui Dumnezeu. Amin!

Toată adunarea rămase muta la auzul acestui scurt comunicat, dar mai ales au descoperit ce cruzime are de fapt acest personaj sumbru.

Trecuse deja a doua zi de la episodul crud al uciderii celor trei sfinți prooroci, iar noaptea punea stăpânire pe piața templului. Cele trei cadavre stăteau legate cu mâinile la spate de stâlpii de piatră din fața templului, având capetele plecate spre pământ, stând atârnați în frânghiile înfășurate împrejurul lor. Toată lumea comenta cele întâmplate, dar nimeni nu avea curajul să dea dreptate celor trei victime, chiar dacă nu erau de acord cu gestul criminal al lui Baruch.

Noaptea se lăsă încet peste Ierusalim, iar piața templului rămânând iluminată releva un spectacol sumbru cu cele trei cadavre atârnate de stâlpii infamiei. Toate posturile de televiziune de știri transmiteau în direct imaginile cu cei trei martiri, dezbătând împreună cu invitații din studiourile lor cele întâmplate. Liniștea nopții pusese stăpânire peste oraș, iar gărzile divine patrulau în piață pazind cele trei cadavre. Tot acest spectacol era urmărit cu sufletul la gura prin televiziuni de către creștinii care nu doreau în sinceritatea lor, să îl recunoască pe Baruch ca Fiu al lui Dumnezeu.

Pe toate posturile de știri se transmit imagini în direct cu piața templului și cu cei trei stâlpi ai infamiei, de care sunt legați sfinții uciși de Baruch. În permanență se emit tot felul de știri care mai de care mai interesante cu privire la situația rebelilor ortodocși creștini, asimilându-i ca teroriști și fanatici religioși ce doresc destabilizarea

uniunii și incitarea la nesupunere față de autoritatea baruchiana. Se transmit tot felul de cazuri de creștini, prinși de gărzile divine baruchiene din uniune, care nu doreau să primească implantul sfânt, preferând mai bine moartea decât acel biocip nanometric. Mulți dintre ei erau gata să fie uciși, rugând chiar pe membrii gărzilor divine să îi ucidă mai repede decât să îi mai tortureze. Mulți erau uciși pe loc de către soldații divini, după care cadavrele lor erau aruncate în niște vehicule speciale, ce le cărau la marginea orașului, într-o groapă comună, unde erau aruncate și incinerate.

La un moment dat, după miezul nopții, numai deasupra Ierusalimului, se iscă o furtuna fără ploaie, cu un vânt puternic dar mai ales cu foarte multe tunete și fulgere violente. Trăznete puternice atingeau caldarâmul din piața templului iar lumina intensă a fulgerelor lumina tot orașul, fără însă a picura vreun strop de ploaie. După miezul nopții, pe la straja a noua, o lumină puternică se aprinse deasupra templului, iar trei globuri uriașe de lumină coborâră lin în piață deasupra celor trei stâlpi ai sfinților uciși. Fiecare glob de lumină se opri deasupra a câte un stâlp, coborând ușor peste ei. La un moment dat, într-o strălucire albă și intensă ce lumina piața și pe sfinți, cei trei se treziră ca dintr-un somn, dezmeticindu-se și scuturându-se în legăturile frânghiilor, strigând fiecare cu voce tare privind spre cer: „Slava Ție Hristoase Dumnezeul Nostru, slavă Ție!”.

La vederea acestor lucruri, gărzile se speriară cumplit și părăsiră în fugă piața, ținându-se cu mâinile de urechi și urlând de durere. Fiecare o luă la sănătoasa pe unde apucă, numai să fugă cât mai departe din piața înfulgerată.

Ca prin minune, legăturile celor trei se desfăcură singure, frânghiile căzând pe caldarâm în jurul lor. Sfinții ridicând mâinile spre cer, cu un zâmbet fericit pe chip, începură a se ridica încet, încet de la pământ, cămășile lungi și albe fluturând în vânt și luminând cu o intensitate fluorescentă foarte mare. Se ridicară din ce în ce mai mult, ajungând sa intre și să zboare în interiorul acelor globuri de lumină din ce în ce mai sus. Cu cât se ridicau mai sus, în urma lor rămânea întunericul, iar vântul nu mai sufla. S-au ridicat astfel încet tot mai sus deasupra templului și apoi și mai sus deasupra orașului,

disparând ca o scenă de teatru intens luminată, unde cei trei actori cu mâinile ridicate în sus repetau într-una: „Slava Ție Hristoase Dumnezeul Nostru, slavă Ție!”. Au urcat atât de sus, încât în urma lor a rămas piața goală și intunecată, luminata doar de cele câteva lampadare aliniate pe margine. O liniște tulburatoare se lăsă apoi peste Ierusalim, vântul, tunetele și fulgerele încetând definitiv instantaneu, iar cei trei sfinți zburând în lumină se vedeau din ce în ce mai mici pe bolta înstelată a cerului, până când au dispărut definitiv.

Din acel moment, un fenomen ciudat a început să aibă loc în fiecare noapte. Dacă cerul era senin, se vedeau pe bolta înstelată o animație masivă de lumini care se mișcau agitate în toate direcțiile, întretăindu-și între ele traiectoriile luminoase. Era o agitație ciudată, explicată de către observatoarele astronomice ca o intensificare masivă a mișcarilor navelor spațiale extraterestre, care se înmulțiseră înspăimântător de mult. Erau atât de multe încât toate zborurile navelor spațiale terestre au fost limitate și coordonate pe traiectorii din stratosferă, nemaifiind posibilă depășirea stratului de aer în spațiul cosmic din cauza milioanelor de nave extraterestre luminoase ce se mișcau nervos în toate direcțiile. Două navete spațiale terestre, care au îndrăznit să iasă în spațiul cosmic, au fost distruse de proiectile luminoase ale navelor extraterestre fără niciun avertisment. Nopțile senine prezentau un spectacol luminos feeric pe bolta cerească, fiind totodată și foarte ciudat și înspăimântător. Extratereștrii erau foarte agitați! De ce oare?

Toată această scenă fantastică și înspăimântătoare a învierii celor trei sfinți a fost filmată și transmisă în direct de către toate televiziunile de știri și nu numai. Toată suflarea omenească era stupefiată. Toți nu mai știau ce să creadă. Oare cei trei erau cu adevărat cine susțineau ei că sunt? Sau misticii preoți ortodocși au folosit puteri magice, care a indus o stare colectivă de hipnoză, prin care să înșele populația? Toate posturile de știri comentau vrute și nevrute, unele ajungând la un grad înalt de paroxism susținând chiar o vânătoare în toată regula împotriva clericilor ortodocși și ai celor ce se declară creștini ortodocși.

Toată noaptea, pe toate meridianele lumii, se discută despre această minune întâmplată în Ierusalim, frica de creștinii ortodocși fiind una din principalele teme dezbătute.

Era acum o luptă pe față împotriva ortodocșilor. Toți cei botezați în numele Sfintei Treimi, care își mărturiseau fățiș credința riscau să fie martirizați pe loc. Numai Bunul Dumnezeu avea acum puterea să îi mai salveze pe bieții oameni, care credeau sincer în Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu Tatăl.

Din acel moment s-a stârnit o adevărată „vânătoare de vrăjitoare" asupra celor care se declarau creștini și mai ales ortodocși. Multi evrei neimplantați încă, cărora le-au pătruns în inimi cuvintele proorocilor uciși de Baruch, au luat hotărârea de a se boteza creștini ortodocși. Mulți dintre ei au mărturisit acest fapt în mod fățiș, mărturisind public că s-au botezat în numele Tatălui, al Fiului Iisus Hristos și al Sfântului Duh, lăsându-se prinși de către gărzile divine și arestați, torturați, batjocoriți și ulterior chiar uciși în ochii mulțimii. Nimeni nu intervenea pentru ei, ba dimpotrivă toți îi acuzau de fapte de terorism și destabilizare a ordinii și liniștii publice, fiind considerați eretici păgâni.

Preoții ortodocși au fost majoritatea luați de către credincioșii lor, și ascunși în diferite locuri cât de cât sigure, pentru a nu fi uciși de către gărzile divine baruchiene. Unii erau ascunși prin subsoluri, prin peșteri sau prin locuri izolate din deșert, alții erau chiar curajoși și continuau să slujească cu riscul vieții în bisericile lor, de unde erau săltați de gărzi sau de către credincioși divini și duși în fața instanțelor de judecată divine, unde erau condamnați și executați prin spânzurare în piețe publice. Iadul se dezlănțuise pe pământ! Era deja vara în toată regula și o secetă caniculară pusese stăpânire pe întreg mapamondul.

*

În micul campus ascuns din munți viața decurgea greu dar cu o repeziciune nemaipomenită. Timpul curgea foarte repede, de parcă nici nu ziceai că este real sau vis. Dacă efectuai o activitate fizică

sau intelectuală nici nu îți dădeai seama când se însera, iar nopțile treceau așa de repede încât oamenii când se trezeau dimineața nu le veneau să creadă că au dormit așa de rapid. Era deja luna mai, verdeața începuse să apară din pământ iar pomii desfrunziți din cauza acizilor toxici din atmosferă îți dădea o impresie de toamnă târzie. Eroii noștri își duceau zilele cu nevoi și lipsuri, dar erau foarte încrezători că vor reuși cu ajutorul lui Hristos, să își indeplinească planul lor de supravieţuire până la sfârșit. Munceau de dimineața până seara, fie la construirea și amenajarea de noi adăposturi, fie la diferite lucrări agricole sau zootehnice. După ce a avut loc incidentul din Ierusalim, la câteva zile după acest eveniment, colonelul Teodorescu le transmise prin stația de radioficare, ca la ora șaptesprezece fix să fie toți în fața difuzoarelor. Avea de transmis niște instrucțiuni importante. Toți așteptau cu nerabdare să afle despre ce este vorba. Aflaseră toți de incidentul petrecut în Orașul Sfânt, ascultând fiecare în direct detalierea faptelor prin postul de radio public unional „Trâmbița divină”, unde un comentator transmitea în direct faptele întâmplate. Nu aveau posibilitatea de a privii la televizor deoarece nu aveau voie, din motive de securitate, să folosească receptoare TV, pentru a nu fi depistați prin sistemele de satelit, care localizau toate aceste dispozitive TV foarte exact. Undele herziene de radio erau ușor de prins și de ascultat fără risc de localizare.

După amiaza veni repede, iar la ora șaptesprezece toată suflarea micului așezământ se afla în fața difuzoarelor stației de radioficare.

Vasile, Maria și Florin se pregătiseră deja sa asculte comunicatul colonelului, stând fiecare pe câte un scăunel de lemn în chilia lor stâncoasă.

Glasul colonelului fu recunoscut imediat de către toată lumea, și toți ascultau cu interes maxim cele prezentate.

Comunicatul începu să se audă în difuzor*:*

„Dragii mei frați și surori în Domnul Iisus Hristos!

Cu binecuvântarea părintelui Gheorghe va transmit câteva

instrucțiuni importante, pe care trebuie să le respectăm toți foarte exact.

În urma evenimentelor petrecute zilele trecute la Ierusalim, de care noi aveam cunoștință că se vor întâmpla o dată și o dată, conform proorocirilor sfinților noștri părinți, se întâmplă un fenomen generalizat de vânătoare a clerului și creștinilor ortodocși în toată Uniunea Statelor Independente, dar și în afara granițelor uniunii. Noi avem avantajul că am prevăzut de mult acest pogrom împotriva celor ce nu se vor supune Fiarei unionale, și am luat măsurile de izolare totală de civilizația modernă a orașelor. Pericolul nu ne ocolește însă nici în această pustietate. Demonii extratereștrii ne pot vedea din cer și pot raporta gărzilor baruchiene pozițiile noastre. De aceea se vor lua următoarele măsuri de securitate necesare:

1. Se limitează la minimum ieșirile din adăposturi și chilii, mai ales pe timp de zi. Doar pentru necesități majore se poate părasi adăpostul și numai pentru perioade scurte de timp, de câteva minute;

2. Toate animalele din campus vor fi camuflate cât mai bine în adăposturile lor, nelăsându-le libere să pască prin împrejurimea staulelor lor. Se va limita la minimum ieșirile din staule, iar dacă se impune, din lipsă de furaje se va trece la sacrificarea acestora și prepararea lor în adaposturile speciale de preparare a hranei, punându-le la sarat și la afumat pentru a ține mai mult;

3. Animalele de companie: câini, pisici, păsări exotice, etc. vor sta cât mai mult închise în adăposturile voastre, dându-le drumul afară mai mult pe timp de seară. Încercați sa limitați la maximum timpul de ieșire din adaposturi ale acestora, pentru a nu ne da de gol în cazul unor patrule ale gărzilor baruchiene prin zonă;

4. Încercați pe cât posibil să facți focul în sobele din adăposturi numai pe timpul nopții pentru a nu ne da de gol după fum pe timpul zilei;

5. Camuflați foarte bine cu crengi uscate și cetină de brad intrările în adăposturi și nu lăsați neacoperite cu crengi uscate și cetină dependințele din jurul adăposturilor;

Aceste măsuri de siguranță vor fi ținute cu strictețe de către adulți, ce nu vor lăsa copiii să se joace pe afară în timpul zilei, ci numai pe înserate și însoțiți de cei mari.

Din punct de vedere al programului duhovnicesc, nu va lipsi nicicum rugăciunea din chilii, în permanență cineva citind la Psaltire.

Părintele Gheorghe va oficia zilnic Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, precum și Vecernia pe timp de seară, în paraclisul din munte și va fi transmisă prin stația de radioficare în fiecare adăpost.

Pe rând va participa la Sfânta Liturghie câte zece persoane, din motive de spațiu restrâns în paraclis, conform unei planificări pe care o voi stabili eu. Drumul de la chilii la paraclis făcându-se cu mare grijă, fără zgomot și pe poteci cât mai greu accesibile și camuflate.

Hrana se va raționaliza la maximum pentru a ne ajunge o lungă perioadă de timp. Se va ajuna zilnic până la ceasul al nouă-lea, ținându-se posturile cu strictețe lunea, miercurea și vinerea, precum și posturile de peste an. Hrana să fie administrată copiilor, femeilor însărcinate, bolnavilor și celor batrâni pe săturate. Bărbații și femeile sănatoase vor posti la fel de mult. Duminical se va participa la Sfânta Impărtășanie fiecare frate și soră, după un program orar strict stabilit de mine, pentru a limita la maximum plimbările prin campus și pentru a ști cu precizie cine trebuie să se prezinte la Împărtășanie și la ce oră.

Frații mei, de aici înainte ne așteaptă vremuri cu adevărat dramatice. E posibil ca unele adăposturi să fie descoperite de patrule și să fie arestate persoanele găsite acolo. Să nu divulgați locațiile celorlalte adăposturi chiar cu prețul vieții. O dată și o dată tot murim! Măcar să murim pentru Hristos și pentru aproapele nostru! Fiți tari! Să nu vă fie frică de moarte! Nu murim! Vom trece doar repede la Domnul! Cu cât moartea este mai rapidă cu atât vom fi mai repede în brațele dulcelui Iisus! Să ne rugăm în continuu și să fim în priveghere până va veni din nou Domnul Hristos pe slava cerului!

Până în acest moment am făcut achiziții de hrană uscată pe ultimii bani de pe carduri. De acum nu se mai poate cumpăra nimic, decât

dacă ai acel cip implantat în corp. De aici înainte ne limităm la ce avem și la ce mai vânăm prin pădure.

Patrule de recunoaștere vom face zilnic, când vom pune semne, capcane pentru păsari și animale mici și vom face patrularea zilnică a perimetrului, unde avem posturi de pază bine camuflate. Transmisia informațiilor către postul meu de control se face prin telefonie cu fir foarte bine camuflat. În permanență avem informații despre eventuale patrule baruchiene sau pericole iminente. De aceea vă rog sa aveți pe cineva în permanență pe lângă difuzorul de radioficare, pentru a asculta eventualele alarme cu un semnal sonor de felul acesta. (se auzi în difuzor un semnal sonor ca o sirenă antiaeriană, dar de o intensitate mica)

Când veți auzi acest semnal să chemați pe toată lumea în adaposturi, să camuflați bine intrările și să nu scoateți niciun fel de zgomot. Dacă aveți prunci mici care plâng, să încercați să îi potoliți hrănindu-i sau altcumva.

Mare atenție! Acest semnal se va da în situații critice de maximă importanță.

În încheiere vă mai rog o dată să aveți mare grija, iar dacă aveți probleme, propuneri sau sugestii nu ezitați să mă contactați de la postul telefonic pe care îl aveți în fiecare chilie. Orice vi se pare că este ciudat, suspect sau nelalocul lui anunțați-mă.

Vă transmit din partea părintelui Gheorghe cele mai bune urări și vă binecuvântează pe toți. Acum voi da legătura în paraclis unde va începe Vecernia. Vă doresc o seară buna! Doamne ajută!

Legătura s-a comutat pe slujba vecerniei din paraclisul înjghebat în peștera mică din munte, unde părintele Gheorghe deja începuse de puțin timp serviciul religios împreună cu cei câțiva participanți dintre membrii campusului. Toată suflarea era numai urechi ascultând cu evlavie rugaciunile, fiecare în adăpostul sau. Seara deja venise, soarele apusese și totul în jur se scufunda încet, încet în liniștea nopții. Toți erau în genunchi în chiliile și adăposturile lor, fiind în același cuget și simțiri cu mintea la Hristos, la Maica Domnului și la

toți sfinții, implorându-le mila și ajutorul, în aceste momente dramatice pentru umanitate.

Începea o perioadă foarte dificila pentru mica noastră comunitate de creștini. Începeau privațiuni benevole de la hrana, libertate de mișcare, condiții de viață precare, dar în schimb aveau posibilitatea de a se ruga în continuare dulcelui Iisus.

Zilele treceau repede, chiar dacă libertatea de mișcare era restrânsă, iar în nopțile întunecoase se rugau fiecare în adăpostul său în tăcere. Încercau să facă mișcare cât mai puțină, pentru a economisii energie și pentru a nu fi nevoie de hrană multă. Ziua ascultau în difuzoare sfintele slujbe și știrile publice de la posturile de radio locale. Era o viață austeră dar binecuvantată. În localitățile apropiate fenomenul de pecetluire cu biocipul baruchian era în toi. Cozi imense de persoane la primele ore ale dimineții, se formau la ușile centrelor de evidență a populației. Fiecare era nerăbdător să își ia biocipul, pentru a avea posibilitatea de a duce un trai decent în familiile lor. Mai aveau ragaz câteva zile, pe bază de angajament scris că își vor implanta dispozitivul. Dacă nu te implantai pierdeai totul. Serviciul, implicit veniturile din salarii și toți banii din conturi. Erai concediat și erai nevoit sa trăiești ca un sălbatic prin diferite locații pustii, neavând posibilitatea de a mai locui într-o casă normala, din cauza faptului că nu mai aveai posibilitatea de a plătii taxele la stat și contravaloarea utilităților. Erai evacuat din casă de autorități oricum, dacă nu erai implantat. Cei neimplantați erau tratați ca niște câini vagabonzi fără stăpân. Dacă erau prinși în locuri publice cerșind hrană sau îmbracaminte, erau săltați de gărzile baruchiene armate sau polițienești și duși cu forța la implantare. Dacă refuzau acest lucru, erau puși să semneze un proces verbal de refuz al implantului, după care imediat erau arestați și duși de urgență la judecătoriile locale pentru a fi condamnați legal la moarte prin împușcare. Dacă opunea cineva rezistenta în loc public, era ucis pe loc prin impușcare de către membrii gărzilor divine. Legea se aplica întocmai! Se dezlanțuise iadul pe pământ! Sute de mii de cadavre în toată uniunea erau stropite cu combustibil în gropile comune și incinerate. Fumul gros al arderilor de tot se ridica spre

cer, fiind vizibil de la distanțe mari. Majoritatea dintre cei care refuzau implantul erau protestatari din diferite motive. Erau conștienți că Baruch nu este dumnezeul oamenilor, ci un impostor dictator totalitarist, și din motive strict politice sau naționaliste refuzau implantarea. Făceau parte din diferite partide politice antibaruchiene, sau erau membrii unor organizații afiliate zorgilor anarhici. Alții erau membrii unor culte religioase sectare, care nu recunoșteau pe Baruch drept dumnezeu, ei având religii politeiste sau monoteiste idolatre. În fine, o altă parte dintre cei care refuzau să se implanteze erau membrii ai unor secte creștine sau chiar membrii ai Bisericii Universale Divine, care nu recunoșteau dumnezeirea lui Baruch, ci doar ca fiind un mare vrăjitor și mag.

Cea mai mare urgie o cunoșteau comunitățile de creștini ortodocși, în urma declarațiilor celor trei sfinți uciși de Baruch și care erau cunoscuți deja în evidențele unionale ca membrii ai Bisericii Ortodoxe. Imediat după declarația lui Baruch, în zorii zilei, la mii de adrese ale ortodocșilor s-au făcut descinderi ale patrulelor divine, arestând pe toți cei care erau găsiți acasă, batrâni, bărbați, femei și copii, fiind toți urcați în mașinile de poliție și arestați. Erau duși în locuri publice, în săli mari, unde erau obligați să semneze angajamente de supunere față de Baruch și să primească implantul. Care refuzau erau arestați, incătușați și duși direct în față plutoanelor de execuție, care nu mai pridideau cu crimele și cu transportul cadavrelor la gropile comune. Un val masiv de mucenici ai lui Hristos, era transferat prin intermediul trăgaciului de pe Terra direct în Rai. Mulți dintre ei erau bucurosi cu zâmbetul pe față în fața plutonului de execuție, pentru că aveau parte de o mucenicie rapidă și fără torturi dureroase. Erau conștienți că imediat după ce vor auzi împușcătura, se vor trezi alături de ingerii lor păzitori, care îi vor conduce la Tatăl Ceresc. Multe mame îndurerate nu aveau puterea sufletească să refuze implantul, iar pentru copiii lor mici acceptau biocipul semnând angajamente pentru ele și pentru copiii lor. Bărbații mai slabi și mai fricoși acceptau repede propunerea fiind implantați și eliberați ulterior, după ce semnau angajamentele și depuneau jurămintele de credință față de Baruch. Când ieșeau de la implantare aveau zâmbetul pe buze și nu își explicau de ce până

atunci refuzaseră acest implant „binefăcător”. Cei implantați erau inundați de o euforie și o plăcere stranie, neexplicându-și de ce până în acel moment refuzaseră propunerea. Chiar unii dintre ei se ofereau voluntari în gărzile divine baruchiene, pentru a da o mână de ajutor la prinderea și implantarea oamenilor retrograzi. Se îndrăciseră.

Binențeles, la adresele eroilor noștri se prezentară la prima oră mașinile patrulelor baruchiene, arestând pe toți cei care erau găsiți acasă. Cei rămași acasă, care nu au dorit să urmeze planul de rezervă al colonelului Teodorescu, au fost săltați cu forța și conduși la sala mare a palatului prefecturii din Boseos.

Iulian și Ayana erau înca în pat, fiind treziți la ora patru dimineața de soneria de la poartă. Au fost somați să deschidă poarta automata, iar în momentul în care poarta s-a deschis, un grup de tragatori mascați s-au repliat în curte luând poziții de tragere în genunchi în diferita locuri ale curții, ochind spre ușa de la intrare. Un grup de trei gardieni mascați au venit la ușă și bătând cu forță au somat.

- Iese toată lumea afara în curte! Acum!

După câteva clipe, ușa de deschise încet iar în prag apăru chipul răvașit de somn al lui Iulian. Cei trei l-au tras cu violența afara, impreună cu Ayana, culcându-i cu fața la pământ.

- Mai este cineva în casa! răcnii șeful de patrulă.

- Nu! Suntem singuri acasă! Raspunse Iulian de jos.

- Unde sunt restul? Aici figureaza ca stau doi bătrâni și doi fii ai lor. Voi cine sunteți!

- Ma numesc Iulian Poenaru și sunt ofițer al forțelor aeriene din Boseos, raspunse Iulian cu o voce tremurând de frică,

- Ha, ha! Ai fost ofițer! Tocmai ai fost degradat dreptmaritorule! Acum ești un arestat oarecare! Iar tu, cine ești? întrebă ofițerul dând cu piciorul în umărul Ayanei.

- Este logodnica mea, Ayana Azizi, ofițer al forțelor aeriene din Boseos! încerca Iulian sa vorbească. Imediat primi un bocanc în gură, lovitura pocnind scurt. Sângele începu să îi curgă din buza spartă, șiroind pe gât.

- Taci lepădatură! Te-am întrebat eu ceva? Târfă, cine ești?

- Mă numesc Ayana Azizi, ofițer secund pe nava Solaris HC1321, de la baza de aeropurtate Boseos.

- Aha, și ce cauți cu acest ticălos creștin? Ești estică după cum constat?

- Sunt logodnica lui, urmează să ne căsătorim.

- Gata, s-a terminat cu căsătoreala voastră! Unde sunt bătrânii și fratele tău? Intrebă bestia pe Iulian culcat la pământ, lovindu-l scurt cu bocancul.

- Nu știu! Au dispărut de acasă de trei luni! Nu știu unde sunt!

- Lasă, că-ți aduci tu aminte! O să-ți aduci aminte tot! Și țâța care ai supt-o de la măta! Luații! Ordonă scurt bestia îmbracată în uniforma neagră a gărzilor divine!

Cei doi au fost ridicați de jos cu forța și îmbranciți prin curte spre poarta de la intrare. În urma lor o echipă de mascați intrară în casă pentru a vedea dacă mai este cineva. Au fost aruncați în transportorul blindat al gărzii, lovindu-i cu capul de ușorul ușii, din cauza îmbrancelii. Toți membrii gărzii se stranseră în pas alergator spre vehicolele lor, iar după ce trântiră ușile după ei, porniră motoarele și demarară în forță spre următoarea adresa unde urma să se facă razia.

În transportor, alături de ei, Iulian recunoscu pe câțiva prieteni de familie ortodocși. Cu unii dintre ei fusese coleg de școală primară, iar cei mai bătrâni erau cunoștințe de-ale lui Vasile. Se întâlneau adesea în duminici și sărbători în biserică lăudând pe Domnul Iisus Hristos. Deja transportorul era plin cu opt arestați. Stăteau pe bancuțele lor, privindu-se unii pe alții în tăcere. Un gardian în

uniformă neagră, cu cizme de piele înalte și centură cu diagonala, semn că era din garda divina, era la ușa transportorului după un perete despărțitor din plasă metalică groasa, privindu-i cu o privire încruntată. Toți tăceau. Nimeni nu scotea un cuvânt. La un moment dat vehicolul se opri din mers și ușa acestuia se deschise, lăsând lumina zorilor să patrundă înăuntru. O voce răgușită și puternică se auzii de afară.

- Ieșiți afară sfințișorilor! Vi s-a urcat sfințenia la cap?

Rând pe rând, unul câte unul pasagerii transportorului coborâră încet, fiind luați în primire de o brută îmbrăcată de asemenea în uniformă neagră și mascat, care îi îmbrâncea spre un țarc metalic, ce ducea la o ușa cu grilaj de fier. Au fost introduși pe acea ușă într-un hol lat și lung pe marginea căruia se aflau bancuțe din stinghii de lemn.

- Alinierea! Se auzii glasul brutei răgusite! Bine ați venit în iad! Ha, ha, ha! Râse satisfăcut gardianul mascat. Vă dau la dispoziție zece minute sa va sfătuiți între voi. Propunerea noastră știți care este! Cine refuza implantul va fi judecat la urgență și condamnat la moarte prin împușcare! Cine accepta va fi viu și nevătămat și va merge acasă! Simplu! De acum aveți zece minute!

Gardienii se retraseră iesind afara și inchizând ușa în urma lor, lasând pe cei aduși în acest hol lung, la capătul căreia se vedea încă o ușă metalică.

Hohote de plâns infundate începu să se audă în rândurile celor aduși aici. Mai erau deja pe acest hol câteva zeci de oameni, bărbați, femei, copii și bătrâni. Niște prunci de câțiva anișori începură să plângă, luându-și mamele în brațe și trăgându-le de fuste.

Dintre toți, un bărbat tânăr se ridică în mijlocul lor și începu să le vorbească. Iulian îl recunoscu imediat. Era Ștefan, prietenul lor din copilărie.

- Fraților! Mă numesc Ștefan și am fost membru al Bisericii Universale Divine! Sa nu mă judecați greșit! Nu sunt creștin, dar

văzând tirania lui Baruch mi-am dat seama că aveți dreptate. M-am declarat creștin în fața acestor slugi ale iadului! Vreau să cred în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și sunt gata să mor pentru el! Nu vă puneți implantul! Cu o moarte suntem toți datori! Să murim demni și pentru Hristos! Durează doar o clipită până glonțul lor ne va trimite în Rai! Să mergem împreună!

Se lăsă o liniște mormântală. Curajul acestui tânăr proaspăt convertit le dădu un curaj fantastic. Pe fețele lor se afișă încet, încet un zâmbet deschis și senin. Se uitară unii la alții și încuviințau prin mișcarea capului propunerea lui Ștefan. Iulian privi spre Ayana întrebător vorbindu-i astfel:

- Draga mea, noi suntem militari! Trebuie să avem onoare! Pentru înjosirea pe care am suferit-o din cauza lui Hristos, iar tu din cauza mea, trebuie să privim moartea amândoi cu demnitate și onoare! Vrei să mergem amândoi chiar acum la Iisus? Vrei sa fii creștină ca și mine? Știi cât de mult te iubesc, încât am părăsit familia pentru tine! Îți propun să mă urmezi și tu acum! Prietenul meu Ștefan a făcut alegerea cea buna! Să îl urmăm și noi!

Toți ascultau cuvintele lui Iulian privind spre Ayana, așteptând răspunsul ei.

- Iulian, știi bine cât de mult te iubesc și eu! La rândul meu mi-am părăsit familia pentru tine! Acum te voi urma oriunde!

- Binecuvântat ești Hristoase, Dumnezeul nostru, că ne dai putere în ceasul acesta să îți urmăm Ție! Venim Doamne! Primește-ne!

- Sunteți nebuni! Sunteți duși cu pluta, proștilor visători! Se auzii un glas răstit dintre ei. Un bărbat cu privirea congestionată de frică, îi privea cu ochii mari pe toți, pe rând, trecând prin fața fiecaruia și privindu-i în ochi îi cerceta pe fiecare. Era răpus de frică.

- Simion! Se auzi glasul stins al unei femei.

- Lasă-mă în pace mamă! Sunteți nebuni! Să murim pentru ce? Să ne pierdem viața pentru o legendă numită Iisus? Unde este acest

Iisus acum, când avem nevoie de el? Eu nu vreau să mor! Treaba voastră! Proștilor, visătorilor! Muriți dacă asta vreți, dar eu nu merg cu voi! Plecați voi în gropile comune sa ardeți în flăcări! Eu nu vreau! Lasați-măăă, dați-mi drumul! Incepu să bata cu pumnii în ușa de fier strigand la gardieni să îl elibereze.

Ușa metalica se deschise, iar un grup de gardieni înarmați intrară cu automatele pregătite și ațintite spre ei.

- Gata! Timpul de gândire a expirat! Cine vrea implantul sa iasă acum afară!

Nebunul Simion, disperat dădu năvală pe ușă afară, în hohotele de râs al șefului de patrulă.

Ceilalți, cu priviri speriate rămaseră pe loc, așteptand sa vadă ce reacție va avea bruta îmbrăcată în negru.

- Deci, să înțeleg că voi doriți să fiți judecați și condamnați? Bine! Cu cât sunteți voi mai mulți, cu atât ne va fi nouă mai bine! Resursele sunt limitate! Noi o să avem mai mult! Iar voi ca proștii o să ardeți în gropile comune! Chiar vreți să muriți?

O liniște adâncă se lăsă pentru câteva clipe. Nici măcar o respirație nu se auzi. Toți priveau tacuți în jos.

- Bine spurcaților! Dacă asta vreți, asta veți avea! Miscați-vă hoiturile spre ușa cealaltă din capătul holului! Deja ați fost judecați și condamnați în aceste zece minute de gândire. Acel băiat deștept a scăpat! A fost ultima lui șansă! Voi, miscați-va mai repde și iesiți pe ușa aceea.

Cârdul de condamnați începu să se miște încet spre ușa aceea metalică. O priveau cu frica și tot o dată cu credința că vor merge în brațele iubitului Iisus Hristos în câteva minute.

Iulian o prinse de mână pe Ayana și începură să păsească hotărâți spre ușa metalică, luându-o înaintea celorlalți. Un sentiment de curaj îl cuprinse pe Iulian ca și cum îi crescuseră o pereche de aripi. Parca zbura de fericire spre ieșire. La un moment dat exclamă fără să vrea

în extaz:

- Priviți porțile Raiului fraților! După aceste porți vom ajunge la Domnul! Să nu va fie frică! Mergem împreuna și acolo ne vom întâlnii din nou cu foarte mulți frați de-ai noștri! Venim Doamne!

Incepura toți sa capete curaj, pășind spre capătul acelui hol lung. Ajunși în fața ușii, aceasta se deschise cu un scârțâit prelung, iar lumina soarelui pătrunse pe hol. Iesiră toți afară într-o curte larga care de jur împrejur avea un zid înalt de piatră. Iarba proaspăt tunsa avea un miros de mir împarfumat iar soarele parcă era mai luminos ca de obicei.

- Mișcați-vă spre zidul acela mai repede! Se auzi glasul brutei mascate. Pe găurile fesului tras pe ochi se vedeau o pereche de ochi albaștrii care privea cu ură pe acești amărâti condamnați la moarte! Era deja aproape de amiază! Nici nu și-au dat seama când a trecut atât de repede timpul. Soarele era aproape deasupra lor spre miezul zilei. Patrula de mascați îi îmbrânciră spre zidul de piatră și îi alinie unul lângă altul cu spatele la zid. Copilașii încetaseră să mai plângă, ținând strâns în brațe pe mămicile lor.

- Gata sfinților! Acum a sosit momentul să vă ia dracul! Ha, ha, ha, ha! Zise șeful patrulei. Vreți să vă legăm la ochi, sau priviți moartea în față?

Iulian într-un exces de curaj răspunse.

- Vai de tine călăule! Nici nu știi ce te așteaptă! Căci tu acum ne trimiți la iubitul nostru Dumnezeu, pentru care ar trebui să îți mulțumim! Dar tu vei fi dus la chinul cel veșnic!

- Taci spurcatule! Pe tine te leg la gură nu la ochi!

Plutonul de execuție se alinie în fața condamnaților, ațintind armele spre sfinți.

- Pluton, pentru executare foc fiți gata! Armați! Comandă bruta criminală. Se auzi clănțănitul armelor care primeau glonțul pe țeavă.

- Ochiți!

O liniște de câteva secunde se așternu în acea curte. Iulian strigă din răsputeri:

- Primește Doamne sufletele noastre! Slava Ție!

- Foc!

O răpăială de focuri porni la comanda călăului. Bucăți de carne țâșneau din trupurile oamenilor. Copiii de varste cuprinse între patru și puțin săriți de zece ani, în plânsul lor muriră ținând strâns în brațe pe părinții lor. Iarba proaspăt tunsă se înroșii în jurul sfinților. Trupurile lor ciuruite de focul automat al armelor căzura greoaie pe pamânt. Iulian și Ayana ținându-se strâns în brațe se prabușiră amândoi pe iarbă, înclestați unul în brațele altuia. Un spectacol macabru. Carne împrăștiata pe zidul de piatră, sânge stropit peste tot. Un peisaj însângerat, ce numai în viețile sfinților poate mai era descris. Se lăsă liniștea.

O comisie formată dintr-un medic și un procuror trecură pe la fiecare cadavru pentru a constata decesul. Îi cercetă pe fiecare în parte, iar după ce termină de examinat lotul de cadavre se retraseră. Pe ușa metalică apărura mai mulți indivizi, ducând doi câte doi câte o targă. Alergau grabiți spre cadavre la ordinele rastite ale gardienilor baruchieni. Printre primii era un individ cu ochii bulbucați, cu o privire veselă și satisfăcută care era bucuros să pună pe targă cadavrele. Se indreptă spre o femeie însângerată și împreună cu celălalt tovarăș o puse pe targa, bombanind parca vesel de ceea ce facea.

- V-am spus!...zise nefericitul. Ați fost niște proști! Eu am acceptat și am scăpat! Proștilor! Proștilor! Și tu mamă, cu răstignitul tău! Proștilor! Proștilor!

CAPITOLUL VIII - RAIUL NEBUNILOR

În piața templului era forfotă mare. De când a avut loc episodul executării celor trei sfinți și învierea lor minunată, în piața templului avea loc un adevărat pelerinaj pentru a vedea cei trei stâlpi ai infamiei de care au fost legați. Erau oameni care veneau din toate cartierele Ierusalimului pentru a vedea acel loc sfânt. Mulți evrei iudei în urma acestor întâmplări au avut o revelație sfânta, trezindu-se din somnul milenar, văzând în urma celor proorocite de cei trei pe Fiul Lui Dumnezeu, Isus Hristos. S-au trezit la realitate ca dintr-un vis și se întrebau cum de nu și-au dat seama mai demult că tot ceea ce propovăduiau creștinii era adevărat. Mulți dintre ei au luat hotărârea de a primi botezul și căutau cu insistență preoți creștini ortodocși, după cum le-au indicat cei trei sfinți. Preoții ortodocși erau acum la mare căutare. Pentru că erau cei mai urâți de către Baruch, aceștia erau protejați de către credincioși, care îi ascundeau prin casele lor, prin subsoluri și poduri retrase, prin tot felul de ascunzișuri unde cu greu se putea ajunge. Mulți evrei au primit botezul în ascuns, îngroșând numărul creștinilor din Ierusalim. Pe teritoriul uniunii, creștinii ortodocși erau greu încercați. Mulți preoți ortodocși, de frica morții au primit implantul baruchian, devenind astfel sacerdoți divini, care aduceau în lăcașurile lor de cult servicii de adorare directă a lui Baruch. Credincioșii parohiilor respective au urmat în mare parte preoților lor, devenind credincioși divini prin acceptarea implantului. O mică parte dintre preoți și credincioși au refuzat să se implanteze, mărturisind în continuare pe Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și Dumnezeu Om, luânduși responsabilitatea pentru toate persecuțiile și pedepsele îndreptate împotriva lor. Familii întregi cu femei și copii au luat calea pribegiei fugind din fața valului de ură ce se îndrepta împotriva lor. Dacă erau prinși sau vădiți ca nu au implantul baruchian erau persecutați, bătuți și chiar uciși de către credincioșii divini, fiind considerați necredincioși și idolatrii păgâni. Aveau dezlegare de la Baruch să ucidă pe loc orice preot ortodox prins, fără condamnare și fără probe concludente că a comis vre-o faptă antibaruchiană. Se formaseră multe comunități mici de creștini prin munți și peșteri, prin locuri izolate și nelocuite. Trăiau în comuniune ajutându-se unii pe alții, având împreună cu ei

cel puțin un preot care săvârșea zilnic Sfânta Liturghie. Gărzile divine făceau patrule prin munți și prin pădurile dese căutând aceste mici grupuri de oameni nenorociți de soartă. Dacă erau prinși erau torturați și executați pe loc, în cazul în care aceștia refuzau implantul biocipului.

Lumea s-a dezlanțuit în manifestari de entuziasm și euforie pentru noua societate umana creată de Baruch. Cele mai perverse și mai patimașe fapte se întămplau acum în toate statele uniunii și nu numai. Nimic nu mai era considerat păcat sau viciu. Orice perversiune sau faptă condamnată de legea crestină acum erau perfect legale, unele dintre ele fiind chiar considerate revelații divine. Iadul de dezlăntuise pe pamânt. Ura dintre oameni crescuse extraordinar de mult, alimentată de vicii grosiere ca invidia, egoismul, ura față de aproapele, precum și tot felul de instincte sexuale perverse, luaseră o ascensiune deosebită. Terra se transformase într-un Rai al Nebunilor. Orgii sexuale și tot felul de practici oculte cu tentă sexuală aveau loc chiar în public. Homosexualitatea, pedofilia, incestul, masochismul și altele derivate ca zoofilia și necrofilia, erau practici considerate sfinte, având la bază sentimentul de dragoste dintre parteneri. În templele baruchiene se aduceau jertfe animale prin care se ”sfințeau” aceste orgii în cinstea lui Baruch, fiind chiar zone speciale din temple unde se întămplau orgii în grup, aducând ca jertfă pentru marele rabin orgasme divine, considerate străfulgerări divine ale lui Dumnezeu în om. Vechi învățături de yoga tantra făceau ca aceste practici sexuale înfierate de Hristos, să devină acum lucruri de mare cinste.

De asemenea, după invierea celor trei sfinți și înălțarea lor la cer în globurile de lumină puternică, pe bolta cerească se vedeau noaptea o mare forfotă de lumini, generate de navele extraterestre care se mișcau cu traiectorii ciudate în toate direcțiile. Noaptea era un adevărat spectacol celest. Lumini colorate formate din nori de puncte strălucitoare multicolore se miscau pe cer într-un mod haotic și ilogic. Un zumzet slab ca a unui roi de albine se auzea din toate punctele cardinale. Acest fenomen ciudat și totodată foarte cromatic era produs de roiul imens de nave extraterestre, care inconjurau

Terra ca un inveliș de lumini multicolore. Unele pâlpâiau regulat, altele se stingeau încet după care brusc se aprindeau, dar toate aflânduse într-o mișcare continuă. Unele nave extraterestre se apropiau atât de mult de pământ încât se vedeau cu ochiul liber, fiind posibilă deslușirea formelor lor. Era un spectacol feeric dar totodată înfiorător la gândul că acele miliarde de lumini erau nave extraterestre, care ar invada pamântul într-o clipită, ucigând orice suflare omenească. Pentru cei cu conștiința religioasă creștină acest fenomen era interpretat cu totul altfel. Pentru ei aceste lumini și nave vizibile pe cer nu erau reale, ci doar înșelaciuni ale demonilor care, dezlegați fiind din adâncurile cele mai de jos ale pământului în urma impactului lui Acerbus cu planeta noastră, înșelau printr-o hipnoză generală orice privitor spre cer. Numai cei care erau uniți cu Hristos prin Taina Euharisitei aveau uneori revelații și viziuni reale, văzându-le adevărata față ale dracilor, care zburau pe bolta cerească răcnind și urlând de furie către pământ. Dumnezeu dezlegase toată drăcimea legată în urma Armaghedonului de către Arhanghelul Mihail, în cele mai de jos ale pământului.

Baruch, Marele Rabin și Dumnezeu pe Pământ aclamat de toți ca fiind Fiul lui Dumnezeu, le promite frecvent tuturor în diferite conferințe de presă, ținute în palatul său divin de la templu, că el va fi cel care va aduce pacea și prosperitatea omenirii, cu condiția ca toată lumea să i se supună și să îl slăvească prin închinare și laudă, ca pe un dumnezeu protector. Era mereu însoțit de bunul său sfetnic și prieten Papa Sintreya, care fusese numit purtator de cuvânt și sfetnic luminător al oamenilor. Papa a căpătat de la Baruch un mare dar al facerii de minuni și al vindecărilor tuturor bolilor. A fost autorizat de către Baruch să călătorească în toată uniunea și nu numai, pentru a vindeca bolnavii și pentru a-l propovadui pe Baruch ca Dumnezeu și Om. Face vizite în toate statele uniunii, poposind în prefecturile statelor vizitate, de unde în mod telepatic, în timpul unor conferințe de presă vindeca în masă orice bolnav care îl privea în direct și care mărturisea că Baruch este Fiul lui Dumnezeu. Efectul era enorm. Bolnavii pe categorii de boli erau vindecați doar cu cuvântul, iar suferinzii care repetau după Papa Sintreya formulele crezului de credință, se însănatoșeau instantaneu, cuprinși fiind de o

euforie maximă și de o recunoștință enormă celui care le facilitase însănătosirea prin Sintreya, Marele Baruch! După ce se vindecau erau îndemnați să meargă la centrele de implantare, iar cei care nu fuseseră încă însemnați cu implantul își ofereau trupurile pentru a primi însemnul puterii lui Bruch. Toate centrele de implantare erau în permanență pline, lumea stând la cozi interminabile pentru a-și primi sub piele infuzia demonică. Toți cei care primeau implantul în serii de câteva sute de închinători, depuneau juramântul de credință lui Baruch și semnau angajamente scrise, prin care se obligau să îl slavească pe acesta ca pe un dumnezeu venit de la Tatăl Ceresc.

Marea masă a populației care nu primiseră Harul Duhului Sfânt prin botezul creștin dreptmăritor, erau foarte vulnerabili la ispita închinarii la Baruch. Nu aveau trează conștiința religioasă și nu aveau puterea să se împotrivească îndemnului interior foarte puternic, de a se implanta, pentru a avea o viață tihnită și un trai îndestulat, fiind incluși automat în programul de includere în societatea divina, pus la punct de sfetnicii înțelepți ai lui Baruch, care sunt cei mai mari bogătași bancheri ai timpului actual. Ei au pus la punct un plan de dezvoltare a societătii divine, prin investiții masive în toate localitățile uniunii și nu numai, unde erau angajați numai oameni implantați, deoarece numai aceștia apăreau în evidențele unionale. Cei neimplantați erau priviți ca dușmani ai lui Dumnezeu, antibaruchieni netrebnici, care nu merită să trăiască. Pe unde erau prinși oameni neimplantați erau predați autorităților statale, iar dacă refuzau insemnarea erau judecați la urgență și condammnați la moarte prin împușcare. De fapt, autoritățile polițienești formate în mare parte din atei convertiți la baruchianism, erau compuse din oameni de joasă speță, fără dragoste și compasiune față de firea omenească, niște roboți umani cu creiere anesteziate, setați doar să prindă și să predea judecatorilor pe cei care refuzau implantarea. Dacă vreun neînsemnat opunea rezistență sau dacă doar comenta înfruntând autoritatea lor, imediat se găsea unul din patrulă care să scoată arma și să o descarce în cel arestat, motivând ca rebelul a opus rezistență organelor statului. În baza ordinului dat de Baruch se făceau multe abuzuri, fiind uciși fără judecată, doar din pizmă și ură față de neimplantați, considerându-se fiecare totodată un erou, în

lupta pentru implementarea societății divine baruchiene.

Crimele aveau loc în lanț. Crematorii uriașe improvizate la marginea orașelor, ardeau în gropi comune cadavrele despuiate ale celor care refuzau implantarea, fiind stropiți cu napalm mistuitor. Un miros de carne prăjită se răspândise pe tot globul. De peste tot se înalțau la cer coloane de fum negru și greu mirositor. Era un peisaj de coșmar și de teroare. Numai cei implantați căpătaseră o atitudine euforică și sub impulsuri drăcești venite din interiorul lor se dedăđeau la tot felul de orgii și petreceri desfrânate, trăindu-și viața fericiți, având pe fețe un zâmbet tâmp și vorbind în dodii fară niciun înțeles, atunci cand cadeau in “transe divine”. Unii dintre ei parcă și uitaseră cine erau, sau ce au fost până atunci, fiind parcă treziți dintr-un somn adânc, având un singur gând unanim împărtășit de toți, și anume să petreacă mult și să îl slăvească pe Baruch dumnezeul lor iubit.

Orgiile se tineau lanț, templele baruchiene erau în permanență pline, iar jertfele orgasmice se țineau în permanență în față tablourilor impunătoare ale lui Baruch. Instituția familiei fusese desființată definitiv, cei implantați pierduseră ca prin minune noțiunea de familie, fiecare considerându-se liber să facă ce vrea. Erau doar cupluri de persoane dar care nu mai țineau cont că trebuie să respecte pe celălalt și să fie credincios unul altuia, ci dimpotrivă, dacă erau cupluri de heterosexuali, homosexuali, lesbiene, transexuali sau bisexuali, când începea serviciul divin de adorație pentru Baruh, se împerecheau la întâmplare în locuri special amenajate în fața sfântului chip al lui Baruch aducându-i mulțumire și închinăciune pentru toate binefacerile și libertățile primite. Se dezlantuise Raiul Nebunilor! Acum avea loc o ultimă zvâcnire a umanității prin cei care încă mai rezistau tentației de a se alătura închinătorilor lui Baruch. Erau foarte puțini cei care refuzau să îl primească pe Baruch ca Dumnezeu Om, continuînd sa creadă și să îL iubească în continuare pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Majoritatea celor care nu acceptau implantul și nu se încadrau planului de supunere spirituală a lui Baruch, erau membrii parohiilor creștin ortodocse din uniune și din lume sau alţi creştini de alte confesiuni, care au înţeles că Baruch nu este cine pretinde el ca

este. Mai erau si alte grupări de oameni care refuzau biocipul doar din cauze strict de nesupunere unei dictaturi financiare si religioase. Unii dintre ei erau atei, islamici, musulmani, mahomedani sau de alte religii stravechi estice. Restul membrilor tuturor cultelor creștine parcă și-au pierdut mințile. Majoritatea au acceptat înșelăciunea lui Bruch, considerându-l ca fiind Mesia Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ sa instaureze pacea de o mie de ani.

Deoarece acum nimeni nu mai reprezenta o amenințare pentru oameni, decât navele extraterestre, toate statele au fost nevoite să își desființeze armatele la îndemnul lui Baruch. Astfel, a început un proces unitar și uniform de restructurare a armatelor statelor, păstrându-se doar forțe de ordine polițienești pentru a supraveghea liniștea și supunerea publică față de regimul Baruch. Aceste Gărzi Divine erau răspândite peste tot pe suprafața Terrei, având scop numai supravegerea și menținerea ordinii de drept a comunităților, ducând la împlinire toate ordinele Marelui Rabin. La acest tablou înfiorător al societății divine nou instaurate se adaugă și unele intervenții ale navelor extraterestre, care se coborau de pe bolta cerului aproape de comunitătile omenești scanându-le cu o rază puternică, maturând toate cartierele, iar unde identifica o persoană neimplantată strafulgera acea locuință cu un fulger puternic, ucigând pe toți cei care se aflau cu neimplantatul. De aceea în familiile unde unul din membrii refuzau să primeasca implantul, era automat exclus și alungat din casă de către ceilalți colocatari, pentru a nu fi depistați și uciși cu toții de către extratereștrii. Astfel, mulți neimplantați formaseră comunități mici prin locuri retrase și din afara oraselor sau localităților. Aveau cu ei unul sau mai mulți preoți care săvârșea zilnic Sfânta Liturghie, fiind cuminecați aproape zilnic. Observaseră că dacă erau împartășiți proaspăt cu Trupul și Sângele Euharistic al lui Iisus Hristos, devenau practic invizibili pentru cei implantați și pentru demonii extratereștrii. Treceau neobservați prin mulțime și pe lângă patrulele gărzilor divine fără a fi detectați de către aceștia. Când navele extraterestre scanau cu raza morții cartierele, nu mai erau detectați trecând mai departe. Acest fapt i-a făcut foarte îndrăzneţi pe iubitorii de Hristos. Astfel, unii tineri mai curajoși aveau îndrăzneala chiar de a pătrunde în depozitele de alimente, fără a fi

detectati de către porțile de scanare de la intrări, de unde luau alimente cărora le smulgeau cipurile de detecție, ieșind calmi și tacticoși pe porțile depozitului fără a fi descoperiți, iar ceilalți implantati prin mijlocul cărora mergeau nu le dădeau importanță. Astfel reușeau sa duca hrană celorlalți confrați. Credința lor în Sfânta Treime se amplificase foarte mult, primind prin Harul Duhului Sfânt curaj și nădejde că vor rezista până la apropiatul sfârșit, când Domnul Nostru Iisus Hristos va veni din slava cerului însoțit de îngerii săi, să distrugă acest univers material și să ia cu el în Împărăția lui Dumnezeu pe toți cei care vor rezista vii pâna la sfârșit.

Teroarea şi crimele comise împotriva creştinilor a durat cu o amploare maximă aproape două luni. În tot acest timp a avut loc o adevărată „vânătoare de vrăjitoare” fiind ucişi fără milă pe tot globul aproximativ o suta cincizeci de milioane de oameni. A avut loc cel mai mare masacru din istoria omenirii. Toate aceste crime se făceau paradoxal în numele lui Dumnezeu, care a trimis pe pământ pe fiul său Baruch, pentru a purifica planeta de necredincioşi. Nimeni dintre cei implicaţi în acest măcel nu avea mustrări de conştiinţă. Toţi credeau că fac binele şi chiar îl făceu cu mare zel.

După aproximativ două luni, Baruch a revenit la sentimente mai blânde faţă de opozanţii săi, dând un ordin general prin care încetau arestările şi crimele faţă de cei care refuzau implantul, dar pedepseau grav pe cei care ajutau material pe rebeli. Practic, erau alungaţi din comunităţile în care trăiseră până atunci, fără a avea dreptul să ia cu ei nimic. Erau condamnaţi să moară de foame, de sete, de ger sau arşiţă, de diferite boli sau suferinţe fizice pe care nu aveau cum să le mai trateze. Casele, averile şi toate bunurile lor erau confiscate şi intrau în posesia Bisericii Universale Divine, fiind noua administratoră a bunurilor şi valorilor confiscate. Cei care refuzau să se supună lui Baruch rămăseseră foarte puţini, reuşind prin diferite stratageme să rămână neimplantaţi. Astfel, familii întregi cu bătrâni şi copii care au ales calea pribegiei, fiind alungaţi forţat din oraşe şi localităţi, au populat pădurile şi munţii, pustiurile şi întinderile imense de taigaua siberiană sau în cel mai fericit caz au plecat în oraşe părăsite din urma marelui război. Trăiau ca în epoca

de piatră, mâncând rădăcini sau frunze de copaci, vânând păsări sălbatice sau animale. Mulţi dintre ei s-au alăturat comunităţilor deja formate prin munţi şi prin păduri. Era ultima strigare către Cer a sfinţilor. Majoritatea creştinilor care au refuzat huzurul şi plăcerile lumii dezmăţate a lui Bruch, alegând pribegia, foamea, setea, arşiţa soarelui, gerul năprasnic al iernii sau diferite boli pe care le-au contractat datorită lipsei de igienă, aveau o putere şi o voinţă venită din interiorul lor foarte mare, pentru a lupta până îşi vor da ultima suflare a vieţii. Premiul câştigat de ei pentru aceste torturi fizice şi psihice, la care au ales singuri să fie părtaşi, era unul incomensurabil în timp şi spaţiu. Era fericirea veşnică alături de iubitul lor Iisus care îi va prezenta în faţa Tatalui Ceresc ca fiind fraţii Lui iubiţi şi de încredere.

Încet, încet teroarea a slăbit din intensitate. Deja toată lumea se scârbise de atâtea crime. Chiar şi zeloşilor călăi li se făcuseră lehamite să tot omoare la rebeli. Deja le era atât de scârbă de ei că pe unde descopereau vreun neimplantat îl batjocoreau scuipându-l sau alungându-l cu lovituri de picioare şi pumni. Oricine era prins că dădea ceva de mâncare sau alte bunuri acestor „câini necredincioşi”, ceea ce practic se întâmpla foarte, foarte rar, era imediat arestat şi judecat pentru trădare, fiind condamnat la moarte prin spânzurare în pieţe publice, spre exemplu celorlalţi concetăţeni. Astfel, chiar dacă vroia cineva să ajute cu ceva pe aceşti oameni prigoniţi, una că nu îi lăsa conştiinţa îndrăcită să o facă, iar dacă totuşi mai avea sclipiri de remuşcari ale conştiinţei, frica de moarte îi împiedica să dea milostenie. Toţi cei implantaţi erau controlaţi total de vrăjmaşii diavoli, neavând milă sau compasiune faţă de aproapele neimplantat. Cei implantaţi erau sănătoşi trupeşte, se vindecaseră de orice boală şi se simţeau extraordinar de bine în pielea lor. Biocipul nanometric implantat avea puteri deosebite datorate „extraterestrilor” demoni, astfel încât purtătorii însemnului lui Bruch aveau calităţi fizice deosebite. Vederea se îmbunătăţise extraordinar de bine, cei miopi sau cu deficienţe de vedere vindecându-se si căpătând capacitatea de a vedea clar până la distanţe deosebit de mari. Toate simţurile fizice de fapt se îmbunătăţiseră extraordinar de mult, devenind nişte superoameni. Mirosul, auzul, gustul şi chiar

simţurile senzoriale erau foarte ascuţite. Se mirau şi ei de calităţile dobândite, întărindu-le astfel credinţa în Baruch. Forţa fizică musculară a lor era foarte mare, având acum posibilitatea de a ridica greutăţi foarte mari pentru un om obişnuit.

Se liniştise euforia de vânătoare a rebelilor. Toată lumea implantată se liniştise într-un fel. Îşi începuseră activitatea la locurile de muncă pe care sistemul i-a repartizat automat, luând locul celor care au refuzat viaţa îmbelşugată în detrimentul morţii umilitoare. Localităţile noului imperiu baruchian erau acum într-un proces de liniştire a apelor. Toată lumea încerca să intre în „normal”. Zilnic aveau loc în temple şi bisericile BUD slujbe de adorare a lui Baruch, aducându-se jertfe de animale şi păsări sau organizându-se orgii divine pentru a slăvii pe Baruch în transe orgasmice. Era un dezmăţ total. Sodomiile, gomoriile şi tot felul de invenţii şi jocuri erotice se întâmplau în faţa portretelor lui Baruch, din bisericile şi templele divine. Toţi erau extrem de sănătoşi şi de fericiţi, chipurile lor radiau bucurie şi sete de plăceri trupeşti. Fiecare era pentru el, dând dovadă de un egoism şi un individualism exacerbat. Dar pentru că sănătatea şi îndestularea erau suficient de mari, nu aveau nimic de împărţit, şi se foloseau unii de alţii doar pentru a-şi provoca unii altora plăceri sexuale. Toate valorile creştine erau acum răsturnate exact pe dos. Închipuiţi-vă o tabelă de valori total opusă decalogului dat de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai. O lume imposibilă pentru cei care doresc să trăiască după legea Domnului. Se dezlănţuise Raiul Nebunilor.

*

Vara era în miezul ei fierbinte. Soarele dogorea pe stâncile albe, reflectând raze luminoase printre cetinile brazilor, plecate smerite spre pământ. În mica noastră comunitate veștile aflate prin radio, despre teroarea dezlănțuită împotriva tuturor creștinilor nepecetluiți de Baruch, speriau pe toți. Părintele Gheorghe îi îndemna în permanență să stea cât mai mult în adăposturi și să se roage Bunului Iisus să îi protejeze și să îi apere de ura societății divine, care îi urmăreau pretutindeni. Se făceau rugăciuni permanente către Maica lui Dumnezeu, Pururea Fecioara Maria, pentru a-i acoperi cu

Sfântul ei Acoperământ și pentru a interveni la Fiul ei pentru a-i ajuta în grelele încercari și prigoane. Revelația colonelului Teodorescu a fost înțeleasă pe deplin doar acum, când planul sau de rezistență s-a dovedit excelent. Bordeiele și adăposturile construite din timp, organizarea duovnicească și rugaciunea permanenta în frunte cu părintele Gheorghe, era ca un scut duhovnicesc nevăzut ce-i apăra de privirile indiscrete ale dracilor prin sateliții lor sau chiar de către demonii ce scanau din văzduh pădurile și munții în căutarea rebelilor ascunși în această pustie. Toată lumea era împartășită zilnic cu adevărat Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, de către persoane rânduite de preot care să dea membrilor comunității Sfintele Părticele. Deoarece erau mulți, iar paraclisul din peștera unde se ținea Sfânta Liturghie era limitat ca spaţiu, părintele Gheorghe a rânduit câtiva bărbați destoinici și credincioși să ia cu ei Sfintele Părticele și zilnic după un ritual de rugăciune să le administreze în adăposturi Sfânta Împartășanie.

Vasile era numit de părintele Gheorghe să dea Sfânta Impartășanie membrilor familiei lui și unei familii dintr-un bordei vecin, la câțiva zeci de metrii de ei. Astfel, în fiecare dimineață imediat ce se trezeau și se spălau pe față cu puțină apă adusă de la izvor, participau la o rugaciune comună citită de Florin, după care înghițeau sfintele părticele. Imediat după ce termina, ieșea tiptil pe ușă și mergând prin locuri ferite se îndrepta spre bordeiul prietenului său Spiridon Georgescu, care locuia împreună cu familia sa și cu două nepoate, pe care le-a primit ulterior venirii sale în campus. Într-o dimineață Vasile administră după același ritual sfintele taine membrilor familiei prietenului lui, după care ieșii ușor pe ușa joasă și camuflată a bordeiului subpământean, îndreptându-se spre lăcășul său tot pe poteca îngustă de pe lângă peretele stâncos și abrupt al muntelui. Mergea incet fără să calce apăsat, pentru a crea cât mai puțin zgomot. Măsurile de precauție trebuiau luate de fiecare dată, chiar daca se aflau în creierul munților. Au mai fost semnalate în zonă patrule ale Gărzii Divine care scotoceau pădurile, cu scopul depistării și anihilării de comunități rebele. Se făcuseră câteva razii în zonă dar cu ajutorul harului Duhului Sfânt nu a fost descoperit niciun refugiat. Frica era destul de mare, dar nădejdea și crdința că

Hristos îi va apăra era pe măsură. Curajul venea instantaneu când se gândeau la Iisus. Toți membrii micii comunități trăiau în condiții foarte rele. Își creaseră fiecare mici facilități și acces la minime condiții de igienă, captând mici izvoare de apă, săpând latrine în zone retrase ale pădurii, construire de mici sobe din lut la care găteu și dădeau și căldură în adăposturi, dar încălzeau și vase mici de apă menajeră. Se descurcau greu dar încrederea în ajutorul divin al Sfintei Treimi le dădea curaj și putere. Vânau păsări și animale mici cu harbaletele și culegeau fructe de pădure din zonele învecinate adăposturilor. Toate aceste activități le desfășurau bărbații, care trebuiau să dea dovadă de foarte multă atenție și grijă, pentru a nu fii descoperiți. Plecau în explorare numai dacă erau proaspăt cuminecați și cu binecuvântarea părintelui Gheorghe, care le-o dădea prin stația de radioficare a campusului. Ideea colonelului Teodorescu de a creea acest campus s-a arătat foarte ispirată. Când a început teroarea în orașe, ei deja erau pitiți în crăpăturile munților. Deja erau organizați cât de cât, făcând față terorii, datorită faptului că au fugit la timp din calea tăvălugului antihristic. Era destul de incomod pentru patrulele baruchiene să inspecteze vastele păduri din munții Arcadiei, dar exista totuși riscul de a fi detectați de razele morții, proiectate de navele extraterestre. Noaptea mai ales se vedeau pe cer nave extraterestre ce zburau pe deasupra pădurilor, dar harul divin al lui Hristos cuminecat, fereau pe oameni de a fi detectați de către demonii extratereștrii.

De aceea și Vasile acum se întorcea spre adăpostul lui cu grijă, făcând cât mai puțin zgomot. Călca cu grijă mai ales prin locuri unde frunzișul uscat era mai vechi, mergând chiar pe lângă peretele stâncos al muntelui. Mergea încet, călcând cu grijă și mergând doar printre desișuri de tufe. La un moment dat auzii strigătul disperat, strident si agitat al unei ciocănitori: “Chia, chia, chia, chia.” Era strigătul de alarmă al păsării care fusese speriată de cineva anume. Ciocănitorile sure erau frecvent auzite în pădure cum băteau darabana lor jucăușă. Dar acum era clar că fusese speriată de ceva sau cineva.

Vasile se pitulă într-o tufă de mur, băgându-se între ea și malul

stâncos al muntelui, făcându-și loc cu grijă în frunzărișul des al acesteia. Se așeză cu grijă ghemuit pe pământ, ținându-și respirația si ciulind urechile să audă ce se mai întâmplă. Pasărea se auzea cum striga agitată îndepărtându-se, iar Vasile a dedus că fusese foarte aproape, dar nu de el se speriase. Asculta cu atenție sunetul pădurii, ciripitul păsărilor și sunetul vântului care șuierea printre crengile brazilor. Era o pădure mixtă de foioase și conifere, mai mult cele din urmă. De aici, urcând mai sus pe munte, începea doar pădurea de brazi înalți. Asculta cu atenție ținându-și respirația. Deslușii printre sunetele familiale ale pădurii niște frânturi de zgomote asemănătoare vocilor bărbătești. Pulsul începu să îi crească vertiginos. Simțea efectul adrenalinei care crescuse brusc. Era clar cineva care mergea pe poteca principală, care era un pic mai la vale și pe care Vasile o ocolea dinadins, pentru a nu se întâlnii cu cineva nedorit și străin. Își ciuli urechile și mai mult, ascultând atent zgomotul ambiental. Era clar o voce de bărbat care vorbea rar și tare. Cine ar fi putut dintre membrii campusului să fie atât de nesăbuit? Era clar cineva străin! Se ascunse mai bine apropiinduse cu fața de pământ, stând aproape culcat în tufa deasă. Se înțepă în picior într-o ramură a tufei, dar răbdă cu stoicism, păstrând tăcerea.

Zgomotele se apropiau, se auzeau de fapt mai multe voci și pași apăsați pe cărarea bătătorită care urca spre un vechi canton de pădurari părăsit. Poteca ferită pe care mergea Vasile era cumva paralelă cu poteca principală, dar scunsă. Până la adăpostul lui mai avea de mers cam treizeci de metri, grota sa fiind între două stânci ce ieșeau în afara malului de piatră. Era ascunsă privirilor și nu se vedea de pe poteca principala, până la care era o distanță de aproximativ cincisprezece metri. Nu avea ce face decât să stea ascuns până ce intrușii treceau de zona respectivă, după care trebuia să cotească la dreapta pentru a se apropia de adăpost. Vocile se auzeau din ce în ce mai clar. Vasile încercă să înțeleagă spusele lor.

- Atâta sălbăticie nu am mai văzut de mult timp!

- Dar e frumos! Ce zici, mai are rost să urcăm?

- Hm, știu eu? Ce ziceți domnule locotenent, mai are rost să urcăm?

- Măi, măcar să ne bucurăm un pic de aerul asta curat, apoi vom coborâ înapoi. Ne așteaptă transportorul oricum! Hai să mai cercetăm un pic!

Vasile văzu cum apăru pe potecă trei indivizi îmbracați în niște uniforme negre, cu centuri de piele neagra cu diagonale și capele negre pe care străluceau stemele argintii ale gărzii divine. Aveau cizme de piele negre înalte până sub genunchi, iar în mâini țineau arme automate scurte. Vasile înțelese imediat că era o patrulă a gărzii divine baruchiene, de care auzise la știrile radio că patrulează pe tot teritoriul uniunii, în căutarea de rebeli antibaruchieni. Frica de a nu fi depistat era din ce în ce mai mare. Respira rar și încerca să nu facă nicio mișcare, pentru a nu mișca tufa umbroasă. Îi văzu clar cum treceau pe potecă la aproximativ șapte, opt metrii de el, urcând agale pe poteca înclinată. Începu să se roage cu ardoare în minte, strigând cu disperare către Iisus să îl ajute. *„Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”* Repeta în gând ca o placă zgâriată această rugăciune, cerând ajutorul divin. Cei trei se depărtară încet în sus pe potecă. Nu știa ce să facă. Să iasă și să pornească încet în urma lor, până ajunge în dreptul adăpostului său, sau să mai aștepte. Stătea cu grija ca Maria și Florin să nu cumva să fie ieșiti din adăpost și să fie văzuți. Totuși avea încredere în abilitățile militare ale lui Florin. Nu ieșeau afară din adăpost decât în cazuri extreme, iar când o făceau erau foarte atenți, mișcându-se cu grijă și ascultând sunetul pădurii cu foarte mare atenție. Patrula se îndepărtase pe potecă, deja nu se mai distingea clar dialogul dintre ei, fiind acoperiți de ciripitul păsărelelor. Vasile ieșii încet din ascunziș, luându-o tiptil pe lângă malul muntos și urcând spre adăpostul său. De aici poteca lui se depărta de poteca principală, mergând pe lângă stânci către intrarea în grota sa. Ajuns aproape de adăpost se așeză ghemuit într-un tufiș supraveghind împrejurimile. Patrula era departe, dar cine știe, poate mai era cineva străin. Când s-a încredințat că nu e nimeni, ocoli o stâncă mare, iar în spatele ei printr-o mică deschidere între stânci, intră în spațiul unde era intrarea în adăpost. Bobiță și Carina, care se

aflau la baza stâncii unde era scara de lemn camuflată de la intrarea în grotă, începură să schiaune bucuroși când l-au văzut pe Vasile. Acesta punând degetul lagură le făcu semn să tacă, scoțând un șuierat scurt, prin care îi atenționa să nu facă zgomot. Merse încet și se așeză într-un punct de observare, special amenajat mai la vale, camuflat cu tufe și cetini uscate, apărând ca un morman de crengi uscate, dar în interior era amenajat un scăunel de lemn si câteva orificii printre crengi, unde puteai privi spre vale. Era liniște. Ascultă atent deslușind și recunoscând toate sunetele familiale. Florin și Maria erau în adăpost, nu ieșiseră afară. Era ora când de obicei citeau Acatistul Maicii Domnului, în timpul cât Vasile era plecat la vecinii de “cartier”. Mai așteptă puțin în punctul de observare și când se hotărâ să iasă pentru a merge în grotă, auzii din nou vocile patrulei. Acum se întorceau pe potecă vorbind tare și râzând.

Unul dintre cei trei gadieni divini povestea ceva cu patos, dând din mâini agitat si râzând sacadat. Ceilalti doi, dintre care unul ofițer locotenent, se amuzau la cele povestite de colegul lor, râzând în hohote. Era veselie mare pe cei trei. Coborau poteca abruptă, pe care mai devreme o urcaseră, mergând mai repede acum la întoarcere. Povesteau, râdeau, de parcă erau singuri în acea sălbăticie. Nici nu bănuiau câți ochi și câte harbalete erau îndreptate spre ei. Râdeau poate din cauză că simțeau cumva un sentiment de frică, pe care voiau să-l disimuleze. Se vedea încordarea totuși pe fețele lor. Era mai mult un rânjet decat zâmbet, grimasa forțată pe care o afișau. Simțeau un pericol iminent, dar pentru a trece o barieră psihologică a fricii, râdeau zgomotos, povestind lucruri banale.

Patrula trecu de adăpostul camuflat de pe marginea abruptă a potecii, in care Vasile stătea înlemnit, continuând să coboare cu pasi mari si repezi, povestind si comentând cu voce tare, o intâmplare banală, despre un pisoi al unuia dintre ei, care l-a amuzat cu o seară inainte, in timp ce se juca cu fetița sa.

La aproximativ douăzeci de metri mai jos de adăpostul din care Vasile urmărea pe intruși, pe celălalt mal abrupt al potecii, între două stânci golașe, era intrarea într-un adăpost subpământean, în care

era o familie tânără de curând venită, soț și soție, cu un prunc de aproximativ un an.

Chiar în dreptul adăpostului, cei trei se opriră brusc ciulind urechile. Un scâncet de nou născut se auzea de undeva din pădure. Intrară în alertă pregătind armele automate si adăpostindu-se fiecare după câte un copac mai gros, ascultând cu atenție.

- Domnule locotenent, ce caută prunci în creierul munților? Întrebă unul dintre cei doi gardieni.

-Sssst, liniște! Spuse locotenentul în șoaptă, punând degetul la gura... Ascultați cu atenție! Aici se pare că sunt mulți, au și prunci mici! Culcat!

Cei trei se aruncară la pământ, luând poziții de tragere cu armele ațintite spre malul abrupt.

Au început să se tîrească încet pe malul abrupt, spre adăpostul mascat, din care se auzea plânsetul bebelușului, care parcă venea din adîncul pământului.

Mai aveau câțiva metrii până la cele două stânci golașe, continuând să se târească prin frunzișul uscat de mesteacăn.

La un moment dat se auzi o împușcătură, iar din senin se îndreptară spre cei trei săgeți otrăvite, pornite din harbalete. Doi dintre cei trei fuseră loviți de săgeti, iar locotenentul mai bine antrenat, reuși să se adăpostească după un copac. Însă în momentul când se adăpostii, din partea opusă, pe la spate simți o săgeată care i se infipse in ceafă. Căzu paralizat pe spate. Ca din senin apărură din tufisuri mai multe siluete camuflate cu frunze si ramuri uscate de mur, care îndreptau spre cei trei gardieni divini harbalete si țevi de puști.

Vasile recunoscu imediat pe colonelul Teodorescu, insoțit de trei flăcai, care erau antrenati de acesta să patruleze prin pădure, camuflați ca la carte cu frunze, mărăcini si cetină uscată, având fețele și mainile spoite cu tăciune de lemn ars.

Cei patru se îndreptară încet spre cei loviți, fiind cu băgare de seamă

ca nu cumva să fie disimulată rănirea și să-i lovească pe nepregătite. Ajunși lângă aceștia, îi întoarse cu fața în sus pentru a se convinge că sunt morți. Destul de dură intervenția, dar dacă era descoperit adăpostul, se puteau transmite date la bază, dând coordonatele așezării.

Cu o iuțeală nebănuită, cei trei fură deposedati de stațiile de transmisie, după care colonelul palpă frunțile celor trei cadavre, după care scoțând o macetă, luă pe rând pe cei trei, tăindu-le fiecăruia palma dreaptă de la incheietura, luându-le si aruncîndu-le într-o valijoară de lemn, in care se păstrează de obicei obiecte casnice. Inteligentă idee, pentru a continua transmiterea de informații prin satelit, necesare localizarii cipurilor încarnate în mână.

Vasile încă nu s-a descoperit din adăpostul său, privind stupefiat întreaga scenă.

La un moment dat, colonelul Teodorescu se îndreptă cu privirea spre adăpostul unde Vasile înlemnise si strigă!

- Vasile, mergi te rog repede la adăpostul tău si nu ieșiti din el decât la ordinul meu!

Bătrânul rămase stupefiat. De unde știa de el că este acolo. Iesii încet din adăpost și se îndreptă spre colonel.

- Ai trecut de două ori pe lângă noi, dar nu ne-ai simțit! Spuse colonelul zâmbind. Stiam de aștia că urcă poteca și îi așteptam, dar dacă erau cât p-aci să descopere adăpostul Stoienești lor, trebuia să îi anihilăm, pentru a salva întreaga așezare. Du-te repede la adăpostul tău si ieșiți numai dacă vă permitem prin stația de radioficare. Puteti ieșii doar la latrină, dar cu urechile ciulite. Se pare că vor să perie munții cu patrule din astea.

Tinerii colonelului luă cele trei cadavre si le târâră mai jos într-un loc mai ferit, departe de potecă, unde se apucară să sape trei gropi pentru a-i îngropa.

Colonelul cu recipientul în mână asista la acțiunea de înmormântare

a celor trei soldați baruchieni.

- Palmele astea le voi lega de un cerb pe care îl ținem captiv într-un țarc mai sus, pe care îl vom elibera să plece cu ele pentru a le ”plimba” prin munti. Zise colonelul arătând spre recipientul metalic. Până când se vor consuma acumulatorii, care nu vor mai fi încărcati de căldura sângelui, vor da tot felul de repere celor care le urmăresc de pe transportorul blindat din vale! Maine se vor ”stinge”, au autonomie doar douăzeci și patru de ore.

Vasile se grăbi să plece, privind îngrozit în urmă spre grupul colonelului. Se îndreptă repede spre adăpostul lui, unde îl așteptau neliniștiți Florin și Maria, soția sa.

Când s-a apropiat de adăpost, dintr-un tufiș a ieșit Florin îndreptându-se spre el si întrebându-l:

- Ce s-a întâmplat tată? Am auzit o împușcătură!

- Nimic fiule, vânează colonelul cu băieții lui. M-am întâlnit cu ei mai sus pe potecă! Mi-a zis colonelul sa nu mai ieșim din adăpost decat la latrină, dar și atunci cu urechile ciulite! Se pare că sunt patrule în zonă. Hai sa intrăm!

Cei doi intrară în adăpostul lor.

Panica nu trebuia răspândită!

*

Viața în campus era grea, dar dragostea oamenilor pentru Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, îi determinau să îndure privațiunile, pentru a fugii din fața tăvălugului baruchian care spurca totul în calea sa. Chiar dacă trăiau în condiții tribale, cu îndurări de frig și foame, trofeul final era ceva de nepovestit în cuvinte omenești. Această așezare mixtă de bărbați, femei, copii și bătrâni, era organizată după reguli stricte. Se țineau posturile de luni, miercuri și vineri cu sfințenie, iar posturile rânduite după tradiția ortodoxă se țineau ca la carte. Erau scutiți de post copiii mici și bătrânii bolnavi. În rest, toată suflarea nu mânca decat o dată în zi, de obicei după asfințit, în mod

organizat, nu pe rând. Toți se așezau la masă, iar după o mică rugăciune mancau în liniște.

Proviziile de alimente trebuiau drămuite la sânge. În zilele însorite, bărbații ieșeau în mod organizat, sub formă de patrule și vânau animale mici, păsări sau culegeau ciuperci, diferite plante, rădăcini comestibile, fructe de pădure, alune, nuci, etc. Se fac rezerve pentru iarnă de alune, nuci, rădăcini de plante comestibile, ciuperci uscate, etc.

Alimentul de baza înlocuitor de pâine sunt pesmeții uscați pe care colonelul i-a procurat de foarte mult timp si care fuseseră distribuii fiecărei familii în mod egal, pe persoane. Erau foarte bine ambalați cu un termen de valabilitate de douăzeci de ani. Se foloseau mai ales în armată pentru hrana soldaților plecați în misiuni îndepărtate, unde nu găseau hrană. Un singur pesmet muiat într-o cană de apă se umfla absorbind toată apa. Erau din făină integrală de grâu, orz și secară, foarte buni pentru hrana oamenilor.

În campus se ținea practic un post permanent. Se mânca după asfințit o dată în zi, doar mâncăruri vegetale bazate pe plante si seminte. Rugăciunea nu lipsea în niciun moment. Fiecare membru al unui adăpost citea pe rând la Psaltire, în timp ce ceilalți membrii făceau căte ceva folositor celorlalti. Preparau mancare, spălau rufe, reparau adăposturile, confecționau diferite obiecte utile vieții lor rudimentare, etc.

Nimeni nu stătea degeaba. Slujbele religioase săvârșite de părintele Gheorghe, erau urmărite prin stația de radioficare în fiecare adăpost, însoțite de închinăciuni si cântări ale membrilor adăpostului, cu tămâieri și aprinderi de făclii din ceară sau grăsimi de animale topite. Rugăciunea era precum respirația, nelipsită niciunui adult din așezare. În tot timpul, fiecare rostea în taină rugăciunea lui Iisus, ținându-le aprinsă făclia credinței fiecăruia.

Cam asa era o zi obișnuită în campus. Paza așezării era organizată de către colonelul Teodorescu, în așa fel încât, dacă se ivea un pericol, se dădea alarma prin metode numai de ei știute. Fie prin

imitarea cântecului unor păsări, fie prin puncte de alarmare speciale, prevăzute cu terminale ale stației de radioficare, în care se redau semnale acustice speciale, nestridente, dar care alarmau pe toti, pentru a se ascunde în adăposturi. Cand se dădea alarma, toată lumea trebuia să intre în adăposturi, să nu vorbească, iar copiii mici trebuiau să fie linistiți cumva să nu plângă. O viață aspră și grea, dar care față de urgia ideologică din lume, era bine plăcută lui Dumnezeu.

În orașe viața începuse să se așeze, după teroarea instalării lui Baruch. Deja, cei care nu erau implantați, fie au fugit din localități în locuri retrase și pustii, fie fuseseră uciși și arși cu napalm în gropi comune. Rămăseseră în localități și orașe doar cei insemnați de Baruch, iar nivelul lor de trai era nebănuit de ridicat. Aveau locuri de muncă bine plătite, iar bunurile și produsele se găseau din belșug. Însă preocuparea de bază a oamenilor era stimularea de plăceri atât lor cât și unii altora. Sexualitatea era privită ca ceva normal, nu mai exista pudicitate sau rușine. Homosexualismul, lesbianismul, pedofilia, incestul si nacrofilia erau stipulate prin lege ca valori ce trebuiau respectate de toată lumea. Nebunia era la maximum. Orgii erotice aveau loc începând cu vârste fragede, iar totul se făcea ritualic, organizat, toate în cinstea celui care le-a dat ”libertatea” totală și care le-a creat această societate în care termenii de sacru si curățenie sufletească erau considerate perimate și chiar degradante.

Totul era permis oricui, doar cu exceptia crimei și violențelor fizice, care erau pedepsite de lege. Dar si acestea dacă erau săvârșite împotriva neimplantaților, erau considerate fapte de bravură, fapte de eroism si de atașament față de iubitul și mărețul conducător Baruch cel Sfânt.

Era o simbioză perfectă între lumea demonilor și societatea umană. Așa zișii extratereștrii ”patrulau” pe cer în permanență, mai ales nopțile, care erau feerice cu aceste jocuri de culori și lumini ce împodobeau bolta cerească.

În schimb, timpul trecea foarte repede pentru cei din campus. În timp ce în lume, oamenii se desfătau cu plăceri care le păreau nesfârșite,

în campus nici nu știai când este dimineață și când se face seară. Asta datorită ocupării permanente a minții cu rugăciunea si cu munca. Si uite așa se apropie prima iarnă în munți.

Oamenii erau pregătiți. Își pregătiseră rezerve de lemne pentru foc, bine ascunse în adăposturi speciale pe lângă așezările lor. Aveau și hrană uscată, iar rezervele de apă erau pline. Captaseră izvoare și își construiseră utilități foarte bune chiar în adăposturi, având apă curentă și canalizare. Își amenajaseră foarte multi mici cuptoare din lut ars, cu hornuri ce ieșeau din adăposturi, unde coceau pîine sau preparau diferite mâncăruri. Cei care nu aveau condiții prea bune se regrupaseră, strângându-se numai bărbați, iar femeile și copiii erau adăpostiți în adăposturi mai bine amenajate și mai bine camuflate.

De organizarea si paza campusului se ocupa colonelul Teodorescu, ajutat de câțiva tineri instruiti de el ca niste adevărați soldați.

Florin intrase și el în grupa de pază și patrulare a colonelului, participând cu acesta la instructie de front prin creierul munților, vânând și pescuind în izvoarele repezi de pe creste. Învățase multe tehnici de supraviețuire și de luptă de la bătrânul colonel, unele din ele învățate și în școala militară, dar aici le pusese în practică în mod real.

Se așteptau la o iarnă grea, după previziunile transmise pe posturile de radio care se mai transmiteau încă prin unde electromagnetice. Însă nădejdea la Dumnezeu le dădeau curaj să lupte în primul rând cu ei înșuși, iar apoi cu vicisitudinile și privațiunile din campus. Scopul lor primordial era REZISTENȚA împotriva tăvălugului criminal al lui Baruch.

La sfârșitul lui octombrie au început să cadă primii fulgi de zăpadă. Iarna deja luase în stăpânire munții.

Toată suflarea campusului intra într-un proces de hibernare.

*

Societatea baruchiană era acum într-un moment de exaltare și

prosperitate. Toată lumea era fericită, însă nimeni nu a observat că în acel an, pe mai toată suprafața globului, pe lângă valul toxic al lui Absintos care a distrus vegetația pe o suprafața întinsă a planetei, a fost o secetă accentuată pe toată suprafața uniunii. Se uscase toate recoltele agricole, iar ce a mai putut fi salvat se înmagazinase în silozurile de rezervă ale uniunii. Lumina soarelui era obturată de norul de ”extratereștrii” care înconjurau planeta, dar și de norii negrii și toxici care acoperiseră atmosfera după impactul meteoritului.

Datorita impactului cu pământul al meteoritului, viteza de rotație a planetei în jurul axei sale dar si în jurul Soarelui s-a mărit, ceea ce a dus la scurtarea zilelor, în sensul că trec foarte repede. Si iarna a venit puțin mai repede, începând fenomene atmosferice specifice anotimpului răcoros, încă din luna octombrie. Zilele trec foarte repede, iar nopțile sunt mai reci ca de obicei. Natura a intrat într-un proces de dereglare a fazelor de evoluție, ducând la pierderi de recolte agricole. Foametea se contura la orizont. Însă oamenii erau prea fericiți în destrăbălările lor sa mai bage de seamă că în curând nu vor mai fi alimente de bază.

Industria genetică deja se bucură de dezvoltare, în urma producției tot mai mare de carne artificiala clonată și de plante speciale mutate genetic.

Dar ce mai conteaza, dacă plăcerea este maximă! Toți sunt fericiți și caută să simtă plăceri noi, din ce în ce mai excitante. Cererea de plăceri virtuale a crescut uimitor, prin producerea de computere speciale cu redare tridimensională a imaginilor si cu efecte fizice cât mai apropiate de real, incluzând mirosul, atingerea și auzul, pe lângă imaginile tridimensionale de înaltă rezoluție. Practic în acest caz, ești închis într-un sarcofag digital și trăiești experiențe virtuale programate, la nivel de cortex, trăind practic într-un vis.

Plăcerile sunt maxime.

Toți trăiesc fericiți, aducând slavă lui Baruch și întregii sale echipe de sfinți, în frunte cu Papa Sintreya, purtătorul său de cuvânt. Cine este implantat trăiește din plin. Cine nu, este exclus social, sortit pieirii!

Baruch cel Sfânt, cum era numit de toata suflarea omeneasca, era foarte iubit si apreciat de către toți implantații. Aceste implanturi deosebite, întărise atat de mult imunitatea organismului uman, încât practic nimeni nu mai era bolnav. Nimeni nu mai suferea de niciun fel de boală. Pe lângă aceast fapt, capacitațile intelectuale ale oamenilor crescuseră simțitor. Cei mici, care normal trebuiau să se afle la vârsta când învață buchiile alfabetului, ca prin minune, după ce au fost implantați au început să citească și să facă tot felul de operații matematice, care normal trebuiau să le învețe la vârste mult mai mari. De asemenea, absolut toți cei implantați au căpătat niște însușiri intelectuale neobișnuit de puternice. Majoritatea dintre ei își insușise tot felul de cunoștințe în tot felul de domenii de activitate, care inevitabil a dus la o creștere a invențiilor și inovațiilor. Toți erau convinși că numai datorită dumnezeirii lui Baruch se intâmplau toate aceste miracole, deoarece marele rabin îi iubea pe toți cei care acceptaseră dumnezeirea sa și i se închinau ca unui dumnezeu și stăpân al universului cosmic.

Zilnic Baruch săvârșea câte o minune deosebită, fie că zbura prin văzduh, sau mergea pe apă, ori vindeca bolnavi din naștere de diferite afecțiuni ale vederii sau ale aparatului locomotor, toate aceste miracole erau transmise în direct de către aproape toate posturile de televiziune ale uniunii. Aveau o audiență atât de mare, că practic oamenii erau aproape non-stop cu ochii pe ecranele televizoarelor. Toți erau fermecați de harisma și bunătatea de care dădea dovadă Baruch, față de toți cei care se aflau în diferite ipostaze mai puțin fericite. Zilnic făcea vindecări ale unor deformații congenitale sau boli dobândite de la nașterea celor bolnavi. Uimire amestecată cu bucurie dar și o doză de teamă. Teama a intervenit o dată cu săvârșirea de către Baruch a unor fapte crude, pedepsind câțiva lideri rebeli, care organizaseră un complot în scopul uciderii lui. Însă capacitățile cognitive și paranormale ale lui Baruch l-au ajutat să afle despre planul conspirativ, ducând la prinderea tuturor celor implicați. Practic nu se putea complota sau organiza nicio operațiune secretă, care să ducă la producerea vreunui pericol in proximitatea rabinului.

Toți complotiștii au fost aduși în lanțuri grele la mâini si picioare pe platoul pavat cu pietre masive din fața templului din Ierusalim, iar Baruch personal i-a condamnat la moarte. O moarte absolut neobișnuită. Complotiștii erau zorgi protestatari, care nu recunoșteau ca fiind reale puterile paranormale ale rabinului și care se împotriveau dictaturii psihologice instaurate de către Baruch.

Momentul execuției a fost transmis în direct pe toate posturile de televiziune, la cererea expresă a lui Baruch, care a vrut să arate întregii omeniri ce pățesc cei care îl ofensează și care nu îl recunosc ca dumnezeu și stăpân al lumii.

Aflat pe un podium special construit pentru el pentru această manifestare, Baruch era îmbrăcat în toate hainele liturgice ale unui mare arhiereu, cu podoabe scumpe aurite și haine bătute cu diamante, purtând o mitră arhierească țesută în aur și pietre prețioase, precum și o trenă lungă purpurie, ținând în mâna sa toiagul său aurit cu cap de cobră cu gura deschisă, aflat la capatul superior al acestuia. De jur împrejur se afla Garda Divină, formând un careu de soldați înarmați cu lăncile lor ce împroșcau secvențe de laser ce puteau străpunge orice material.

În centrul careului, îmbrăcați în haine portocalii ale condamnaților la moarte, se afla grupul rebelilor, legați la mâini si la picioare, unii de alții, cu lanțuri groase și cătușe nituite definitiv.

Stăteau aliniați în picioare în fața lui Baruch, ținând capetele plecate, obligați de către gardienii din spatele fiecaruia. Baruch înaintând încet pe podium spre grupul condamnaților, îi privi încruntat și cu glas de tunet neobișnuit pentru un om normal le spuse:

- Voi, necredincioșilor păgâni, care nu apreciați jertfelnicia mea și dragostea mea pentru toți oamenii din lume. Voi, care nu credeți cuvintelor mele și nu vreți să fiți supuși și recunoscători existenței îndestulate a tuturor celor care mi se supun! Spuneți, de ce sunteți dușmănoși și nu voiți să fiți fii ascultători și mulțumitori? De ce ați dorit să mă omorâți? Ce rău v-am făcut?

O liniște grea se așternut în piața templului. Toate privirile și toate

camerele de filmat erau îndreptate spre grupul celor cinci nefericiți. Aceștia stăteau cu capetele plecate, privind pe sub gene încruntați spre Baruch.

- Raspundeți pui de năpârcă! Strigă Baruch spre ei.

La un moment dat, unul dintre ei, cunoscut lider zorg, privi semeț spre Baruch și îl înfruntă cu curaj.

- Tu, mincinos și vrajitor blestemat. Să nu crezi că ne este frică de moarte! Am luptat pentru o cauză dreaptă, pentru libertatea oamenilor, pentru a fi liberi și demni, fără să îi subjugi cu vrăjile tale hipnotice. Noi respectăm pe toti oamenii, indiferent de credințele și etniile lor. Pentru ei am luptat să te înlăturăm de pe scena politică a lumii. Dar vrăjile tale și gărzile tale demonice ne-au descoperit planul. Fă-ne martiri vrăjitorule! Ne vor pomenii toti cei care au refuzat pecetea ta spurcată, prin care ai injectat în oameni componente vrăjitorești care îi fac pe cei implantați slugi ai demonilor. Termină o dată! Suntem pregătiți să murim pentru oameni! Nu esti tu Dumnezeu Creatorul mincinosule! Blestematule!

O liniște adâncă se lăsă pretutindeni. Toată planeta amuțise privind imaginile live ale execuției.

Baruch vânăt la față de mânie, ridică mâinile spre cer ca și cum invoca pe cineva, bolborosind ceva de neînțeles, apoi dintr-o dată privind spre cei cinci condamnați, îndreptă spre ei toiagul său cu cap de cobră, invocând o formulă magică pe o limbă necunoscută.

În acel moment cei cinci începu să fie ridicați în aer, încercând parcă fiecare să își țină echilibrul, dând din mâini și picioare ca niște oameni beți.

Au fost ridicati în aer cam la o distanță de cinci metri, după care s-au oprit din suiș. Apoi, cu un strigăt răcnit, Baruch arătă spre ei cu toiagul, moment în care cei cinci s-au aprins instantaneu, arzând în flăcări mari roșiatice. Răcnetele de durere sfâșietoare ale condamnaților se auzeau pretutindeni, iar oamenii ce priveau pe ecrane aceste imagini îngrozitoare, fiind cuprinși de mare teamă,

stăteau înmărmuriți și cutremurați de spaimă. Cei cinci au ars încet, devenind din ce în ce mai negrii ca tăciunii, fiind ținuți în aer de mâna intinsă a lui Baruch, ce îndreptase capul de cobră spre ei. Rabinul rămăsese parcă împietrit în acea poziție, așteptând până ce condamnații au murit în chinuri, iar mirosul de carne prăjită inundase întreaga piață. Într-o zvâcnire nervoasă, însoțită de un răcnet neobișnuit, Baruch retrase mâna întinsă în care ținea toiagul, moment în care grupul condamnaților mistuiți de flăcri, se prăbușiră pe caldarâm, transformându-se fiecare în câte un morman de tăciuni aprinși. Arseseră violent, ca și cum au fost topiți de o temperatură foarte ridicată, cu toate că în piață nu se simțea nicio căldură, ci doar miros de carne friptă, nu de fum.

Lumea rămăsese inmărmurită. Bruch, retrăgându-se câțiva pași în spate, se schimbă deodată la față, devenind dintr-un om turbat într-unul cald cu zambetul său carecteristic, privind mulțimea înmărmurită de teamă, ce asistase în piață la acest spectacol macabru. Apoi, cu glas domol si cald se adresă mulțimii.

- Dragii mei supuși, voi sunteți iubiții mei! Trebuie să știți ce vor păți cei care vă desconsideră și vă judecă, iar pe mine mă urăsc de moarte! De aici înainte Garda mea divină va executa fără nicio judecată pe orice om care nu are pecetea mea. Și să nu creadă cineva că poate să mă păcălească, neprimind însemnul meu cel sfânt. Cine va ajuta dintre cei implantați pe cei rebeli, dându-le hrană, îmbrăcăminte sau ajutându-i în vreun fel, vor păți la fel. Dulcea moarte!

Apoi, întorcându-se brusc, intră în templu, încadrat de garda lui personală. Flăcările mistuitoare care carbonizau trupurile rebelilor zorgi încă nu se stinsese. Iar lumea înmărmurită de frică amuțise. De atunci oamenii prinsese o teama firească față de Baruch. Dar în același timp îl iubeau și îl apreciau pentru toate facerile de bine pe care rabinul le făcuse. Amestec de miere si fiere.

*

Garzile divine au început o acțiune de scotocire deosebit de intensă,

mai ales în orașe și localitățile mai mici, unde căutau persoane care încă nu primiseră biocipul. Acțiunea era destul de simplă, fiind căutate la domiciliile înregistrate în evidențele populației ale uniunii toate persoanele care apăreau încă neimplantate. De obicei toți cei neimplantați dispăruseră de la domicilii, ascunzându-se prin locuri întunecoase, prin munți sau prin locuri pustii. Cei găsiți totuși acasă erau arestați imediat și duși la centrele de primire festivă a biocipului. Cei care refuzau erau de obicei uciși pe loc sau erau executați în centrele speciale de detenție, care erau prevăzute cu tehnologii și infrastructură specială pentru execuții ale prizonierilor. Munții Arcadiei erau înțesați de refugiați care refuzaseră implantarea din diferite motive. Unii refuzaseră din cauze politice, alții de diferite religii nu doreau să fie digitalizați din motive de pierdere a libertății de exprimare sau din motive ce vizau încălcarea unor dogme specifice credințelor lor. O mică parte dintre ei sunt creștini, din care o mai mică parte sunt creștini ortodocși, foarte urâți de Baruch, mai ales după evenimentul morții și învierii celor trei sfinți din piața templului.

Majoritatea micilor comunități de creștini ortodocși care luaseră drumul pribegiei, erau însoțiți de preoți care le săvârșeau zilnic jertfa cea nesângeroasă și îi împărtășeau cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos.

În micul campus al eroilor noștri timpul se scurgea relativ repede, fiecare membru al comunității suferind privațiuni deosebite, trăind de multe ori în condiții de viață subumane. Din această cauză unii dintre cei mai tineri, nemairăbdând această viață austeră și mizeră, evadaseră pur și simplu, fugind în orașul Stânceni direct la centrele de evidență a credincioșilor divini, unde au cerut cu insistență să li se dea cipul digitalizat. Trist este că după ce îl luau, lepădându-se de Hristos verbal și semnând jurământul și angajamentul de supunere față de Baruch, se îndrăceau întratât încat mergeau la sediul Garzii Divine și divulgau tot ce știau despre adăposturile din munți. În această vară, imdeiat ce s-au înregistrat primele dezertări, colonelul Teodorescu a convocat capii de familii ale celor dezertați și le-a sugerat să părăsească adăposturile în care locuiau,

îndemnându-i să sape alte bordeie camuflate în alte locații din pădure, tocmai pentru că se așteptau la vizite ale gardienilor divini. De asemenea, toți cei care aveau legaturi cu familiile din care au dezertat trădătorii, care cunoșteau unii altora locațiile adăposturilor, au fost sfătuiți să se mute în alte culcușuri săpate sub pământ sau în alte ascunzișuri, cel puțin până la venirea iernii, când se ajungea mai greu la ei din cauza nămeților mari din munți.

Vasile fusese precaut. Nu invitase niciodată pe nimeni în adăpostul său. Vecinilor lui din cele mai apropiate bordeie nu le dezertase nimeni încă, dar ca măsură de prevedere nu invita la el pe nimeni. Mergea doar el, ca persoană de încredere rânduit de părintele Gheorghe, să ducă Sfânta Împărtășanie familiei lui Spiridon Georgescu, prietenul său. În rest nu știa locația niciunui alt adăpost, grație instrucțiunilor colonelului Teodorescu. Despre locațiile exacte ale bordeielor, grotelor, peșterilor și adăposturilor săpate în stâncă nu știau decât câteva persoane de încredere, printre care colonelul Teodorescu, câțiva tineri din garda lui de patrulare și părintele Gheorghe. În rest, ceilalți membrii ai campusului nu știau locațiile adăposturilor celorlalți, cu excepția paraclisului de rugăciune, care acum trebuia părăsit, cel puțin până la prima zăpadă. Părintele Gheorghe împreună cu colonelul hotărâră ca Sfânta Liturghie să fie săvârșită în adăpostul părintelui, împreună cu familia acestuia, iar Sfintele Taine să fie împărțite periodic tuturor prin patrula colonelului, care trecea pe la fiecare adăpost și lăsa familiilor părticelele trimise de părintele Gheorghe, pentru fiecare. Este singurul mod de a sta tari în fața nevoilor și chinurilor suferite de către membrii campusului. Antibiotic duhovnicesc împotriva deznădejdii și fricii.

*

Trecuseră aproape doi ani de când Baruch preluase puterea absolută, atât în plan politic, dar și pe plan religios, fiind considerat de toată suflarea drept Dumnezeu și Stăpân al Universului. Toți cei din orașele uniunii implantați cu biocipul digital au niște condiții de trai la nivel foarte înalt. Însă în afara granițelor uniunii, în țările distruse de războiul cel mare, foametea face ravagii. Aici oamenii mor de foame pe capete și niciuna din țările civilizate nu dorește să

ajute aceste popoare, prea nesemnificative pentru cei din Uniunea Statelor Independente. Acești nefericiți erau sortiți pieirii încă dinainte de începerea războiului. Soarta lor fusese pecetluită de politica mondială.

Noi inovații și tehnologii extraterestre dezvoltaseră domenii ca telecomunicațiile, transporturile, industria genetică și mai ales comerțul, care după dispariția banilor fizici a luat un avânt nemaipomenit. Practic s-a ajuns ca toate cumpărăturile să fie făcute prin comenzi de la domiciliu, iar la livrarea produselor marcate cu microcipuri de identificare, prin desigilarea acestora plata se face automat din contul celui care rupe sigiliul prin intermediul biocipului digital cu rol de transponder. Se scade automat valoarea produsului din conturile celor care desfac produsul sau a tutorilor legali ai acestora în cazul copiilor, iar conturile comercianților care au distribuit produsul sunt alimentate simultan cu valoarea scăzută de la cumpărători. Comenzile se dau doar după verificarea soldurilor conturilor cumpărătorilor, pentru a avea garanția că au cu ce platii produsele. Viteza de circulație și consum a mărfurilor a crescut exponențial, generând un ritm mai alert de producție și un boom economic, reflectat în nivelul de trai din ce în ce mai crescut al populației înregistrate în sistemul economic digitalizat și în evidențele consumatorilor de mărfuri, produse și servicii. Identificarea populației se face automat atât prin intermediul senzorilor biodigitali montați în așezările umane pe clădiri, pe străzi, în parcuri sau chiar și în locuri nepopulate, cât și prin sateliții care identifică persoanele în timp real, precum și locația axactă a acestora, cumpărăturile făcute recent, servicii și alte mărfuri achiziționate. Practic oamenii sunt acum urmăriți ca peștii într-un mare acvariu. Erau liberi total la orice fel de acțiuni, cu excepția violențelor și fraudelor digitale, aspru pedepsite de legea baruchiană. În rest era liber la orice plăcere, mai ales cele de tentă sexuală. Era un dezmăț total unde pedofilia, incestul și homosexualitatea erau chiar încurajate de lege. Un rai al păcătoșilor, un rai al nebunilor.

Viața în campusul din munți devenea din ce în ce mai grea. Proviziile se consumau simțitor, frigul și lipsa unor condiții igienice

corespunzătoare au dus la apariția unor boli destul de grave, chiar la decese în rândul celor mai bătrâni și neputincioși. Trupurile adormite au fost înmormântate de către părintele Gheorghe în imediata apropiere a adăposturilor lor, unde li s-au pus la căpătâi cruci din lemn, iar pe morminte bucăți de stâncă și bolovani pentru a preîntâmpina să fie dezgropate de către animalele sălbatice.

Toată suflarea campusului aștepta cu sufletul la gură împlinirea proorocirilor, prin care Mântuitorul Iisus Hristos va reveni pe Terra cu toată slava Sa îngerească pentru a judeca omenirea. Toți priveau spre cer rugându-se fierbinte ca Bunul Dumnezeu să se milostivească de ei și să-i elibereze din chinurile și nevoile îndurate. Rânduiala liturgică, rugăciunile personale ținute în adăposturi, deasa împărtășanie și spovedanie îi făceau încrezători că Fiul lui Dumnezeu se va milostivii spre ei și îi vor mântui de chinurile veșnice ale iadului. Părintele Gheorghe împreună cu garda colonelului Teodorescu care îl însoțea, mergea zilnic pe la adăposturile ucenicilor lui și le săvârșea Taina Pocăinței, unde fiecare își mărturiseau păcatele făcute cu fapta dar mai ales gândurile spurcate. Apoi erau cuminecați cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului. Ispitele erau foarte mari. Trăiau pe marginea prăpastiei deznădejdii și fricii, dar gândul permanent la Iisus Fiul lui Dumnezeu îi întăreau și le dădeau speranță și putere să treacă mai departe. Și așa zi după zi, lună după lună, intrară în cea de-a treia iarna în acest campus, fiind acoperiți cu nămeți albi și groși. Proviziile de alimente, fructe de pădure și plante uscate erau drămuite cu grijă, alimentația fiecăruia fiind bazată pe un post aspru, însoțit de rugăciune. Piesele de rezistență ale așezămintelor fiind sobițele cu plită cu ajutorul cărora se încălzeau și își preparau hrana bazată pe fierturi de plante. Lemne de foc aveau din belșug, strânse pe perioada verii și înmagazinate lângă adăposturi, la îndemână.

Ideea colonelului Teodorescu de a se organiza acest așezământ din timp, s-a arătat a fi extraordinară.

Mai erau mulți refugiați creștini pribegi prin munți, dar aceștia fugind în ultimele clipe, nu au fost pregătiți cu provizii și materiale pentru o perioadă mai lungă. Însă hotărârea lor de a rezista cât de mult, chiar

până la moarte, era foarte mare. Multi dintre ei au preferat să moară de foame, însă nepregătiți duhovnicește și neîmpărtășiți cu Sfintele Taine, deoarece nu aveau preoți cu ei. Însă mucenicia pentru Hristos era mult mai de preț decât orice. Un botez al sângelui, în numele Celui care a răscumpărat omenirea din ghearele demonilor, prin jertfa Sa pe Cruce. Un martiriu ce îi proiectează ca fulgerul direct în sânurile lui Avraam, un sacrificiu propriu al fiecaruia pentru iertarea propriilor păcate. Martiriul prin chinuri ale foamei și frigului este cumplit. Chiar dacă aveau apă, lipsa hranei le slăbeau puterile, nefiind în stare să mai muncească pentru a strânge provizii din pădure sau lemne pentru foc pe timpul iernii. Se stingeau încet pe paturile lor de cetină și frunze uscate, trecând la Domnul Iisus cu zâmbetul pe buze.

Munții sunt presărați cu semințele martirilor, morți în peșterile și adăposturile lor improvizate, ce vor aduce roade însutite în Împărăția Lui Dumnezeu, prin rugăciunile lor pentru cei rămași încă în luptă. Se uniseră deja cu Biserica Triumfătoare și Biruitoare a lui Hristos Iisus Domnul, Fiul Tatălui Ceresc, cu putere primită de la Duhul Sfânt purces de la Tatăl. Dar încă mai erau în lume destui ostași ai lui Hristos, care mai luptau cu stăpâniile și începătoriile acestei lumi materiale, având nădejdea biruinței cu mila lui Dumnezeu. Luptă duhovnicească de gherilă, pentru slăbirea adversarului satana, prin proiectile de foc ale rugăciunii fierbinți, fiind apărați de scutul nevăzut al harului Duhului Sfânt.

Iarna este destul de grea. Toți așteaptă cu speranță din ce în ce mai mare a doua venire a Mântuitorului. Nu știe nimeni cum va fi acel spectacol înfiorător, dar toți îl așteaptă cu bucurie. Stau fiecare în chiliile lor subpământene rugându-se stăruitor să reziste până la final.

În pădurile înzăpezite de brazi de pe piscurile înalte ale munților Arcadiei, dacă privești printre copacii deși de pin si brad, vezi ici și colo firicele mici de fum ce ies din mormane de zăpadă, înălțânduse firave spre cer. În măruntaiele pământului sfinții lui Dumnezeu așteaptă transfigurarea finală a întregii naturi.

Trecând peste toate greutățile și privațiunile vieții pustnicești, mulți bătrâni și copii au trecut la Domnul, nemairezistând foamei și frigului. Dar cei rămași parcă se roagă cu și mai mare osârdie la Hristos Dumnezeu, să grăbească și trecerea lor din această viață, pentru a se reîntâlnii cu cei dragi, care i-au părăsit temporar.

Se apropiară de sfârșitul misiunii lor. Au scăpat până acum de foame, de frig, de patrulele baruchiene care au patrulat prin păduri, de proiectilele trase din văzduh din dronele armatei divine, care doreau să răscolească pământul pentru a ucide pe copiii lui Dumnezeu. Au scăpat de scanările făcute de extratereștrii demoni din navele lor, dar harul Duhului Sfânt i-a ferit și acoperit prin pronie cereasca, de toate pericolele. Practic deveneau invizibili pentru tehnica digitală de supraveghere din spațiu, care scana tot ceea ce este viu pe suprafața pământului. Patrulele treceau pe lângă ei și nu îi vedeau fizic, fiind acoperiți de harul Duhului Sfânt purces de la Tatăl prin Fiul si dăruit lor prin Tainele Sfinte. Minune pe pamânt și în cer, minuni sub pământ și în iadul întunecat, unde diavolii nu aveau posibilitatea să descopere pe cei aleși de Hristos, păziți fiind de El pentru a-i lua la ceruri, într-un final triumfător. Speranța și bucuria începu să crească pe zi ce trece.

In lumea civilizată era bucurie mare. Exuberanța și extazul erau pe culmi înalte. Oamenii inregimentați în sistemul digital baruchian, prin primirea însemnului împărătesc în mod oficial, lepădându-se de Cel care i-a creat în pântecele mamelor lor și care continua încă să creeze oameni în pântecele femeilor insărcinate, și-au câștigat osânda veșnică din partea Celui Ce Este. O dată primit acest cip blestemat, se deschid porți telurice pentru sufletele oamenilor, fiind sub influență și control total al demonilor zis extratereștrii. Sunt demonizați, trupuri vii cu suflete moarte, zombie umblatori și marionete ale dracilor. Fac orice, numai voia Tatălui Ceresc nu o fac.

In lăcașurile de cult baruchiene au loc tot felul de ritualuri, care mai de care mai ciudate. Amestec de hinduism, tantra yoga și alte ritualuri din diferite religii. Un mix magic de invocări în numele umanismului și a dragostei păcătoase. Au loc orgii sexuale chiar în templele baruchiene, aducându-se ofrandă lui Baruch fecioare și

tineri virgini, care sunt supuși la ritualuri sexuale în cinstea marelui stăpân al lumii acesteia inflamabile, inițiindu-i în practici care mai de care mai scabroase.

Bunăstarea și nivelul de trai ridicat oferit de sistemul economico-financiar baruchian a făcut ca poftele păcătoase să se întețească, mai ales că acum nu mai aveau nicio opreliște din punct de vedere legal.

Trufia și mândria au atins de asemenea cote alarmante, fiecare dorind să fie respectat și iubit de către aproapele său ca un fiu divin al lui Baruch. În numele respectului de fațadă se ajunge uneori la situații deosebit de penibile și de neînțeles pentru o societate normală. Totul este cu susul în jos. Nebunia sufletească este liberă pe străzi. Un rai foarte propice nebunilor.

Contrastul dintre viața societății baruchiene și cea a pustnicilor arcadieni este evident. Sunt la puncte total opuse. Rugăciunile fierbinți cu lacrimi în fața sfintelor icoane ale Mântuitorului și a Maicei Sale Sfinte, precum și a sfinților, mai ales cuvioși pustnici din istoria Bisericii, este considerată de către cei din societatea baruchiană idolatrie, închinare la creatia lui Dumnezeu. Pe când acești nebuni după plăceri își vând trupurile sexual celor cărora le-au vândut și sufletele prin lepădarea de Hristos. Sunt sclavi definitivi puterilor întunecate ale iadului, de râs dracilor și mediumuri perfecte prin care se manifestă în plan fizic, material duhurile răutății.

Este un fel de război în duh între cei care se roagă prin pustii la Hristos Dumnezeu, pentru a le salva sufletele, si acești clovni ai umanității care se limitează doar la dumicatul pe care îl bagă în gură și la viata îndestulată pentru stomac și trup. Un fel de maraton în cele două planuri, prin care focul rugăciunii se luptă cu smoala întunecată a iadului, determinând între ele o graniță spirituală, ce mai ține încă un echilibru energetic în acest univers cosmic. O graniță a bunului simț, a bunătății și dragostei sincere de aproapele cu tărâmul obrăzniciei, dorinței nepotolite de a avea, de a supune și în ultimă instanță de a urâ. O ultimă frontieră a omenirii, dincolo de care se află abisul deznădejdii și a lipsei dragostei lui Dumnezeu

pentru fii Săi. Ultima frontieră a umanității însăși, dincolo de care dispare dragostea, binele, adevărul, dreptatea, intr-un cuvânt omenia.

Si acest meci spiritual între cele două tabere se apropie zi cu zi de sfârșit, ducând la o dorință din ce în ce mai mare a celor alungați în pustie să fie primiți în cealaltă tabără a Celui care i-a răscumpărat cu scump sângele Său.

Parcă și soarele se învârte mai repede pe bolta cerească, iar noaptea stelele se răsucesc pe cer cu mai multă bucurie printre luminile multicolore ale demonilor, ce li s-au permis să apara în fața omenirii ca nave spațiale și extratereștrii. Zilele trec astfel una după alta, timpul comprimat de bucuria duhovnicească este mult mai blând cu cei care laudă pe Cel neîncăput, în rugăciuni și cântări de laudă, ascunși prin măruntaiele pământului. Pe când desfrânații doresc să trăiască din plin clipa în plăceri și dezmierdări leșioase și corozive pentru sufletele lor atrofiate, simțind astfel că timpul trece din ce în ce mai greu în lenea lor.

În campusul unde eroii noștri se nevoiesc se cunoaște o oboseală trupească deosbită, istoviți de foame, de frig, de lipsa igienei corporale adecvate, dar speranța crește de la o zi la alta. Mai este puțin și Mielul lui Dumnezeu va veni cu întreaga Slavă și putere să judece întreaga omenire de la Adam și Eva până acum. Trupuri materiale transfigurate vor lua cei adormiți, din atomii acestui Univers Cosmic. Miliardele de miliarde suflete care au trecut prin moarte se vor întoarce din locurile unde au fost rânduite să petreacă până la a doua venire, astfel încât din punct de vedere cantitativ, materia planetei nu va fi de ajuns să îmbrace cu trup material pe cei înviați. Vor lua însă trup transfigurat, mult mai fin, aproape spiritual. Iar cei vii care nu au văzut moartea, o vor vedea într-o clipită, transfigurându-li-se și lor trupurile, așișderea celor înviați. Așa cred acești sărmani pustnici, bărbați femei și copii care se nevoiesc amarnic. Si au mare speranță.

Zilele trec una după alta, nopțile întunecate sunt luminate în suflete de focul rugilor aprinse, astfel încât cursa de maraton se apropie de

final. Iar o zi trece, seara și noaptea după ele, iar dimineață și seară, într-o sarabandă temporală minunată.

Într-o fracțiune de secundă o lumină omogenă și puternică cuprinse întreaga boltă a cerului, iar un sunet înfricoșător de trâmbițe sfâșie auzul tuturor. În această lumină strălucitoare apăru încă o strălucire spre răsărit, vizibilă printre cetinile brazilor. O lumină orbitoare în formă de cruce se făcu vizibilă chiar deasupra Ierusalimului. Era El.

Slava Domnului lumina întreg universul cosmic.

Nu mai urmează nimic, pentru că dispare timpul care a tinut încătușată întreaga materie. Iar acum materia își ia forma creației inițiale. Materie scufundată în veșnicie.

Slavă Ție Doamne, Slavă Ție!

Mare este Dumnezeu!

Amin!

SFÂRȘIT